

SOYSUZLAR MEKTEBİ

ENDERUN

VE TÜRKLERİN KADERİ

Muharrem KILIÇ

YAYIN
B

Muharrem KILIÇ

1955 Ankara doğumlu, ilk, orta, lise ve üniversite eğitimini Ankara'da yaptı. Bir yıl, ilkokul öğretmenliği, kısa bir süre içişleri Bakanlığı'nda memurluk ve Kastamonu Cide'de bir yıl Asteğmen olarak askerlik görevini yaptıktan sonra, Vergi Denetmeni olarak Maliye Bakanlığına girdi. Yaklaşık yedi yıl çalıştıktan sonra istifa ederek serbest çalışmayı tercih etti. 2002 yılında emekli oldu. Halen YMM Denetçiliği ve ticaretle iştigal etmektedir. Evli; ikisi kız, ikisi erkek dört çocuk babasıdır. Geleneksel Türk Süsleme Sanatlarından Ebru, hat ve desen çalışmaları vardır.

Bu kitaptan önce yayınlanmış eserleri şunlardır:

Sarı Yazma, Al Paçalık, Peştamal (Şiir)

Sekiz adet çocuk hikâyesi

Kavak Yelleri (Şiir)

Deli Dumrul Boğaziçi Köprüsünde (Hikâyeler)

YAYIN B

Toplumsal Çözüm

SERTİFİKA NO: 14691

Araştırma ve İnceleme: 17

ISBN: 975-605-5622-31-2

2. Basım: Aralık 2010

Genel Yayın Yönetmeni Hayri Bildik
Kapak Tasarımı Mehmet Esat
Dizgi/Düzen/Mizanpaj Kodeks (0212-5271033)
Hukuk Danışmanı Dilşad Şeyda Bildik

Bu eser yazarla yapılan 5 yıllık sözleşme gereği Bildik Basın Yayın İletişim Gıda Tekstil San. Dış. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. 5846 sayılı yasa gereği elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemiyle çoğaltılamaz ve depolanamaz.

Tüm Hakları Saklıdır©Muharrem Kılıç

BASKI-CİLT

ÖZENER MATBAACILIK

Davutpaşa Cd. Kale İş Mrk. No:201-204

0212-481 97 88 Topkapı-İstanbul

BİLDİK BASIN YAYIN DAĞITIM

Cemal Nadir Sk. 9/2 Cağaloğlu/İstanbul

Tel:0212-527 11 00 / 527 11 22

Kıbrıs Şehitleri Cd. 66/3 Alsancak-Konak/İzmir

Tel: 0232-464 33 89 / 463 60 58

www.yayinb.com

eposta: info@yayinb.com

MUHARREM KILIÇ

SOYSUZLAR MEKTEBİ
ENDERUN
VE TÜRKLERİN KADERİ

İÇİNDEKİLER

Sunu	7
Soysuzlar Mektebi Enderun” ve Türklerin Kaderi	9
Şehir Devletleri ve Köleliğin Geri Dönüşü.....	26
Türk Kalesi Yıkılırken	37
Şehit Necip Hablomitoglu, Irak Ve Türkiye.....	44
Türkiye’de Türkler Asimile Mi Ediliyor.....	58
Yeni Dünya Düzeninde “Türk’lük” Ortak Paydasının Önemi.....	67
Ahmet Yesevi’den Mahzun-İ Şerif’e “Türkçe”	100
Bayrak	125
Petrole ve Dolara, İki Yeşile Hükmedenler.....	132
İlgilisine Birinci Mektup!	140
“İzabella Üzümü”	152
Küçük Adamlar, Hırsız Adamlar, Hain Adamalar.....	160
“Su Faturaları Artık İngilizce Olacak”mış!.....	165
Minareler Süngü, Kubbeler Miğfer.....	174
Savaşa Dayalı Ekonomi	182
Barış Şarkıları	190
Bir, İncili Çavuş Hikayesi	198
Beyaz Cenaze Arabaları.....	204
Jet Demokrasi Ve Ayasofya Kilisesi(!)	208
Maliyeci Gözüyle.....	217
Beyaz Enerji-Mavi Akım	227
Biz Düşüne Duralım!!!	232
Neler Oluyor Beyler?.....	237
“Mali Milat” Neyin Miladı?.....	242
Peki, O’nun Suçu Neydi?.....	249
Kırk Katır mı, Kırk Satır mı?.....	257
Okuma Yazma Seferberliği	262
Yeni Bir Süreç mi Başlatılıyor?	266
Türk Nüfusu ve Hanedanlar.....	273
Zavallılar!.....	277
Milleti Kandırmayın.....	282
Şerefsizlere Fetvalar.....	286
Türk Milletine Uyarı	297
İlay-ı Kelimetullah	306

SUNU

Bu kitabın adı, kapağında yazılı olan ad olmasaydı, herhalde “İrkçılığa Reddiye” veya bu anlama gelecek bir ad olurdu. Zaten kitabı okuduğunuzda da bunun böyle olduğunu göreceksiniz. Biri birinden bağımsız makaleler şeklinde olmasına rağmen, konular çok farklı olmasına rağmen özü itibarıyla, kafalarda yaptığı çağrışım, ırkçılığa reddiyedir. İrkçy yaklaşımlar yüzünden insanlığın çektiği acılar ve yaşlı dünyamızın uğradığı saldırılar nedeniyle her gün biraz daha yaşanılmaz hale gelmesi, düşünen her insanı derinden yaralıyor. İrkçy yaklaşımlar her gün dünyanın bir köşesinde acılar yaşanmasına neden oluyor İnsanlık çaresizlik içinde, TV dizisi izler gibi, olup biteni izliyor. Elinden hiçbir şey gelmeyince, tepkileri sonuç almayınca yaşamı anlamını kaybediyor. İrkçılık dünyayı sonu olmayan bir maceraya sürüklüyor. Yüzyılımızın geçerli uyuşturucularına insanları öyle bir alıştırmış ki, insanlar kendilerini yok eden bu uyuşturucuları gönüllü olarak satın alıyor. Yeni nesillerini de bu uyuşturuculara bağımlı olarak yetiştirme yarışına giriyor. Gelecek maalesef hiç de iç açıcı görünmüyor.

İşte böyle bir ortamda, bir insan olarak bütün insanların mutlu ve huzurlu bir dünyada yaşamasını arzu ediyorum. Bütün insanlar için düşündüğüm güzellikleri kendi milletim için de istiyorum. Benim başka milletlere gösterdiğim saygıyı, başka milletlerin de benim milletime göstermesini istiyorum. Bundan daha tabi bir şey de olamaz zannediyorum.. Ben bir Türküm, Türk Milletinin bir parçasıyım. Milletim için, insana yakışır her şeyi istiyor, bunun aksi durumların yaşanmaması için karınca kararınca çaba sarf ediyorum. Bir kez daha vurguluyorum ki, kendi milletim için istediğim tüm iyi şeyleri, insanlık aleminin tüm üyeleri, tüm milletler için gönülden arzu ediyorum. Çünkü, insanların şu veya bu millettten olmaları kendi taktirleri değildir. Tanrı böyle istemiştir.

Öyleyse, ana aile olan insanlık ailesine saygı gösterip, tüm insanlığın iyiliğini istemek de her insanın ve her milletin boynunun borcudur.

Ne ırklar ne de dinler dünyada savaş nedeni olmamalıdır. Bu değerler istismar edilmemelidir. İnsanların bir kısmının, başka insanlar tarafından sömürülmesine izin verilmemelidir. Hepimiz biliyoruz ki, yeryüzünde savaşlar için ayrılan paralar, insanlığın hizmetine sunulsa, dünya üzerinde mutsuz insan kalmaz. Savaşların nedenleri de maalesef dinler ve üstün ırk düşünceleridir. Görüyoruz ki insanoğlu, insanların huzuru-mutluluğu için gönderilen dinleri bile insanların mutsuzluğu için kullanabiliyor. Kur 'an da "**Biz sizi kavim kavim yarattık ki tanışıp anlaşasınız**" hükmüne rağmen, herkes kendi kavmini üstün kabul ederek, "**tanışmayı ve anlaşmayı**" bir kenara bırakıp, -savaşmaya- koşuyor. Kutsal(!) cihatlar ilan ediyor. Daha hayatı tanımadan annesinin kucagında ölüp kalan bir çocuğa, babasıyla sığındıkları bir köşede acımasız kurşunlara hedef olan bir çocuğa yanmayan yürek olabilir mi? Olmaz! Peki neden her gün aynı acı tabloları seyrediyor insanlık? "Benim dinim, benim ırkım herkesinkinden daha üstündür " iddiasında olanların keyfi için.

Türk Milleti "**Yaratılmışı hoş gördük yaratandan ötürü**" diyecek kadar insanlık aşığı ve insana değer veren bir millettir. Bunu insanlık tarihinin başlangıcından beri bütün insanlığa kanıtlamıştır. Bu millet güçlü ve başarılı olduğu dönemlerde, insanlığın daha huzur içinde yaşadığı da bilinen bir gerçektir. İşte, kitapta anlatılmaya çalışılanlar, ırkçıların ve fanatik dincilerin bu millete yaptıklarının birer hatırlatmasından ibarettir. Olaylara ırk ve din açısından değil, "**insan**" açısından yaklaşmıştır.

İsterseniz sözü kitaba bırakalım.

Esen kalın...

Muharrem KILIÇ

04.06.2003-Istanbul

“SOYSUZLAR MEKTEBİ ENDERUN” VE TÜRKLERİN KADERİ

Enderun konusunda gerçekleri yazmaya başlamadan önce, bir takım önyargılı yaklaşımlara meydan vermemek için, Enderun hakkında, günümüz Enderunlularının bazı düşüncelerinin geçersizliğini burada kısaca açıklamak istiyorum. Bazıları diyorlar ki: Enderun sistemi çok önemli ve gerekli bir sistemdir. Bugün ABD bile bu sistemi uygulayarak dünyanın her yerinden, kendi dalında başarılı olan insanları ülkesinde topluyor. Onlara cazip ortamlar hazırlayıp, onların beynini kendi devleti ve toplumu için kullanıyor. Bugün dünyanın en güçlü ülkesi konumunda olan ABD bile böyle bir uygulamaya gerek duyduğuna göre, demek ki Osmanlı’da devşirme ve Enderun mektebi uygulamasını doğru yapmıştır. !

Burada Enderun uygulamasını savunanlar çok önemli bazı noktaları ya fark edemiyorlar, ya da bile bile görmezden geliyorlar. Nedir bu noktalar?

Birincisi; ABD’nin uygulaması ile Enderun uygulaması aynı şeyler değildir. ABD kendini ispatlamış insanları seçerek onların beyin gücünü kendi devleti ve toplumu için kullanıyor. Bu insanlar daha kendi ülkelerinde iken ABD’nin istihbarat birimlerince uzun süre izleniyor, o kişinin Amerikan toplumuna uyum sağlayıp sağlayamayacağı inceleniyor, daha sonra malum süreç işletilerek Amerikan vatandaşlığına kadar uzanan yolun önü açılıyor. Oradaki hizmetleri sırasında da sürekli olarak sıkı bir gözetim altında tutuluyor. Bırakın bu insanın ABD’nin yönetimine yönelik çalışmalar yapmasını, kendine verilen görevleri

yerine getirebilmek için aile yaşantısından bile özveride bulunmak zorunda kalıyor. Yani demek ki ABD on-on iki yaşında bir çocuğu alıp ne çıkarsa bahtıma diyerek yetiştirmeye çalışmıyormuş.

Bilakis, yetişmiş ve kendini ispat etmiş insanları arayıp, bulup seçerek onları kendi devleti ve milletinin hizmetinde kullanıyormuş. Bu uygulama, günümüzde bilinen adıyla “beyin göçü” olayının organize edilmiş şeklidir. Ve ABD’nin uygulayış biçimi kendi ülkesi açısından doğrudur. Hatta bir bakıma insanlık açısından bile doğru olduğunu düşünebiliriz. Buna örnek olarak, bizde yerden yere vurulan ama bugün ABD’de el üstünde tutulan, kanser hakkında yaptığı çalışmalarla tanınan Dr. Ziya Özel’i gösterebiliriz. Burada “Zakkumcu Ziya” diye hafife alınan bu insana ABD el uzatmış ve insanlığın hayrına olan bir çalışmanın sonuca ulaşması için fırsat tanımıştır.

İkincisi; ABD dünyanın çeşitli ülkelerinden topladığı insanları insan olarak görüyor. Onları yeni bir kimlik ve inancı kabule zorlamıyor. Onların ruhlarına el koymuyor. Böyle yaparak, “Bunlar da katıksız Amerikalı oldular, benim gibi düşünüp, benim gibi inanıyorlar” diyerek kendini ve başkalarını kandırmıyor. Onların insanlık haklarına saygı gösteriyor. Onları soysuzlaştırmaya gayret etmiyor. Çünkü, biliyor ki bir süre sonra bu insanlar tercihlerini kendinden yana yapacaklar. O halde böyle bir çabaya ne gerek var.

Ayrıca, ABD, Osmanlı gibi, topladığı insanları ülkesinin yönetiminde kullanmak gibi bir amaç da gütmüyor. Ülke yönetimi kati şekilde Amerikalıların elindedir. Bu sonradan ABD’ne götürülen insanların böyle bir amaçla götürülmedikleri kesindir.

O halde, ABD’nin uyguladığı sistemle, Osmanlı’nın uyguladığı sistemi birbirine benzetmek, arzulanan bir zorlayıcı yorumdur. Ki bu yorumlarla Enderun ve devşirme sistemleri aklanmak istenmektedir. Eğer böyle bir düşünce yoksa o zaman ancak saflıktır. Deniz aşırı ülkelerde, on-on beş yıl sonra kimin yönetime geleceğinin hesabını

yapan ve bunu gerçekleştirmek için gayret gösteren bir ABD'nin, kendi devletini yönetsin diye dışarıdan insan devşireceğini düşünmek bile gülünç bir durumdur. Kendini buna inandıranlara söyleyecek bir sözümüz yoktur.

*

Türk milleti neden bu kadar geri kaldı? Bu soruya verilecek pek çok cevap var. Verilecek cevaplar kişilerin görüşlerine göre değişecektir. Kimileri, toprağa bağlı kalışımızı, feodal yapının yıkılmadığını, kimileri, Müslüman oluşumuzu, kimileri, matbaanın ülkemize geç gelişini, kimileri müspet ilimlerin okutulmayışını, kimileri de tembel bir toplum oluşumuzu vs. söyleyeceklerdir. Burada anılanların hepsinin küçük-büyük tesirleri mutlaka vardır. Ama bir nokta hep gözden kaçmış, kaçırılmıştır.

Biz Türkiye Cumhuriyeti Devleti olarak her ne kadar 1923 yılında kurulmuşsak da, bence Türkiye'nin kuruluşu taa 1071 yılına dayanır. Türkiye'nin o zamanki adı 200-300 yıl süreyle Anadolu Selçuklu Devletiydi. 1299'dan 1923'e kadar adı ise Osmanlı Devletiydi.

Selçuklu dönemi idarecileri kendi milli kültürümüzü ve dilimizi bir kenara itip, yabancı kültürleri benimsemeye başlayınca çözülmeye başladı. Ve kısa bir süre de devlet dağıldı. Peşinden, beylikler dönemi başladı. Beylikler arasından sivrilen Osmanlı Beyliği devleti yeniden kurdu. Türk Milleti'nin kanı ve canı pahasına güç ve ihtişam sahibi oldu. 1453'te İstanbul alındığında, devlet olarak gücümüzün zirvesindeydik. Ve zirve, en yüksek nokta olduğu için, orada durmak çok zordur. Zirveye varıştan sonra, aşağı doğru iniş geçmek kaçınılmazdır. Böylece zorunlu iniş geçtik. Devlet güçlü olduğu için bu hemen hissedilmedi. Daha uzun yıllar da hissedilmeyecekti. Saraydan (devlet idaresinden) Türk Milletinin tecrit edilmesini, uzaklaştırılmasını kimse garipsemedi. Selçuklu'nun düştüğü hataya Osmanlı'da düştü. Sevr anlaşmasına gelindiğinde devlet dağılmıştı.

Yeni bir ruhla Türkiye Cumhuriyeti kuruldu. Ama bu devleti kuranlar uzaydan gelmemişti. Bin yıldır Anadolu'da devlet olan Türk Milleti idi. Bu millet, bu vatanı, arsa alır gibi para verip almamıştı. Bu toprağın bedeli, bin yıldır Türk Milleti'nin kanı ve canıyla ödenmekteydi.

Osmanlı'dan gelen bir aydın zümre, Mustafa Kemal'in önderliğinde Türk Milleti'nin azmi, iradesi ve özverisiyle yeni Türk devletini kuruyordu. Devletin adını özellikle -Türkiye Cumhuriyeti- koyuyorlardı. Dilinin -Türkçe- olduğunu Anayasaya yazdırıyorlardı. Yeni devleti kuranlar, özüne susamışlıkla her sahada Türklüklerini haykırıyorlardı. Devletin kuruluşu aşamasında ve sonrasında Mustafa Kemal hiçbir zaman, tüm devlet yöneticilerinin Türk olması gibi bir yol izlememiştir. Ancak geçmişini unutmuyarak, Ahmet Ağaoğlu ile yaptığı bir söyleşide;

“Ben ülkemde iş başına gelecek insanın soyuna sopuna bakmam, ancak ihanetlerini gördüğüm vakit damarlarındaki kanlarına bakarım” diyerek bu konudaki hassasiyetini belirtmiştir. Çünkü, 1453'lerde başlayan Türk'ün, devletten uzaklaştırılması politikası kırılmış, Türk halkı sadece vergi alman, askerlik yaptırılan, kolu bir cephede, bacağı bir cephede kalan, bu da yetmezmiş gibi; Osmanlı'nın dönme ve devşirme paşalarının keyfi uğruna diri diri kuyulara gömülen, kendi kaderine sahip çıkmayan, devleti idare edenlerce adeta bir koyun sürüsünden farklı görülmeyen konumdan sıyrılmış, canlı canlı içine sokulduğu ve yüz yıllardır içinden çıkamadığı kefen bezini sonunda yırtmıştı. Türk Milleti'ne kendi kaderini tayin etme şansı doğmuştu. Tarihteki Göktürk'lerden sonra ilk kez kendi milli adımızla bir devlet kurulmuştu.

Artık Türk Milleti kendini, Selçuklu, Osmanlı vs. diye tanıtmayacaktı. Göğsünü gere gere “Türküme” diyecekti. İlim dili, edebiyat dili, halkın konuştuğu dil, yani Türkçe olacaktı. İnsanlar artık Kuran'ı okuyunca Allah'ın koyduğu emir ve yasakları anlayabileceklerdi. Üç sure ezberleyip, insanları sömüren din fakirlerinden -Din- dilenmeyeceklerdi.

İslam dininin Türklerce yorumu olan ve orta Asya'dan, orta Avrupa'ya kadar büyük bir alanda Türkçeyi ve İslam dinini yerleştiren Hoca Ahmet Yesevi'nin felsefesine dönelecekti. Din diye yutturulan bir sürü hurafenin, toplumu bunaltan baskısı yok olacaktı. Türk Milleti,"Ne kadar Arap gibi yaşarsan o kadar iyi Müslüman olursun" anlamındaki akıldan ve düşünceden yoksun Arapça dayatmalardan kurtulacaktı. En önemlisi de artık, Türk okullarında Türk çocukları okuyabileceklerdi. ***Türk çocuklarına yasak olan, sadece dönme ve devşirmelerin çocuklarının okutulduğu, soysuzlar mektebi Enderunlar artık olmayacaktı.*** Bu millet kendi kültürünü sonraki nesillere taşıyacak aydınları kendi çocuklarından yetiştirecekti. Öz kültürü kendi ellerinde şekillenecekti. Geleceğini emanet edeceği aydınlarını kendi içinden seçip, layık olduğu yere çıkaracaktı. Devletin tepelerinde oturup, devleti nasıl yıkacağını planlarını yapan hainleri başında taşımayacaktı.

Evet, Osmanlı, dünya sahnesinde yer aldıktan sonra yaptığı pek çok yanlış gibi büyük bir yanlış daha yaparak, o "soysuzlar mektebi" denen Enderun'u kurmuş, Türk çocuklarından kiskanılan bu okulun kapılarını, yabancı kan ve dinden dönme ve devşirmelerin çocuklarıyla, 10-12 yaşlarındaki -KÖLE- çocuklara ardına kadar açmıştı. Düşünün bir kere! Türk insanını evinden ocağından alıp, at sırtında ya da yaya olarak binlerce kilometre uzaklara götüreceksiniz, bunlardan büyük bir kısmı bir daha evine dönemeyecek, hiç tanımadığı topraklarda şehit düşecek, onların kanı ve canıyla kazandığınız zaferden(!) sonra, oraya kendi halkından bir vali tayin edip, birkaç kişiyi de rehin alıp, topladığınız esirlerle beraber kendi ülkenize döneceksiniz.

İstanbul'a gelince bu kölelerin zeki, güzel olanları, paşalar tarafından birbirlerine zafer hediyesi olarak sunulacak. Saray yavrusu köşklerinde, Türkün kanı ve canı ile saltanat süren dönme ve devşirmeler merhamete (!) gelerek, kendilerine hediye edilen esir çocukları Enderun'a yazdırarak iyi bir eğitim almasını, devlet idaresinde görev alabilecek

seviyeye gelmesini sağlayacaklar. Peki ne oldu şimdi? Fethettiğiniz yere düşmandan vali tayin ettiniz. Belki bir kardeşini veya oğlunu rehin olarak İstanbul'a getirdiniz. Veyahut da kız kardeşini veya kızını hanım sultan olarak saraya soktunuz. Rehine diye tuttuğunuz kişiyi Enderun'da yetiştirip kendi ülkenizde yönetici yaptınız. Bu nasıl fetih düşüncesi, anlamak mümkün değil. "Aleme nizam veriyorum" diye, Türk insanını evinde ocağında oturtma, bilmediği yerlerde kanını sebil gibi toprağa saç, sonra da fethettiğin ülkenin insanları ile anlaş. Üç kuruş vergi karşılığında onların canlarını, dillerini, dinlerini, kültürlerini korumak için Türk insanını onlara bekçi yap gel. **Hani "İlay-ı Kelime-tullah" için yapıyordu her şey!** Madem Allah'ın dinini yaymak için gittiniz oralara kadar, Türk Milletine rahat yüzü göstermeme pahasına ülkeler fethettiniz, hani nerede İslam'a kazandırdığınız milletler? Toru topu bir Arnavutlar, bir de Boşnaklar Müslüman olmuş. Onları Müslüman yapan da Osmanlının fetihleri değil, Hoca Ahmet Yesevi'nin öğrencileridir. Sonraki yıllarda Osmanlı'ya ilk isyan edenler de yine onlar olacaklardır. Bu iki unsurun dışında oralarda bugün varlıklarını sürdüren Müslüman toplulukların tamamı, aslen zaten Türk'tür. Evlad-ı Fatihan diye andığımız, bizim öz kardeşlerimizdir. Osmanlı oralara gitmeden önce, yedi iklimde çiçek açan gönül sultanlarının bin yıl önceki Kosova hikayesini, Kosovalı araştırmacı yazar Sayın **Altay Suroy Recepoğlu**, Tarih ve Düşünce dergisindeki "*Fetihten Önceki Fetih*" adlı yazısında belgelere dayandırarak bakın nasıl açıklıyor. "*Kosova'daki Türk ve İslam varlığını 1000 yıl öncesine götüren maddi ve tarihi deliller, her şeye rağmen hala ayakta. Sarı Saltukların, Seyit Ali Sultanların, Kamil Babaların izleri silinmemiş. Hoca Ahmet Yesevi'nin bu serdengeçti müridleri Balkanlardaki varlığımızın tohumlarını, Osmanlı fütühatından çok önceleri bu topraklara saçmışlar... Ahmet Yesevi ve dervişleri, özellikle Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu'nun Türkleşmesinde ve Müslümanlaşmasında büyük bir rol*

oynadığı gibi, Baba Saltuk'un, yani Sarı Saltuk'un da Rumeli'nin Türkleşmesinde ve müslümanlaşmasında oldukça önemli bir yeri vardır." Bir avuç Rum, bir avuç Sırp, bir avuç Romen ve aslen Türk olan Macar ve Bulgarlar neden İslam'a girmediler. Fethettiğiniz ülkenin insanlarını İslamlaştırma programınız neydi, nasıldı da hiç başarılı olamadınız. Ya da böyle bir niyetiniz var mıydı? Yok idiyse, o halde iki lafın başı kullandığınız "**İlay-ı Kelimetullah davası**" ne idi?

Enderun'da yetiştirilen bu -Osmanlı aydınları- devlet idaresinde görevlendiriliyorlardı. Medreselerde hoca oluyor, bu millete -İslam'ı öğretiyorlardı- Artık Allah'ın dini dönme devşirmelerin, esirlerin, soysuzların elinde şekilleniyor ve zavallı Türk Milleti'ne -uygun bulunduğu şekilde- anlatılıyordu. Mesela, -din- demek; Gece tırnak kesmemek demektir. -Din- demek; iki bayram arası düğün yapmamak demektir. -Din- demek, zinhar, Allah resulünün torunlarını Kerbela'da susuz şehit eden Yezit'e dil uzatmamaktır. Sanat ve edebiyat onların ellerinde şekilleniyordu. Bu zümre, Türk Milleti'nin kam ve emeği üzerinde saltanat sürüp, boğazın iki yakasında, saray yavrusu köşklerinde zamanlarının en lüks yaşamını sürdürüyorlardı. Türk insanını o kadar aşağılamış, o kadar gözden düşürmüşlerdi ki, artık "padişahın Türk olduğu bir sarayda" Türkler için "Etrak-ı bi idrak" yani "idraksiz Türkler" diyebiliyorlardı.

İşte, Türk ülkesinde, Türk'ün başına idareci yapılan bu "Soysuzlar Mektebi Enderun" yetiştirmeleri, kölesi oldukları Türk Milleti'ni köle yapmak için, kölesi oldukları Türk devletini yıkmak için ellerinden ne gelirse yaptılar. **Kanuni gibi bir -Cihan padişahına- kendi öz oğlunun idam fermanını imzalattılar. Ve Konya'da, Kanuni'nin otağında, dilsiz kölelerce nasıl yağlı kementle boğulduğunu padişaha küçükük bir delikten seyrettirdiler. Bu da yetmezmiş gibi, baba hasretiyle koşa koşa Konya'ya gelen zavallı Şehzade Mustafa'nın başını kesip, bir tepsi içinde padişaha sundular. "Sultanım, işte salta-**

natına göz diken melunun başı” diyerek. Halbuki Şehzade Mustafa, babasının emrinde İran seferine katılmaya, “Öl de öleyim baba” demeye gelmişti Konya’ya.

Sayın Orhan Türkdoğan hocanın bir görüşmesinde belirttiği gibi, Osmanlı’da halk denince anlaşılan şeydu: ***“Halk, Osmanlı’da hem kavm-i necip (soylu millet) olan Arap’ların, hem de Enderun (yöneticilerin) ve yeniçerilerin vergisini ödemekle yükümlü, toprağı ekip biçen köylü-çiftçi tabakasından ibarettir.”*** Evet Osmanlı’da “halk” denince akla gelen işte buydu. Devşirme sisteminin Türkleri toprağı mahkum ettiği, bir milletin tarihi gelişimini yarım -güdük- bıraktığı tezini sayın Orhan Türkdoğan hoca bakın ne kadar isabetli bir şekilde yorumluyor: ***“Devşirme olgusunun giderek Osmanlı toplum yapısında kurumlaşması, dal budak salması, yeni bir tabaka oluşturması altı yüz yıllık bir süre içinde gerçekleşmiştir. Cumhuriyetin ilanı ile bu zihniyet iyot gibi havada uçup gitmemiştir. Reaya, toprağı bağlı bir biçimde ekip biçerken, Yemen’de, Mekke’de, Medine’de vuruşurken, Enderunlular saraylarında alafranga”*** yaşayışlarını sürdürüyorlardı. Doğı ve güneydoğı darı öğütüp yerken, mağarada yaşarken, birileri Sadabad eğlenceleri içindeydi. Osmanlı bu çelişkili toplumu niçin meydana getirdi? Niçin yönetimi ve orduyu kendi öz halkından esirgeyerek Rum, Ermeni, Hırvat hatta Yahudi soylulara verdi? Niçin kendisiyle aynı kan bağıny taşıyan insanları horlanan, ***“etrak-ı bi idrak”*** durumuna getirdi? Niçin Balkanlarda İslamlaştırma ve Türkleştirme politikasını gündeme getirmeyerek, sadece onların inanç sistemlerini, soylarını ve kültürlerini korumak biçiminde ***“bir sera azınlık kültürününün bekçiliğini yürüttü?”*** ***Ne tesadüfdür ki(!) Balkanlarda sadece kültür seracılığı yapmakla yetinen Osmanlı’ya ilk başkaldırılar da, millet-i sadıka dediğı buraların halkı tarafından başlatılmış ve vergiden muaf tuttuğı bu insanlar tarafından sırtından vurulmuştur. Bu aşamada da olan yine bizim insanımıza olmuş,***

kanı dökülen, canı alınan yine bizim masum insanlarımız olmuştur.

Okumak, öğrenmek, bir sanatın uygulayıcısı olmak Türklere haramdı. ***Türk insanına iki görev biçilmişti: Biri savaşa gitmek. İkincisi, Vergi vermek. Türk Milleti “İlayı Ketimetullah” için cihada koşar(!), ülkeler fetheder, saraylar yıkar, kan verir, can verir, Enderun yetiştirilmesi soysuzlar ise ganimetleri ve rütbeleri paylaşırlardı. İşte, bu sömürünün devam edebilmesi için, Türk çocuklarının okumaması, öğrenmemesi, devlette görev almaması gerekiyordu.*** Bu yüzden yüz yıllar boyunca Osmanlı Devleti yeniliklerden, dünyadaki gelişmelerden, ilmin ve teknolojinin nimetlerinden uzak tutuldu. İlimle, fenle meşgul olanlar, Kuran’da yazılanları Türk Milleti öğrensin de gerçek dini tamsın diye Kuran’ı Türkçeye çevirenler, o günün teknolojisi ile havada kuş gibi uçabilen insanlar sürgünlere gönderildi. Daha bindirildikleri gemi varacağı limana yaklaşımadan canice katledilip cesetleri denize atılarak yok edildiler. Ve toplumun, zaten olmayan tepkisini kırmak için, kukla din adamlarından, “Katli Vaciptir” fetvası alarak, bu cinayetlerini -Din- ile maskeleydiler. Bu zulümleri işleyenler hep o Enderun yetiştirilmesi soysuzlardı.

Bu asalaklar işi o kadar sağlama almışlardı ki onların yaptığıнын yanlış olduğunu kimse diline bile alamazdı. Çünkü yaptıkları her şeyi padişahın iradesidir diye lanse ediyorlar ve toplumun bu zulümlere tepkisini daha en baştan kırıyorlardı. Hiç “İrade-i Seniye’ye karşı çıkmak olur muydu?” Ancak oturup ağıt yakabilirsin, derdini taşlara, kuşlara anlatırsın. Başka hakkın yok! Mesela Anadolu’da medrese öğrencisi unvanlı çşkiyalar köy, kasaba basar, fakir-fukara halkın nesi var, nesi yok talan eder, kızlarını, kadınlarını ve hatta erkek çocuklarını dağa kaldırırđı. Halk, canına tak ettiği için baş kaldırınca (Bu başkaldırıların devlet düşmanlığı ile hiç ilgisi yoktur. Bu insanlar kendilerine zulmedenlerin peşine düşmüştür, o kadar. Ve bu hareket, kesinlikle aralarında derin uçurumlar olmayan, Anadolu’nun sünni-alevi halkı

tarafından birlikte yapılırdı.) bahane hazırdı. **“Taise-i zındık yine isyan çıkarttı.”** Bu padişaha da böyle yansıtılır, uygun biçimde hazırlanan bir ferman ona da imzalatıldıktan sonra gereği yerine getirilirdi. Gereği neydi? **“Bu vatan ve din düşmanlarının kellelerinden kala kurula.”** Ve dönme, devşirme vezirler, sadrazamlar ordunun başına geçip, Anadolu’da, devletin asker deposu olan, vergileriyle fethedilen ülkelerin imarını sağlayan Türk Milleti’nin kıyımına girişirlerdi. Bu dönme ve devşirme vezirler, sadrazamlar kendilerince çok haklıydılar ve bir zamanlar, daha kendileri 9-10 yaşlarında iken köylerini, kasabalarını, şehirlerini basıp, babalarını-dedelerini öldürüp kendilerini de esir olarak İstanbul’a getiren bu insanları hiçbir zaman unutamıyorlardı. Belki şeklen Müslüman olmuşlardı, Osmanlı olmuşlardı ama aslen kesinlikle esir edildikleri günü yaşıyorlardı. **Kısacası Anadolu’da yaptıkları katliamlarla intikamlarını alıyorlardı.** Hem de şeyhülislam fetvası ve padişah fermanı desteği ile. Adını -Celali İsyancılar- koydukları bu her kıyırdamış çok acımasızca bastırılıyor ve on binlerce, yüz binlerce Türk insanı kılıçtan geçiriliyordu. Kendilerine kazdırılan derin kuyularda üzerleri toprakla doldurularak sadist zevkler tatmin ediliyor, düşman(!) bertaraf ediliyordu. Enderun yetiştirmesi “Soy-suz Paşalar”da bu katliamlarından sonra tarihe mal olacak unvanlar kazanıyorlardı. Kayıucu Murat Paşa gibi!

Yani, Türk’ün kanının savaşlarda oluk oluk akması yetmiyormuş gibi, sık aralıklarla bu şekilde de kanları akıtılarak adeta köleleştirilmek isteniyorlardı. Hem de kimler tarafından? Bir zamanlar kendilerince köle olarak İstanbul’a getirilenler tarafından. Bu durumda Türk Milleti’nin en çok ağırına giden de tüm bu zulümlerin fermanının padişah tarafından onaylanması idi. Nasıl olurdu da kendi milletlerinden olan bir padişah, kendilerine bu derece zulmedebilirdi? Küçücük bir beyliği, bir imparatorluk haline getirenler ve padişahların idaresine bırakanlar kendileri değil miydi?

Padişah artık onların bir kuklası durumundaydı. Devşirme Yeniçeriler sayesinde, istemedikleri bir padişahı bir günde alaşağı ediyorlar, anadan doğma soyup İstanbul sokaklarında gezdiriyorlar, hatta ırzına geçiyorlardı. (Padişah Genç Osman'a yapılanlar.) Sonra da doğru Yedikule zindanlarına. Dilsiz cellatların yağlı kementlerinde çırpına çırpına can vermeğe! Bu muameleye muhatap olan insan dün padişahı, bugün "Kullarım" dediği insanların yaptığı şenaate bakınız. Böyle yaparak hanedanın diğer üyelerine de -mesaj-vermiş oluyorlardı. İleride, onların isteklerine karşı gelecek olurlarsa başlarına nelerin geleceğini görsünler diye! Tahtından ve canından olmak istemeyen bir padişah, onların isteklerine boyun eğmek zorundaydı. Hacı Bektaş-ı Veli'nin maneviyat dairesindeyken dünyaya parmak ısırtan yeniçeriler, Hacı Bektaş felsefesinden kopunca tam manasıyla bir eşkıya sürüsü olmuştu. Bu durum da en çok saray yönetimini elinde tutan dönme devşirme paşalarla, saray hareminden devleti yöneten yabancı kadınların işine geliyordu. Onların felsefesine göre, Yeniçeriler de kendileri gibi devşirme idiler ve kendi yanlarında olmaları gerekirdi. Hacı Bektaş felsefesi onların nesine gerektiği?

Bu zulüm ortamında Türk Milleti'nin üstündeki karanlık gittikçe koyulaşıyor, içine atıldıkları fakirlik cehennemi daha çekilmez oluyordu. Koskoca bir imparatorluğun kurucusu olan, sahibi olan Türk Millet'i fakru zaruret içinde, perişan bir vaziyette yaşıyordu. Elbette bu çemberi kıracak gücü kendinde bulamayacaktı. Elbette bu karanlıkları aşacak aydınlığı bulamayacaktı. Elbette ölmeden içine sokulduğu bu kefen bezini yırtamayacaktı. Çünkü kendilerine böyle bir hareketi, bırakın yürütmeyi, başlatacak gücü bile bulamıyorlardı. Bunun için gerekli olan maddi ve manevi her türlü birikimden mahrum durumdaydılar. *Devleti ele geçirmiş ve yüz yıllarca bu milletin içinde yaşamış, kendini "onlardan" gibi gösterme becerisini sağlamış dönme ve devşirmeler Türk milletinin bu durumunu bildikleri için güle oynaya yağma ve*

talana, “din ve devlet için...” dedikleri yalana devam ediyorlardı.

Ama hevesleri kursaklarında kaldı. En çok sevindikleri, “İşte Türk Milleti’ni bitirdik” dedikleri anda, Türk Milleti Anadolu’nun bozkırında, Mustafa Kemal’in önderliğinde, yaralı bir aslan gibi silkinip kalktı. Kendisine “yaralı, hasta, öldü” diyenleri ve onlara güvenerek Ankara yakınlarına kadar gelen çakal sürülerini önüne kattığı gibi Adalar denizinin mavi sularına gömdü. Göklerden aldığı ay-yıldızı kanına nakşedip, kendine bayrak yaptı. Üzerinde Türklerin yaşadığı tüm toprakları, dünyaya -Türk vatani- olarak ilan etti. Devletin adını “Türklerin Ülkesi” anlamında, -Türkiye-koydu. Asırlardır ezilen, sömürülen, dini duyguları istismar edilen Türk İnsanı layık olduğu medeniyet seviyesine çıkarmak için ne gerekiyorsa yapılmaya başlandı. Yakılmış, yıkılmış bir koca çınarın külleri arasından, dünyanın korku dolu bakışları arasında, genç bir çınar fidanı süratle boy salmaya başladı. Bu çınar Türkiye Cumhuriyeti Devleti idi.

İşte, Türk’ün bu yükselişini hazmedemeyen, o soysuzların to-runları, bazen ırkçı-bölücü, bazen laik-ilerici, bazen dinci-şeriatçı, hatta bazen de Atatürk’ü kesilerek, bu kılıklara bürünerek, yeni Türk Devleti’ne zarar vermenin yollarını aramaya başladılar. Türk Milletine bu devleti armağan eden, büyük Türk evladı Atatürk’e saldırma konusunda her zaman hem fikir oldular. Bazen faşist dediler, bazen kafir dediler, bazen ayyaş dediler. Ama ne yaptılarsa onu bu milletin gönlünden söküp atamadılar. Baktılar ki tutmuyor bu tür saldırılar, hemen Atatürk’ü kesildiler. Bu kez de içerden saldırıyı deneyeceklerdi. Ama bu da tutmadı. Yeni oyunları da tutmayacak.

Bu zavallılar, bu emperyalistlerin maşaları, paralı askerleri, uşakları Türk ve İslam dünyasının en gelişmiş, en modem, en güçlü devleti olan Türkiye Cumhuriyeti’ni yıkıp, yerine “Anadolu Federe İslam Devleti” kurmaya soyundular. Yani üniter devlet yerine, “Federe Türk

Devleti”, “Federe Kürt Devleti”, “Federe Çerkez Devleti”, “Federe Laz Devleti” federe bilmem ne devleti kuracaklar. Türk yurdunu sürekli olarak bir -mozaik- olarak tanımlayıp duran bazı kafalar, yukarıda anılan federe devletlere daha ne isimler eklemeyi düşünüyorlardır kim bilir. Önekleri de hazır. Amerika Birleşik Devletleri. **“Efendim, bakın koskoca Amerika bile 52 ayrı eyaletten meydana geliyormuş. Ama ne kadar güçlü” imiş! Madalyonun diğeryüzünden ise hiç söz etmiyorlar. Sanırsınız ki Amerika Birleşik Devletleri tek bir devlet iken kendini elli iki eyalete bölerek güç kazandı. Veya, altı yüz yıl ömür süren Osmanlı Devleti, Anadolu’da ki beylikleri birleştirerek değil de, kendini beyliklere bölerek imparatorluk oldu! Aslında şu sıralar bizi de kabul etsin diye çabaladığımız “Avrupa Topluluğu” (Avrupa Devleti), ayrı milletlerden, ayrı devletlerden meydana geldiği halde, birleşmeye, büyümeye çalışmıyor da, bölünüp parçalanmaya çalışıyor. Bizdeki aklı evveler de, bunlara bakıp bakıp, “Ne kadar parçalanırsak o kadar güçlü oluruz, ne kadar bölünürsek o kadar büyürüz, ne kadar dağılır, ayrı telden çalarsak o kadar mutlu oluruz” diyerek ortalıkta dolanıyorlar.**

Devlet kadrolarında ve stratejik noktalarda sessiz sedasız yerlerini alan malum zevat, Türk Milleti’ni tarihin karanlıklarına gömmek için, sabırla ve özveriyle çalışıyorlar. Dünyanın pek çok demokratik ülkesinde bulamayacakları bir demokratik ortamda yaşadıkları halde, “Demokrasi isteriz” diye bağıyorlar. Emperyalist ülkelerdeki yandaşları (Aslında patronları) duysun da heyet göndersin diye yapmadık soytarılık bırakmıyorlar. Öve öve bitiremedikleri Amerika’da, Almanya’da polislin insanlara nasıl davrandığını, sokak ortasında insanları nasıl infaz ettiğini gördükleri halde, Türk polisine, Türk askerine saldırmak için, onları karalamak için akıl almaz oyunlara başvuruyorlar. Peygamber ocağı şanlı ordumuza dilleri nasıl dönüyor, vicdanları nasıl izin veriyorsa “kafir ordu” diyebiliyorlar, “faşist

ordu” diyebiliyorlar. Bunları söyleyenler, bu milletin, bu devletin -Kurtuluş Savaşı-nı yapanların çocukları olması mümkün mü? Bu millet Kurtuluş Savaşı yaparken de bunların dedelerinden çekmişti. Eli silah tutan genç-yaşlı tüm insanımız kazma-kürekle cepheye koşarken, bunların dedeleri, babaları cephe gerisinde, bir teneke unu bir altına satarak zengin oluyorlardı. **Vatanı kurtarmak için cephe- den cepheye koşup duran yiğit gazilerimizin, “bir gül bahçesine girercesine” toprağa düşen aziz şehitlerimizin namuslarına göz dikiyorlar, onları dağa kaldırıyorlardı.**

Yeni devlet kurulduğu zaman bunların çok azı cezalandırıldı. He- men devlete tabi oldular. Kraldan çok kralcı kesildiler. **Ve yine onlar kağnılarını dağdan aşırırken, bu toprağa kan ve can verenler kıyıda köşede kalmaya mahkum edildi.**

Peki, nasıl mahkum edildi? Cahil bırakılarak. Okutulmayarak. Aydınlatılmayarak. Yüzyılların deneyimine sahip olan istismarcılar, bu milletin çocuklarını cahil bırakmak için her yolu denediler, halen de denemeye devam ediyorlar. Kimileri, “Kızlarınızı okut- mayın” dediler, kendi kızlarını, torunlarını kolejlerde okuttular. Kimileri, başınızı açacağınıza okulunuzu terk edin dedi, “beni görünce Allah’ı hatırlayın” dediler, sonra kendi kızı yaşındaki zavallı kızlarımızı orta malı gibi kullanmaya kalktılar. Kimileri “hiç kimseye burnunuzun ucunu bile göstermeyin, denize giri- yoruz diyerek cehenneme girmeyin” dediler, en lüks otellerde kızlarına düğünler yaptılar. Kendileri için cehennem olmayan denizlerde serinlediler. Kimileri “işçisin sen, işçi kal” dediler, iş- çilerin paralarıyla jaguarlara bindiler. Üç-dört fahişe ile birlikte tatillere çıktılar.

Hedef hep aynıydı. Türkiye Cumhuriyeti Devletinin tüm imkanla- rından, soysuzlaştırılmış, mankurtlaştırılmış hain bir zümre ile beraber, Enderun soysuzlarının devamı olanlar yararlınsın. Türk Milleti ise

yıne eskisi gibi, yokluklar, karanlıklar içinde bu soysuzların mutluluğu uğruna çalışıp-çabalasın, kan döksün, can versin.

Bütün bunlar, 70 milyonluk genç ve dinamik nüfusu ile, batı dünyasını ve onların kuklası bazı komşularımızı korkutan Türkiye'nin yolunu kesme oyunlarıdır. Bizi bölüp kolay lokma haline getirmek istiyorlar. Bunu gerçekleştirmek için de aramızdaki eski soysuzlarla, yeni soysuzlaştırdıkları mankurtları kullanıyorlar.

Amerika 52 ayrı eyaletten birleşmiş, tek devlet olmuş. İngilizceyi resmi dil ilan etmiş. Dünyadaki her ırktan insanı barındıran, gerçek anlamda bir mozaik iken dünyayı nasıl idare ediyor? Neyin sayesinde yapıyor bunları? Elbette ki birleşmenin ve güç oluşturmanın sayesinde. Avrupa bugün aynı şekilde birleşebilme mücadelesi veriyor. **Fakat ne hikmetse, bize "siz birleşmeyin, bölünün, daha güçlü olursunuz" diyorlar.** Paralı uşakları aracılığı ile milletimizi alt kimlikler aramaya koyuyorlar. Etnik bir tuzağa doğru sürüklüyorlar. Çünkü, biliyorlar ki güçlü bir Türkiye Cumhuriyeti, Orta Asya Türk Cumhuriyetleriyle dirsek teması kadar bile bir yakınlık kurarsa, petrole, doğal gaz, ucuz ham maddeye kavuşursa, sadece güçlü olduğumuz zaman yanımızda olan bazı Müslüman kardeşlerimiz(!) de bizim safımıza geçer ve Türkiye bu süper güç olur. Bu ise yeni dünya düzeni için hiç de uygun değildir. Öyleyse, ne pahasına olursa olsun, bunun engellenmesi gerekmektedir. İşte bugünlerde yaşadıklarımızın arkasında yatan gerçekler bunlardır.

Öyleyse, yeniden Enderun soysuzlarına köle olmamak için, yeniden "İtrak-ı bi idrak" (İdraksiz Türkler) olarak anılmamak için, kendi ülkemizde insana yaraşır bir hayat sürebilmek için, 70 milyon Türkiye Cumhuriyeti vatandaşına düşen ne olmalıdır? Birbirine sıkı sıkı sarılmış, tek bilek, tek yürek olmuş, birbirini seven, sayan, ülkesine ve milletine bağlı insanlar olarak, ülkesinde hukukun üstünlüğünü sağlamış, insan haklarına saygılı, aydınlık bir geleceğin temelini atan, kendine yabancılaşmamış, göğsünü gere gere kendi öz değerlerine

sahip çıkabilen bir idareyi tesis etmektir. Bu, herkese mutluluk, aksi ise mutsuzluk getirecektir.

Yararlanılan kaynaklar

- Osmanlı Tarihi; İ. Hakkı Uzunçarşılı.
- Osmanlı Tarihi; E. Ziya Karal
- Yeniçeri; N. Fazıl Kısakürek
- Tarih ve Düşünce Dergisi.
- Etnik Tuzak: Prof. Dr. Mustafa E. Erkal

ŞEHİR DEVLETLERİ VE KÖLELİĞİN GERİ DÖNÜŞÜ

KÖLELİK

21. yüzyılda bütün insanların ortak düşüncesi, köleliğin tarihe karıştığı yönündedir. Bilindiği gibi, kölelik; toprağa, üretim araçlarına ve yönetime hakim olan güçlerin, diğer insanları, karın tokluğuna çalıştırmalarıdır. Aynı zamanda bu insanları, temel insan hak ve özgürlüklerinden de yoksun bırakmalarıdır. Öyle ki bir köle, efendisinin izni olmadan evlenemez, çoluk çocuk sahibi olamaz, dilediği gibi seyahat edemez, çalıştığı yeri değiştiremez. Maddi ve manevi tüm varlığı ile efendisine aittir. Kölelik, çağlar boyunca insanlığın yüz karası olarak uygulanmış, bir kısım insanlar, kendileri gibi insan olan, insanlık aleminin başka bir bölümünü, çeşitli oyunlarla tuzağına düşürerek köleleştirmiş ve o insanları çoğu zaman hayvan yerine koymuştur. Sahip olduğu gücü elinden kaçırarak ve insanlığın yüz karası başka insanların tuzağına düşen güçsüz ve savunmasız insanlar ve onların çocukları, torunları, torunlarının torunları -Köle- olarak doğmuş, köle olarak yaşamış ve köle olarak ölmüşlerdir. Bu zavallı insanlar, tekrar eski hür konumlarına dönmek istediklerinde, çok ağır işkencelere uğratılmış veya öldürülerek sindirilmişlerdir. Kölelik, içine düşülmesi gereken bir durumdur. İnsanlar bir kez köleleştirildikten sonra, bu durumdan kurtulmaları çok, ama çok zordur.

Köleliğin çağlar boyunca var olduğundan az önce bahsetmiştik.

Bu uygulama her zaman aynı olmamıştır. Yani, her zaman bir kısım insan, Afrika'da olduğu gibi, köyleri basıp eline geçirebildiği herkesi gemilere doldurup, ülkesine götürüp oralarda köle pazarlarında satmamıştır. ***Bazı durumlarda da kölelik insanlara kendi ülkelerinde, oturdukları topraklar üzerinde yaşatılmıştır. Hem de bu tür köleliğe, o ülke insanı bizzat talip olmuştur. Günümüzde dayatılan kölelik bu tür köleliklerden olacaktır.*** Bunu daha iyi açıklayabilmek için, günümüzde dayatılan köleliğin nasıl uygulandığını kısa başlıklar halinde açıklamaya çalışalım.

YENİ DÜNYA DÜZENİ:

Yeni Dünya Düzeni'nin kurucuları veya Yeni Dünya Düzeni'ni kurmaya çalışanlar, kendilerini, kendi yazdıkları Kutsal (!) Kitapta, "Allahoğulları" olarak tanımlayan, kod adları ile anarsak "Elit"tir. Bilindiği üzere, Elit, sahip olduğu büyük para kaynakları sayesinde, dünyadaki büyük devletlerin yönetimini yönlendirmekte ve kontrol etmektedir. Bunun en iyi örneği, kendini "Dünya Jandarmalığı" ile görevlendiren ABD'dir. ABD bütün güçlü görünümüne rağmen, gövdesi tamamen çürümüş (Elit tarafından içi boşaltılmış), sadece gövdeyi kaplayan kabukla ayakta duran, devasa bir çınar ağacı görünümündedir. Bu kabuk, bir gün gelecek, üzerinde yükselen büyük yükü taşıyamayacaktır. İşte o zaman, ABD büyük bir gürültüyle çökecek ve bu çöküş, hiç bir zaman kavgasız, gürültüsüz ve yavaş olmayacaktır. Hatta, SSCB'nin dağılışındaki gibi sessiz bir dağılışı olmayacaktır. Çünkü bu devletin vatandaşları, mizaç itibarıyla kavgacıdır. Sorunlarını çözmede ilk baş vurduğu çözüm yolu kaba kuvvettir. Hatta, bu devletin kuruluş yıllarında, toprağın paylaşımı bile kaba kuvvete dayanılarak yapılmıştır. Daha sonraki aşamalarda, Kızılderililere, zencilere yaptıkları zulüm ve katliamlar bunun en güzel örneğidir.

Yakın geçmişte, Japonya, Kore, Vietnam, Kuzey Irak, Yugoslavya ve Afganistan’da yaptıkları, bu devletin karakteristik özelliği açısından çok önemli bilgiler vermektedir. İşte bu devlet bile, ”Allahoğlu” ”Elit” tuafından ele geçirilmiş durumdadır. İşte bugün ”Elit”, bu gücü kullanarak ”Yeni Dünya Düzenini” kurmaya çalışıyor.

Yeni Dünya Düzeni’nin kısaca anlamı şudur. Küresel İmparatorluğu kurmaya çalışanlar, kendi kontrolleri dışında ve kendi belirledikleri güçlerden başka, yeryüzünde kendilerine karşı koyacak güç oluşmasını istememektedirler. Bunun için de, kendilerince potansiyel tehlike olarak gördükleri Ulus devletleri, çeşitli yollarla parçalayarak güçsüzleştirmekte ve kendileri için tehlike oluşturmasını baştan engellemektedirler. Yugoslavya’da yaptıkları ve bugün Kuzey Irak’ta, yarın Türkiye’de yapmak istedikleri gibi. Geçmişte Osmanlı’dan kopardıkları Arap alemini, ellerine cetveli alıp haritanın başına geçerek, nasıl kırk parçaya ayırmışlar ve petrol gibi bir gücü kendi kontrollerine almışlarsa, bugün de kendileri için tehlike gördükleri Ulus devletleri, her türlü aracı kullanarak parçalamaktadırlar. Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin, yakın gelecekte, Orta Asya’da bağımsızlığını kazanmış Türk Cumhuriyetleri ile bir güç oluşturup, İslam alemini de yanma alarak dünyanın süper gücü olabileceğini kestiren ”Küresel Krallık”, şimdiden gerekli önlemleri alarak, Türkiye’nin yolunu kapatmak istemektedir. Ülke içindeki insanların ise, böyle bir düşünceye sahip olmaması, bunları düşünmemesi için her türlü basın yayın aracı kullanılarak, beyinler bombardıman edilmektedir. İnsanlar aç bırakılarak ülke, millet ve devlet sorunlarını düşünemez hale getirilmektedir. IMF ve Dünya bankası aracılığı ile ekonomimizi diledikleri gibi yönetmekte, bizi her gün biraz daha içinden çıkamayacağımız bir borç batağına sürüklemektedirler. İki yüz milyar doların üzerinde bir borç altına sokulan devletimiz bugün, üretim ve ticaret yoluyla elde ettiği fazla ile borçlarını ödeyememektedir. IMF bize, bir takım temel ekonomik kurumların

özelleştirilmesi yoluyla borçlarımızı ödememizi önermektedir. Bu kurumlar kar eden kurum olmanın yanı sıra aynı zamanda da stratejik öneme sahiptir. Bu kurumlara baştan beri talip olanların kimler olduğu çok iyi bilinmektedir. ***Bir kez ele geçirilen bu kurumları bir daha tekrar ele geçirme şansımız hiçbir zaman olmayacaktır. Çünkü, sattığı temel kurumlardan aldığı parayı, borçlarının faizine yatıran bir ülke, gelecekte bu kurumları hangi parayla geri alacaktır?*** (Türk Telekom, Tekel, Rafineriler vb.) Bunun dışında ABD ve AB, İnsan hakları, çevre, doğa, tarihi miras vb. her türlü yolu kullanarak, ülkemizin kaynaklarını kullanmamızı engellemekte, dolayısıyla onlara bağımlı kalmamızı sürekli hale getirmeye çalışmaktadırlar. (Alman vakıflarının Bergama'daki Altın madeni işletmesini durdurma konusundaki girişimleri bunun çok açık bir örneğidir.) İşte, ülkemizde uygulanan bu metotlar bütün dünyada, “küçültülmek istenen” ulus devletlerde uygulanmaktadır. Bu uygulamalara körü körüne itaat eden devletler, tamamen “Küresel Kraliyet”in kontrolüne girmektedir. Artık bu ülkelerde diledikleri gibi at koşturan Yeni Dünya Düzenicileri, yeni ulus devletlere yönelmektedirler.

Kısaca özetlemek gerekirse, “Yeni Dünya Düzeni”, kendilerini “Allahoğulları” ilan edenlerin, yeryüzünde kurmak istedikleri “Tek Dünya Devleti” veya diğer adıyla “Küresel Kraliyet”in bugünkü adıdır. Kendi elleriyle yazdıkları kutsal(!) kitaplarında bunun bütün ayrıntıları mevcuttur. Yeni Dünya Düzeninin oluşturulmasında uygulanan ve bugün, hedef ulus devletlerde sıkça duyduğumuz “Küreselleşme” “Globalleşme” kavramları var. Bu kavramlar, hedef ülkelerin insanlarına adeta birer kurtuluş reçetesi gibi sunulmaktadır.

KÜRESELLEŞME-GLOBALLEŞME

Küresel kraliyet, tüm yeryüzü kaynaklarını kontrolü altına almak için, yeni ekonomik modeller önermektedir insanlığa. Sadece önermekle de kalmayıp dayatmaktadır. Gelişen teknolojilere paralel olarak, dünyanın küçüldüğü ve ekonomilerin dünyaya entegre olması gerektiği özellikle vurgulanmaktadır. Bunda doğruluk payı da vardır. Bu gerçekçi yaklaşımın ardına saklanarak, hedef ülkelerin kaynakları sömürülüyor ve sömürü sürdürülüyor. Küreselleşme kavramının ana teması, bütün dünya ülkelerinin biri birleriyle ticaret yapması esasına dayanır. Burada gözden uzak tutulan, gelişmesini tamamlayamamış veya gelişmemiş ülkelerin, gelişmiş ülkelere ne satacağıdır. **Kurulmaya çalışılan sistemle, az gelişmiş ve gelişmemiş ülkeler, gelişmiş ülkelerin açık pazarı haline getirilmeye çalışılmaktadır. Böylece, gelişmesini tamamlama fırsatı yakalayamayacak olan hedef ülke, sonsuza dek “Küresel Kraliyet”in sattıkları ile yaşamaya alışacaktır. Bunun diğer adı ise köleliktir. Üretemeyen, ancak sürekli tüketmeye teşvik edilen bir toplum, hiçbir dünya görüşüne sahip olamayacak, düşünemeyecek, fikir üretemeyecek, kendisini sömürenle, koruyanı ayırt edemeyecektir. Televizyon ve basın aracılığı ile sürekli “reklam” bombardımanına tutulan toplumlar, kendileri için bir tek hedef belirleyeceklerdir. O hedef de daha fazla tüketim yapabilmek için daha fazla çalışmak. Ama nerede çalışacak? Tabii ki “Küresel Krallığın” iş yerlerinde. Çünkü kaynakları ve üretim araçları ele geçirilmiş olan ülkede, insanların çalışabileceği yerler de otomatikman bu küresel güce ait olacaktır. Bu duruma getirilmiş ülkeleredeki insanlar ise, tükettimden başka bir şey düşünmeyen sürüler haline geleceklerdir. Bunu desteklemek için, küresel kraliyet, ülkelerin, milletlerin, insanların kültür değerlerini de sürekli törpüleyecek ve onları bir daha bir araya**

gelip bir millet oluşturmamaya hale getirecektir. İşte bu anlatmaya çalıştığımız durumun en net ve kısa adı -Kölelik-tir. Zaten arzulan ve ulaşılmaya çalışılan kesin hedef de budur.

TARIM POLİTİKALARININ AMACI

Bugün ülkemizde ve diğer hedef ülkelerde uygulanan tarım politikalarına çok dikkat etmek gerekmektedir. Ülkemizde son dönemlerde çıkarılan uyum yasaları çerçevesinde, hemen hemen yapılmakta olan tarımın tamamından vazgeçilerek, alternatif tarım ürünlerine yönelmemiz istenmektedir. Ancak bu “Alternatif tarım ürünlerinin neler olduğu bilinmemektedir.

Hatırlanacağı üzere, çıkarılan yasalardan bazıları ile, Hububat ekimi, Şeker pancarı ekimi ve Tütün ekimi konusunda bir takım düzenlemelere, kısıtlamalara, kota uygulamalarına gitmemiz isteniyor. Yine aldığımız duyurular doğruysa, belli bölgelerde fındık ağaçlarını sökenlere prim dağıtılıyormuş. Bunun dışında, IMF'nin sağladığı yardım(!)la, “Dışarıdan Destek Programı” adı altında, çiftçilerimize dönüm başı on milyon TL para dağıtılmıştır. Bu uygulamaya beş yıl devam edilecekmiş.(Eğer IMF'i kızdırmaz isek ve de o bize para verirse.) Bilindiği üzere, bugün tarımla uğraşan insanlarımızın tamamına yakını gizli işsiz konumundadır. Çünkü, yaptığı tarımdan eline geçen para, o ürünü elde etmek için harcadığı parayı bile karşılamamaktadır. Kaldı ki kendi yevmiyesini de hesaplayacak olursa zaten külli zarardadır. Çiftçimiz şu anda yapacağı, elinden gelen başka bir iş olmadığı için, mecburen çiftçilik yapmaktadır. Bu haliyle de gizli işsizdir.

Uygulanmaya çalışılan tarım politikaları sayesinde, temel tüketim maddelerimizden olan, Un, Ekmek, Şeker, Tütün gibi tüketim maddelerini dışarıdan almak zorunda kalacağız. Zaten bu ürünlerin üretiminden vazgeçmemizi isteyen IMF-Dünya Bankası (ABD) bize,

şeker üretimini çok pahalıya mal ettiğimizi, bizim maliyetimizin üçte biri fiyatına bize şeker verebileceklerini söylüyorlar. Bu da bize çok cazip geliyor. Tütün ve buğdayda da aynı durum söz konusu. Böyle olunca, teknoloji ürünleri ve sanayi makinalarını dışarıdan satın aldığımız gibi, günlük tüketim maddelerimizi de dışarıdan almak zorunda kalacağız. O zaman bir soru akla geliyor. Bugün bile zaruri olanları ithal ettiğimiz halde, bir türlü borçlarımızın faizlerini ödeyemiyorsak, yarın, bu yasalar uygulandığında, her şeyi onlardan aldığımız zaman, bize bedavaya mı verecekler? Bedavaya vermeyeceklerse, en az iki, üç katına çıkacak olan dış alımlarımızın bedelini neyle ödeyeceğiz? Eğer şu anda, devlet, borçlarının faizlerini ödemekte güçlük çekiyorsa, yeni borçlar alıp, borç faizlerini ödüyorsa, yarın nasıl ödenecek bu borçlar? Yani, böyle teslimiyetçi bir politikayla, bu ülke nereye kadar gidecek? Köklü ve gerçekçi çözümler yerine, bizi bugünlere getirenlerin önerilerine sıkı sıkı sarılarak gidersek sonumuz nereye varacak? Bu ülkenin petrolü, madenleri, doğal gazı, su kaynakları, turizm potansiyeli, genç ve dinamik insan potansiyeli niçin aktifleştirilerek üretime geçilmiyor da, kimin hesabına çalıştığı bilinmeyen, kerameti kendiden menkul dervişlerin afra-tafrası çekiliyor.

Bugün uygulatılmaya çalışılan tarım politikalarının amacı, ülkemizde üretimi zaafa uğratmaktır. Zaten, zararına yapılmakta olan tarımsal faaliyetleri, karşılıksız yardımlarla tamamen bitirmektir. Çünkü, verilen yardım (!) paralarını üretim sürecine aktardığı zaman, çiftçimiz o parayı da kaybedecek. “O halde hiç ekip-biçmemek en iyisi” deme noktasına getiriliyor insanlarımız. Beş yılda üretim yarından fazla durdurulursa, biz zaten mecburen onlara el açacağız. Onların istediği de bu zaten. Öyle bol keseden, “AB’ne girersek kişi başına düşen milli gelir 10 bin doların üzerinde olacak” diyenlere sormak gerekiyor: Beyler, bütün AB kollarını açmış da, “Yeter ki Türkler bize gelsin. Bütün birikimimizi onlara aktararak, kişi başına düşen

milli gelirlerini on bin dolara çıkaralım” mı diyorlar? Yoksa, şu anda tek taraflı uygulanmakta olan “Gümrük Birliği” garabetinde olduğu gibi, her şeyi kendilerine mi yontacaklar? Kısa zaman önce yapılan Dünya Kupası futbol karşılaşmaları nedeniyle, AB ülkelerinden bazıları Türkiye’den çok sayıda TV almak isteyince, o kıymetli “AB”niz hemen Türkiye’den yapılacak beyaz eşya ithalatında vergileri arttırdı. Bu nasıl gümrük birliği böyle ki, ben onların malını alırken işliyor da onlar benim malımı almak istediği zaman tersine işliyor. Kafaların aydınlanması için bunlar yeterli değil mi?

Kısacası AB’nin şu anda yapmaya çalıştığı, yiyip içtiğimizden, giyip -gezdüğimize kadar, ilacımızdan- sanayi makinelerimize, tankımızdan -gemimize, uçağımızdan- tüfeğimize kadar her şeyi onlardan almak zorunda kalacağımız bir durum yaratmaktır. Onların yasalarına uymadığımız zaman ise “Tahkim” sağ olsun! Yarın üç gün sonra, ülkemizin sınırlarını yeniden çizmek isteyeceklerinde, karşı çıkınca da, bizi bir türlü içine katmadıkları “Avrupa Ordusu” sağ olsun.(!)

ULUS DEVLETLERİN PARÇALANMASI

Yazımızın başında da anlattığımız gibi, “Küresel Krallığın” ilk amacı, ulus devletleri “Mozaikleştirerek” federasyonlara bölmek, sonra da bu federasyon içindeki “Federe devletçikleri” destekleyerek, sahte bağımsızlık hareketleri yaratmaktır. Bu bölücü yıkıcı faaliyetlere destek vererek, ulus devletleri işlemez hale getirmek. ***Yani, mozaikleri bir arada tutan çerçeveyi kırmak ve ulus devletin dağılmasını sağlamaktır.*** Böylece her federe devletçik çok daha kolay kontrol edilebilecektir. İç işlerinde bağımsız olacak olan bu devletçikler, dış yardım, iş birliği vs. adları altında, düşmanlarımızla güç birliği oluşturacaklar ve tamamen bölünmenin yolunu açacaklardır. Böylece dünya haritası üzerindeki renkler gerçek anlamda bir “mozaik” oluşturacaktır. Ancak,

bu da “Küresel Krallık” için yeterli değildir. İnsanları kesin olarak köleleştirebilmek için, bu küçük devletçiklerin içinde bile, daha küçük birimlere ayırma operasyonları başlayacaktır. Bunu da sağlayabilmek için, Şehir devletleri gündeme gelecektir.

ŞEHİR DEVLETLERİ ve KÖLELİK

Şehir Devletleri, köleleştirme operasyonunun son halkası olup, “Küresel Krallığın” son hedefidir. Bu aşamayı da gerçekleştirdikten sonra, insanlar bir daha bir araya gelip milletleşme, bir kültür vücuda getirme ya da ulusal kültürlerini koruma şansına sahip olamayacaklardır. Federasyonlar içinde yer alan şehir devletçikleri, yerel yönetimleri güçlendirme adı altında, tamamen birbirlerinden koparılacak, her biri kendi devletçığı içinde kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktır. Bu aşamada zaten insanlar çoktan mülk sahibi olmak lük-
sundan(!) uzaklaşmış olacaklardır. Bu dönemde mülkler artık sadece “Allahoğulları”nın olacaktır. Kurulmuş olan “Yeni Dünya Düzeni”nde, sizsiniz “Allahoğulları” ile onların köleleri olacaktır. Üretim araçları toprak, fabrikalar, konutlar, araçlar her şey onların mülkiyetinde olacak, diğer insanlar ise onların fabrikalarında çalışmak zorunda olan zavallılar konumunda olacaktır. Onların evlerinde kiracı olacak, onların araçlarına emaneten binecekler, onların adına ürettiklerini satın alabilmek için, posaları çıkana kadar çalışacaklardır. Bu süreç hiç bitmeyecek, dolayısıyla da kölelik zinciri bir türlü kırılmayacaktır. İnsanlar yaşadıkları şehirlerden dışarı çıkamayacaklardır. İnsanların evlenmesi, çoluk çocuk sahibi olması onların iznine tabi olacaktır. Aileler doğan çocuklarına sahip çıkamayacaklar, çocuklar ana-babalarını belki de hiç tanıyamayacaklardır. Aile kavramı anlamını tamamen yitirecek ve aile mahremiyeti denen kavram unutturulacaktır. Ana babası başka bir şehirde yaşıyorsa, oraya gidilebilmesi için altı ay

önceden izin almak zorunda kalacaklardır. Hatta, ana-babalarının veya diğer atalarının mezarlarını bile ziyaret etme şansları olmayacaktır. Bugün Suudi Arabistan'da dayatılan, "İslam'da mezar yoktur" zırvasıyla bütün mezarların yerle bir edildiği gibi, belki de insanların geçmişle bağlarını tamamen koparmak için, ölenler mezarlara konmayacak ve yakılacaktır. Ya da makinelerde parçalanarak gübre yapılacaktır. Onların nezdinde "insan" sayılmayan varlıklar için, bunlar çok yanlış şeyler sayılmayacaktır. Bugün insanlar nasıl fazla çıktığı zaman hamsileri gübre niyetine toprağa döküyorsa, o zaman da, onların yanında bir hamsiden farkı olmayacak olan insancıkların da cesetlerinin gübre olarak kullanılmasında bir sakınca görülmeyecektir. Geride kalanlar ise buna itiraz etme gücüne sahip olmayacaklardır. Buna benzer çarpıcı örnekleri vermekteki amacımız, insanoğlunun gözünü açmasını, aklını başına toplamasını sağlamaktır.

Sonuç olarak, ne olduğu konusunda bizim yetkililerimizin, vatandaşına bir açıklama bile yapmadığı, bir yerlere "yıkılma" sevdasının sonu bizi buraya getirmek istemektedir. Bugün etnik nedenlerle bu oluşuma destek verenler, yarın yana-yakıla "bu tuzaktan kurtulalım" diye bize gelmek zorunda kalacaklardır. Herkesin hesabını buna göre yapması gerekmektedir. Çünkü, Türk Milleti bu büyük oyunu da bozacak güce, deneyime, birikime ve potansiyele sahiptir. Zaten bu büyük proje "Allahoğulları"nın insanlığa yapabilecekleri en büyük kötülük olacaktır. Bundan sonraki aşama ise, bütün insanlığın ayakta kalkması ve bunlardan dünyayı kurtarma aşamasıdır. Eğer bugünlerde aklımızı başımıza toplar da, kendimizi düşmanımızın merhametine terk etmezsek, yukarıda anlatılan acıların hiç biri yaşanmayacaktır.

TÜRK KALESİ YIKILIRKEN

Ey şerefli Türk Milleti!

Sana ne oldu? Sana ne oldu da, böyle, üstüne ölü toprağı serpilmışçesine, başına gelen her şeye sessiz kalıyorsun? Adeta, hayatının son günlerini yaşayan bir dev gibi, kendine saldıran, sağından solundan seni yaralayanlara karşı, aciz, çaresiz bir halde bakınıp duruyorsun. Kurt kocayınca, köpeğin maskarası olur derler. Sen kocamadın ki! Sen, yetmiş milyonluk genç ve dinamik bir nüfusla, bu ihtiyar dünyaya yeniden nizam verecek güce sahipsin. Bugün dünyayı kan revan içinde bırakan fosil beyinlilerin elinden, bu dünyanın mazlum milletlerini kurtaracak olan tek güç sensin. Bunu unutma. Bilinçli bir şekilde hazinen bazı şerefsizlerce soyuldu da, ekonomik olarak zayıf düştün diye, dünyaya kahr etme, sitem etme. Senin kahrını ve sitemini anlayacak kimseyi bulamazsın. Şu anda yeryüzünde, muharref Levrat'ta tarif edilen Tek Dünya Devleti, "Yeni Dünya Düzeni" adıyla kurulmaya, Sionizm'in en büyük ideali gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Bunun için her şey mubah sayılıyor. Nasıl, rahmetli Ziya ül Hak'tan kurtulmak için, kendini dünya jandarması olarak gören bir devlet, kendi elçisini de havada vurmuşsa, şimdi de, Sionizm'in son hedefine ulaşmak için, ikiz kulelerini kendi taşeronlarına vurdurttu. Ve bunu balane ederek daha evvel, bugünler için iktidara getirdiği Taliban'a vurmak bahanesiyle, gidip Afganistan'ın göbeğine oturdu. Böylece, hem Taliban ona hizmet etmiş oldu, hem de Taliban karşıtları ona hizmet etmiş oldu.

Bir kıskaç içine alınmış olan ABD ekonomisini canlandırmak, tamamen paraya tapan, sadece paralarının üstünde “Biz Allah’a inanıyoruz” yazan, yüreklerinde zerre kadar da olsa Allah korkusu bulunmayan, kozmopolit, kan ve soy-sop bilinci olmayan bir kalabalık haline gelen ABD toplumu, yeniden millet olma bilincine ulaştırılmaya çalışıldı. Ne için? Tamamen bir Sionist kıskaç altında olan bu devleti, daha dinamik kılmak ve kendilerine daha iyi hizmet ettirmek için. Zaten, ABD’li yetkililerin, İsrail’e, Filistin Devleti’ni tanıması için baskı yapmaya başladıkları, bu işin başka bir çözümünün olmadığını söyledikleri bir dönemde, ikiz kulelerin vurulması kimilerine göre bir teşadüf olabilir. Ancak, bize göre bir tesadüf değildir. İkiz kulelerin vurulmasını da CIA oynacağı Usame’nin, sözde kontrolündeki adamlarına yaptırmış olabilirler. Bu işi yaptıracak güce sahip organizasyonların, kimlerin elinde mevcut olduğunu bilmeyen yoktur. Orta Asya ve uzak doğuyu kontrol altına alabilmek için, Afganistan’ın ne kadar önemli olduğu yeni keşfedilmemiştir. Tarihten bu yana, Afganistan sürekli değişik milletlerin saldırısına boşu boşuna maruz kalmamıştır. Asya’ya hakim olmanın ön şartlarından biri, Afganistan’a hakim olmaktır. Bugün yapılmakta olan da budur.

Türkiye uzun yıllardan beri suni rahatsızlıklarla oyalanmaya çalışılıyor. Böylece, Sovyetler Birliği’nin çökmesinden sonra ortaya çıkan yeni durumda, Türkiye inisiyatif kullanmasın, kullanacak durumda olmasın diye, yakın geçmişte Yugoslavya’da denenen ve başarıyla sonuçlanan, böl-parçala metodu, şimdi Türkiye için uygulamaya konulmaya çalışılıyor. Bugüne kadar yetiştirdikleri kendi adamları, artık bizim başımızda, bizi yönetir duruma gelmişlerdir. Bunların dışında, içimizden satın aldıkları soysuzları da kendi idealleri için her konuda kullanmaya devam etmektedirler. Bir süredir, ısrarla Türkiye’nin bir “Mozaik” olduğunu geveléyip duranlar kime hizmet ettiğinin bilincinde olmalıdırlar. Artık insanların **“Gafletlerinden” bahsetme zamanı geçmiştir. Bunca açıklıktan sonra artık insanların “İhanetleri” sabit olmaya başlamıştır.**

Yetiştirip, aramıza soktukları hırsızlara, ülkemizi soydurup, kendilerine muhtaç hale getirdikten sonra, vermeyi vaad ettikleri üç-beş dolar için, maddi-manevi neyimiz varsa hepsinden vazgeçmemizi istemeye başlamışlardır. Ve bu yaptıklarını da bize, borazanları aracılığı ile “kurtuluş reçetesi” olarak sunmaktadırlar. Yunan’ın, ağa babalarından güç alarak yeniden dişini göstermeye başladığı, AB denen yeni birleşik devletin, bizi yok sayarak üzerimizde hüküm yürütmeye çalıştığı, ekonomimizin bilinçli bir şekilde dibe vurdurulduğu, Türk Kurultayı’nın bir yıl önceden belirlenen yerde, yani Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nde toplanmasına engel olunduğu, AT milletvekillerinin müfettiş edasıyla, her gün birinin gidip, birinin geldiği, Almanya gibi sözde dost devletlerin düşmanlarımızla işbirliği yapma konusunda yarış içinde olduğu, yapılması planlanan Irak operasyonuna bağlı olarak, o bölgede bir Kürt devletinin temellerinin atıldığı, Osmanlı’yı parçalama döneminde olduğu gibi, bu coğrafyada kurmak istedikleri, sınırları cetvelle çizilmiş Kürt devletinin alt yapısı için, yıllardır beş bin kişiyi eğittikleri herkesin malumu olduğu, ikiz kulelerden sonra, İsrail’in Arafat’a da şiddetle saldırmaya başladığı bir dönemde bir bakıyoruz ki, üç buçuk asır boyunca korumalarını sağladığımız, içtikleri suyun çeşmesini yaptığımız, yıkandıkları hamamlarını yaptığımız, ulaşımları için çöle raylar döşediğimiz, güvenlikleri için kaleler inşa ettiğimiz, her şeye rağmen İngiliz altınlarını görünce, kendilerine “hediye” ettiğimiz tüfekte bizi sırtımızdan vuran ve çölde cetvelle çizilmiş sınırları içinde, petrol nimeti sayesinde “*devletçilik oynayan*” bazı zavallı kuklalar, dünyada yapacak başka işleri kalmamışçasına, Türk milletine saldırmaya başladılar. Yıllardır, her gün denemesini yaptıkları Mekke’deki Türk kalesini yıktılar. Niçin? Efendim yerine otel yapacaklarmış. Bu otelin parasını da Haremi Şerifin masraflarına harcayacaklarmış. Haremi Şerifin on yıllık masrafı, sadece bir hac mevsiminde çıkıyor. Doğru, adamlar İsrail gibi arazi kıtlığı çekiyorlar. Bu yüzden, otel

yapabilmek için mutlaka bir Türk eserini yıkmaları gerekir. İşte onlar da öyle yapıyorlar. Sıra Kabe'nin etrafındaki revaklardaymış. Bre şerefsizler, oraya da mı otel yapacaksınız? Amacınız Kabe'yi de ortadan kaldırıp, yerine, içinde dansöz oynatacağınız melanetlere kanacağınız bir pislik yuvası yapmak mı? Zaten Türk milletinden çekinmeseniz, "İslam'da mezar yoktur" zırvasıyla, pek çok sahabenin mezarını yok ettiğiniz gibi, Peygamberimiz Hz. Muhammed'in mezarını da yıkıp yok edeceksiniz. Bu yanlışları yaparak İslam alemine "Baş" olacağınızı zannediyorsanız, yanılıyorsunuz. Bunun böyle olmadığını size yine Türk Milleti gösterecek. Nasıl mı? O nu zamanı gelince göreceksiniz. Üç gün sonra, "Tek Dünya Devleti" topunuzu birden yeryüzünden silmek amacıyla harekete geçtiği zaman, "asil Türk kardeşlerimiz" diyerek yanımıza geleceksiniz. Tarih boyunca olduğu gibi. Ve biz sizi belki bir kez daha kurtaracağız, ama şunu unutmayın ki, geçmişte ve bugün yaptıklarınızı da unutmayacağız. Ona göre bir muameleye tabi olacaksınız. Yani, o 'seyitlik', 'şeriflik' numaraları artık sökmeyecek. Siz, o yüce peygamberin akrabası olmak bir yana, ümmeti olmaya bile layık değilsiniz. Yaptığınız o sahte soy ağaçları da artık sizi kurtaramayacak. Kaldı ki peygamberimiz öz kızı Fatıma'ya: **"Ey kızım Fatıma, ben öldükten sonra sakın, 'Ben peygamber kızayım' diye güvenip de benim yolumdan ayrılma. Benim soyumdan gelen değil, yolumdan gelenler bana daha yakındır."** demiştir. Bunu size söylüyorum. Ne demek istediğimi net olarak anlamışsınızdır. *Bu ümmet içinde, kendi milletine ve başka milletlere saygılı, kendine gösterilmesini istediği saygıyı, başka milletlere de gösteren, kuran ve peygamber yolunda doğru yürüyen, temiz müminlere saygımız sonsuzdur.* Ancak, dinin yüce duygularını kendi saltanatına alet edenler bizden gereken cevabı alacaktır. Bundan en küçük endişeniz olmasın. Türk Milleti dünyaya nizam verme konusunda tarih boyunca, pek çok kere sınav vermiş ve bu sınavlarında hepsini başarmıştır. Bunu da başarmaya muktedirdir.

“Muhtaç olduğu kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.”

Afrika’da ve dünyanın birçok yerinde, milyonlarca Müslüman, milyonlarca insan açlıkla savaşıırken, insanlar açlıktan ölüerken, Tanrı bize, altın kaplama tuvalet taşı yaptırasınız diye vermedi o petrol nimetini! Bunların hepsinin hesabını vereceksiniz. Hem dünyada, hem de eğer inanıyorsanız, ahirette. CIA ajanı Usame’nin, Afganistan’da kurduğu Taliban rejimi yıkılırken, Türkiye, devlet olarak o CIA uşağı zavallıların yanında olmadı diye, Usame’nin aklına uyup, aklınız ana Türk Milletine ders veriyorsunuz öyle mi? Bunu yaparken de Usame’nin aklına uyduğunuzu, onu desteklediğinizi göstermek için, zamanında sizin şerefınızı korumak için Türkler tarafından yapılan kalenin yıkım işini de Ladin ailesinin şirketine veriyorsunuz. Aslında kalenin yıkım zamanının geldiğini siz bizden daha iyi bilirsiniz. Olmayan şeylerin korunmasına da gerek olmadığına göre, Türk kalesinin yıkılmasının da sizce bir mahsuru olmayabilir. Türkler dört asra yakın bu süre size hizmet ederken, sizin sadece, çölde develerinizi ve kumlu humularınızı vardı. Bütün ekonomik değerleriniz bundan ibaretti. Her yıl hac mevsimi başlar başlamaz, **Sürre alayları eşliğinde**, sandıklar dolusu altınlar, binlerce top kıymetli kumaşlar, kervanlar dolusu (Son zamanlarda vagonlar dolusu) yiyecekler size Türkler tarafından gönderildi. Ve sizden hiçbir şey talep edilmedi. Bir de üstüne üstlük, yiğit Türk evlatları dört asır başınızı bekledi, güvenliğinizi sağladı. Şimdi sizin böyle davranmanız gayet doğal. Bunun karşılığı olarak güzel Türkçemizde bir atasözü yerleşmiştir. “Besle kargayı, oysun gözünü.” İşte şimdi siz o karganın rolünü oynuyorsunuz. Ama beyler, bir şeyin farkında değilsiniz. Şu anda dünyada meydana gelen gelişmeler, sizin Türk Milletinin şemsiyesi altına girmenizi gerektirecek türdendir. Yeni Dünya Düzeni adı altında kurulmakta olan Sionistlerin “Tek Dünya Devleti” teorisyenleri, bir medeniyetler savaşı yaratmak için en küçük fırsatları bile değerlendirmektedirler. Bu medeniyetler

savaşında, piramitin tepesindeki bir avuç kelaynak kuşu olarak sizler, medeniyetimizin düşmanlarının safında yer alabilirsiniz. Ama şundan emin olun ki, halkınız, temiz Müslüman kardeşlerimiz bu savaşta bizim yanımızda yer alacaktır. Bu savaşın sonunda ise, Türk Milleti ve onun şanlı devleti daha güçlü ve dimdik ayakta duracaktır. Ancak, sizin ne krallığınız, ne de aile bireyleriniz ve yakın çevrenizdekiler için bunları söyleyebileceğimizi sanmıyorum. Sizi, bir gecede Kral yapanlar, bir gecede de köle yapabilirler. Orası da bizi çok fazla ilgilendirmez.

Ey Yüce Türk Milleti!

Tarih boyunca devlet olamamış, dağda-bayırda-çölde aşiret düzeninden öteye geçememiş toplulukların, başkalarının zoruyla, cetvelle çizilmiş sınırlar içinde devletçilik oynayan kuklaların sana yapabileceği fazla bir şey olamaz. En fazla işte taşa-toprağa, çürümüş raylara, Allah'a ulaşmış şehitlerin korumasız mezarlarına, güçleri yeter. Göğsünü siper ederek önlediğin haçlı seferlerinden haberleri olmaz. Dört asır boyunca ekmek, aş taşıdığı unutulur. Sen düşman görülürsün, İngiliz ajanlarının tünediği viraneler ihya edilir. Onlar onurlandırılır. Bunlar da yetmezmiş gibi, üstlerine vazifeymiş gibi, yapmadıkları bir tek o kaldığı için Ermeni katliamı masalına da arka verirler. Bütün bunlardan sonra senin üstüne düşen nedir peki? Sadece dostunu-düşmanını tanımak. Evet, artık bu gaflet uykusundan uyan ve dostunu düşmanını tanı. Bunların paralı uşaklarının oyunlarına da gelme. Gelme ki, kalkıp kendini adam zanneden deve çobanları “dört yüz yıl sizi sömüren Türklerin torunlarını size köle yaptım” deme cüretini gösteremesin. Her şey sana bağlı. “Sahipsiz memleketin batması haktır. Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.” Emperyalistlerin oyuncağı olmuş bu köle ruhluların emri altında ezilen milyonlarca masum Müslüman da senden imdat ummaktadır. Buna göre düşün, buna göre yaşa. Vatanının, Milletinin, Şanlı Ordunun, Devletinin kıymetini bil.

ŞEHİT NECİP HABLEMİTOĞLU, IRAK VE TÜRKİYE

Günümüz Türkiye'sinde sapla saman birbirine karışmışken, insanlar olağan dışı olaylar karşısında düştükleri gibi, panik durumuna düşmüşlerse, ne yana bakacaklarını, ne yöne gideceklerini bilemiyorlarsa, böyle durumlarda kendilerini yönetmeleri için seçtikleri yöneticilerinden yollarını aydınlatan bir ışık alamıyorlarsa, yapacakları çok fazla bir şey yoktur. Bu gerçekten bir panik ortamıdır ve böyle ortamlarda insanlar, kediyi gören farenin, korkudan gözlerini kapatıp, bir türlü yuvasına giden yolu bulamaması gibi, anlamsızca sağa sola koşuşturup duracaklardır. İşte bugünlerde yaşanan budur.

Bilindiği üzere, ülkemizde yetmişli yıllarda tam bir kör dövüşü yaşanmıştı. Ülkemizin “gidişattan acı duyan” gençleri, aktif, heyecanlı,özverili gençleri sağ-sol olarak kamplara bölünerek birbirleriyle amansız bir savaşa giriştiler. Saldırıları, savunmaları derken, bu ülkenin fidan gibi beş bin genci, hem de en yetenekli, kaliteli, ülkesi ve milleti için acı duyan beş bin genci toprağa düştüler. Bu hareketlerden, sol hareketler içinde yer alan, bölücü düşünceyle hareket edenleri bir kenara ayırırsak, diğer gençler de bizim gençlerimizdi ve onlar da ileride bu ülkeye belki de çok büyük hizmetler verebileceklerdi. Kısacası, o dönemde savaşı kaybeden Türk Milleti idi, kazanan ise Türk Milleti'nin düşmanlarıydı.

ENDERUN ARTIKLARININ TORUNLARI

“Yaşadığı coğrafyayı ve yaşadığı çağı şaşırınlar!” Bu kavramları, fiilen yaşayan insanlar bugün ortaya çıkmadı. Bu insanlar, dün de vardı, bugün de varlar ve yarın da var olacaklar. Bunlar, Osmanlı İmparatorluğu döneminin, defolu ürünleri olan, “Soysuzlar Mektebi Enderun” artıklarının torunlarıdır. Onlar hiçbir zaman Türk olmadılar. Belki şekil şartlarına göre oldular, ama ruhen, her zaman en şiddetli Türk düşmanları onlardı. Osmanlı’nın “elit” tabakasını oluşturan, okumuş, aydın, münevver her ne dersenez deyin, işte o tabakayı oluşturan, dönme devşirmelerin çocukları buharlaşıp uçmadıklarına göre, aramızda, Türk kimliği ile yaşamaya devam etmekte. **Onların bir tek politikası vardır, “İktidarda kim olursa olsun, iş başında biz olalım.”** Evet, onların politikasının kısa özeti budur. İşte, günümüzde “yaşadığı coğrafyayı şaşırınlar” ve “yaşadığı çağı şaşırınlar” yine onlar. Çünkü *onlar, zamana ve mekana göre değil, kendi çıkarlarına göre düşünür ve hareket ederler. Bugün, ülkemizdeki tüm siyasi partilerin kadrolarında ve bürokraside yerlerini çoktan almışlardır. Gerekliğinde, resmi zeminde birbirlerine yumruk sallar, küfür ederler belki, ama kendi özel ortamlarında, onlar aynı düşüncenin insanlarıdır. Bizi yanıltan taraf ise onların şimdi kendilerini “Türk” olarak tanıtmalarıdır. Dedeleri gibi adlarının önüne, etnik kimliklerini belirten soy adlarını koyarak konuşsalar, herkes bu ülkede neler olup bittiğini daha kolay anlayacaktır. Onlar, siyasette ve bürokraside bu yolla, çok başarılı (Kendileri için) olmuşlardır.* Onlar, şimdilerde “Rum İbrahim Paşa, Ermeni Süleyman Paşa, Bulgar Ahmet Paşa vs.” diyemedikleri için, “Türk’üz” diyorlar. Yıllar boyu uğraşarak önce Türklüğü yıpratıp yıktılar, sonra Türkleri yıpratıp yıktılar, Türklüğü yükselen değer olmaktan çıkardıktan sonra da, bugüne kadar din maskesi ile gizledikleri “etnik kimliklerini” ön

plana çıkarmaya başladılar. Çünkü biliyorlardı ki “Din” deyince, Türk Milleti hemen boyun bükerek, el bağlar, tabi olur. Onlar bunu yüzyıllar önce keşfettiler. Dedeleri bunu çok uzun süre kullandı. Şimdi de torunları aynı yolla Türk Milleti’ni uyutmaya çalışıyor, hatta büyük oranda başarılı da oluyor. Türk toplumunu, siyasetin kuru gürültüsü ile avuturken, onlar sürekli yol almaktalar. Bunun için de, ülkemizde yönetim, ekonomi, iktidar, muhalefet hatta mafya bile ya onlardandır, ya da onların kontrolünde onlardandır. İşte bu yüzden, bizler yedi rengi tuvale aktaramazken, onlar yüzyılların verdiği deneyimle, (biz bakınıp dururken) bir anda tuvale kendi istedikleri resmi yapabiliyorlar.

Hal böyle olunca, elbette bu ülke 230 milyar dolar borcun altına girer. Elbette her yıl bu borcun sadece bir yıllık faizini ödemekte güçlük çeker. Elbette dünyayı dolaşan, kerameti IMF’den menkul dervişlerin (!) elinde oyuncak olur. Elbette bunca borcun altında inerken, yeni borçlar alabilmek için çalmadık kapı bırakmaz. Elbette üç-beş dolar borç almak için milli ve manevi değerlerinden tavizler verir. Elbette Türk Kurultayı bir yıl önceden belirlendiği yer olan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nde toplanamaz. Çünkü, bu vatan parçasının da tıpkı Girit adası gibi Yunanistan’a peşkeş çekilmesinin kararı çoktan verilmiştir. Elbette her mahallede cemaatsiz bir kilise belirir. Elbette “üç semavi din”den birine bağlı olmak ve “hoşgörü sahibi olmak” en iyi inanmışlık sayılır. İslam dini son semavi din olduğu halde, buna her Müslüman tartışmasız inandığı halde, İslam bir kenara itilir ve “İbrahimi Dinler” devri başlatılmaya çalışılır. Amaç, köleleştirilmiş dünya milletlerinin “Bozuk bir inanç” sahibi olmasını sağlamaktır. Elbette “Türkçe” dışlanır ve Yeni Dünya Düzeni’nin ortak dili olmasına karar verdikleri iki yüz kelimelik “Tarzan İngilizce’si” taa ana okullarından itibaren çocuklarımıza zorla okutturulmaya

çalışılır. Elbette vatani için gözünü kırpmadan ölüme giden Türk gençlerinin, uğruna öldükleri vatanlarında, bir metre kare tapulu toprakları yokken, vatan hainleri ciltlerle tapu koleksiyonuna sahip olabilir. Elbette bu milletin çocukları üniversitelerde okumasınlar diye şeytanın bile aklına gelmeyecek oyunlar tertip edilir. Kamu kaynakları özel üniversitelere dağıtılırken, vatandaşın okumak isteyen çocuğundan Harç istenir. Bu harç, “Harç” mıdır, “Haraç” mıdır anlaşılamamaktadır.

TÜRK MİLLETİNE SESLENİŞ

Ey Türk Milleti, uyan. Şu, diri diri içine girdiğin kefen bezini yırt ve çık. Kaderine sahip çık. Bugün seni sömürenler, devletini Yugoslavya’ya benzetmeye çalışanlar, senin bir zamanlar, üç kıtada, yedi denizde hükümran olmuş, imparatorluğunu yıkan, şerefsiz dönme-devşirmelerin ve onlarla işbirliği yapan hainlerin torunlarıdır. Düşmanın çok akıllı. Düşmanın çok uyanık. Düşmanın çok deneyimli. Düşmanın bukalemun gibi. Sabaha kadar zikir çeker, akşama kadar viski içer. Kameraların önünde Cuma namazı için camiye gider, özel uçağı ile de gizlice Aynaroz adasına günah çıkartmaya gider. Size kızlarınızı sakın okutmayın der, kendi kızlarını en iyi okullarda okutur. Sen, kara lastik ayakkabıları giydiğin sürece, kuyulardan kurtlu suyu çekip süzerek içtiğin sürece, çamurlu yolda eşeğinin ardında yürüdüğün sürece, yiğitlerini kurbanlık koç kınalar gibi kınalayıp, askere gönderip, sonra da tabut içinde teslim aldığıın sürece, yanık tenindeki çizgiler derinleştikçe, onların fotoğraf karelerine malzeme olduğun sürece iyisin. Ama, “Ben TÜRKÜM” dersen, kaderine sahip çıkarsan, din tüccarlarının elinde oyuncak olmazsan, duru suya tarhana çorbası ve duru suya bulgur pilavından başka şeylere de talip olursan, vatanının zenginliklerinden ve güzelliklerinden de yararlanmak istediğini

söylersen, sen kötüsün. Ey Türk Milleti, Ya kendin olur, “insan” gibi yaşarsın, Ya da başına gelenlere ve geleceklere bakar bakar şaşarsın.

Geçmişte hangi adla adlandırılırsa adlandırılınsın, bugün, nihai hedefi çok farklı olan bir hareket başlatılmıştır. Bu hareket, önüne çıkan bütün engelleri yıka yıka yoluna devam ediyor. Aslında, buna yeni başlamıştır demek de yanlıştır. Çünkü bu düşünce, bugünlerde ortaya çıkmamıştır. Yıllardır, tam bir gizlilik içinde faaliyetlerini sürdürmektedir. Peki nedir bu hareketin nihai hedefi? “Yeni Dünya Düzeni”, adı üstünde, dünyaya yeni bir düzen getirmeyi amaçlayan bir harekettir. Nihai hedefi ise, “Tek Dünya Devleti”dir. Daha detaya inecek olursak, bu tek dünya devletini daha farklı izah edecek olursak; “Soysuz bir millet, sınırsız bir devlet ve bu devletin yöneticileri olarak kendilerini ‘Allah oğullan’ olarak tanıtan, dini inancını ırklaştırmış bir Yahudi düşüncesi” karşımıza çıkar. Bilindiği gibi, böyle bir ideale hizmet için onlar tarafından kurulmuş pek çok kulüp, loca, tarikat yüzyıldan fazla bir süredir bütün dünyada faaliyet göstermektedir.

Genel hatlarıyla, Türk Milleti için kaygı duyanların tamamına yakını, bu yeni dünya düzeni dayatmasına karşı çıkmaktadır. Sağcı-solcu, Alevi-Sünni, Laik-Dindar demeden, Türk insanı, kendisine dayatılmak istenen “Köleliğe” karşı çıkmaktadır. **Ancak, karşısındaki güç o kadar büyük ve güçlü ki, “emsali görülmemiş bir galibiyetin temsilcisi” durumundadır.** Yeni Dünya Düzeni’nin uygulayıcıları ve onların ülkemizdeki iş birlikçileri, daha açık bir ifade ile “Mandacı zihniyet”, Türk Milleti adına hareket eden her oluşumu akamete uğratma konusunda ellerinden geleni artlarına koymuyorlar.

Çünkü, dünyanın efendileri konumundakiler, bugünlerde ülkemizde o kadar tesirli faaliyetler içindeler ki, kendilerinin aksini söyleyenleri bir anda, ellerindeki yazılı ve görsel medya aracılığı ile “vatan haini” konumuna sürükleyebilirler. Yakın geçmişte “Türk Telekom”un satılması konusunda bu ülkede neler yaşandığını, nelerin yazılıp çi-

zildiğini hepimiz biliyoruz. Bugün, Kıbrıs'ta "Yeşil Hat"a yürüme provaları yapanları, "Zaten fazla toprak almıştık" diyenleri, Kıbrıs davamıza bir ömür vermiş olan sayın Denктаş'ı "Vatan hainliği" ile suçlayanları, daha üç günlük seyislik bile yapmadan, "Kıbrıs Denктаş'ın şahsi meselesi değildir" diye ahkam kesen, yetkisiz sorumsuz "Atilla olmayan Türkleri", "Irak'a Türk askeri gönderilmezse daha çok Amerikan askeri ölür" diyen zavallıları, bağımsız bir devletin stratejik alanlarını "IMF kredileri uğruna", "Beyaz Saray telefonları meşgul çalması" diye, yabancı güçlerin eline teslim edenleri ve bunların yaptıklarını, emsali görülmemiş başarılar olarak sunan basın-yayın güçlerini görüp şaşırılmamak gerek. Bu olup bitenleri anlamak için, "Türküm" diyen herkesin, özellikle bugünlerde, iş işten geçmeden, Atatürk'ün "Gençliğe Hitabe"sini her zemin ve zamanda, anlayarak, yüksek sesle ve sık sık okumasında çok yarar vardır.

ŞEHİT NECİP HABLEMİTOĞLU

Naçizane düşüncem, bugün bize düşen, sadece Türk gibi düşünmek, Türk gibi yaşamak, bir Türk nasıl davranması gerekiyorsa bu ortamda, öyle davranmaktır. Bugünlerde ortaya çıkan (Sağdan ve soldan) "Milli karakterli" pek çok hareket vardır. Bunların hepsinin yerini, gelişen olaylar karşısında takındıkları tavra göre Türk Milleti belirleyecektir. Ancak, bir hususu belirtmeden geçmek mümkün değil. Kendisini tanımakla şeref duyduğum, böyle bir insanla tanışmış olmakla gurur duyduğum, rahmetli Necip Hablemitoğlu hocanın cenazesinde bir araya gelen insanların konumları, görüşleri, farklılıkları, adeta Türk Milletinin kurtuluşunun müjdesini veriyordu. Orada görülen manzara şuydu: 12 Eylül öncesi birbirine yumruk atmış, kurşun atmış, birbirinin canına kastetmiş insanlar yan yana ve omuz omuza cenaze namazındaydı. Daha sonraki toplantılarda, karşılıklı olarak görüşlerini açıklama fırsatı bulan bu insanlar, 12 Eylül

öncesinde oynanan oyunları çözmüş, deşifre etmişti. O ortamda artık Sağcı, Solcu, Ülkücü, Devrimci, Alevi, Sünni kalmamıştı. Orada, rahmetli Necip Hocanın şifre sözünü kendine parola edinmiş, **“Ben Türküm ve başka Türkiye yok”** diyen “Türkler” vardı. Türk Milletinin düşmanları bir kez daha yanılmışlardı. Necip hoca gibi milletin sevdalısı, insana “insan olduğu için” değer veren, genç yaşına rağmen bir **“Türk Aksakalı”** olma başarısını gösteren, “Ben kadere inanıyorum. İnsan kaderinden başka bir şey yaşayamaz” diyen halis ve temiz inançlı bir insanı katleden zavallılar zannettiler ki, “Biz bu kişiyi yok edersek, düşüncelerini de yok ederiz.” Ancak hiç de öyle olmadı. Ne onu yok edebildiler, ne de düşüncelerini. Tam tersine, onu yüreğine gömen Türk Milleti, bugüne kadarki siyasi cinayetlerin tersine, onu anmak için öldürüldüğü günün yıl dönümünü beklemedi. Ondan hayatı öğrenen öğrencileri, 19 Nisanda Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesinin Farabi salonunda geniş katılımlı bir anma toplantısı yaptılar ve dünyaya, özellikle de bu cinayetin azmettiricilerine bir mesaj verdiler. Bu mesaj kısaca, Türk Milletinin artık kaderine sahip çıkmaya karar verdiğinin dünyaya duyurulmasıydı. Çünkü, **Necip hocanın yetiştirdiği nesil biliyordu ki; “Geleceğini düşmanının merhametine teslim eden devletlerin ve ulusların yaşama hakkı yoktur.”** Bu toplantıyı tertip eden Ankara Üniversitesi Öğrenci Konseyine, Konsey başkanı İhsan DOĞAN ve Genel Sekreter Seda GİRGEN’in şahsında teşekkürlerimi sunarım. Muhtaç olduğu kudretin, damarlarındaki asil kanda mevcut olduğunun farkında olan bu gençliği tebrik ederim. Zamani ve mekanı şaşılmanın bir gençliğin yetiştiğini görmek Türk Milletini gururlandırdı. Öyle zannediyorum ki, rahmetli Necip hocayı anma toplantısında, onu en iyi anlatan konuşmayı, öğrencilerinden, Sayın Seda GİRGEN yaptı. Duygusal bir ortamda, hıçkırıkları boğazına düğümlene düğümlene yaptığı bu konuşma, bütün salonun aynı duygu selinde kaybolmasına neden oldu. İşte Necip hoca buydu. Bu konuşmayı bütün Türk Milletinin bilmesini ve ona kıyan hainlerin de nasıl bir insana kıydıklarını anlamalarını istiyorum.

SEDA GİRGEN'İN KONUŞMASI

“Elveda ne demek

Seni tanımanın sevinciyle “MERHABA HOCAM”

Merhaba hocam! Gün içinde en çok kullandığın cümle olan “iyi günler arkadaşlar” diye başlayan her ders sonrası gücümüz sözlerin oldu. “Ayaklarınızın üzerinde durun, olmadı kök salın, sakın yılmayın. Önce kendinizi bu ülke için bir şeyler yapabileceğinize inandırın, sonra geçmişinizi öğrenin, geleceğinize yön verin. Sorun, araştırın ve kendi doğrularınız için savaşın” ...diye devam eden.

Ne zaman kendimizi çıkmazda hissetsek, çaresizliğin yolunu kesen, 45 dakikalık nöbetlerle gelen aydınlığın oldu. Bir ders, bir ders, ardından bir ders daha... Bir keresinde sen yine Çanakkale Şehitlerini, yine gözlerin dolu anlatırken, şöyle bir gözümüze bakıp; **“Beni kimi zaman gelecek solcu, kimi zaman sağcı, kimi zaman da tutucu sanacaksınız, ama ben hiç biri değilim. Ben Atatürk ilkelerine bağlı, doğru ve şerefli bir aydınım. Ben Türküm, burası Türkiye ve başka Türkiye yok! Vatanımın çıkarları için elimden gelen her şeyi yaparım. Aykırı düşen her konuda herkesin karşısındayım.”** diye haykıran yürekli hocam kaygın anlamsız. Unutma, sen varsın, ben varım dahası BİZ varız!

Güler yüzlü, sevecen, insan dostu hocam. Sen **“Derse gireceksiniz ama açsınız. Gidin kantinden çayınızı, tostunuzu alıp gelin” dediğinde annem koktun. “Telefonlarınızı benim dersimde kapatmayın, belki memleketten aileniz arar” dediğinde babam oldun. “Derse geciktiniz diyelim, olsun, beş dakika da kalsa yine de gelin”** diyecek kadar düşünceli, derse gelene teşekkür edecek kadar alçak gönüllüydün. Senin derslerinde kendimizi sadece öğrenci değil, insan gibi hissettik. Ve senden tarihi, bir ağabeyden dinler gibi dinledik. Biz sabrın sonsuzluğunu, gülüyüzün sıcaklığını, hoşgörünün anlamını,

ıvılığın adaletini senden öğrendik. **Ve sende anladık ki asıl erdem dürüstçe ve mertçe vatan için yaşamaktır.**

*Hiç bilemezdik,
Gülerek iyi günler dilemenin özlemini
Bir derste şehitlerin de seni sessizce dinlediğini.
Sen anlatırken bir askerin dirilişini
Toprağa düşecek son çiçeğin
Som kırmızı karanfilin de seninle renkleneceğini.
Ve sen gittikten sonra biz
Öğrendik ki cesaret dimdik namluya bakmaktır.
Zannettik ki
Yarın sabah
Sen yine aceleci adımlarla gireceksin sınıfa
Sen yine Çanakkale'yi ince bir oya gibi işlerken
Ağlayacaksın, boğazında kelimelerle.
Sen yine nota gibi ilkeleri söyleyeceksin
Kalbinde onlara olan aşkın büyüklüğüyle
Sen yine vatanseverliği aşılayacaksın canınla
Ve sen gittikten sonra gördük ki
Biz çoktan yaydığın ışığın bir parçası olmuşuz.
Özlemle ve dostça kal.*

SINIRLAR YENİDEN ÇİZİLİYOR

Dünyanın efendileri, “Yeni Dünya Düzeni”ni kurarlarken, bazı devletlere “Efendi Devlet”, bazı devletlere de “Köle Devlet” rolü uygun görülmüştür. Bu çerçevede, Türkiye’ye uygun görülen rol de “Köle Devlet” rolüdür. Bu role uygun olarak da, yakın bir gelecekte, sınırlarının yeniden çizilmesi konusundaki çalışmalar, bu konularla ilgilenen herkes tarafından bilinmektedir. Bir cadı kazanına döndürülme-ye çalışılan Ortadoğuda, meydana gelen en son yenilik, bilindiği gibi, PKK’nın Türkiye, İran, Irak, Suriye’de dört ayrı parti kurmasıdır. Bundan anlaşlan, Yeni Dünya Düzenini dayatanlar ortadoğuda yeni

bir “piyon” devlet oluşturma çabasıdadır. Bize bugünlerde “kültürel haklar”, “anadilde eğitim”, “Kürtçe TV” konularında korkmamamızı söyleyen AB mandacıları, bu gelişme karşısında susmakta ve bir Kürt devletinin kurulmasının söz konusu olmadığı hayalini dile getirmeye devam etmektedirler. Bu “mozaik” beyinliler, böyle konuşmaya ve davranmaya devam ettikleri sürece de, bir Kürt devletinin kurulmasına en büyük katkıyı sağlamış olmaktadırlar. PKK kendini feshettikten sonra, kalkıp da “AB, PKK’yı terörist örgüt listesine almayı düşünüyor” diye açıklama yaparak “Devlet adamlığı” sergileyenlerin, Türk Milleti bir gün, haklarını aramaya başlayınca, ne söyleyeceklerini çok merak ediyorum. Elin adamı kendini feshediyor, yeni bir parti kuruyor, siyasallaşma sürecine giriyor, yani PKK fiilen ortadan kalkıyor, bu aşamada AB halen onları terörist örgüt listesine almayı “düşünüyor.” Adamlar ortadoğuda daha büyük kargaşalar çıkararak dünyanın haritasını değiştirmeye çalışıyor, biz de tek gelir kaynağı olarak gösterilen “turizm”den, bu ateş çemberinin ortasında bu yıl elli milyar dolar gelir bekliyoruz. İşte, ülkeyi yönettiğini zannedenlerin ne durumda olduğu ortada. Böyle zamanlarda mutlaka yeni yapılanmalara ihtiyaç duyulur. Ama, ileride aynı saflarda yer alma ihtimali olan insanları tenkit ederken de ölçüyü de iyi ayarlamak gerekir düşüncesindeyim.

IRAK SAVAŞINDAN ALINACAK DERSLER

Irak’da yaşananlar bütün dünyanın ibret alması gereken olaylardır. Sürekli etrafını tehdit eden, saldırgan bir politika izleyen, kendi toplumunun kanını dökmekten sadistçe zevk alan, hiçbir zaman devletine asi olmamış Türkmen kardeşlerimizi işkencelerle öldürüp cesetlerini yok eden katil Saddam kayboldu. Adeta buharlaştı. İki gün önce sokaklarda boy gösterip, sözümlerine halkına moral vermeye çalışırken, bir anda

Layboldu gitti. O meşhur savunma hatlarından eser bile yoktu zaten. Alında söylendiği gibi bir savunma hattı da yoktu ortada. Bunlar hayal ürünü şeylerdi. Dünya insanlığını kandırmak üzere hazırlanmış, özel yalanlardı. ABD tıpkı Usame gibi, Saddam'ı da yıllarca kontrolü altında tuttu. Dilediği gibi kullandı. Kendi politikalarını uygulayabilmek için gerekli alt yapıyı hazırlama görevini Saddam'a verdi. O da görevini layıkıyla yaptı. Binlerce masum sivilin ve özellikle çocukların tepesinden bombalar yağdırdı. Ama, İran'la sekiz yıl boyunca yapılan savaşta çarpışan Irak askerlerinden hiç eser yoktu. Ortada kimselikler görünmüyordu. ABD ve İngiliz askerlerinin yanlışlıkla bulurlerini vurmalarının dışında, neredeyse hiç zayıatları bile yoktu. Hiç de bir yaşlı çiftçinin, ikinci dünya savaşından kalma piyade tüfeği ile düşürdüğü, teknoloji harikası Skorsky helikopteri var zayıat olarak. Başka bir şey yok. Ortada Irak'ın ne ordusu, ne cumhuriyet muhafızları, ne Saddam ne de oğulları var! Hepsi buharlaştı.

Burada anlatmak istediğimiz şudur: Dünyaya hükmedenler, devletlerin başına getirdikleri kuklaları uzun yıllar besliyorlar ve zamanı gelince de en uygun şekilde kullanıyorlar. Bu kuklalar bazen dostları, bazen de düşmanları gibi gözüküyor. Ama sonuç aynı. Küresel krallığa hizmet. Dikkat edilmesi gereken bir husus da bazı devletlerin, devlet olmayı hak edip etmediklerinin test edilmiş olmasıdır. Tarih boyunca, aşiret kültüründen öteye geçememiş ilkel toplumlar, birileri kendilerine cetvelle harita çizip "Yurt" verdi diye devlet olamıyorlar. Tarihte "Irak" diye bir devlet yoktu. Osmanlı'yı parçalayanlar, bu coğrafyayı daha iyi sömürebilmek için haritayı önlerine aldılar ve cetvelle sınırlar çizerek, "Devletler"(!) yarattılar. Başına da ödül olarak, Türk'ü sırtından hançerleyen Şerif Hüseyin ve çocuklarını "Kral" yaptılar. Sonrası malum. Darbeler, ihtilaller vs. derken bugünlere gelindi. "Küresel Krallık" Irak'da istediğini gerçekleştirdi. Şimdi bölge ülkeleri olan Türkiye, İran ve Suriye üzerinde yakın gelecekte yapmayı düşündüğü

operasyonlar için, bölgedeki bu ülkelerde yaşayan, tarih boyunca devlet olamamış, şehir kültüründen yoksun, aşiret hayatı yaşayan Kürtlere devlet kuruyor. ABD saksıya “Çınar” diyor. Daha doğrusu, bu bir mevsimlik ömrü olan salon çiçeğine; “Sen çınar ağacısın” diyor. O zavallılar de bu havaya girmişler ve saksının içinden bütün dünyaya dal budak salacaklarını hayal ediyorlar.

Asıl dikkat etmemiz gereken, kendi ülkemizde olup bitenlerdir. Yıllar boyu Amerikan düşmanlığı taslayıp, sonra birden bire ABD hayranı kesilenlerin misyonunun da Saddam’ın misyonundan farksız olduğu aşikardır. Eğer, devlet ve millet olarak, içimizden “Saddam”lar yetiştirmek istemiyorsak; “Yakından izliyoruz”, “kırmızı çizgilerimiz var”, “savaş sebebidir” vs. gibi laf ebeliği ile zaman geçirmemeliyiz. Elin çobanı Kerkük’e giriyor ve ilk gittikleri yer Tapu ve Nüfus daireleri. Irak’ın diğer şehirlerinde, şerefsiz leş kargaları kendi devletinin mallarını yağmalarken, “bilinçsiz” dedikleri çobanlar, tapu kayıtlarını ve nüfus kayıtlarını yok etmeyi tercih etmişlerdir. Bilinçsizlik hangisidir? O iki Kürt eşkiyasının adamlarının yaptıkları mı, yoksa, “İzlemekle” yetinen yetkili-sorumlularımızın kahreden suskunluğu mu?

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUM

Türk Milleti, dünyada gelişen olaylara bakıldığında, şu anda fiilen yeni bir Kuvayı Milliye hareketinin içindedir. Bütün bu oluşumlar ve gidişattan sıkıntı duyan insanların toparlanma gayretleri bunu doğrulamaktadır. Safların belirginleştiği şu günlerde, “Türkü” diyenler, buldukları yerleri gözden geçirmeli ve bir an önce “Türk’ten yana” tavırlarını netleştirmelidirler. Gaflet içinde olanlar, kendilerine çeki düzen vermeli ve bugünlerde gaflet içinde olmanın “İhanet” ile eşdeğer olduğunu unutmamalıdır. Fiilen “İhanet” içinde olanlara ise zaten söyleyecek sözümüz yoktur. Türk Milleti’nin bu mücadelede

başarılı olup olamayacağını merak edenlere ise diyorum ki; Türk Milleti Kürşat'tan Atatürk'e kadar, buna benzer durumlarla defalarca karşılaşmıştır. Ve bu sıkıntılı dönemlerin hepsini de aşmayı bilmiştir. Bu sıkıntılı dönemi de aşacak ve bugün düşülen durumlara bir daha düşmeyecek tedbirleri de alacaktır. Bu potansiyele sahiptir. Bunu hangi güçle yapacağını soranlara en güzel cevabı Atatürk yıllar önce vermiştir. "Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur."

Türk Milleti kendisi için özveriyle çalışan evlatlarını hiçbir zaman unutmayacaktır. Tanrının izni ile bu asil millet, tekrar dünyaya nizam verecek güce kavuşacaktır. Buna bütün kalbimle inanıyorum. Ve bu "Kızıl Elma"ya ulaşmak için çalışan, emek veren herkesi saygıyla selamlıyorum. Tanrı yardımcınız olsun.

TÜRKİYE'DE TÜRKLER ASİMİLE Mİ EDİLİYOR

[Bu yazıyı okumadan önce, Atatürk'ün Gençliğe Hitabe'sini mutlaka okuyun]

Bir yazıya böyle bir başlık koymak kadar acı daha ne olabilir ki? Devletimizin adı Türkiye. Yani Türklerin ülkesi. (İngiltere-İngilizlerin, Fransa-Fransızların, İtalya-İtalyanların ülkesi olduğu gibi.) Yeryüzünde varlığını sürdüren bütün devletlere baktığımızda şunu kolayca görebiliyoruz. Bir devlet varlığını devam ettirebilmek, milletin birliğini ve bütünlüğünü koruyabilmek, devletin asli unsurunu ve hakim kültürü teşkil eden -kendi milletinin- varlığını devam ettirebilmek için -ne gerekiyorsa, evet -ne gerekiyorsa- yapmaktan çekinmemektedir. Bu yaklaşım da her milletin, her devletin en doğal hakkıdır.

Türkiye de pek çok yetkilinin ve hükümetlerin görmezden gelmeye devam ettikleri, umursamadıkları, “neme lazım, ben günümü gün edeyim de benden sonra ne olursa olsun” demeye devam ettikleri bir konuya, devletimizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ü bağrından çıkaran kurum olan Türk Silahlı Kuvvetleri parmak basarak dikkatleri çekmişti. Anlatmaya çalıştığım olay 28 Şubat Kararlarıdır. Bu kararlar sebebiyle de bugüne kadar genellikle Marksistler ve bölücüler tarafından sistemli olarak tenkit edilip yıpratılmaya çalışılan ordumuz, bu defa bunlara ilave olarak din istismarcılarının da hedef tahtası durumuna gelmiştir. Bu kararlar içinde, yapılan bir tespitin dile getirilmesi bazı kesimleri adeta kudurtmuştur. Bu tespit “Türkiye de 2010 yılında Kürt nüfusun, TBMM’de Türk nüfusuna eşit hale

geleceği” (sanki Türk nüfusu kadar nüfusları varmış gibi, TBMM’ye milletvekili gönderecekleri) doğru tespittir. Rahmetli Atatürk’ten sonra bu konuya ilk defa bu kadar hassasiyetle yaklaşılmış, önemi vurgulanmıştır. Türk Milletinin ve Türkiye Cumhuriyeti Devletinin geleceği diye bir kaygısı bulunmayan eyyamcılar elbette hiçbir zaman bu konuyu dile getirmeyeceklerdi. Ve elbette bir takım uluslararası kuruluşların da maddi-manevi desteğini arkalarına alarak Türkiye sınırları içinde, özellikle Türk nüfus üzerinde -Nüfus Planlaması-çalışmalarını yoğunlaştıracaklardı. Onlara yakışan da budur zaten. Bir milleti, daha açığı Türk milletini, “Hakim Kültürün” sahibi olmaktan “Hadim (hizmetçi) Kültür” unsuru haline dönüştürebilmenin formülü budur çünkü. Nüfus Planlaması. Ama Türk nüfusu üstünde!

Yüzyıllar boyunca, yaşadığı hiçbir ortamda devlet olmamış, olmamış, aşiretten öte geçememiş bir toplumu, benim ülkemde devlet yapma gayret ve çabası hiç bitmemiştir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti Laik, Sosyal, Demokratik bir Hukuk devleti olarak kendini tanımlamıştır. Anayasasında bunları belirlemiştir. Ama üzülerek görüyoruz ki devletimizin bütün bu özellikleri, devletimizin düşmanları tarafından, devletimizin aleyhine kullanılmaktadır. Bu zevat, laikliği kendine göre tanımlayarak, inançsız bir toplum yaratıp kendi güdümüne almak ister. Bu doğrultuda çalışır. Sosyal eşitliği, ülkeyi talan ettiği yoldaşlarıyla vurgun (paylaşma) eşitliği olarak algılar. Demokrasiyi sadece kendisine oy verilmesi olarak tarif eder. Kendine oy vermeyenler demokrat olamazlar. Son dönemde, kendine oy vermeyene antidemokratik diyenlere birde kendine oy vermeyenlere “kafir” diyenler türemiştir.

Hukukun üstünlüğünden de sadece “kendi üstünlüklerini” anlarlar. Hukuk onların lehine ise hukuktur. Aleyhine olunca “guguk” olur. Beyinlerini yıkayıp ortalığa saldıkları maşaları her yanı kana bular, yüzlerce günahsız insanı katleder, Devletin güvenlik güçlerine haince pusu kurup, onları alçakça şehit ederler. Ama ne hikmetse bunlar ya-

kalanınca kuzu kesiliverirler. Hukuk sistemi onların lehine işlemeye başlar. İyi halleri göz önüne getirilir. Vs. vs. sonuç olarak, hak ettikleri cezanın dörtte biri kadar bile ceza görmeden tekrar toplumun içine dönüp melanetlerine devam ederler, Ölenler ise ölmüştür artık. Onların “hakları” diye bir şey söz konusu bile değildir. Buna benzer pek çok yolla toplum bir kaosa doğru sürüklenmeye devam etmektedir.

Bunca melanetin yanı sıra devletimizin geleceği konumunda gösterdiği hassasiyetten dolayı şükran duyulması gerekirken, Milli Güvenlik Kurulunu “bölücülükle” suçlayan tayfaların türediğini görmek çok acıdır. İlerleyen zaman içinde bakıyorsunuz ki Milli Güvenlik Kurulu kararlarını yerden yere vurup, bu kurumu “Vatan haini” olarak sunmaya çalışanlar, bugünlerde Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kaldırılmasını istemektedirler. Yani, konu devletin güvenliği ise bu tosunlar bununla ilgili her türlü girişime ve uygulamaya karşıdır. Marksistinden dincisine kadar.

Tarihimizi bizden daha iyi biçimde düşmanlarımız incelemektedirler. Ve onlar biliyorlar ki tarih boyunca sayısız devletler kurmuş olan Türk milletinin hiçbir devleti, dışarıdan düşman saldırısı ile yıkılmamıştır. Hemen hepsi kendi içinden doğup büyüyen ihanet veya gaflet hareketleri sonucu yıkılmıştır.

Önemsinmeyen ve gerekli önlemler alınmayan basit hareketler bile devlet hayatını tehlikeye sokabilmektedir. Orta okul ve lisede okuduğu tarihten başka tarih okumamış, yakın tarihimiz hakkında bir tek araştırma okumamış, hatta bunları bırakın Atatürk’ün Gençliğe Hitabesini bile anlayarak bir kez okumamış, basiretsiz, beceriksiz ve uzak görüşsüz idarecilerin elinde koskoca bir devlet sonu belirsiz bir maceraya doğru sürüklenmek istenmektedir. Olayın vahametini ve konunun önemini vurgulamak açısından, bir gazete haberini buraya aktaracağım. Ülkemizde yayınlanan bir günlük gazetenin 3. sayfasında, tam sayfa genişliğinde şöyle bir başlık yer alıyor; “İşte Türkiye’nin

sorunu” hemen altında ikinci bir cümle iri harflerle: “Bol bol çocuk yaptık. Şimdi nasıl okutup, nasıl doyuracağız. “Bu cümlenin altındaki bir okulun önünde öğrencilerin topluca çekilmiş fotoğrafı görülüyor. Bu fotoğrafın alt yazısı ise şöyle; “okulun yarı öğrencisi bir tek babadan.” Ve bunun da altında, okulda yetmiş öğrencinin bulunduğu belirtilmiş. Bu 70 çocuğun 40 tanesi bir baba ve üç anadan olmaymış.

Buraya kadar olan bölüm sık sık karşılaştığımız için yadırgamadığımızın her hangi bir gazete haberi konumunda. Ancak şu alt başlık çok şey ifade ediyor. Lütfen dikkatli okuyun: ***“Aile planlamasının uygulanmadığı bölgelerde hızlı nüfus artışı eğitim sorununu körüklüyor.”*** Burada gazetenin ilgilendiği sorun eğitim sorunu olduğu için onu işlemiş. Ancak biz yıllardır bas bas bağırırken, “Nüfus planlaması sistemli bir şekilde sadece Türk nüfusa uygulanıyor.” Derken bize; “Hayır, yanılıyorsunuz. Tüm ülkede uygulanıyor.” diyenlerin yalanı yüzlerine vuruluyor bu haberde. “Aile planlamasının uygulanmadığı bölgelerde...” deniyor bu haberde. Neresi burası? Doğu Anadolu da Muş ilimiz.

Haberin devamında; “Türkiye’nin eğitim sorunu gün geçtikçe artarken, Doğu Anadolu bölgemizde yaşayan halk, hala bakabileceği kadar çocuk edinme bilincine varamıyor” diye açıklamada bulunmuş. Haberi hazırlayanlar herhalde zannediyorlar ki bu durum sadece doğuda böyle. Ve yanılıyorlar tabi. Nüfus konusundaki çarpık gelişmeyi daha net göstermek ve MGK’nın bu konudaki hassasiyetinin ne kadar yerinde ve haklı olduğunu anlatmak için başkent Ankara’ya bağlı iki köyü örnek vereceğim.

Bu iki köyün Ankara’ya uzaklığı 50 km. birbirlerine uzaklığı da 10 km. bunlardan -A- köyü Türk kökenli vatandaşlarımızın yaşadığı bir köy. -B- köyü de Kürt kökenli vatandaşlarımızın yaşadığı bir köy. Bugün sene 1998. Bundan 30 yıl evvel her iki köy de 130-150 hane civarında bir büyüklüğe sahipti. Bugün ise -A- köyü sadccc 30 hane.

-B-köyü ise 600 hane. Yanlış anlamayalım. -A- köyünün insanları işsizlik nedeniyle şehre göç etti de -B- köyü yerinde kaldığı için böyle bir çarpık durum ortaya çıktı zannedilmesin. Her iki köyden de şehre göç olmuştur. Bu çarpık gelişmenin asıl nedeni bir tarafta nüfus planlaması şiddetle uygulanırken diğer taraf sadece görmezden gelinmiş, eğer bir takım nüfus planlaması çalışması yapılmışsa, bu da sadece onları tahrike ve nüfusun artmasına hizmet etmiştir.

Bugün -A- köyünün okulu kapatılmıştır. 30 kadar öğrenci -B- köyünün okuluna servis araçları ile taşınarak orada okutulmaktadır. Servis araçlarının parasını da devlet ödemektedir. Bu çocuklarımız 1000 öğrencilik bir okulda derslerini ne kadar öğrenirler bilemiyorum ama, şundan eminim ki 8 yıllık ilk öğretim okulunu bitirdiklerinde ana dillerinin dışında çok güzel Kürtçe öğreneceklerdir. Sonra da biz bu politikayla, Türk kültürünü hakim kültür kılacağız öyle mi? Bu köyde okuyan çocukların öyle kalabalık bir kitle karşısında içine düşecekleri psikolojik durumları düşünen bile yok. Bu konuda fazla hassas davranışımı düşünceler olabilir. Onlara söyleyeceğim; her yıl Osmanlı Devletinin kuruluş şenliklerine katılmak için Urfa'dan kalkıp, Söğüt'e gelen Karakeçili aşiretini iyi incelesinler. Bu insanlarımız öz be öz Türk olmalarına rağmen, bugün pek çoğu Türkçe konuşmamaktadır. Yoğun Kürt nüfusu arasında ana dilini unutarak Kürtçe konuşmaya başlamıştır. Bu durumun farkında bile olmayan bir takım zavallılar ise onları Kürt olarak tanımlama gafletinde bulunmaktadırlar. Buna bir örnek de ilk meclisin kurduğu yıllarda Atatürk'ün, Erzurum ilçe ve köylerinde yaptırdığı çalışmadır. Bu işe memur edilen zatin şu tespiti çok çarpıcıdır: "Bir ilçede konuk olduğum evdeki dede sadece Türkçe konuşabiliyordu. Oğlu ise hem Türkçe, hem de Kürtçe konuşabiliyordu. Aynı dedenin torunu ise sadece Kürtçe konuşabiliyordu." Atatürk'ün bu konuyla ilgili olarak vermiş olduğu talimatlarla oluşturduğu temel kurumlar (Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu gibi), yapılan çok

önemli çalışmalar hepsi, bu konuda duyulması gereken hassasiyetten uzaklaştırılmış, amacı dışında varlığını sürdürür duruma gelmiştir. Eğer böyle değilse, toplumu doğrudan etkileyen çalışmalar nelerdir? Sonuçları nelerdir, izah edilmelidir.

Ayrıca bu konuyla ilgili olarak, çeşitli tarikatlar ve grupların nüfus planlaması konusuna nasıl yaklaştıklarına da bakmak gerekir. Peygamber efendimizin “Kıyamet günü ben ümmetimin çokluğu ile övüneceğim” hadisi herkes tarafından bilinmesine rağmen, bazı tarikatlarda ve cemaatlerde – “kadına yaklaşmayın”- telkini çok yaygındır. Ancak bu telkinlere inananlara baktığımız zaman enteresan bir durumla karşılaşyoruz. Evlenmeme veya kadına yaklaşmama telkinini uygulayanların tamamına yakını Türk müritler veya bağlılar. Kürt kardeşlerimiz her hal ve şartta şiddetle çoğalmaya devam ediyorlar.

Faik Bulut’un “Resmi Belgeler Işığında Ordu ve Din” adlı kitabının 2. Basımının, 244-245 sahifesinde; (1973 yılında Yüksek Komuta Konseyine verilen raporun ikinci bölümünden alınan Türkiye’de aşırı sağ akımlar. İrticai örgütler. 1-a Nurculuk bölümü) Saidi Kürdinin (Saidi Nursi) risaleleri hakkında şöyle denilmektedir: “Saidi Kürdi’nin esas gayesi Türklüğü tahrif ederek ayrı bir Kürt devleti kurmaktır.” «Risaleler incelendiğinde, Türkçe yazılmış olanlarında erkeklerin kadınlardan uzak kalmalarını, Doğu bölgesinde dağılan yazılarında ise bilhassa kadınlara yanaşmalarını telkin ettiği görülür. Böylelikle Said Nursi, Kürt nüfusunu çoğaltmayı düşünerek esas gayesinin tahakkuku üzerine uğraşmıştır. » bunlar enteresan tespitlerdir.

“Türküm” diyen herkesin çok iyi düşünmesi gerekir. Bir zamanlar, aynı zaman diliminde, eski dünyanın üzerinde onlarca devlet kurabilen bir millet, daha çok dini maske yapan Türk düşmanlarının bitmek-tükkenmek bilmeyen çalışmaları sonucu, çoğunluğu asimile olarak, yanlış nüfus politikaları uygulayarak, kendisinin hakim kültür olduğu yerlerde “hadim kültür” pozisyonuna düşerek erimiş, azalmış ve Anadolu’nun

bağrına sıkışıp kalmıştır. Nerede İran'daki Türkler, nerede Mısır'daki Türkler, nerede Hindistan'daki Türkler, nerede Avrupa'daki Türkler.

Maalesef saydığımız yerlerde devletler kuran, imparatorluklar kuran Türklerin torunları bugün şiddetli biçimde Türk düşmanlığı ile meşguller. Eğer nüfusun, yeryüzündeki en önemli güç olduğunu anlamamakta ısrar edersek bir gün bizim torunlarımızda bu topraklarda Türk düşmanlığına soyunabilir. Atatürk düşmanlığının sağlayacağı primle meclise girebilirler. Sözde Atatürkçü, basiretsiz bazı idarecilerin yanlış politikaları yüzünden kendi ülkemizde kendi milletimiz asimile olacak durumdadır. Din istismarcısı bazı çevreler bugün nasıl “bizim cemaatimize dahil olmayanlar Müslüman değildir” diyebiliyorsa, yarın “İslam'ın şartı altıdır. Altıncısı da Türklüğünü inkar etmektir.” diyebileceklerdir.

Bizim, Türk milleti olarak yeryüzündeki tüm Müslüman milletlere duyduğumuz saygı ve sevginin binde birini bile bize çok görmekte ısrar etmektedir bazı devletler. Irak Müslüman ülkedir, Müslüman Türkleri katleder. Suriye Müslüman ülkedir, Müslüman Türkleri katleder. İran Müslüman ülkedir, Müslüman Türkleri katleder. Pakistan Müslüman ülkedir, Müslüman Türkleri katletsinler diye Afganistan da Talibanları destekler. Kuzey Irak Kürtlerine Türk Kızılay'ı tırlar dolusu yiyecek, giyecek, ilaç, yakacak gönderir, karşılıksız olarak. Onlar da bu malzemeyi Kuzey Irak'taki Türkmenlere fahiş fiyatla satarlar, okullarını basar taciz ederler. Yanlış din anlayışı sonucunda, yüz yıllar boyunca, birbirinin çağdaşı olan Türk devletleri birbiri ile savaşmış, hanedanların hakimiyet sevdaları yüzünden bu yüce milletin çocukları birbirlerini yok etmişlerdir. Ahmet Yesevi'nin, Hacı Bektaş Veli'nin doğru İslam anlayışı yerine, Arap kültürünü “din” olarak bu millete lanse edenler, adları ve mevkileri ne olursa olsun çok büyük vebal altına girmişlerdir. Çünkü Arap ırkçıları, Arapların dışındaki toplumlara İslam dinini öyle bir anlatmışlardır ki “Arap

olunmadan Müslüman olunamaz” sanırsınız. İslam dini adeta Arap kültür emperyalizminin aracı olarak kullanılmıştır. Bugün de bu çalışmalar bütün şiddeti ile devam etmektedir. Bazı Arap devletleri, her yıl kendilerini ziyaret etmeyi gelenek haline getirmiş olan bir takım devata, bavullar dolusu dolarları boşuna vermemektedir. Artık, bizi kendi içimizden vuracak satılmışları bulup satın almışlardır ve de onları diledikleri gibi kullanmaktadırlar.

Kısaca diyoruz ki, biz Türk milleti olarak; “yaratılmışı hoş görüyoruz yaratandan ötürü”. Bütün insanlığı seviyoruz. Kendi milletimize dnyulmasını istediğimiz saygı ve hürmeti bütün milletlere duyuyoruz. Tüm insanlık alemi içinde Müslüman milletlere daha yakınız. Onları da din kardeşimiz olarak daha fazla sayıyor ve seviyoruz. Hepsinden de aynı karşılığı bekliyoruz. Ancak dünyanın neresinde olursa olsun, Türk milletinin mensuplarını daha çok seviyoruz. Çünkü onlar bizim hem kan kardeşimiz hem de din kardeşimizdir. “Kişi kavmini sevmekle suçlanamaz.” Herkes yerinde sağ olsun. Herkesin dini kendiyile Allah arasındadır. Dinde üstünlük ise Takva iledir. Bunun ölçüsünü de Allah’tan başkası bilemez, takdir edemez. Öyleyse hiç kimse bir takım dini söylemlerle ortaya çıkıp, dini kullanarak Türk milletini yok etmeye soyunmasın. Çünkü Türk milleti artık oynanan oyunların hepsini tüm çıplaklığı ile görmekte ve milletine sahip çıkmaktadır. Türkün Türk’ten başka dostu olmadığını anlamıştır. Ve Bilge Kağanın sözlerini rehber edinmiştir.

“Ey Türk! Üstte mavi gök çökmedikçe, altta yağız yer delinmedikçe (yani kıyamet kopmadıkça) senin ilini, töreni kim bozabilir?”

[Bu yazıyı okudunuz. Şimdi lütfen Atatürk’ün “Gençliğe Hitabe”sini tekrar okuyunuz.]

YENİ DÜNYA DÜZENİNDE “TÜRK’LÜK” ORTAK PAYDASININ ÖNEMİ

Bilindiği üzere Yeni Dünya Düzeninin kuruluş temeli, büyük devletleri, Ulus devletleri küçük parçalara ayırarak, sözü geçecek bir güç olmaktan uzaklaştırmak, bunu yaparken de her türlü mikro etnik yapıyı kullanmak esasına dayanmaktadır. Devletleri meydana getiren toplumların, kültür farklılıklarını, dil veya lehçe farklılıklarını, din veya mezhep farklılıklarını kullanarak, devletleri birer “mozaik” olarak tanımlama yoluna gidilmektedir. Daha sonraki aşamalarda, ekonomik olarak çökertilen ve devlete güveni sarsılan vatandaşlar, bir mozayığın parçaları gibi, en kolay kopan yerinden başlanarak, devletten adeta koparılmakta, koparılmakla kalınmayıp, devlete düşman unsurlar haline getirilmektedir. Son aşama ise, devletine yabancılaştırılmış bu unsurları, ulus devletin parçalanması sürecinde en verimli şekilde kullanma aşamasıdır. Bu dönem, kendi tabirleri ile “mozaik levhanın çerçevesinin kırılması ve mozaiklerin dağılması” dönemidir. Yeni Dünya Düzeni (Tek Dünya Devleti-Küresel Krallık) bu metotlarla, yeryüzünde kendisine alternatif olmaya aday tüm güçleri, en baştan güçsüzleştirme amacı gütmektedir. İki kutuplu dünya düzeninin bozulmasından beri, bu yeni düzen, yeryüzüne yerleştirilmeye çalışılmaktadır. Bunun en canlı örneklerinden biri, minik parçalara bölünen Yugoslavya’dır. Ülkemiz ve milletimiz için de bu tehlike en canlı biçimde varlığını sürdürmektedir. Bizim aramızdan

elde ettikleri bazı etnik sorunlu vatandaşlar aracılığı ile ülkemiz insanı üzerinde son derece tehlikeli oyunlar oynanmaktadır. İşte, aşağıdaki değerlendirmeler, bu gerçekler ışığında yapılmıştır.

YERYÜZÜNDE TÜRKLER

Bugün yeryüzünde yaşayan 200 milyondan fazla Türk vardır. Türkler, yeryüzünde çok geniş bir coğrafya üzerinde yaşamaktadırlar. ***Ancak, fiziki dağılımının yanı sıra, kültürel birlikteliğin de sağlanamamış olması, Türklerin yaşadıkları coğrafyalarda sorunlarının artmasına, varlıklarının devamının zorlaşmasına neden olmaktadır.*** Büyük çoğunluğu İslam dinini benimsemiş olmasına rağmen, dini açıdan da bir birliktelik sağlayamamışlardır. Hatta, acıdır ki, aynı dinin mensubu olanlar arasında, sadece inanış, algılayış farklılıkları nedeniyle, din adına, ayrılıklar yaşamaktadırlar. Türk milletinin düşmanları bunları çok iyi değerlendirmekte ve Türklerin yeryüzünde, yeniden güç olmasını engellemek amacıyla kullanılmaktadırlar. Türkiye ile diğer Türk devlet ve toplulukları arasında, İslam tarihine bakışta yaşanan görüş ayrılığı, sanki Yavuz-Şah İsmail devrinde yaşıyormuşuz gibi ve de olmazsa olmaz, çok önemli bir konuymuş gibi, insanlarımızın birlik ve bütünlüğünü tehdit etmektedir. 1400 yıl önce, Arap toplumunda yaşanan ve aslı saltanat kavgası olan bir olayı bugün canlı tutmak İslam'ın şartıymış gibi anlatılıyor. Osmanlı Devletinde yaşanan bazı yanlışlar, Atatürk'ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde de Atatürk'ün ölümünden sonra, ısrarla sürdürülmektedir. İnsanlarımıza verilmesi gereken "Türklük Bilinci", pek çok yönetici tarafından gereksiz görülüp, bir kenara itilince, devrini çoktan tamamlamış ve milletimize bir yarar sağlamadığı pek çok kez görülmüş olan, **soysuz kalabalıklardan meydana gelmiş daha büyük bir kalabalık görüntüsü veren "sağlıksız ümmetçilik" anlayışı ön plana sürülmektedir.**

Bunu öne çıkararak unsurlar, yüzyıllar boyunca, ümmetçilik adına, Türk Milletini sömürmüş, onun kanı, canı ve alın terini kendi refah düzeyini yükseltmek için kullanmıştır. Bugünlerde de aynı düşünceyi taşıyanlar atak halindedirler. Küresel krallık, Ulus devletleri parçalamak için etnik-mikro milliyetçilikleri ön plana çıkarmakta ve ulus devletleri daha küçük lokmalar haline getirerek pasifize etmektedir. Bu sadece bizde değil, bütün dünyada yapılmaktadır. Bunu fırsat bilen, bizdeki dönme ve devşirme torunları, bu fırsatı ustalıkla kullanarak, Osmanlı dönemindeki konumlarına dönmek, T.C. Devletin Atatürk tarafından belirlenen Türk kimliğini yok etmek istemektedirler. Onların arzusu, bu fırsattan yararlanarak, yeni bir Osmanlı modeli devlet kurmaktır. Artık adı, İkinci Cumhuriyet mi olur, Anadolu Federe İslam Devleti mi olur önemli değil! Yeter ki Anayasasında Türklüğü vurgulanan devlet ortadan kalsın. İşte, bu devşirme-dönme torunları bütün bunları yaparken, Türk Milletinin gözünü boyamak için, yine eskiden olduğu gibi “Din”i kullanmaktadırlar. Dini kimliğinden haberdar olduğu kadar, milli kimliğinden haberdar olmayan Türk Milleti ise bunların oyunlarına gelmektedir. Hatta bu işin ucu, kendi asıl kimliğini reddetme yanlısına kadar gitmektedir. Milli kimliği kendisine öğretilmeyen bu milletin, Osmanlı modeli sayesinde, bugünkü sınırlarımız dışında kalan ve “Evladı Fatihan” diye andığımız kardeşlerimizin çektiklerinden haberleri bile yoktur. Devlet tarafından uygulanan eğitimin sadece adı millidir. Eğer, eğitim sisteminin adı değil de kendisi milli olsaydı, bugün toplumumuz, milli kimliğini açıklamaktan çekinir duruma gelmezdi. Bugün ülkemizde, Türk Milletinin dışında herkes, eti-budu ne olursa olsun, ağzını açar açmaz, etnik kimliğinden bahsetmeye başlıyorsa, kendisini Türk olarak görmüyorsa, aslen Türk olan insanlar, “Türk Kimliğini” göğsünü gere gere haykıramıyorsa, bunu yaptığı zaman, kendi yurdunda itelenip-kakalanıyorsa, siyaset meydanlarında cirit atanlar, kıyıda köşede kendilerini etnik kimlikleri ile tanıtmaktan gurur

duyuyorsa, Türk Milleti'nin evlatları bin bir hile ile siyaset meydanına sokulmuyorlarsa, daha da acısı, geçim derdini çözüp, yeterli maddi birikim sağlayıp, parti listelerinde ön sıraları kapamıyorlarsa, ***kıscası, bu ülkede Türk Milleti kendi kendini yönetme şansına sahip olamıyorsa, burada bir yanlışlık var demektir.*** Dünyanın hiçbir ülkesinde böyle bir garabet yoktur. ***Yapılan yanlışlık; Türk Milleti'nin kendi kaderine sahip çıkmama yanlışlığıdır. Ancak, millet, yüzyıllar boyunca öyle bir baskı altında tutulmuş ki, insan olarak sahip olması gereken haklarından haberi bile yok. Hatta, kendi haklarını kendi eliyle reddedecek kadar ulusal bilinçten yoksun bırakılmış. Bu da nasıl yapılmış? Eğitimsizlikle. Osmanlı döneminde, dönme-devşirme paşalar, Türk Milleti'nin çocuklarını bilinçli olarak cahil bırakmışlardır. Bin bir entrika ile ellerine geçirdikleri makamları sınırsız biçimde bu milletin çıkarlarının tersine kullanmışlardır.*** Türk Milleti'ne vazgeçilmez iki görev vermişlerdir. Birincisi, vergi vermek. İkincisi ise kan ve can vermektir. Bizim insanımıza, eli kılıç tutmaya başladıktan sonra, evinde-barkında rahat yüzü gösterilmemiştir. Adını bile bilmediği, binlerce kilometre ötelerdeki topraklarda yaşayan, tanımadıkları insanlarla savaşmaya gönderilmişler, bazen, on-on beş yıl evlerine gidememişler, bazıları ise zaten oralarda ölüp kalmıştır. Geride kalanlar ise sadece gelmeyenlerin “şehitliği” ile avunmuşlardır. İşle bu nerede niçin savaştığını bile bilmeden savaşan, emek veren, kan veren, can veren millet evlatlarının kanı, canı ve emeği ile elde edilenler, İstanbul'da, boğazın iki yakasında ve eski tertemiz Haliç'in iki kıyısında saray yavrusu köşklerinde yaşayan, dönme-devşirme paşaların saltanat sürmeleri için harcanmıştır. Bu asalak takımı, hem bu milletin kanını emmiş, hem de onu aşağılamaya devam etmiştir. Türk askerinin, bu dönme-devşirmelerin ülkesinden getirdikleri esir çocukları (Bu çocuklar da, bu paşaların emriyle toplatılmaktadır.), merhamete(!) gelip, satın alarak(!) konaklarında bir süre hizmetlerin-

de(!) kullandıktan sonra, içlerinde zeki olanları Enderun'a yazdırarak okutmuşlar ve Türk Milleti'nin başına yeni belalar yetişmesini sağlamışlardır. Bu yeni yetişenler de eskilerden öğrendikleri şekilde bu milletin kanını, iliğini sömürmüşlerdir.

Peki, Türk Milleti bunları, bu olup bitenleri hiç mi görmemiştir? Bu sömürünün hiç mi farkına varmamıştır? Kendileri sürekli askerlik yapıp vergi verirken, kendi devletinde yaşayan yabancı unsurların bu kadar ayrıcalıklı haklara sahip olmasını hiç mi yadırgamamışlardır? Eğer bu olup bitenlerden hiç haberdar olmamışlarsa, devlet yönetimini eline geçirmiş olan, dönme devşirmeler ve saraydaki yabancı kadınlar bunu nasıl sağlamışlardır? Bütün bunları izah edecek tek bir kelime vardır. "Din." Evet, bütün bu sömürüyü gerçekleştiren unsurlar, yaptıkları her şeyi "Din" ile maskeleymişlerdir. **İnançlarına, sınırsız bir samimiyetle bağlı olan Türk Milleti'nin bu yaklaşımını, bu asalaklar da sınırsız bir şekilde kullanmışlardır. Çünkü din, istismara çok müsaittir. Dini bilgisi olmayan toplumları, işte böyle, yüzyıllar boyunca sömürmek her zaman mümkündür.** Tıpkı şimdilerde olduğu gibi. Bugünün dünden tek farkı, bu asalakların bir kısmının, dinin dışında, çağa uygun, sömürecek yeni kavramlar bulmuş olmalarıdır. Demokrasi, insan hakları vs. vs. Eğer, Türk Milleti'nin çocukları gözünü açıp, araştırıp bu gerçekleri göremezlerse, bu sömürü daha yüzyıllar boyu sürebilir. İşte, bu gerçekleri görebilmek için, Türk Dünyasına kuş bakışı bakarak, bu milletin inanç haritasını çıkarmak, bu doğrultuda neler yapılabileceğini araştırmak gerekmektedir. Aşağıdaki yaklaşımları ve açıklamaları bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Türk Dünyasının inanç haritasında yer alan dinleri yaygınlık sırasına göre sıralamak istersek, şu tablo ortaya çıkar: Müslüman Türkler, Hıristiyan Türkler, Budist Türkler, Musevi Türkler. Dünya Türklüğünün yaklaşık olarak %96'sı Müslüman, %3'ü Hıristiyan, %1'i ise Budist (Şaman) ve Musevi'dir denilebilir. Tabii ki bu oranlar

tahminidir. Türk Dünyasına hizmet eden kurumların, bu oranları ve rakamları gerçeğe yakın şekilde kayda geçirmesi yararlı bir çalışma olacaktır. Türk dünyasında en yaygın din İslam dinidir. Bu nedenle, önce Müslüman Türkleri tahlil edeceğiz.

MÜSLÜMAN TÜRKLER:

Müslüman Türklerin de yaklaşık %80 kadarı sünni inanişaya, %20 kadarı ise alevi inanişaya sahiptir. Türkiye’de yaşayan Alevi inanişaya sahip Türkler ile Azerbaycan’da, İran’da (Güney Azerbaycan’da) ve Türkmenistan’ın bir bölümünde yaşanan Alevilik biraz farklılık göstermekle birlikte temelde aynıdır. Bu saydıklarımız arasında, Türkiye’de, Azerbaycan’da ve Türkmenistan’da yaşayan alevi (veya şii) inançlı Türklerin Türklük bilinci daha gelişmiştir. Ancak, İran’da (Güney Azerbaycan’da) yaşayan Türklerin Türklük bilinci, Acemler tarafından koyu bir mezhep taassubuyla sürekli törpülediği için, şimdilik mezhep taassubunun gölgesinde kalmaktadır. Buna rağmen burada Türklük bilinci söndürülemedi. Bu esir Türk yurdunda, insanlarımız, ulusal değerlerine sahip çıkmakta, her geçen gün, ulusal bilinçleri artmaktadır. Bunu canları pahasına yapmaktadırlar. Mezhep taassubuna dayanan Acem oyunu başarılı olamamıştır. Bu nedenle, zaman zaman bu esir yurtta, Türk Milleti’nin yiğit evlatları canları pahasına Türklüklerini haykırmakta ve binlercesi, genç yaşta kara toprağa düşmektedir. Onların kanları, yeni yetişen Türk nesillerine ışık tutmakta, onların yolunu aydınlatmaktadır. Bunların yanı sıra, sanatçıları, edebiyatçıları, yazarları-çizerleri ile halk içinde Türklük bilincini canlı tutmaya gayret göstermektedirler. Bunun en güzel örneklerinden biri Hüseyin Şehriyar’ın “Haydar Babaya Selam” şiiridir. Bunun gibi, yüzlerce, binlerce eser, Türk halkının dilinde ve gönlünde yer etmekte ve bütün Türk yurtlarında, ulusal bilince ermiş insanlarımız tarafından sevinçle, gururla, heyecanla okunmaktadır.

Müslüman Türklerin kendi aralarında, mezhep farklılıkları olması, hatta, aynı mezhep mensupları arasında tarikat ve cemaat farklılıklarını derinleştirerek, “kültürel zenginlik” düzeyinde kalması gereken farklılıkları, adeta düşmanlık seviyesine taşınmaları, **bu konularda yoğunlaşırken, ulusal bilinçten uzaklaşmaları nedeniyle, birlik ve bütünlükleri zarar görmüştür.** Bunu örneklendirmek gerekirse, 360 derecelik bir dini bakış açısından, küçücük bir bölümü, mesela 30 derecelik bir bakış açısını benimseyip, hayatın akışını buna göre düzenleme yoluna giden insanlar hangi soydan, hangi dinden olursa olsunlar, sonuçta zarar ederler. Hem maddi, hem manevi zarar ederler. Bunun zararını en çok gören millet de tarih boyunca hep Türk Milleti olmuştur. Başka milletler, genel olarak, benimsedikleri inancı, kendi milli değerlerine ilave edip, milli çıkarları doğrultusunda kullanırken, Türkler, benimsedikleri inancı temsil eden yabancı unsurlardan, bu inancı öğrenirken, onların geleneklerini, ananelerini de bu inanca bağlı olarak benimsemekte, adeta, o inancın eski mensuplarına kendilerini teslim etmektedirler. Milletimize has aşırı iyi niyet, aşırı hoş görü, aşırı kendine güven çok zaman, milletimizin aleyhine sonuçlar doğurmuştur. Ancak, bu karakteristik özelliğimiz değişmemiştir. Bu yanlış yüzünden, tarih boyunca, başka milletlerin dillerini, kültürlerini benimseyip, o milletlere karışarak kaybolan, tarih sahnesinden silinen çok sayıda Türk Devleti ve topluluğu vardır. Araplar, İslam dinini kendi milli dinleri olarak görürler. Kendileri dışında bu dini benimseyen milletler, ne yaparlarsa yapsınlar onlar için sadece -Mevali- yani köledirler. İşte, yüzyıllar boyu onları haçlı saldırılarından koruyan Türk Milletinin durumu bunun en iyi örneğidir. Dini duygularla kendi kaderini bunların eline teslim eden milyonlarca Türk insanı, zaman içinde, en başta dilini ve sonra da karakteristik özelliklerini yitirerek bu dindaşları arasında eriyip kaybolmuşlardır.

HOCA AHMET YESEVİ'NİN ÖNEMİ:

Hoca Ahmet Yesevi'nin, Türk Milleti'nin İslam dinini benimsedikten sonra, ulusal bilincini korumasında çok önemli bir yeri vardır. Bu büyük Türk düşünürü, İslam dinini temel alan bir felsefe geliştirerek, İslam tasavvufunda, Türk Milleti'nin İslam'a bakışı ve onu algılayışını işlemiştir. Düşüncesinin yorumlanmasında, Türk Milleti'nin ulusal bilincini koruması için, ısrarla Türkçeyi kullanmış ve kullanılmasını istemiştir. Böylece, Türk Milleti'nin, diğer Müslüman unsurlar içinde eriyip kaybolmasını önlemiştir. Dikkat edilirse, Türk devlet ve topluluklarından, Yesevi felsefesini benimseyenler tarih içinde kendilerini korumuşlardır. Ancak, sünni akideyi benimsemiş olan Hanefi mezhebi mensupları ile Nakşibendi ve Kadiri tarikatlarının bağlıları, ulusal bilinç konusunda, Yeseviler (Bektaşiler) kadar hassas olamamışlardır. Çünkü, onlar, İslam'ın Arap yorumunu benimsemişlerdir. Zamanla da içinde buldukları toplumlar tarafından eritilmişlerdir. Buna verilecek pek çok örnek vardır. Bu örneklerden en çarpıcı olanlarından birisi, Hindistan'da kurulmuş ve bugün bile insanların hayranlıkla izlediği, seyrine doyum olmayan, Tac Mahal ve benzeri eserleri meydana getirmiş olan Babür İmparatorluğudur. Bu büyük medeniyeti kuran, böyle muhteşem bir güce ulaşan bir devlet, tarih sahnesinden silinmiştir. Ancak, bundan daha acı olan ise, şu anda, o bölgede bir tane bile "Ben Türk'üm" diyen insan bulunmayışıdır. Hintlilerle karışarak kaybolan Türkleri bugün hiç kimse hatırlamamaktadır bile. Geride bıraktıkları eserler de olmasa, onların bir zamanlar yaşamış olduğuna hiç kimse inanmayacaktır. Babür Devletinin kuruluşu aşamasında Babür Şah, en büyük desteği, Türk Safevi hükümdarı, Şah İsmail'den almıştır. Bugün, Şah İsmail'in torunları Ulusal bilinçlerinin farkındadırlar. Ancak, Babür Şah'ın torunları adeta buharlaşıp, yok olmuşlardır. İşte ulusal değerlere önem vermeyen toplumların sonu

böyle olmaktadır. Burada, millet olarak varlıklarını devam ettirebilen Şah İsmail'in torunları (Güney Azerbaycan Türkleri), kanımızca, Türkçeye büyük önem veren, büyük Türk düşünürü Ahmet Yesevi'nin düşüncesini benimsedikleri için Türkçeyi unutmamışlar ve bu sayede de Türklüklerini korumuşlardır. Bir başka örnek vermek gerekirse, Mısır'da hüküm sürmüş, Memlûk Türk Devleti'ni gösterebiliriz. Sünni inanlı bu Türk devleti mensupları da, zaman içinde, din adına (Arap din alimleri, Arapça öğrenmeyen cennette kimseyle konuşup anlaşamayacağı safatasını, orada yaşayan Türklere anlatıp, onları ikna etmişlerdir.) Arapça konuşmaya başlamış, daha sonra dilini unutarak ulusal kimliğinden kopmuştur. İslam dini tefekküre(düşünceye) çok önem verdiği halde, "Din konusunda söylenecek her şey söylenmiştir" diyerek beynini iptal edip, düşünme zahmetine katlanmayanlar ve din adına, -Dil-ini terk edenlere en güzel karşılığı, Ahmet Yesevi düşüncesinin günümüzdeki takipçilerinden olan, rahmetli Türkmen kocası Aşık Mahsuni Şerif "Ey Arapça okuyanlar, Allah Türkçe bilmiyor mu?" diyerek vermiştir. Ancak, kafalarını Arap toplumunun yanlış din anlayışıyla doldurmuş olanlar, tabi ki bunu da anlamamışlardır. Hatta, bu sözünden dolayı onu tekfir etmişlerdir. (Kafir ilan etmişlerdir.).

Halbuki, Hoca Ahmet Yesevi'nin felsefesini benimseyen Türk toplulukları, İslam'ı en sade ve duru biçimde hayatlarına tatbik etmekle beraber, ulusal bilinçlerini de koruyabilmişlerdir. Hatta, Osmanlı'dan evvel, Balkanlar'a giderek, orada yaşayan Arnavutları ve Boşnakları İslam diniyle tanıştırmışlardır. Bektaşilik sayesinde, bu milletler bugün bile, dini törenlerindeki dualarını ve ilahilerini Türkçe olarak okumaktadırlar. Türkçeye olan aşinalıklarından dolayı, Türklüğün yükselen değer olduğu dönemlerde, bu insanlar kendilerini Türk olarak tanımlamışlardır. Osmanlı Devleti'ne çok büyük bir sadakatle bağlanmalarının nedeni de bu aşinalıktır. Yoksa, Osmanlı hiçbir yerde insanları din değiştirmeye zorlamamış, hatta davet bile etmemiştir.

Fethettiği ülkelerde yayınlanan ilk ferman, her zaman, “Herkesin dilinin, dininin serbest olduğu”nu açıklayan fermanlar olmuştur. Bugün dahi, bu halkların biri birine yakınlığının altında yatan gerçek, bizimle aynı dine mensup olmakla beraber, dinlerini yaşarken, ibadetlerinde, törenlerinde Türkçeyi kullanmış ve kullanıyor olmalarıdır. Din adına Arapçılığı dayatan bazı unsurlar, bu durumu bildikleri için, Yeseviliği, Bektaşılığı karalama konusunda her dönemde, adeta birbirleriyle yarış halinde olmuşlardır.

Bu durum Hıristiyanlıkta ve Musevilikte de aynıdır. Hıristiyanlık biraz daha geniş yelpazede tutunmuştur, ancak Musevilik adeta İsrailoğulları’nın milli dini olarak yansıtılmıştır. Bu yüzden de sonradan Museviliği benimseyen insanlar ne kadar dindar olurlarsa olsunlar, İsrailoğulları’nın yanında, hiçbir zaman bir başka İsrailoğlu kadar itibar görmezler. Hıristiyanlıkta verilecek en güzel örnek ise, Gagauz Türkleridir. Gagauzlar Hıristiyan olmalarına karşın, dillerini, Türkçeyi terk etmedikleri için, diğer dindaşları tarafından sürekli horlanmış ve aşağılanmışlardır. Bundan kurtulmanın tek yolu ise, Macarlar ve Bulgarlar gibi, Hıristiyanlığı benimsemenin yanı sıra, mutlaka dillerini de terk ederek içinde buldukları toplumda erimeleri gerekmektedir. Yani, Türk olduklarını da unutmaları gerekmektedir. Başka türlü, aynı dini benimseyen insanların arasında itibar elde edemezler.

HRİSTİYAN TÜRKLER

İseviliğin yaygın olduğu Türk topluluklarını ise, **Tuva, Hakas, Altay, Çuvaş, Yakut, Gagauz**’lar olarak saymak mümkündür. Bu topluluklardan sadece Gagauzlar Avrupa’da, Romanya Devleti sınırları içindeki Özerk Moldavya Cumhuriyeti içinde yaşamaktadırlar. Türkiye Türkçesine en yakın Türkçeyi konuşanlar da bunlardır. Diğer Türk topluluklarının hemen hemen tamamı Asya’dadır. Bunlar da, ken-

dilerine ait özerk ve otonom bölgelerde yaşamaktadırlar. Konuştukları dil lehçe olarak Türkçenin en sade ve eski lehçelerindedir. Gagauzlar dışındaki diğer Türk topluluklarının din adamı gereksinimleri, çok önceleri, Heybeliada Ruhban okulundan yetiştirilip gönderilen Rum papazlarla karşılanıyordu. Dolayısıyla da buradan giden papazların onlar üzerinde nasıl bir asimilasyon politikası izledikleri herkese aşinadır. Heybeliada Ruhban okulu kapandıktan sonra, bu toplulukların din adamı gereksinimleri Ruslar tarafından karşılanmış ve bu defa da din adına Slavlaştırma operasyonlarına maruz kalmışlardır. Ancak, her şeye rağmen, bu topluluklar Türklük bilinçlerini yitirmemişlerdir. Hıristiyanlık ilkelerini kendi geleneksel kültürleri ve eski dini inançlarıyla karıştırarak, kendilerine has bir dini inanış ortaya çıkarmışlardır. Geçen yüzyıllar boyunca da başka topluluklarla karışmalarına, yabancı tesirler altına alınmalarına karşın, Türklüklerini ısrarla vurgulamışlar ve bu uğurda mücadele etmişlerdir. Bu Türk toplulukları Kazakistan, Urallar, Sibiryaya arasında çok geniş bir coğrafyaya dağılmışlar ve iklim şartlarının yaşamaya elverişli olmadığı bölgelerde yaşamlarını sürdürmektedirler. Bununla birlikte, teknolojinin gelişmesiyle, yeryüzünün enerji haritaları çıkarıldığında, bu bölgelerin çok zengin doğal gaz, petrol, altın ve diğer bazı maden rezervlerine sahip olduğu anlaşılmıştır. Bu nedenle, Rusya, buralarda asimilasyon politikalarına daha bir hız vermiş, nüfus hareketleri ile bu Türk topluluklarını buldukları yerlerde azınlığa düşürmüştür. Ancak, Sovyetler Birliği'nin dağılma sürecinde, Asya'daki Türk Devletlerinin bağımsızlıklarına kavuşmaları aşamasında, bu Türk toplulukları da kendi otonom bölgelerini kurmuşlar, bir takım milli ve kültürel haklarını Rusya'ya kabul ettirmişlerdir. Rusya, SSCB'nin dağılması ile yapılan hatayı hemen telafi yoluna giderek, kendi nüfuz alanından çıkmasını istemediği Türk Devlet ve Topluluklarını "Bağımsız Devletler Topluluğu" adı altında yeniden organize ederek, kendi nüfuz sahası içinde kalmalarını sağlamıştır.

BULGARLAR VE MACARLAR

Bugün Türklüğünün farkında olmayan Türk asıllı en büyük topluluklar (Bunu yakın geçmiş için söylüyoruz. Uzak geçmişte; Kızılderililerden tutun da, Büyük Atatürk'ün vurguladığı üzere, Anadolu medeniyetlerini oluşturan pek çok kavimle, uzak doğudaki Japon, Moğol toplulukları da Türk asıllıdır.), Macarlar ve Bulgarlardır. Bu Türk boyları Avrupa içlerinde Hıristiyanlığı benimsedikten sonra, ulusal bilinçlerini de yitirmişler ve Türklüklerini unutmşlardır.

Hatta, amansız Türk düşmanı olmuşlardır. Bunlardan Macarlara biz Macar diyoruz. Onlar kendilerine “HUN” diyorlar. Ülkelerinin adı da “HUNGARYA” yani “Hun Ülkesi”. Bir dönemde bu ülkede yapılan bir istatistik sonucuna göre, Macaristan'daki erkek nüfusun %17'sinin adı “ATİLLA”dır. Bulgarlar ise, tarihte devlet kurdukları millî adlarını korumakla birlikte, ulusal bilinçlerini tamamen yitirmişlerdir. Buna neden olan en önemli etmen, bu Türk topluluklarının, ulusal bilinçlerinin yerine dini inanışlarını ön plana çıkarmalarıdır. Yaşam biçimlerini belirlerken, ulusal bilinci dikkate almamalarıdır.

Ayrıca, SSCB'de uygulanan ateist politikalar sonucunda, bugün bizim anladığımız çerçevenin dışında, bir takım inanç şekilleri de doğmuştur. Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde, Rusların nüfus politikaları nedeniyle, Türklerle Ruslar karışmış, Müslüman olduğunu söyleyen Türklerle, Hıristiyan olduğunu söyleyen Rusların evlilikleri söz konusu olmuştur. Ancak, bu evliliğin her iki tarafı da kendi dinini tam olarak bilmemektedir. Hatta hiç bilmemektedir. Dolayısıyla, ortak yaşam şartlarının belirlediği bir inanç biçimi ortaya çıkmaktadır. O coğrafyada dinler ortak payda olmak durumundan çıkmışlardır. Sadece ismen ve şeklen vardılar. İnsan oğlunun, kendi kendini yönetme sürecinde, Tarım Devrimini yapmasından sonra dünya üzerinde şekillenen, toprağa bağlı, tek tanrılı dinlerin yerini, yine insan oğlunun,

Endüstri devrimini yapmasıyla, milliyetçilik ideolojileri almıştı. Milliyetçi ideolojiler, dinleri ortadan kaldırmadıkları gibi, onları mezhep boyutlarına kadar indirerek daha da keskin hale getirmişlerdir. Fakat bunlar bugünkü sonuca gelmesini engellememiştir. İnsanlar, çok geniş coğrafyalarda, hayatta kalabilmek için, üretmek zorunda olduklarının bilinciyle birbirlerine sarılmışlar ve hayatlarını devam ettirmişlerdir. İnsan oğlunun bu çağdaki yeni devrimi iletişim ve bilişim üzerine olmuştur. Bu devrim, insanlar üzerinde endüstri devriminden çok daha fazla tesirli olacaktır. Bu aşamada, dinlerin tesirleri daha da azalacaktır. Ancak, onun yerine ikame edilen, emperyalist güçlerin bir amaca dayalı sahte, yanlış din dayatmaları topluma inanç olarak sunulacaktır. Geçtiğimiz dönemde Afganistan'da (ABD-CIA desteği ile) din adına iktidar yapılan, Taliban hareketi bu anlattıklarımıza en canlı örnektir. İnsanlar arasında istismara en müsait kavram olan din, her devirde olduğu gibi, bugünün dünyasında da insanları uyutmak ve sömürmek için istismar edilmeye devam edilmektedir. Bugün, Yeni Dünya Düzenini kurmaya çalışanlar, toplumların eğitim düzeylerine ve kavrayış yeteneklerine göre dini yaklaşımlar icat etmektedirler. Afganistan'da halkın kabullenebileceğini düşündükleri katı, Arapçı bir İslam modeli uygularken, ülkemizde de "Dinler arası diyalog", "Hoşgörü" edebiyatıyla, tabir caizse, daha sulandırılmış, etkileri hafifletilmiş bir din vazetmeye başlamışlardır. Bu güçler, amaçlarına ulaşmak için, çok iyi yetiştirdikleri ajanları sayesinde ve toplumların dinler konusundaki bilgisizliklerinden yararlanarak, bütün dinleri kendi çıkarlarına hizmet eder konuma getirmektedirler. Bu yaklaşımın en ileri aşamasının, üç bilinen dini, yani; Hıristiyanlık, Müslümanlık ve Museviliği, "İbrahimî dinler" adı altında bir din olarak tanımlayıp, bu dinlerin mensuplarını Yahudilerin kontrolü altına almak olduğu bilinmektedir. Yapılan çalışmalar bu doğrultudadır. Bu çalışmanın sonuçları, uzun vadede, dünya insanlığını "Küresel Krallığın" kölesi yapmaktır.

Dolaysıyla, aynı tanrıya inanan, bütün tek tanrılı dinlerin mensupları, zaman içinde bunu sorgulayacak ve tüm insanların aynı tanrıya mandığı gerçeğinden hareketle, ulusal değerlerini önemsememeye başlayacaklardır. Bunun daha sonraki aşaması ise, insanoğlunun, Uluslararası değerleri (İnsan hakları vs.) benimseme aşaması olacaktır. İşte bu gidişatı takip eden, “Küresel güçler”, şimdiden, milletleri mikro ölçülerde parçalayarak, gelecekteki, uluslararası değerleri benimseyecek insanların, kendileri karşısında güç oluşturmalarını engellemeye çalışmaktadırlar. Bu, “Tek Dünya Devleti” hayalinin peşinde olanlar karşısında yenik düşmemek için, milletlerin, genlerine kazınmış olan karakteristik özelliklerine sahip çıkmaları gerekmektedir. Bizim açımızdan bu işin ortak paydası ise, “Türklük bilinci”dir.

MUSEVİ TÜRKLER:

Din olarak Museviliği seçmiş olan Türk topluluğu Hazarlardır. Hazarlar, Hazar Devletinin dağılmasından sonra, Avrupa yoluyla bütün dünyaya dağılmışlardır. Bugün yeryüzünde dağılmış olarak yaşayan Museviler iki isim altında anılmaktadırlar. Saferadlar ve Eşkenazılar. Bu iki gruptan Eşkenaziler’in Hazar Türkleri olduğu söylenmektedir. *Türk toplulukları içinde, inanç biçimini, ulusal bilincinin önüne koyan, bu nedenle de tarih sahnesinden silinen, Türk devlet ve topluluklarının başında Hazar Türkleri gelmektedir. Bu Türk topluluğu ulusal bilincini tamamen kaybetmiş ve sonradan sahiplendiği inanç içinde erimiştir. Ulusal bilincini tamamen kaybeden Hazarlar bugün “Türküm” diyememektedirler. Bu duruma gelmelerinde, Türkçeyi terk etmelerinin çok büyük rolü olmuştur. İkinci büyük etken ise, din olarak benimsedikleri Museviliği ulusal kimliklerinin önüne geçirmiş olmalarıdır. Bu topluluktan, bugün ulusal kimliğinin bilincinde olanlar var ise de bunlar yekûn teşkil etmeyen ve bir varlık*

gösteremeyen dağınık gruplar halinde Sibirya'da, Kafkasya'da ve Rusya'da yaşamaktadırlar.

Diğer dinler içinde eriyenler de mevcuttur. Bunlardan, Hıristiyanlıkta Bulgarları ve Macarları, Müslümanlıkta Memlûklüleri, Babür-lüleri, Abbasiler döneminde Samarra şehri halkını ve daha nicelerini sayabiliriz. Bugün aynı erime sürecinin, İran'da mezhep taassubu nedeniyle yaşanmakta olduğunu söyleyebiliriz. Bilindiği gibi, İran'ın kuzeyinde yer alan Güney Azerbaycan'da yaklaşık kırk milyon Azeri Türkü yaşamaktadır. İran'ın dini politikasını belirleyecek kadar dini tesir altındadırlar. Azerbaycan Devletinin, Ermenistan'la savaşında, Rusların Ermenilere yardımının yanı sıra, İran'ın da Ermenilere destek vererek, kanı, dini hatta mezhebi aynı olan Azerbaycan'ın ezilmesinde ve topraklarının işgalinde Ermenilere yardım ettikleri bilinmektedir. Burada yapılmak istenen, Büyük Azerbaycan'm gerçekleşmesine mani olmaktır. Rahmetli Elçibey'de bu politikanın kurbanı olmuştur. ***Kı-sacası, dini taassubunu, ulusal bilincinin önüne geçiren devlet ve topluluklar, erimiş ve kaybolmuşlardır. İnanmak insanlar için bir ihtiyaçtır. İnsanlar yeteri kadar Ulusal Bilinçlerini geliştirici eğitim alamazlarsa, kendilerini ifade edebilmek için, inançlarını ön plana çıkarırlar. İşte, ülkeleri yöneten kadrolar da, bilinçli veya bilinç-siz, şekilde, "Ulusal Bilinci" halklarına vermediklerinde, bu boşluk "dini bilinç" şeklinde tezahür eder. Bu yeni durum ise geçmişte ve günümüzde bütün yöneticilerin işine gelmiştir. Yöneticiler, büyük kitleleri kontrol edebilmek için, insanların inançlarını sınırsız de-recede kullanmışlardır.*** Bu dikkate alındığında, bütün insanlara aynı düzeyde eğitim verip, onların hepsini aynı ulusal bilinç düzeyine çıkarmak mümkün görülmebilir. Aslında bunu yapmak çok zor değildir. Ancak, bunun yapılabilmesi için, bu politikayı uygulayacak derecede Ulusal Bilince sahip kadroların yönetim mekanizmasının başında bulunması gerekir. 1923-1938 döneminde olduğu gibi. Büyük

Türk evladı Atatürk, T.C. Devletini kurarken bu durumları dikkate almış ve yeni Türk Devletinin her zerresine Türklük bilincini nakış nakış işlemiştir. Ancak bu büyük liderin ölümünden sonra, onun idealleri yok sayılmış, unutulmuş, hatta unutturulmuştur. Böyle bir politika izlenince de, Osmanlı'nın çöküşünden sonra kıyıya kenara sinmiş bulunan Enderun artıkları yeniden iş başına getirilmeye başlanmıştır. Bunların göreve getirilmesinden sonra da her konuda ulusal kimliğimizin gerektirdiği politikalardan uzaklaşmıştır. 1938 yılından sonra Milli Eğitimde Atatürk'ün düşüncesinden adım adım uzaklaşmıştır. Sadece adı Türk olan, kimliğinde; Uyuğu: T.C. yazan, ancak kan, ruh ve beyin olarak Türklükle ilgisi kalmamış, dönme devşirme kökenli kişilerin ya da "Mankurtlaştırılmış" Türk asıllıların yer aldığı bir yönetimde, eğitimin olsa olsa sadece adı "Milli" olacaktır. Nitekim şu anda da öyledir. Ana dilimiz Türkçenin yerine ısrarla yabancı dilde eğitim dayatılması ve yeni yetişen gençliğin ulusal bilinçten tamamen yoksun olarak yetişmesi bunun en güzel örneğidir.

KÜRESELLEŞME-YENİ DÜNYA DÜZENİ

Günümüz dünyasını yönetmekte olan uluslararası güçler, iki kutuplu dünyanın sona ermesinden ve ABD'nin dünya jandarması rolünü üstlenmesinden sonra, Küreselleşme veya Yeni Dünya Düzeni adı altında, dünyanın yeniden şekillendirilmesine çalışıyorlar. ABD karşısında güç olmaya çabalayan AB, aslında aynı güçlerin amaçlarının gerçekleşmesi için çalışıyor. Biri birlerinin rakibi olmalarına rağmen, paylaşım sırasında, gayet güzel anlaşarak dayanışma içine girebiliyorlar. Bunun en güzel örneği ise, ABD'nin Kuzey Irak'ta kendi güdümünde piyon bir Kürdistan devleti kurma çabalarına karşılık olarak, AB (AB'nin belkemiğini oluşturan Almanya ve Fransa) ise, ülkemizin Güney Doğusunda aynı oluşumu hayata geçirmek için elle-

rinden geleni esirgemiyorlar. Madamın Kürt severliği ve Almanya'nın ülkemize sattığı bazı askeri gereçleri, PKK'ya karşı kullanmamıza razı olmamasının altında yatan gerçek budur.

YUGOSLAVYA ÖRNEĞİ

Bu paylaşımın en güzel örneği, AB ülkeleri ile aralarında mezhep farklılığı bulunan Yugoslavya'nın, ABD ve AB'nin ortak hareketi ile küçük parçalara ayrılmasıdır. Bu operasyon o kadar ayrıntılı hesaplanıp gerçekleştirilmiştir ki, öncelikle o coğrafyada yaşayan ve Türkiye'ye sempati duyan, İslam dinine mensup Boşnaklar ve Arnavutların Sırp tarafında sistemli olarak soykırıma uğratılmasına, sindirilmesine ve fiziki olarak yok edilmelerine sessiz kalınmış, amaç gerçekleştikten sonra, büyük kurtarıcı edasıyla ortaya çıkararak, duruma müdahale edilmiştir. Böyle yapılarak, bu tür operasyonlarda ABD ve AB'nin ne kadar haklı olduğu İslam dünyasına da mesaj olarak verilmiştir. Sırp'lara yapılan müdahale, Sırp halkına zarar vermemek için, genellikle, gece boş olan kamu binalarını bombalamak şeklinde yapılmıştır. Bu binaların bombalanacağı da daha önceden duyurulduğu için, Sırp'larda burada binaların dışında bir mal ve can kaybına uğramamışlardır. Kısacası, bu "düzenleme operasyonları" yapılırken, hiç kimse çıkıp, bu yapıların yanlışlığından bahsedememiştir. ABD ve AB hesaplarını o kadar güzel yapmışlardır ki, dünya kamuoyu bu operasyonları sadece alkışlamak zorunda kalmıştır. Gerçek durum ancak Yugoslavya küçük parçalara bölündükten sonra anlaşılmış, ancak, ortada buna müdahale edecek bir güç kalmadığı için, herkes sesini kesip oturmak zorunda kalmıştır. Kosova'da olduğu gibi, Sırp'larda buradaki yabancı güçlerin çekilmesini istediklerinde de, CIA destekli Arnavut milislerin saldırıları ile Sırp'ların kendilerine muhtaç oldukları mesajını vermişlerdir.

TERÖRÜN KAYNAĞI NERESİ?

Burada anlatılmaya çalışılan şudur: Yeni Dünya Düzenini oluşturmaya çalışanlar, bir yere müdahale etmek istedikleri zaman, orada yapay sorunlar çıkarıp, dünyanın dikkatini oraya çekiyorlar. O coğrafyada yaşayan insanların bir bölümüne, etnik kimlik farklılığı, din farklılığı ya da mezhep farklılığı öne sürülerek, kontrollü olarak soykırım veya buna yakın eziyet edici uygulamalar yapıyor. Sonra da bu bölgeye kurtarıcı rolü ile giderek oturuyorlar. Oraya giderken, dünyanın onayını alıyorlar ancak, oradan çıkma konusunda hiç acele edilmiyor. Bugüne kadar yapılan operasyonlardan, Yugoslavya'daki etnik temizliği, Afganistan'daki Taliban rejiminin işbaşına gelmesini, Kuzey Irak'ta Barzani ve Talabani'yi, ülkemizde bölücü terör örgütü PKK'yı kimlerin organize edip, finanse ettiğini sağır sultan bile biliyor. ABD'nin Irak operasyonu öncesinde, kendi halkını ikna etmek ve dünya kamuoyuna, Terörle mücadelenin ne kadar önemli olduğu mesajını vermek için ne gerekirse yapmaktan çekinmemektedir. Bali adası ve Filipinler'deki şiddetli patlamaları da bu cümleden saymak mümkündür. Irak saldırısı öncesinde dünyanın başka yerlerinde de buna benzer kanlı saldırılar olursa, bunlara hiç şaşmamak gerekir. Geçtiğimiz günlerde bir ABD'li yetkilinin; "Irak Türkiye'ye saldırabilir" kehanetinin altında da bu gerçek yatmaktadır. Eğer Türkiye, ABD ile beraber Irak'a saldırma konusunda iş birliği yapmazsa ki Türk yetkililer bu yönde açıklamalar yapıyorlar, Türkiye'nin stratejik bazı hedefleri bir gece karanlığında vurulabilir. Bu saldırının nereden yapıldığını açıklayacak tek güç ise, uzaydan bakarak, yeryüzündeki bir pinpon topu üzerindeki yazıyı okuyacak teknolojiye sahip olduğunu söyleyen ABD'dir. Biz de buna inanarak Irak'a karşılık verince, maksat hasıl olacak, bölge ısınacaktır. Böylece, küresel krallığa bağlı güçler, bu istikrarsız(!) bölgede barışı ve insan haklarını korumak için gelip

petrol kuyularının etrafına çadırlarını kuracaklardır. Ve şu ana kadar girdikleri hiçbir yerden çıkmadıkları gibi oradan da çıkmayacaklardır. 2002 yılı itibarıyla da onları oradan atacak ikinci bir güç mevcut değildir. Öyleyse, burada bir konuya dikkat etmek gerekiyor. Bu güçler, bir yere girerken kendi ülkelerinin ve dünya kamuoyunun desteğini arkalarına almak zorunluluğu hissediyorlar. Bu desteği sağlamak için de ne gerekirse yapıyorlar. İşte bu aşamada onların oyununa gelmemek ve serinkanlı bir politika izlemek gerekiyor.

Bütün dünya, Bin Ladin denen kişinin kimler tarafından yetiştirilip, hangi amaçlarla Afganistan'a gönderildiğini biliyor. Bin Ladin'in nabız atışlarını bile kontrol edebilen bir CIA, bugün onun nerede olduğunu bilmediğini, ona ulaşamadığını söylüyor diye, dünya kamuoyu buna inanmak zorunda değildir. ABD daha, ikiz kulelerde kaç kişinin bulunduğunu, kaç kişinin öldüğünü bile dünya kamuoyuna inandırıcı bir şekilde anlatabilmiş değildir. Her ülkede onlar adına kendi kamuoyunu ikna etmeye çalışan "şerefli kaleşörler" bu işi üstlenmiş durumdadır. Ancak, onların gayretleri de güneşi balçıkla sıvamaya yetmiyor. Düşünün bir kere, uzaydan bir pinpon topu üzerindeki yazıyı okuyabildiğini söyleyen, benim tarlamdaki ürünün rekoltesini ölçebilen, yer altındaki petrol ve maden yataklarını tespit edip, bunların rezervlerini tespit edebilen bir güç, koskoca uçakların, bu gücün gözüne baka baka kendi kalbi sayılan Pentagonu, ikiz kulelere peş peşe çakılmasını (fark edemediği için) engelleyemiyor. Ve dünya kamuoyundan buna inanmasını bekliyor.

TÜRKİYE'DE YAPILMAK İSTENENLER

Türkiye, PKK terörünün başlatıldığı günden beri, planlı ve çok iyi organize edilmiş saldırılara maruz kalmaktadır. Bu saldırılardan en önemlisi, bilindiği gibi PKK terör hareketidir. Buna paralel olarak

yürütülen cemaat, tarikat ve partiler gibi dinci yapılanmalar vardır. PKK terör hareketinden umduğunu bulamayan güçler, Kürt kökenli vatandaşlarımızın binlerce yıldır bir arada yaşadığı Türklerle kanlı bıçaklı olmasını sağlayamayınca, taktik değiştirerek, bölücü terörü siyasileştirme yolunu seçmiştir. Bunda da inandırıcılık sağlamak için, Kuzey Irak'ta -model- oluşturacak bir Kürt devleti oluşturmaya çalışmaktadır. Bu girişim için on yıldan fazla bir zamandan beri çalışmaktadır. Bu girişim başarıya ulaşırsa, sıra, bizim güney doğumuzda da böyle bir yapılanmayı gerçekleştirmeye gelecektir. Bunu da zaten saklamaya-gizlemeye gerek bile duymamaktadırlar. On binlerce kilometre öteden, DEHAP'ın neden seçimlere sokulmamaya çalışıldığının, Tayyip'in neden siyaset yasağının kaldırılmadığının, hesabını sormaya kalkıyorlar. Ellerindeki en güçlü tehdit aracı da IMF-Dünya Bankası kredileri. Önce bizleri, her şeyimizin, geleceğimizin bu kredilere bağlı olduğuna inandırdılar, bunu sağlamak için planlı bir şekilde ödeyemeyeceğimiz biçimde borçlandırıdılar, şimdi bu durumu bize karşı bir silah olarak kullanıyorlar.

Bütün bunları yaparken bir amaçları var. Türkiye gibi büyük ve ileride kendileri için tehlike olabilecek potansiyele sahip bir ülkenin varlığından rahatsızlar. Bu nedenle, **Türkiye'nin kendileri için tehlike teşkil etmeyecek boyutlara çekilmesini sağlamak istiyorlar. Bunu yapabilmek için de her yolu kullanıyorlar. Türkiye içinde istismar edebilecekleri, kandırabilecekleri, ihanet ettirebilecekleri, parayla satın alınabilecekleri, etnik kökeninin ön plana çıkarılmasından hoşlananları, din adına ortada gezen din istismarcılarını, kısacası kullanılmaya uygun her düşüncedeki insanı kullanarak, içeride bir huzursuzluk yaratmaya çalışıyorlar.**

Bir bakıyorsunuz, birileri bir "deniz" derneği kurmuş liman liman papaz geziyor. Denizle papazın ne ilgisi varsa! Bir başkası çıkmış Doğu Karadeniz dağlarında insanlardan kan örnekleri topluyor. Bir

başkası “Dinler arası diyalog” adı altında, papaz papaz dolaşıyor. Bir başkası televizyonlardan, kendisini meclise gönderen halka, “Atatürk benim atam değil” diye efeliğini gösteriyor. Zaten kapalı kapılar ardında o büyük insana küfür ederek meclise girmiş, şimdi zannediyor ki halk böyle efeliklere prim veriyor. Halk bu davranışından dolayı kendisini dışlayınca da “Ben İsa’yım”, “ben peygamberim” diye zırvalamaya başlıyor. Bir başkası, Kadıköy-Hasanpaşa’da çaycılık yapmaktan sıkılıp, Fatih’de “Şeyhlik” yapmaya başlıyor. Ankara, İstanbul, İzmir gibi üç büyük kentimizin, Üniversite görmüş, seçimle iş başına gelmiş anlı-şanlı belediye başkanları tek tek gidip bu adamın elini öpüp, kendileri için “hayır dua” dileniyorlar. Ne de olsa dünyalıklarını kazanmışlar, sıra öbür tarafı garantiye almakta! Bir başkası kalkıyor, Alman ajanlarının kontrolünde, kendi devleti aleyhine bu ülkenin insanlarını örgütlüyor. Niçin? Bu ülke, kendi malı olan altın madenlerini çıkarmasın da Alman altın stoklarına müşteri olsun diye. Hatta, boş zamanlarında da hobi olarak, yapılmakta olan barajların “dünya kültür mirası olan eski eserleri nasıl yok ettiğini” ağa babaları aracılığıyla dünyaya şikayet ediyor. Ülkenin dört bir yanında, akşam-sabah “Allah, peygamber” diyerek, sakalını sıvazlayıp, saçını savurarak dolaşan bir başka şeyh(!), İslamcı bir gazetenin, İslamcı yazarının evinde, zavallı bir kıza tecavüz edecekken basılıyor. Bir bakıyorsunuz, belediye başkanı seçildiği gün, “bir buçuk dairem var, başka hiç bir şeyim yok” diyen bir belediye başkanı bir milyar iki yüz milyon dolarlık servetini, bir kamyonla bakkallara bisküvi dağıtarak kazandığını söylüyor. Biraz sıkıştırılınca, oğlundan(!) üç yüz milyar(!) borç(!) aldığını söylüyor, daha doğrusu, ne söylediğini bilmiyor.

Kimsede üstüne gidip de, bu servetin hesabını sormuyor. Başka birileri, “Gaz” gelecek yerden tavuk esirgemeyerek, elli milyon dolar götürüyor. Başka biri, Alman bilgisayar çöplüğündeki bilgisayar hurdalarını “Devlet adına İthal ederek” bazı kamu kurumlarını bilgisayara

geçiriyor. Sonra da kayınpederinin bağışladığı(!) parayla siyasete atlayıp, bakan bile oluyor. Bir başka bakan(!); “Şehitlerin yaşama hakkı kadar Apo’nun da yaşama hakkı var” diyebiliyor. Gözümüzün önünde, bayrağımızı yerlere atanlar, bugün aramızda serbestçe dolaşiyor. Bir akli evvel ve avanesi bir tarih vakfı kurup, dünyaca tanınan bir Yahudi vakfından aldığı dolarlarla, Osmanlı kayıtlarından, azınlıklara ait tapuları bulup gün ışığına çıkarıyor(!). Bu listeyi çok uzatmak, hatta (ne yazık ki) kitap hacmine ulaştırmak mümkün.

İşte bütün bu saydığımız kişiler ve bunlara benzer rollere soyunanların arkasındaki güçleri araştırdığımızda, karşımıza ya ABD, ya da AB çıkıyor. Bu yapılanların hiç biri tesadüfen yapılmış değildir. Şu saydıklarımızın ve burada sayamadıklarımızın tamamı, planlı-programlı ve bilinçli yapılan işlerdir. Ve bu işlerin finansörleri de, yine yukarıda andığımız çevrelerdir. Bu çevreler, asırlardır çözmeye çalıştıkları “Şark meselesini” çözebilmek için, her şeylerini seferber ediyorlar. Bir zamandan beri geveleyip durdukları, “Türkiye bir mozaik ülkedir” zırvasını zorla hayata geçirmeye çalışıyorlar. Peki başarılı oluyorlar mı? Bugün için değil, ama uzun vadede, bu attıkları fitne tohumları, başımızı çok ağrıtabilecek kadar ürün vereceğe benziyor.

Türkiye’yi herkes canının istediği kadar çok sayıda etnik gruplara ayırıyor. Hatta öyle ki, Türk’ü ayrı, Türkmen’i ayrı, Abdal’ı ayrı, sünniyi ayrı, aleviyi ayrı millet sayıyor. Kürd’ü, Laz’ı, Çerkez’i, Gürcü’yü, Abaza’yı, Çeçen’i, en baştan ayrı sayıyor zaten. Ne yazık ki, bu saydıkları grupların içinden, sayıları Kelaynak kuşları kadar bile olmasa da, bunların oyununa gelenler, yapılacak ihanete alet olanlar çıkabiliyor. Fakat, ülkemiz insanının ezici bir çoğunluğu, bu tür yaklaşımlara prim vermiyor. Yasalara saygılı. Devletine bağlı bir şekilde yaşıyor. Ancak, IMF’nin direktifleri ile yürütülmeye çalışılan ekonomi, artık yürüyemez hale gelmiş. Zaten IMF’nin görevi de bu. Operasyona tabi tutulacak ülkeleri, uzun yıllar uğraşarak, ekonomik

iflasa sürüklemek. Ekonomik iflasın ardından gelecek sosyal patlamalar ise onların istediği ortamı yaratacak. “Müdahale ortamı.” Bu ortamda, şimdi Irak’ta yaptıkları gibi, ellerinde cetvel, masanın başında dünya devletlerinin sınırlarını yeniden çizecekler. Bunlar birer iddia değil, herkesin görebildiği gerçeklerdir. Türkiye’nin bölünüp-parçalanması hiç kimseye mutluluk getirmeyecektir. Sadece, Türkiye’nin ve Türk Milleti’nin kıymetini bilmeyenlere acı ve hüsrana getirecektir. Dünyada Türk Milleti kadar sabırlı ikinci bir millet daha yoktur. Türk Milleti, oynanmakta olan oyunları, yapılmakta olan ihanetleri görüyor, ancak, sabırla bu yanlış yapanların yanlışlarından vazgeçmelerini bekliyor. Eğer bu yanlışlar ve ihanetleri yapanlar buna devam ederlerse, ileride de bunun hesabını vermek zorunda kalırlar. Çünkü, **Türk Milleti’nin sabrı taşıdığı zaman, ortalık toz duman olur, göz gözü görmez hale gelir. Ortalık sakinleştiğinde görülür ki, ayakta duran Türk Milletidir. Toza toprağa karışanlar ise, bu devlete ve bu millete ihanet edenlerdir.**

Bugün Türkiye Cumhuriyeti Devletine, vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk’tür diyoruz. Nasıl, ABD’de yaşayan bir Çinli, bir Koreli, bir İngiliz, bir Japon “Ben Amerikalıyım” diyorsa ve ülkesinin yasalarına saygılı bir hayat sürüyorsa, burada da durum aynıdır. Herkes önce yaşadığı ülkenin çıkarlarını gözetecektir ki ülkenin kalkınmışlığından kendisi de yararlansın. Ülkemizde yaşayan bir kısım vatandaşlarımız farklı etnik kökenden geliyor olabilir. Ancak, onlar şunu çok iyi bilmelidirler ki, Türkiye’de buldukları dostluk ve kardeşlik ortamını dünyanın hiçbir ülkesinde bulamazlar. Onlar bu atmosferin dışında yaşayamazlar. Geçmişte gördük, bin bir hevesle Çeçenistan’a gidenler, İsrail’e gidenler, Ermenistan’a gidenler, Yunanistan’a gidenler, hayal kırıklığı içinde geri döndüler. (Tabii sadece sağ kalabilenler.) Onlar için de artık “Ortak Payda Türklüktür.”

Yeni Dünya Düzeni kurmaya çalışanlar ülkemizdeki her türlü renk-

liliği ve en küçük farklılıkları kullanmak istemektedir. Bunu yapacak maddi ve manevi birikime sahiptirler. Bu yeni düzeni kurabilmek için, kontrollerinde bulunan hesapsız paraları, sınırsız şekilde harcamaktadırlar. Türk Milletine, AB içinde mutlu gelecek hayalleri kurdurarak, elimizdekini-avcumuzdakini adeta gasp etmektedirler. Özelleştirme (!) çalışmaları çerçevesinde yapılanlara dikkatli bakıldığında, gördükleriniz karşısında şaşkınlıktan küçük dilinizi yutabilirsiniz. Uluslararası sermaye çevreleri ve onların yerli işbirlikçileri, bu milletin varını yoğunu haraç-mezat elinden almaktadırlar. Bu KİT'lerin niçin satıldığı sorulduğunda, "Zarar ediyorlardı" diye cevap veriyorlar. Peki, zarar ettiği için bir işletmenin satılması ne kadar karlıdır? Bunu hiç düşünmüyorlar. Zararın nedeni o işletmenin var olması mı yoksa, o işletmenin yanlış yönetilmesi mi? Bunu düşünen yok. Bir işletme durduğu yerde zarar etmez. Bazı insanlar o işletmeyi kullanarak üretim yapmak ister, başarılı olamayınca da işletme zarar eder. Burada zararın suçlusu işletmenin varlığıdır ki "Satıp kurtulalım" diyerek milletin malını ona-buna peşkeş çekiyorsunuz. Bu sattığınız işletmeler hangi şartlarda meydana getirildi hiç düşünüyor musunuz? Haraç-mezat, hatta bazen bedavaya satılan bu işletmeleri tekrar milletin malı yapmak istediğinizde, bunun neye mal olacağını hiç hesap ettiniz mi? En canlı örnek olarak Türk Telekom'u gösterebiliriz. Bu karlı kurumu milletin elinden alabilmek için ne oyunlar oynandığını, ne başkılar yapıldığını, vatansever insanların nasıl "Vatan haini" ilan edildiğini herkes biliyor. "Aman bir an evvel satalım, yoksa elimizde kalır ve bunun zararı da sırtımızdaki kamburu büyütür" dedikleri Türk Telekom, zarar etmedi, tam tersine kar etti. Basında bu durum, "Telekom herkesi şaşırttı" diyerek haber yapıldı. Aslında bu haberi yaparak kamuoyu önünde söyledikleri yalanları mazur göstermeye çalıştılar. Çünkü onlar da çok iyi biliyordu ki, Telekom zarar etmeyecek. -Baba Buş- taa Amerikalardan İstanbul'a, bir geceliğine, zarar edecek bir

Telekom için mi gelmişti? Kısacası, “özelleştirme” bir kurt masalıdır. Bu fakir milleti tamamen güçsüz bırakmak için bir bahanedir. Başka ülkelerde özelleştirmeler yapılmış ve başarılı olmuş olabilir. Ancak, her ülkenin kendine göre şartları vardır. Bu milletin sahip olduğu değerleri elden çıkarırsanız, zaten hiçbir birikimi olmayan bu millet bir daha o değerlere sahip olamayacaktır.

SERMAYE BİRİKİMİ

Osmanlı'dan beri uygulanan yanlış politikalar nedeniyle, insanımız ve devletimiz güçlü bir sermaye birikimi sağlayamamıştır. Bunun neticesi olarak da devlet ve vatandaşlar fakir kalmıştır. Bugün Türkiye'de dönen sıcak paranın 5 milyar dolar civarında olduğu söyleniyor. Varlığından bahsedilen döviz rezervimizin tamamı da 25 milyar dolar olarak ifade ediliyor. İçeriye ve dışarıya, devlet ve özel sektör olarak toplam borcumuzun ise, 230 milyar dolar civarında olduğu biliniyor. Bizde durum böyle iken, bir bakıyorsunuz, 2000 yılında Kanada'da bir banka, en çok mevduat toplayan -Dünyanın üçüncü bankası- olmuş. Bir yıl içinde topladığı mevduat tutarı ise 500 milyar dolar. İşte bu durumu çok iyi incelememiz gerekir. Bizim gibi sermaye birikimi sağlayamamış fakir bir ülkede, devlet kasasından çalınan her kuruşun ne kadar önemli olduğunu çok iyi anlamamız gerekmektedir. Anlamalıyız ki hırsızlara, da ona göre davranalım. Bizi soyanların yüzsüzlüğü kadar bize zarar veren bir başka şey de bizim saflığımızdır. En basit örneği olarak gördünüz işte, 3 Kasım seçimlerinde meydanlarda boy gösteren hırsızları nasıl alkışladıklarını. Bu millet halen çoluk çocuğunun geleceğini çalanları, ensesine vurup ağzından ekmeğini alanları alkışlayabilmektedir. Uyuşturucu yerine kullandıkları TV yayınları ve gazeteleri sayesinde, bire süre daha bu milleti kandırabileceklerdir. Ancak, artık deniz bitti. Gemi karaya oturdu. Gidecek yol yok. Ül-

keyi iflas ettirdiler. Sonrada ödeyemeyeceği borçların altına soktular. Tüm gelirimiz bu borçların faizlerini ödemeye bile yetmiyor artık. Ama bu arada, bizi bu borç batağına sokanlar, kendi servetlerinin hesabını tutamayacak kadar zengin oldular. Yani, tarihten gelen yanlışlar nedeniyle, bir türlü sermaye birikimini sağlayamamış olan bu fakir millet için alınan borç paralar da maalesef birilerinin özel kasalarına akmıştır. Bu birilerinin ad ve adresleri herkes tarafından bilinmektedir.

Bu şartlar altındaki bir devlet, bu yoklukları yaşayan bir millet alçakça soyulmuştur. Çeşitli kılıflar altında bu soygun devam ettirilmektedir. Bu gidişin sonu, perişanlıktır. Açlıktır. Yokluktur. Millet kendi karnını doyuramayacak noktaya getirilmiştir. Çiftçimiz ekip-biçemez, üretmez duruma sokulmuştur. Bunlar da yetmezmiş gibi, kendi ülkemizde, kendi toprağımıza ekeceğimiz ürünlere yabancılar kota koymaktadır. Neyi ne kadar üreteceğimize onlar karar vermektedirler. Böylece, kendi üretebileceğimiz ürünleri de onlardan almak zorunda kalacağız. Borç içinde yüzüyoruz, bir de yiyecek için onlara borçlanacağız. Daha şimdiden bu borçlara karşılık ülkenin toprakları ipotek altına sokulmuştur. Atatürk'ün 15 yıl gibi kısa bir zamanda, bu aç milleti doyurmak, çıplak milleti giydirmek için kurduğu tesisler, yerli yabancı kim denk gelirse, haraç mezat elden çıkarılmaktadır. Bunun adı da özelleştirme olmaktadır. Buğday ekme, tütün dikme, şeker pancarı ekme, fındık fidanlarını sök. Şeker fabrikalarının, tütün fabrikalarının, fındık işleme tesislerin kapansın. Peki, bu millet ne yiyecek, ne içecek? Bunu düşünmeye bile gerek yok. Onlar bize satacaklar ya!

SERMAYE BİRİKİMİ NEDEN SAĞLANAMIYOR?

Bu milletin neden bir türlü sermaye birikimi sağlayamadığını araştırdığınız zaman, karşınıza ilginç bir durum çıkar. Bu millet bu kadar için sermaye birikimi yapamıyorsa, geçmişte de onun için yapamamıştır

Çünkü, sermayeyi elinde tutanlar, canları sıkıldığı zaman kapağı dışarı atıp, bu ülkede sağladığı birikimlerini yurt dışına kaçırmaktadır. Sonrada utanmadan bu millete iftiralar atmaktadır. Yok baskı görüyorlarmış da yok bilmem ne. Bre şerefsiz, baskı gördüğün için mi bu kadar zengin olabildin bu ülkede? Eğer baskı yapılıncı insanlar böyle zengin oluyorsa, halkı baskı altına alalım da kısa zamanda herkes köşeleri dönsün. Osmanlı döneminde ticaretten, sanattan ve her türlü akçalı işlerden uzak tutulan Türkler, çiftçilik yapıp, vergi vermekten ve savaşmaktan sermaye birikimi yapmaya fırsat bulamamıştır. Tarımdan yeterli birikimi sağlayamadığı için, sanayi devrimini gerçekleştirememiştir. Emperyalist ülkeler Endüstri devrimini bile tamamlayıp, bilişim-iletişim toplumu olma sürecine girmişlerdir. Biz ise halen, sanayi devrimini gerçekleştirmiş değiliz. Böyle olunca da tabi ki emperyalistlerin, Yeni Dünya Düzençilerin, Küresel Kraliyetçilerin iştahını kabartan bir fakir devlet konumuna düşüyoruz. Onlar bu durumu çok iyi bildikleri için, bizim zor durumumuzu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istiyorlar. Bunun için de aramızdaki iş birlikçileri kullanıyorlar. Bir yandan dış borçların faiz ödemeleri, bir yandan da içerdeki hainlerin hortumlamaları yüzünden sermaye birikimi bir türlü gerçekleşmiyor. Yanlış vergi politikaları yüzünden, vatandaşlar kayıt dışı ekonomiye yöneliyorlar. (İyi ki de kayıt dışı ekonomi oluşmuş. Yoksa ülke çoktan iflas etmiş olurdu.)

Peki bu durumda yapılması gereken nedir? Ne yapılmalıdır da bu tuzaklardan kurtulmalıdır? Bunun bir tek yolu vardır. O da başlatılacak olan “Ulusal Kalkınma Hamlesi”dir. Kendi kaynaklarını kullanan, aldığı borçları verimli yatırımlara yönelten bir uygulama devletimizi yabancı devletlerin boyunduruğundan kurtaracaktır. Tabi ki öncelikle yapılması gereken, “Milli Kalkınma Hamlesi”ne kaynak temin etmektir. Bu kaynak da hazır beklemektedir. Bu kaynak, arsızların, hırsızların, hortumcuların, vurguncuların, talancıların, yalancıların

bu milletten çaldıkları paralar ve bu paraların en yüksek orandaki yasal faizleridir. Her kuruşu bu millete ait olan çalınmış servetini millet hırsızlardan geri alacaktır. Hem de faiziyle beraber. Böylece ekonomiye sokulacak 100 milyar dolar civarında bir para verimli bir şekilde kullanılacak ve milletin kaderi değişecektir. Çünkü fakirlik bu milletin kaderi değildir. Sadece şerefsizlerin bir tuzağıdır. Burada anlatılanların yapılabilesinin de bir tek şartı vardır. O da “Ulusal bilince sahip yöneticilerin” iş başına geçmesidir. Ulusal bilince sahip yöneticilerin de iş başına geçebilmesinin tek şartı, toplumda “Türklüğün Ortak Payda” olmasıdır. İçinde Allah korkusu, vatan, millet sevgisi olan, bu milletin evlatları yönetime gelince, Atatürk dönemindeki gibi kısa sürede çok büyük gelişmeler kaydedilecektir. İş başına gelenler kendileri için değil, millet için çalışacaktır. Yüce Meclis, köşe dönme yeri değil, alın teri döküp, emek vererek bu millete hizmet etme yeri olacaktır. Şu sıralarda alelacele “azınlık vakıflarının mülk edinmesine izin veren yasa”nın çıkarılması boşuna değildir. Bu milletin düşmanları istiyorlar ki, Türk Milleti uyanmadan, elinde-avucunda ne varsa satın alalım. Uyandıklarında ellerinde işe yarar kaynakları ve yapacak hiç bir işleri olmasın.

TÜRKLÜK, ORTAK PAYDA

Yeryüzünde Türk milletinin yaşadığı topraklar, çok verimli yer altı ve yer üstü kaynaklara sahiptir. Ancak, bu kaynakları Türkler değil, genellikle düşmanları kullanmaktadır. Türk Milleti bu kaynakları kullandığı taktirde, dünyanın süper gücü olma potansiyeline sahiptir. Bugün her Türk Devleti, kendisi için gereksinim duyduğu her hangi bir şeyi, diğer bir Türk Devletinde bulabilecek konumdadır. Kiminde ham madde, kiminde petrol, kiminde doğal gaz, kiminde altın-gümüş, kiminde bor, kiminde pamuk, kiminde demir (bu liste

sayfalar tutar) atıl olarak beklerken, bu ülkelerin halkları olan bizim milletimiz, ele aleme avuç açmak zorunda bırakılıyor. İşte, Yeni Dünya Düzeni adı altında yapılmak istenen şey, bu kullanılmamış kaynakların sonsuza dek Türk Milletinin ve diğer mazlum milletlerin elinden alınması operasyonudur. Bunun önüne geçmenin tek yolu da Türk Devletleri ve toplulukları arasında, yükselen değer “Türklük” olması, yani, Türklüğün “Ortak Payda” olmasıdır. Dünya Türkleri bu eksen üzerinde bir araya geldikleri taktirde, ne kadar önemli bir güç olduklarını anlayacaklardır. Bu elbette kolay olacak bir şey değildir: Bu uğurda, rahmetli Elçibey gibi yiğit Türk evlatları sıkıntılar yaşayabilecek, sıkıntılar içinde ebediyete geçebileceklerdir. Ama bu ülkü canlı tutulmalı ve bu hedefe varılmalıdır. Yeryüzünde Türk Milletinin mutluluğu ve huzuru için başka bir yol bulunmamaktadır. ***Kendini düşmanının merhametine teslim eden insanlar, milletler ve devletler, her şeye müstahaktır.*** Çünkü bunu baştan kabul etmişlerdir.

Eğer Türk Milleti, kendi dünyasında “Türklüğü Ortak Payda” yapmazsa, “Yeni Dünya Düzeni” kurucularının, “Küresel Kraliyet”çilerin, “Tek Dünya Devleti”ni hedefleyenlerin oyunlarından ve tuzaklarından kendini kurtaramayacaktır. Türk Milleti, Türk Dünyasında, Türklüğü Ortak Payda yapabilecek ortak değerlere, ortak kültüre ve ortak dile sahiptir. Bunu başarabilecek potansiyele sahiptir. Başarmak için sadece başlamamız gerekmektedir. Çünkü, dünyanın çeşitli bölgelerinde varlıklarını sürdüren kardeşlerimiz, yeni “Küresel Saldırıları” karşısında böyle bir uyanış, böyle bir arayış içine girmişlerdir. Yeryüzünde yaşayan bütün milletler ve halklar, mensubu oldukları milleti seçme hakkına sahip olamamışlardır. Bunu Tanrı böyle istemiştir. Ancak, yarattığı insanları, inançlarını seçmekte serbest bırakmıştır. Bu durumu da, indirdiği en son dinin kitabı olan Kuran’da belirtmiş, İslam Peygamberinin sözleri ile insanlığa duyurmuştur. *“Dileseydik sizi bir tek kavim olarak yaratırdık.”*, *“Biz sizi kavim kavim yarattık ki.*

tanişıp anlaşasınız”, “Dinde zorlama yoktur”, “Kişi kavmini sevmekle suçlanamaz” ayet ve hadisleri bu cümledendir. Bu nedenle, dinimizi de çok iyi öğrenerek, küresel güçler ve onların maşaları tarafından istismar edilmesine engel olmalıyız. Bilindiği üzere, milletimizin bir kısmı başka dinleri benimsemiş olmakla birlikte, Türk olduğunun bilincindedir ve bundan taviz bile vermemektedir. Onlarla biz aynı dünyanın insanları, aynı evin çocuklarıyız. Zaten, aynı dine bağlı olunsa bile bu defa da mezhep, tarikat, cemaat ayrılıkları bizi bölmektedir. Çünkü düşman, kullanabileceği en küçük fırsatı değerlendirerek bizi bölmeye çalışmaktadır.

Öyleyse, Tanrının takdir ettiği ekseninde bir araya gelmek, en akılcı çözüm yolu olacaktır. Kurtuluşumuz ve mazlum milletlerin kurtuluşu, inançlarımıza saygılı olarak, “Türklük Ortak Paydasında” birleşmemizdir. Bunu gerçekleştirdiğimiz zaman, dünya bütün insanlık için daha bir yaşanır olacaktır. Votkacılar bu işi beceremediler, insanları mutsuz ettiler ve meydandan çekildiler. Sığır çobanları da bu işi yapamayacaklarını daha önce de göstermiş ve sabıkalı duruma düşmüşlerdir. Kurulmaya çalışılan AB ise, geçmişte mazlum milletleri sömürerek bugünlere geldiğinden, insanların huzurunu ve mutluluğunu sağlayacak bir deneyime, birikime ve inanca sahip değildir. Kurulmaya çalışılan “Tek Dünya Devleti” veya diğer bir ismiyle “Küresel Krallık” ise daha baştan, insanları kendi köleleri ilan ettiği için, insanlara sadece kan ve gözyaşı getirebilir. “Yaratılanı hoş gör yaratandan ötürü” felsefesine yaklaşamaz bile. Bunların dışında bu işi yapabilecek tek güç Türk Milletidir. Türkler bu sınavı bir kez değil, bilinen tarih içinde onlarca defa kazanmışlardır. *Bu nedenle de, dünya insanlığının huzuru ve mutluluğu, Türk Milletinin “Türklük Ortak Paydasında” birleşmesiyle çok yakından ilgilidir. Eğer Türk Milleti bu hedefi yakalayabilirse, bu bütün insanlığın hayrına olacaktır.*

Türk Milletinin yiğit evlatları. Tarih önünde, üzerinize düşen göreve sahip çıkarak hemen çalışmaya başlayın. İlk iş Türkçemizi canlandırmaktır. Savaşılacak ilk düşman, Türkçemizi hedef alanlardır. Çünkü onlar da çok iyi biliyorlar ki, bir millete dilini unutturursanız, o milleti köleleştirmeniz işten bile sayılmaz. Biz de bunun farkında olarak çalışmalıyız. Hedefe giden yolun başında yapılacak ilk iş Türkçeyi canlandırmak, sonunda ise, Dünya Türklüğünü “Türklük Ortak Paydası”nda birleştirmektir. Bunun sonucu ise, bütün dünya insanlığının huzuru ve mutluluğudur.

AHMET YESEVİ'DEN MAHZUN-İ ŞERİF'E “TÜRKÇE”

Türklerin İslam'la tanışmalarından sonra, düşünceleri ve yaşamları İslam dinine göre şekillenmeye başlamıştır. İslam dışındaki dinleri benimseyenler ise, benimsedikleri dinin kurallarına göre düşünmüş ve yaşamışlardır. Ancak, bir gerçek vardır ki, o da Türk Milleti kendine has karakteristik özelliklerini, hangi dinin mensubu olursa olsun, sürekli korumuştur. Bu sadece dinler için değil, bağlı oldukları dinlerin farklı görüşleri olan mezheplerde de değişmemiştir. Bir Türk, Türkçe konuştuğu sürece Türk gibi düşünebilmiş, Türk olarak kalmıştır. Benimsedikleri dinlerin mensubu olan, başka milletlere mensup dindaşlarının dillerini ve kültürlerini benimsedikleri andan itibaren de, fiilen Türk olmaktan çıkmışlar, hatta aralarından dehşetli Türk düşmanları bile yetiştirmişlerdir.

Mahzuni Şerifi anlayabilmek için, Hoca Ahmet Yesevi'yi, Sanı Saltık'u, Otman Baba'yı, Geyikli Baba'yı, Somuncu Baba'yı, Lokman Parende'yi, Hacı Bektaş Veli'yi, Yunus Emre'yi, Mevlana Celaledin Rumi'yi, Hacı Bayram Veli'yi, Abdal Musa'yı, Kaygusuz Abdal'ı, Niyazi Mısri'yi, Hallaç Mansur'u, Nesimi'yi, Hatayi'i. Pir Sultan'ı, Aşık Veysel'i, Horhor Dede'yi, Demirli Dede'yi, Hasan Dede'yi ve daha, sadece isimleri yazılsa, ciltler dolusu kitap oluşturacak Horasan Erenlerini anlamak gerekir. Tamamı saf ve katıksız Türkmen kocaları olan bu horasan Erenleri'nin sayısı literatürde yüz bin olarak anılmaktadır. Ahmet Yesevi ocağından yetişen bu “**Kamil İnsanların**” bir kısmı, Osmanlı'nın fetihlerinden önce Balkanlar'a ve Doğu Avrupa'ya

giderek, buralardaki insanların gönüllerinde taht kurmuşlardır. Bu insanlara, Türk'ün İslam'a bakış açısını öğretmişlerdir. Çevrelerinde oluşturdukları sevgi haleleri ile toplumu, Türklerin yönetimine hazırlamışlardır. İşte bu sayede Arnavutlar, Boşnaklar, Pomaklar İslamı benimsemişlerdir. Üstelik de bizim bakış açımızla benimsemişlerdir. Ayrıca kendilerini Hacı Bektaş Veli'ye, Ahmet Yesevi'ye bağlı saymışlardır. Tarikat zikirleri Türkçe yapıldığı için Türkçe öğrenmeye özen göstermişlerdir. Bunların büyük bir kısmı gide gide kendini Türk olarak görmüş, Türkleşmişlerdir. Bu açıdan bakıldığında zaman, Türk'ün İslam'ı algılayış biçimi olan, Türk Milleti'nin Milli Tarikatı diyebileceğimiz Yesevilik, Bektaşilik, hem İslam dininin doğru anlaşılması açısından, hem de Türk Milleti'nin karakteristik özelliklerini ve kültürünü koruması açısından çok önemli bir görev yapmıştır. Bu görevini, her şeye rağmen, bütün yıpranmalara, bütün dışlanmalara, bütün ajitasyonlara rağmen sürdürmektedir. İşte, Mahzuni Şerif, Cumhuriyet Türkiye'si döneminde, bu misyonu üstlenmiş, zaman zaman tökezlemelere rağmen, Aşık Veysel'den aldığı bayrağı, Neşet Ertaş, Musa Eroğlu gibi akranları ile taşımaya devam etmiştir. Türk dilinin ve Türk Kültürünün tavizsiz savunucusu olmuştur. Karamanoğlu Mehmet Beyin "Türkçe konuşulması"na ilişkin fermanı ile, Mahzuni Şerifin; "Ey Arapça okuyanlar, Allah Türkçe bilmiyor mu?" dizelerini aynı çerçevede içinde anlamak gerekir. Mahzuni garip bir ozandı. Ne yapabilir, ne söyleyebilirse onu yapıp, onu söyleyecekti. Karamanoğlu gibi ferman yayınlayacak gücü yoktu. Ama, sonuçta, baktığımızda görüyoruz ki, ikisinin de sesleri sonsuzluk içinde bizim seslerimiz olarak yankılanmaya devam etmektedir.

Türk Dili ve Kültürünün korunmasının ne kadar önemli olduğunu anlayabilmek açısından, olayı geçmişi ile birlikte değerlendirmekte yarar vardır. Şimdi, olaya bu perspektiften bakmaya çalışalım:

MACARLAR BULGARLAR

İslam'dan önceki dinler için burada detaya girmeden, sadece Bulgarların ve Macarların, mensup oldukları dinin diğer mensuplarının dillerini ve kültürlerini benimsemeleri sonucunda geldikleri noktanın, şiddetli Türk düşmanlığı olduğunu hatırlatmayı yeterli göreceğim.

Bugün bizim Macaristan dediğimiz devlet kendine “HUNGARYA” diyor. Yani, HUN devleti. Yani, Avrupa Türk Hun İmparatorluğunun torunları olduklarını vurguluyorlar. Bir TV sohbetinde, Macaristan'daki erkek nüfusun % 17'sinin adının “ATILLA” olduğundan bahsedilmişti. Bunun ne kadar doğru olduğu konusunda bir fikrim yok. Ancak, diyelim ki doğrudur. Neyi değiştiriyor? (Türklük bilincine sahip olduktan sonra, isterse bu istatistik doğru olsun. Türklük bilincine sahip olmanın tek yolu ise, milli hafızamız olan dilimizi korumamızdır.) Bir efsane uzaklığındaki akrabalarımız, ama gerçek hayatta sürekli düşmanlarımız olmuşlar. Bulgarlar ise halen tarihte defalarca devlet kurdukları milli adlarını korumakla birlikte, Türkçe ve Türklükten tamamen kopmuş durumdadırlar. Bu tamamen bizden olan insanlar niçin böyle yabancılaştılar? Ana dillerini, Türkçeyi unuttukları için.

GAGAUZLAR

Bu konuda verilecek en güzel örnek GAGAUZ (Gök Oğuz) Türkleridir. Gagauzlar, Romanya içindeki Moldavya Karpatlarına sığınmış vaziyette, yüzyıllardır varlıklarını, Türklüklerini korumayı başaramışlardır. Bu başarının sırrı, “Türkçe dil sancağını” yere düşürmemeleridir. Evet, Türkler için bağımsızlığın birinci ve vazgeçilemez unsuru Türkçeyi unutmamaktır. Bugün Gagauzlar 350-400 bine ulaşan nüfuslarıyla, “Biz Türk'üz” diyebiliyorsa, bunu, Türkçeyi unutmamalarına, ana dillerini terk etmemelerine borçludurlar.

Bugün, (2002) yurdumuzda oynanmak istenen, “Anadille eğitim” AB dayatmasının amacını anlamak için, Gagauzların durumunu kavramak yeterli olacaktır. Avrupa kıtasında devletler kurup, uzun yıllar egemen olduktan sonra, bugün tamamen Türklükten kopmuş olan soydaşlarımızı hatırladıkça, Gagauzlar, kanayan kalbimize serinlik veren bir teselli kaynağı olmaktadır.

Aynı kültür erozyonu bütün şiddeti ile devam etmektedir. Geçmişte, Hindistan’da hüküm sürmüş, Babür İmparatorluğu, Gazneliler devleti, Delhi Türk Sultanlığı, Çin ülkesini fethedip orada hanedanlıklar kuran ve sonrada ÇİN unvanları alarak, Çince konuşarak, Türklüklerini unutan çok sayıda Türk devlet ve hanedanı, Pekin şehrini boş bir alana yeni olarak kurup, sonra da Çin’e başkent olarak bırakan Türk hanedanı, Abbasiler döneminde, nesilleri saf olarak devam etsin, özellikleri bozulmasın diye kendilerine özel şehir (Samarra şehri) kurulan ve Abbasi saltanatını tamamen elinde tutan Türkler, Mısır’da, Orta Asya’daki Göktürk devletinden sonra, Tarihte Milli adımızla kendilerine “Devlet mührü kazıtan” ikinci devlet olan, Memlûk Türk Devleti ve daha çok sayıdaki Türk devlet ve topluluğu, kendi dillerini ve kültürlerini unutup, aralarına girdikleri kültürü ve birlikte yaşadıkları toplumların dillerini benimseyince, o kültürün potasında eriyip kaybolmuşlardır. Demek ki “Dil” bir milletin yaşamasının tek ölçütü, varlığını devam ettirmesinin en önemli unsurudur.

ANADOLU SELÇUKLULARI

Küçük Asya coğrafyasında devlet kurmuş Selçuklular, halkın konuştuğu dili terk edip Farsça konuşmuşlar ve Fars kültürü içinde eriyip kaybolmuşlardır. Bunun halka yansması ise, bugün kendini Kürt zanneden bir kısım insanlarımızın, atalarının kullandığı Türkçeyi unutarak, Farsça konuşmaya başlaması, Farsça, Türkçe, Arapça’yı ka-

rıstırarak Kürtçe denilen ve yöreden yöreye büyük farklılıklar gösteren köksüz dilin gelişmesine zemin hazırlanması olmuştur. Anadolu'nun orta yerindeki Konya'da devlet yönetimi ve ilim, edebiyat sanat çevreleri, Farsça konuşmayı bir üstünlük olarak algılayıp, halka da öyle yansıtmışlardır. Hatta, Selçuklu sultanları, Fars kültüründen o kadar etkilenmişlerdir ki, kendilerine Farsça isim ve unvanlar almışlardır. "Keykubat, Keykavus" gibi. Ancak Türk Milleti, ana dilini terk etmemiş, onun sıcaklığından ve enginliğinden kendini mahrum bırakmayarak, milletler camiasındaki yerini sürekli sağlam tutmuştur.

Neticede, devlet yönetiminde yer alan bu suni yapı, gide gide gücünü kaybetmiş ve Moğol saldırıları ile de tarih sahnesinden silinmek zorunda kalmıştır. Ancak, diline, örf-adet ve geleneklerine kıskançlıkla sarılan Türk Milleti, varlığını bugüne kadar sürdürmüş, bundan sonrada sonsuza kadar sürdürecektir. Anadolu'da beylikler şeklinde Türk varlığının devam etmesi ise, yine Türk Milleti'nin -Diline- ve kendi öz değerlerine sahip çıkması sayesinde olmuştur.

OSMANLILAR

Selçuklulardan sonra Anadolu'da hüküm sürmeye başlayan Osmanlı Devleti'nin ilk yıllarına bakıldığı zaman, katıksız, saf bir Türk varlığı göze çarpar. Selçuklu'nun sonunu gören Osmanlı, Kendi öz kültürünü yaşayan, samimi bir toplum görüntüsü ile gönülleri ve yüzleri aydınlatmaktadır. Yeni bir ruhla, akın akın gelen Türk boyları batıya doğru yönlendirilmekte ve yeni gelenlerin aktivitesi, eskileri de harekete geçirmektedir. Böylece, Osmanlı Devleti doğmuş ve kurulduğu bölgedeki stratejik konumunun da itmesiyle, kısa zamanda büyümüştür. İşte bu büyüme aşamasında, devlet tebasıyla barışıktır. Devlet ve millet aynı dili konuşmakta ve aynı duyguları paylaşmaktadır. İstanbul'un fethine kadar bu böyle devam etmiş, fetihden sonra,

devlette -Merkeziyetçi-politikalar izlenmeye başlanmıştır. İstanbul'un fethine kadar sağlıklı yürüyen "merkez-kenar ilişkisi", bu tarihten sonra bozulmaya başlamıştır. İstanbul'u alırken, devraldığımız "Bizans entrikaları" millet ve devlet hayatımızda başımızın belası olmuştur. Sarayda kesin söz sahibi olan yabancı unsurlar, entrikaları ile Türk varlığının devlet yönetimi içinde etkin olmasını engellemiştir. Sultan Fatih'in, İstanbul'un fethinin kırkıncı gününde, Edirne Sarayında Çandarlı paşayı, huzurunda boğdurarak öldürtmesi, Osmanlı Devleti için adeta bir dönüm noktasıdır. Bu büyük başarıyı(!) elde eden dönme devşirmeler 've yabancı kökenli (Yabancılıklarını unutmamış) saray kadınları, entrikalarına ara vermeden devam etmişlerdir. Bu yabancı unsurlar devlet hayatına o kadar tesir etmişlerdir ki, Kanuni döneminde, Osmanlı yükselebileceği en yüksek noktaya ulaşmış, ancak devlet yönetiminde de Türk milleti tamamen tasfiye edilmiştir. Osmanlı Devleti de bu tarihten itibaren yükselişi terk edip düşüşe geçmiştir.

YAVUZ SULTAN SELİM DÖNEMİ

Yavuz Sultan Selim dönemini önemli kılan pek çok konu vardır. Bunları kısaca sıralayacak olursak,

1. Aynı zaman dilimi içinde Asya coğrafyasında çok sayıda Türk Devletinin varlığını sürdürmesi.
2. Bu Türk Devletlerinin, aynı coğrafyanın insanları üzerinde egemenlik kurma isteğinin olması.
3. Hilafet kurumunun Osmanlının devletine geçmesi.
4. Hilafetin Osmanlı devletine geçmesine kadar ki dönemde, Türk dünyasında kabul gören İslam'ın Maturidi yorumunun, hilafetle birlikte saraya yerleşen Eşari yorumu karşısında devlet desteğinden yoksun kalması.
5. İmam Eşari'nin, adeta Arap ırkçılığı düzeyindeki İslam yo-

rumları, o günün din alimleri(!) tarafından, Osmanlı Devlet hayatına, Allah'ın emri gibi yansıtılması ve toplumun dünya görüşünün de bu çerçevede değiştirilmeye çalışılması.

Yukarıdaki maddeleri kısa kısa açıklarsak;

a- Aynı zaman dilimi içinde Asya coğrafyasında çok sayıda Türk Devletinin varlığını sürdürmesi.

Yavuz Sultan Selim döneminde, doğuda Türk Safevi Devleti, Kuzeyde Altın Ordu devleti, Kuzey Doğuda Şeybani hanlığı ve diğer Türk hanlıkları, İran'ın doğusunda Babür Devleti, Güneyde Memlük Türk Devleti. Ve daha burada saymadığımız irili ufaklı devletler, hanlıklar hüküm sürmektedir. Ve bu çağdaş Türk devletleri, kendi stratejileri gereği sınır komşusu oldukları diğer Türk devletleri ile geçinememektedirler. Mesela, Şah İsmail, bir yandan Yavuz Sultan Selim'le savaşırken, kendi doğusunda bulunan ve sünni bir devlet adamı olan Babür Şah'a büyük destek vermektedir. Halbuki bize tarih derslerinde sürekli olarak, Yavuz ile Şah İsmail'in savaşma nedeni olarak, İslam dininin yorum farklılığından başka bir şey olmayan "Mezhep Çatışması" anlatılmıştır. Halbuki, Osmanlı'nın kendi içinde, şehzadeler arasındaki taht çekişmeleri sırasında, Yavuz'un, üvey anasından olan Şehzade Bayazıt'ın babasına baş kaldırdığında, Şah Tahmasp'tan destek gördüğü ve savaşı kaybedince de oraya sığındığı hiç anlatılmaz. Eğer şehzade Bayazıt savaşı kazanmış olsaydı, Yavuz'un yerine tahta oturup, Osmanlı Padişahı olacaktı. Tabi o zaman da Yavuz'u bekleyen son belliydi. Osmanlı devlet sisteminde adet olduğu üzere, kazanan tahta çıkar Padişah olur, kaybedenin bedeni yeryüzünden kaldırılır. Yani katledilir. İşte, Yavuz'un İran'da hüküm süren Türk Safevi hanedanına kin duymasının ve ilk fırsatta onlara saldırıp öç almasının en önemli nedenlerinden biri de budur. Safevi hanedanı, Yavuz'un yerine, kardeşi Bayazıt'ı desteklemiştir. Sonuç

olarak, aynı coğrafyada hüküm süren birden çok Türk devletinin, kendi egemenliğini devam ettirmek için aldıkları stratejik kararlar yüzünden, Türk birliği sağlanamamıştır. Bazı çevrelere göre, o dönemlerde toplumlarda “Millet olma bilinci” bulunmamaktaymış. Bu kesinlikle yanlıştır. Millet olma bilinci vardır. Ancak, hanedanların egemenlik kavgaları, bu Türk devletlerini birbirine düşürmüş ve zaman içinde milyonlarca Türk insanı, hanedan mensuplarının hükmetme hırsı yüzünden boş yere ölüp gitmiştir. Bu yanlış düşünce, aynı zamanda, yeryüzündeki Türk nüfusunun azalmasında da önemli bir rol oynamıştır. O döneme şöyle bir baktığınızda karşınıza birden çok tanınmış Türk Devleti çıkmaktadır.

- Anadolu merkezli OSMANLI DEVLETİ
- İran’da SAFEVİ DEVLETİ
- Hindistan’da BABÜR İMPARATORLUĞU
- Mısır’da MEMLÛK TÜRK DEVLETİ
- Kuzeyde ÖZBEK ŞEYBANİ HANLIKLARI.
- vs. vs.

Ve buraya almadığımız bir bu kadar hanlık ve beylik. Hepsi aynı tarih diliminde yaşamış. Hepsi aynı dünyada hüküm sürüyor. Hepsi birbiriyle çağdaş. Ve hepsinin ortak özelliği de Türk Devleti olması. Türkçe konuşması. Halkının çoğunun Türk olması. Bunu böyle topluca gördüğümüz zaman, ilk akla gelen, o zamanki dünyada mevcut bulunan Türk nüfusunun yoğunluğu.

b- Bu Türk Devletlerinin, aynı coğrafyanın insanları üzerinde egemenlik kurma isteğinin olması:

Bu Türk Devletlerinin aşağı yukarı aynı coğrafyayı paylaşıyor olması, onları, bu coğrafyada yaşayan insanları yönetmeye zorluyordu. Türklerin ruh yapılarında mevcut bulunan teşkilatçılık ve devlet kurma geleneği onları buldukları her ortamda başa oynamaya itiyordu. Bu

kadar çok Türk Devletinin doğmasının altında yatan nedenlerden biri budur. Millet olma bilincine sahip olan Türk Milleti, buldukları her coğrafyada, çok çabuk toparlanıp bir araya gelerek, bağımsız devletlerini kurmuşlardır. Ancak bu aşamadan sonradır ki, çeşitli stratejik nedenlerle (Gerek duyulduğunda, sudan sebeplerle) birbirlerinin hükümranağına son vermek için, birbirlerine saldırmışlar ve yüz binlerce Türk insanının ölümüne neden olmuşlardır. Her ne kadar, “İlay-ı Kelimetullah”, “Şia'nın ihyası”, gibi nedenler öne sürülse de, artık bütün amaç, hükmetmek, daha geniş kitleleri egemenlik altına almaktır. O zamana göre düşünüldüğünde “strateji” olarak belirlenen bazı nedenler, aslında Türk Milleti'nin enerjisini, nüfusunu boş yere harcamak için kullanılmış bahanelerden başka bir şey değildir.

c- Hilafet kurumunun Osmanlı devletine geçmesi:

Yavuz Sultan Selim'in Mısır'daki Memlûk Türk Devletine saldırmasının asıl amacı, Hilafet kurumunu ele geçirmek değildi, Memlûk'lerin, Hac yolundaki kervanlar üzerinde etkili olmaya başlaması ve “İslam aleminin liderinin kendileri olduğu” iddiasını yaymaya başlaması nedeniyle bu savaş çıkmıştır. Bu Osmanlı Devleti için, savaş açmaya yeterli bir gerekçedir. Eğer Memlûklerin bu yaklaşımını kırmazlarsa, uzun vadede kendi hükümranağı altında tuttuğu toplumlar bile, onların hükümranağına girebilirlerdi. Görüldüğü gibi, sünni inanışlı Memlûk Türk Devleti'ne de, şii inanışlı Safevi Türk Devleti'ne de saldırmak için yeterli ve önemli stratejik nedenler her zaman bulunabiliyordu. İşin enteresan tarafı, bütün bunlar da “İlay-ı Kelimetullah” (Allah'ın adını yüceltmek) uğruna yapılıyordu. Osmanlı ordusundaki tüm Yeniçeri askeri “Bektaşî tarikati mensubu” olmasına ve padişahın ve de sarayın korunmasından sorumlu olmasına rağmen, padişah, tamamı Türk olan ve kendi emrindeki Yeniçeriler gibi tamamı Bektaşî Tarihî katı bağılı olan, Türk Safevi devletinin ortadan kaldırılması ve bu

savaşın yapılabilmesi için verilecek “Fetva”nın islam dinine uyması için gerekli her türlü alt yapıyı hazırlamıştır. Safevi devleti şii inanışlıdır. Osmanlı sünni inanışlı. Osmanlı alimlerine(!) göre safeviler “zındık”tır. Vücutlarının ortadan kaldırılması vaciptir. Halbuki, beğenmedikleri Şah İsmail, kendi doğusunda, Hindistan’da tutunmaya çalışan, sünni inanışlı Babür Şah’ı güçlü bir şekilde desteklemektedir. Bütün bunlardan ortaya şu gerçek çıkmaktadır ki, her şey bahanedir ve tek yapılmak istenen “en büyük saltanat sahibi” olmaktır. Yoksa ne hac yollarındaki kervanların güvenliği, ne de Şah İsmail’in şii olması gerçek neden değildir.

İşte bu düşüncelerle cereyan eden o savaşlardan sonra, Hilafet kurumu Osmanlı devletinin eline geçmiştir. Aslında bu çok büyük bir avantajdır. Belki de Türk Milleti’nin, yüzyıllar sonra elde ettiği en büyük fırsattır. Hilafet kurumu iyi kullanıldığı takdirde, Türk ve İslam aleminin gelecekteki kaderi çok olumlu yönde gelişebilecektir. Yavuz, buraya kadar işi doğru getirmişse de (Hilafet konusunda) bundan sonrası tam bir felakete, Türk Milleti’nin felaketine dönüşmüştür.

Osmanlı Devleti, Hilafet kurumunu iyi organize edip, iyi kullanarak, gelecekteki konumunu sağlamlaştırması, Türk Milleti’nin geleceğini güçlü olarak hazırlaması gerekirken, Hilafet makamı ile beraber İstanbul’a gelen Eşari düşünceli Arap din alimlerinin(!) tesiri ile, şu meşhur “Hadim-ül Haremeyn” sözünü o kadar abartmıştır ki, sonuç olarak, Arap toplumunun gönüllü hizmetçiliğini “Din” olgusu ile bütünleştirmiştir. Kısacası Osmanlı Devleti, bu büyük avantajı kullanamamıştır. Bunun en iyi örneği de, Kurtuluş Savaşı yıllarında, halife sıfatı taşıyan Osmanlı Sultanının, “Kutsal Cihat” ilan etmesi, İslam dünyasını pek fazla ilgilendirmemesidir. Hatta bu yıllarda Arap yarımadasında, Yemen’de kendini “halife” ilan eden kişiler türemiştir. Bu durum, Hilafet makamının yanlış değerlendirilmesinden kaynaklanmıştır.

d- Hilafetin Osmanlı devletine geçmesine kadar ki dönemde, Türk dünyasında kabul gören İslam'ın Maturidi yorumunun, hilafetle birlikte saraya yerleşen Eşari yorumu karşısında devlet desteğinden yoksun kalması.

Yukarıda da açıkladığımız üzere, Osmanlı Devletinin ilk yıllarında, Türklerin İslam dinini algılayışı, daha ziyade kendisi de bir Türk olan İmam Maturidi'nin görüşleri doğrultusunda olmuştur. Bu nedenle, devletle vatandaş tam bir uyum içinde hareket etmiştir. Teba dışlanmamış, görüşlerine değer verilmiş, hizmetlerine göre devletin içinde çeşitli kademelerde görevlendirilmişlerdir. Maturidi düşünce Türk toplumunun geniş hoşgörü atmosferine daha uygundur. Katı kuralcı değildir. İslam düşüncesinin özüne bakar. Şekil şartları belirleyici değildir.

“Din”in amacının “iyi insan” yetiştirmek olduğunun farkındadır. Din’i, “kin” yapmaz. Allah’la kul arasında bir ruhban sınıfı yaratılmasına karşıdır. “Kişi her zaman kendi başına da Tanrı ile beraberdir” inancı vardır. Böylece, kişi yalnız kaldığı zaman bile, dinin kuralları dışında bir şey yapmaya cesaret edemez. Çünkü O, (Tanrı) onunla beraberdir. Buna inanmalarını kolaylaştıran; “Ben size şah damarınızdan daha yakınam”, “Eğer benim dilediğim gibi yaşarsanız, ben sizin gören gözünüz, tutan eliniz, yürüyen ayağınız olurum” mealindeki ayetler kutsal kitap Kuran’da mevcuttur. Buna iman eden insanlar, benimsedikleri ve kendi kurdukları devlete sınırsız ve karşılıksız hizmet etmeyi dini bir görev saymışlardır. Devlet yönetimi de ilk başlarda, bu çevrelere daha sıcak bakmış ve hoş görülüyü yaklaşmıştır. Bu duruma bir örnek vermek gerekirse Geyikli Baba-Sultan Orhan ilişkisini gösterebiliriz. Bursa’nın fethinde büyük yararlılıklar gösteren Geyikli Baba’ya fetihden sonra Sultan Orhan tarafından üç katır yükü şarap, iki katır yükü de rakı hediye olarak gönderildiği kaynaklarda geçer.

e- İmam Eşari'nin, adeta Arap ırkçılığı düzeyindeki İslam yorumları, o günün din alimleri(!) tarafından, Osmanlı Devlet hayatına, Allah'ın emri gibi yansıtılması ve toplumun dünya görüşünün de bu çerçevede değiştirilmeye çalışılması.

Daha sonraları, Sultan Orhan'ın işgal ettiği makama gelenler arasından, yasaklarıyla meşhur bir Dördüncü Murat çıkmıştır. İki de aynı devletin padişahıdır. Ancak, halka bakış çok farklıdır. Burada, peş peşe yazılan bu iki uygulamayı kıyaslamak doğru bir yaklaşım olmayabilir. Ancak, devlete hakim olan düşünceyi tanımak açısından yan yana getirilip anılmıştır. İşte bu farklı yaklaşımlara neden olan etmen, devlete hakim olan düşüncenin farklılaşmasıyla ilgilidir. Bu farklılığı yaratan da, Hilafet kurumunun devralınmasından sonra Osmanlı saraylarında hakim olan ve devlet katından destek bulan Eşari düşüncedir. Hilafetle birlikte İstanbul'a taşınan "Arap İslam Uleması", katı bir "Arapçılık" dayatan bir din vaaz etmeye başlamışlardır. Bu yeni düşünce, kozmopolit ve milliyetsiz bir yapıya bürünmüş olan saray ve çevresinde çabuk tutunmuştur. Çünkü, saraydakiler, zaten sevmedikleri (Atalarını kesip, kendilerini esir olarak getiren ve İstanbul'da esir pazarlarında satılmalarına neden olan Türk ordusunu tabi ki sevmeyeceklerdi) Türk unsuru saraydan uzaklaştırmışlardı. Ancak, canları istediği zaman onların üzerinde baskı kurmak, onları ezmek en büyük arzularıydı. İşte bu arzularına, İslam dininin Eşari yorumu olarak bilinen, katı kuralları ve dini "Arap" olmakla özdeşleştiren, İslam'ı adeta Arapların Milli dini olarak gören, sonradan İslam'ı seçenlerin ne yaparlarsa yapsınlar, Araplar kadar iyi Müslüman olamayacağı görüşünü benimseyen görüşle kavuştular. Bu düşünceyi sarayın düşüncesi haline getirdiler. Ve bu düşünce sayesinde, Türk Milletinden atalarının öcünü aldılar. Her fırsatta Anadolu'ya asker çıkararak, adını Celali İsyanları koydukları haklı-haksız her türlü başkaldırışı şiddetle bastırdılar. Çayır biçer gibi biçtiler Türk toplumunu.

Bunu yaptıkları için de, olmayan vicdanları hiçbir zaman sızlamadı. Çünkü, bu yaptıklarının kılıfını da hazırlamış, Eşari düşüncenin amansız uygulayıcıları konumundaki Şeyhülislamlardan “uygun fetvalar” almışlardı. Böylece, gide gide Türk Milleti kendi kurduğu ve kıl çadırından Saraylara taşıdığı devleti ile yabancılaştı. İşte bunun nedeni, Türk Milletine dayatılan “Arapçı” din anlayışını kendilerine maske yapan dönme, devşirmelerle, sarayı el altından yöneten yabancı kökenli padişah eşlerinin, analarının gayretlerinin sonucuydu. Bu din anlayışında, Türk’ün engin hoşgörüsünden, alçak gönüllülüğünden, hiç eser yoktu. Her şey, ama her şey din adına katı kurallara bağlanmıştı. Bu “Din” diye topluma dayatılan “Yasaklar Manzumesi”nin gerçek dinle pek bir ilgisi de yoktu zaten. Çoğu, Arap kültürünün unsurları olan, Arap gelenek-görenekleriydi. Artık din, “kin” olmuştu. “Zorlaştırmayın, kolaylaştırın, Nefret ettirmeyin, sevdirin” gibi peygamber öğütleri ise hatırlanmıyordu bile. Bu aşamada, bir milleti tarihten silmenin en kolay yolu olan, “Dilini unutturma” çalışmaları da zirveye çıktı. Bilim, sanat ve edebiyatta “Osmanlıca” denen, Türkçe, Farsça ve Arapça karışımı, halkın anlamadığı bir “uyduruk dil” kullanılmaya başladı. Osmanlı devlet dili Türkçe olmasına, devlet kayıtları Türkçe yazılmasına karşın, bu “yeni”(!) dili Türk toplumu anlamıyordu. Böylece, yönetimle halk arasındaki bağ iyice zayıfladı. Dil unsurunun, her milletin varlığının vazgeçilmezi olduğu düşünülünce, dil üzerinde oynanan oyunların önemi daha iyi anlaşılmaktadır. Selçuklu’da yapılan yanlış, Osmanlı’da da yapılmıştı ve başarılı olmuştu.

OSMANLI’NIN SON DÖNEMİ

İstanbul’un fethi ile bozulan merkez-kenar ilişkileri, Kanuni dönemde zirveye çıkmıştır. Bu dönem artık Türklere, “Etrak-ı bi idrak” (İdraksiz Türkler) dendiği dönemdir. Türk Milleti olabildiğince devletten dışlanmıştır. Devletin yazışma dili Türkçe olmasına rağmen, son

dönemlerde, Osmanlıca denen Türkçe, Farsça, Arapça karışımı uyduruk dil saraya ve edebiyat çevrelerine hakim olmuştur. Artık Osmanlı Devletini yönetenler, halkın anlamadığı bir dille konuşmaktadırlar. Bu dönemlerde kendileri de birer şair olan Yavuz ve Kanuni, Farsça şiirler yazarken, Anadolu'da Türk halkı, öz dili Türkçeyi duru ve temiz bir su gibi kullanmaya devam etmektedir. Ancak çelişkili olan bir durum vardır ki, Türk Milleti, kendisine düşman olarak tanıtılan Safevi Türk Devletinin sultanı Şah İsmail'in öz Türkçe olarak yazdığı şiirleri benimseyip okumaktadır. Aşağıdaki dörtlükler "Hatayi" mahlasıyla şiirler yazan Şah İsmail'e aittir.

*"Hatayi hal çağında,
Hak gönül alçağında
Bin Kabeden yeğrekdir,
Bir gönül al çağında."*

*"Hatayi, işin düşer
Gelip gidişin düşer
Dişleme çiğ lokmayı,
Yerine dişin düşer "*

*"Baharın geldiğin neden bileyim,
Gül dikende biter, bülbül daldadır.
Eyyub'un teninde iki kurt kaldı,
Biri ipek sarar, biri baldadır "*

*"Gevherin geçmeyen yerde,
Satma kardaş kerem eyle.
La'l taşı, çay taşı,
Katma kardaş, kerem eyle.*

*Gördün bir yerde aşına,
Her ne dersin öz başına,
Yol taşı, yol kuşuna
Atma kardaş kerem eyle.*

*Hatayi'nin çağırır ere
Dünya böyle gelmiş zira
Arif okun abes yere
Atma kardaş kerem eyle."*

Yukarıya aldığımız dörtlükler, Yunus Emre'nin şiirlerini çağrıştırmaktadır. Zaten, Yunus da Hatayi de aynı felsefenin, aynı inancın insanıdır. Aynı kaygıları taşımışlar, aynı şeylere sevinmişlerdir. Kendi öz duru dillerini kullanarak topluma seslenmişlerdir. Bu Türkçe şiirler, türküler bugün bile insanımız tarafından sevilerek okunmakta, söylenmekte, dinlenmektedirler. Radyo ve TV'lerde okunmaktadır. Onları bu kadar güçlü yapan, yüzyıllar ötesine taşıyan güç nedir? Bu güç hiç şüphesiz Türkçenin büyüklüğü ve güzelliğidir. Ve de Türk Milleti'nin diline sahip çıkmasıdır. Bir millet ancak kendi öz dilini kullandığı sürece millet olarak kalma başarısını gösterebilir. Geçmişte, "Lale devri" denen safahat dönemlerinde, devletin **asli sahipleri olan Türkler, açlıkla, hastalıkla, isyanlarla boğuşup, ardı arkası gelmeyen savaflara asker yetiştirmekle meşgulken, bir avuç dönmedevşirme ve saray mensuplarının "Osmanlıca" yazıp söyledikleri halkımıza yabancıydı, halka hitap etmiyordu. Tıpkı o yaşadıkları "Lale Devri"nin yabancı olması gibi. Yavuz'un, Kanuni'nin yazdığı şiirleri kimse okuyup anlayamazken, Osmanlı'ya düşman (!) bir devletin sultanının şiirleri, bu ülkede insanlarımız tarafından sevilerek okunmakta ve de dinlenmektedir. İşin enteresan tarafı ise, bir milletin varlığının devam edebilmesi için kendi diline sahip çıkması şarttır. Yani, Osmanlı'nın hükmettiği bir toplum, varlığının devamı konusunda yapılması gereken en önemli etkinliği (Edebiyat dilinin Türkçe olması) kendine düşman (!) bir devletin desteği ile sağlayabiliyor. Aslında bunda şaşılacak bir şey yok. Türk Milleti'ni bir çınar ağacı gibi düşünürsek, kök asıldır. Daldaki farklı yönlerde büyüme köke zarar vermez, tam tersine kökü güçlendirir. Yeter ki bizler "BİR" olduğumuzun farkında olalım. İşte bunu sağlayan "DİL"dir. Bunları dikkate alarak, Türk Milleti'nin zenginliklerini, suni engebelerle bölüp parçalamak yerine, akıllı davranarak, kendini Türk olarak tanımlayan**

herkesin menfaatlerini topluca bir arada düşünmek zorundayız. Sonsuzluğa uzanan zaman içinde, Türk Milleti'nin varlığını koruyabilmesi bunlara bağlıdır.

Neticede, kendisini kıl çadırdan saraylara taşıyan güç olan Türk Milletini ve onun değerlerini, kutsallarını önemsemeyerek, suni yapılanmalara yönelen ve dayanan, kendi milleti yerine, işgal ettiği ülkelerin toplumlarına hizmet vermek için çırpınan, kendini var eden öz dilini unutarak, “ne idüğü belirsiz” birilerinin uydurduğu saray dilini benimseyen, kısacası, **kendini düşmanının merhametine terk eden Osmanlı Devleti, tarih sahnesinden silindi gitti.** Bu çok büyük bir ibrettir. Eğer Osmanlı Devleti, fethettiği ülkelerde, özellikle Balkanlarda “**Kültür Seracılığı**” yapmak yerine, kendi kültürünü hakim kılsaydı, bugün Türk Dünyasının nüfusu bir milyar civarında olurdu. İşte Osmanlı bunu yapmadığı için, eski bir İtalyan başbakanı; “Türkler beş yüz yıl boyunca, hükmettikleri küçük topluluklardan bir millet yaratma başarısını gösterememişlerdir. Bu nedenle de tekrar Asya bozkırlarına gönderilmeleri gerekir.” diyebilmiştir. Bunu çok iyi anlamak gerekir. İşte bunu anlayanların kurduğu yeni Türk Devletinde de aynı hatalara düşmemek gerekir.

CUMHURİYET DÖNEMİ

Türkiye Cumhuriyetini kuran büyük Türk evladı Gazi Mustafa Kemal Atatürk, Türk tarihini çok iyi bilen, bugüne kadar yaşananlardan ders çıkarmasını bilen, yeni devletin temellerini de ona göre atan değerli bir devlet adamıdır. Burada konumuz “DİL” olduğu için kısaca, Atatürk'ün dil konusunda düşündükleri ve uyguladıklarına kısaca değinmek istiyorum. (Bu arada, Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurumu ve Türkiye'nin dört bucağına yayılmış onlarca üniversitenin, binlerce akademik kariyer(!) sahibinin bu hassas konularda bugün

neden hiç seslerinin çıkmadığını da merak ediyorum.) Bakın taa 1930 yılında Atatürk dil hakkında neler söylemiş:

“Türk Milleti’nin dili Türkçedir. Türk dili dünyada en güzel, en zengin ve en kolay olabilecek bir dildir. Onun için her Türk dilini çok sever ve onu yükseltmek için çalışır. Bizde Türk Dili, Türk Milleti için mukaddes bir hazinedir. Çünkü Türk Milleti geçirdiği nihayetsiz hadiseler içinde ahlakının, ananelerinin, hatıralarının, menfaatlerinin, velhasıl bugün kendi milliyetini yapan her şeyin dili sayesinde muhafaza olduğunu görüyor. Türk dili, Türk Milleti’nin kalbidir, zihnidir.”

“Milli his ile dil arasındaki bağ çok kuvvetlidir. Dilin milli ve zengin olması milli hissin inkişafında başlıca müessirdir. Türk dili, dillerin en zenginlerindedir, yeter ki bu dil şuuru işlensin.”

“Ülkesinin yüksek istiklalini korumasını bilen Türk Milleti, dilini de yabancı, dillerin boyunduruğundan kurtarmalıdır.”

Evet, Atatürk “DİL” konusunda bunları söylemiş. Ve bunlara uygun olarak da gereken her şeyi yapmıştır. En başta, Anayasamızın değiştirilemez hükmündeki ilk maddelerinde “Türkiye Cumhuriyeti Devletinin dili Türkçe’dir.” Diyerek, büyük dedelerinden olan, Karamanoğlu Mehmet beyin ve Türk Milleti’nin düşüncesini adeta perçinleyerek hayata geçirmiştir. Peşinden bu işle ilgili kurumları oluşturmuştur. Ülkemizde maalesef, basın-yayın kuruluşlarının, hiçbir çalışmasını haber yapmadıkları ve millete mal olması, milletle içi içe olmasını sağlamadıkları, Atatürk tarafından kurulmuş olan Türk Dil Kurumu veya onu ikame edecek kurumlar ne durumdadır, ne gibi çalışmalar yapar, niçin taa ilköğretim okullarından başlayarak yeni nesillerle haşır neşir olmaz, niçin şiir, hikaye, roman, deneme, gezi gözlemleri, anılar vs. vs. dalarında her yıl bir kaç kez yarışmalar tertipleyerek ödüller dağıtmaz? Neden bu ülkede yetişen gençlik, böyle kurumların varlığından haberdar bile değildir? Bu devletin temelini teşkil eden düşüncenin bir kurumu konumunda olan böyle kurumlar, bir dikili ağacı olmadığı halde, her

yıl devleti yönlendiren önemli kurumlardaki insanları değişik mekamlarda birkaç kez bir araya getiren ve onlara ödülleri dağıtan bir müstafi devlet memuru kadar da mı güç sahibi değiller? **Her yıl hazineden bu kurumlara ayrılan paralarla, bu işler yapılamıyorsa, hayatta hiç bir dikili ağacı olmayanların bu işleri nasıl yaptığı konusu, bu devleti idare edenleri hiç mi ilgilendirmiyor?**

Bugün ülkemizde, maalesef gözle görülür biçimde bir “Kültür erozyonu-aşınması” yaşanmaktadır. Organize çabalarla, Türkçe dışlanmakta, her zeminde dilimize saldırılar şiddetle devam etmektedir. Adeta bir müstemleke ülkesi imişiz gibi, her kademede İngilizce topluma dayatılmaktadır. Devletin okullarında veya özel okullarda İlkokul okuyacaksanız, daha dördüncü-beşinci sınıfta İngilizce dersleri almak zorundasınız. Ortaokul, lise, yüksek öğrenimiye sonuna kadar her kademede yabancı dil (Özellikle ve ağırlıklı İngilizce) okumak zorundasınız. Anadolu liseleri uygulaması ile, yabancı dille eğitim yapan yüksek öğrenim kurumlarındaki uygulamanın çitası biraz daha aşağıya çekilmiştir. Üniversitelerde akademik kariyer yapmak zaten İngilizcesiz olmuyor. Sonuçlar ortada. Yetiştirdiğimiz insanlar, ya da yetiştirdiğimizi iddia ettiğimiz insanların, uluslararası bilimsel alanlarda adı bile geçmiyor. Fakat yeni nesil, ne olduğu, niçin uygulandığı bir türlü anlaşılamayan (uygulama emrini verenler amacı biliyor-bu arada, bu milletin evlatları da bu konularda artık kulak üstü yatmıyorlar.) yanlış bir eğitim politikası yüzünden heba ediliyor. Taşınmalı eğitim adıyla, ülkemizin dört bir yanında yapılan uygulama, minicik yavrularımızı, kar, yağmur, soğuk, sıcak demeden, evinden, köyünden çıkarıp yollara düşürüyor. Yollarda ve gittikleri yabancı ortamlarda yaşadıkları sıkıntılar yüzünden, bu çocuklarımızın büyük bir kısmı ilköğretim seviyesinde bile yetişmeden eğitim hayatlarını sonlandırıyorlar. Ve bu başarısızlığın nedeni olarak bu çocuklarımız gösteriliyor. Bu çok ağır bir iftiradan başka bir şey değildir. Bir zaman-

lar, İngilizlerin Hindistan’da yaptıkları şu anda maalesef ülkemizde yapılıyor. Türkçenin yerine İngilizce ikame ediliyor. Temelsiz ve zayıf eğitilmiş bir nesil yetiştirilerek Türkçe savunmasız bırakılıyor. Bir yandan İngilizce dayatılırken, diğer taraftan da, ülkemizdeki etnik gurupların “ana dilde eğitimi” gündeme getiriliyor. Böylece, Türkiye’de Türkçe bir kaosa doğru sürükleniyor. *Bilinen tarihten beri var olan Türkçe ile eğitimi eline yüzüne bulaştırılanlar, kalkmışlar, “ana dilde eğitim her insanın hakkıdır” lafını geveliyorlar. Ben kendi ülkemde, anayasada yazılı olan öz dilim Türkçe ile yeterli eğitim alamıyorken ve İngilizce öğrenmeye zorlanıyorken, küçük etnik grupların ana dillerinde eğitiminin ne kadar gerçekçi ve mümkün olduğu veya olmadığı ortadadır. O zaman, bu yeni AB-ABD dayatmasının başka bir amacı olduğu kesindir. Bu amaç, hep geveliyip durdukları gibi, “Türk Milletinin bir bütün olmadığı, mozaik kültürlerden meydana gelmiş bir insan kalabalığı olduğu” alçakça iddiasına zemin hazırlamaktır. Yapılan bütün bu çalışmaların altında yatan gerçek budur. Bir ülkeyi önce “mozaik” bir yapısı olduğuna inandırmak, sonra da o mozaik yapıyı bir arada tutan çerçeveyi kırarak bu mozaik yapının dağılmasını sağlamak. Bunun en açık Türkçesi, Türk Milletini tarihten silme operasyonudur. Bu saldırılar bugün, ekonomik, kültür, dil ve din boyutlu olarak şiddetli biçimde devam etmektedir. Türk Milleti’nin evlatlarının çok uyanık olmaları ve geleceklerine sahip çıkmaları gerekmektedir.*

VE MAHZUNİ ŞERİF

Peki, bu anlatılanlarla Mahzuni Şerif’in ne ilgisi var diyecek olursanız, işte Mahzuni Şerif, kendi milletine yapılan çok yönlü saldırılar karşısında, susup oturmayan, uyanık olarak Türk Milleti’nin geleceğine sahip çıkan bir Türk evladıdır. O sazını alıp ülkemizin ve dünyanın

yollarına düştüğünden beri, çalıp söyledikleriyle Türk Milleti'nin var olma mücadelesine hizmet etmiştir. Hem de hiç kimseden, hiç bir karşılık beklemeden. O kendine bir gelecek arama kaygısıyla yollara düşmemiştir. Türk Milleti'nin birliği, beraberliği, bütünlüğü için bütün çilelere katlanmıştır. Bu yüce millet de, onun, kendi sesi olduğunu anladığı için onu bağrına basmış ve sahip çıkmıştır. Atatürk'ün, "Türk Milletinin hazinesidir" diye tarif ettiği Türkçemizi gelecek nesillere, en özlü sözlerle ve seslerle taşıyarak bu hazineye yeni değerler katmış, hazinenin büyümesi için bütün hayatını vakfetmiştir.

Geçmişten beri, Ahmet Yesevi ocağından yetişerek, dünyanın her yerinde, Türkçeyi ve Türk Kültürünü yaymaya çalışan Horasan erenleri gibi, Mahzuni'de, günümüzde bu ocağın bir başlısı olarak, hiçbir maddi karşılık ve manevi makam mevki talep etmeden, beklemeden Türkçeye, Türk Kültürüne ve Türk Milletine hizmet etmiş bir "Türkmen Kocası"dır. Böyle olduğu için de o ödüllerin en büyüğüne layık görülerek Türk Milleti'nin kalbinde, gönlünde mümtaz yerini almıştır. Bu ulu çınar, vasiyetinde kendisinin, Anadolu'yu Türkleştiren büyük düşünür, tanınmış Türk mutasavvıfı Hacı Bektaşî Veli'nin yanında toprağa verilmesini isteyerek, ölümünden sonra onu sömürmek isteyen karanlık güçlere de bu fırsatı vermemiştir. O, çalıp söyledikleri ile Türk Milleti'nin gönül dünyasını seslendirmiştir. Mahzuni Şerif'de Aşık Veysel ve diğerleri gibi, hayattayken gerçek yönüyle değerlendirilmemiş, görmezden gelinmiştir. Bir takım çevrelerin, ona sahip çıkmaları ise sadece kendi düşüncelerini seslendirmesi şartına bağlı kalmıştır. Onlar, Ahmet Yesevi'den beri, bu milletin sazı, sözü ve sesi olmuşlardır. Onlarda Kara Ozan'dan, Dede Korkut'tan, Yunus'tan, Mevlana'dan, sesler ve nefesler bulunur. Bu saydıklarımız ve saymadığımız, yıldızlar kadar çok Türk "Aksakal"ları kendilerini bu millete adanmış abide kişiliklerdir. Bu değerli insanlar sayesinde, halk arasında Türkçemiz en duru şekilde kullanılmaya devam etmiştir.

Onlar, dilimizi toplumumuza sevdirmişlerdir. Bir başka Türk Aksakalı Aşık Paşa'nın;

*“Türk diline kimseler bakmaz idi,
Türlere her giz gönül akmaz idi,
Türk dahi bilmez idi bu dilleri,
İnce yolu, ol ulu menzilleri.”*

Diyerek dert yandığı, durum tersine döndürülüp de eğer bugün, Anayasasında “Dili Türkçedir” yazan bir devlet kurulabilmişse, burada en büyük pay, Türk dilini halk katmanlarında canlı olarak yaşatan bu Türk ozanlarıdır. Dikkat edilirse, bugün halk tarafından bilinen, tanınan ve şiirleri, türküleri dilden dile dolaşmaya devam eden şair ve ozanlarımızın tamamı öz be öz Türkçe yazıp söyleyenlerdir. Yani, Türkçeyi kullanmayan Türk şairleri veya ozanları, Türkçeyi kullananlar kadar uzun soluklu olamamaktadırlar. Türk halkının da benimseyip kabul ettiği, bağrına bastığı insanlar elbette dilini anladığı insanlar olacaktır.

Bir takım basın-yayın kurumlarının, her gün toplumumuza, örnek insan olarak sunduğu, ancak gerçekte, toplumun -cüruf tabakası- oluşturan sözde sanatçılar, ne kadar çabalanırsa çabalansın, ne kadar gayret gösterilirse gösterilsin, toplumumuzun hafızasında yer bulamamaktadır. Buna karşılık, Türk Milletinin milli hafızası olan Türkçeyi canlı tutan halk ozanları milletimizin gönlündeki en kıymetli yeri doldurmaktadır. İşte, Mahzuni ve benzerleri bunun için sevimlidirler. Bunun için unutulmamaktadırlar.

Mahzuni, bir dizesinde, **“Ey Arapça okuyanlar, Allah Türkçe bilmiyor mu?”** diyerek, Türk Milletine yüzyıllardır dayatılan Arapça karşısında tepkisini dile getirmiştir. Bu sözü söyleyebilmek için, insanın belirli bir bilinç düzeyinde olması gerekir. İşte bu Türkmen kocası da, hiçbir eğitim almadığı halde, bir gönül eri olarak, bu bilince ulaşmıştır. Yüzyıllardır, dini maske olarak kullanıp, Türk Milletini

yönetimden, sanattan, ticaretten uzak tutan hain unsurların, halen büyük bir gayretle, kimi zaman Arapça'yı, kimi zaman İngilizce'yi dayatarak, Türk Milletinin milli hafızası olan Türkçemizi bozmak, unutturmak, sonuç olarak da, dilini unutan her millet gibi tarih sahnesinden silinmemizi sağlamak için yaptıklarına karşı en güzel tepkiyi göstermiştir. Bu tepkiyi gösterebilmek için, bu sözü söyleyebilmek için, insanın, söylediğine inanması gerekir. Mahzuni ve onun gibi gönül erleri, Türk milletinin evlatları, Hindistan'daki, Mısır'daki, Suriye'deki, Irak'taki, Avrupa'daki, Çin'deki gibi, yüz milyonlarca Türk dilini unutup, kimliğini unutup, tarih sahnesinden silinmesin, kaybolmasın diye bu hassasiyeti göstermektedir. Hem de ne pahasına biliyor musunuz? Hayatları pahasına. Osmanlı döneminde, kanı bozuk, soysuz ayıcı-kuyucu paşalar eliyle çayır biçer gibi biçilerek susturulmaya çalışıldığı halde, susmayı, Türkçeyi ve Türklüğü yaşatan dedeleri gibi, hayatları pahasına.

Biz köklü ve şerefli bir milletiz. Güç karşısında eğilmeyişimiz, milletimizin karakteristik özelliklerindedir. Kelleimizin gideceğini de bilsek, doğruyu söylemekten çekinmeyen bir yapımız vardır. Arabın saltanat kavgası yüzünden, bugün, bin dört yüz yıl sonra, benim kardeşlerimin birbirine hor bakmasını anlamıyorum ve kabul etmiyorum. Bu millet binlerce yıldır, hayatın her anında, kıvançta -tasada, kıyım-da- kırım-da, kurtuluş savaşında beraber olmasını bildiği için bugünlere gelebilmiştir. Dün bizi anayurdumuzda boğmaya, yok etmeye gelen emperyalist batı devletleri, bunu o zaman beceremediler. Cephede savaşarak bu milleti yok edemeyeceklerini anladılar. Şimdi kalktılar, bu kanı, dini, soyu-sopu bir olan milleti -mozaik- diye tanımlayarak, parçalayıp yok etmeyi planlıyorlar. Buna destek verecek mankurtları da, maalesef aramızda bulabilmişlerdir. Bizim kendilerini Türk olarak kabul ettiğimiz, ancak, hiç bir zaman kendini Türk olarak hissetmemiş, sadece menfaati gerektirdiği zaman "Türküm" demiş soysuzlar bu

hain tezgahın işlemesi için, düşman adına aramızda çalışmaktadırlar. Bu hainlere ve hainleri besleyenlere bu millet, Mahzuni, Aşık Veysel, Abdulvahap Kocaman, Ozan Arif, Sefai, Musa Eroğlu, Neşet Ertaş ve adını buraya sığdıramayacağım kadar çok evlatlarının diliyle gereken cevabı vermektedir.

Türk Milletinin dostu ve düşmanı olan herkes şunu çok iyi bilmelidir ki, bu milletin evlatları, hangi düşünceye, hangi siyasi görüşe sahip olursa olsun, hangi yapay zorlamalarla bölünüp parçalanmaya çalışılırsa çalışılsın, düşmanlarımızın en çok sevindiği anda, zafere en çok yaklaştıklarını zannettikleri anda, geçmişte de defalarca olduğu gibi, düşmanlarına ve onların kemik yalayıcılarına, layık oldukları dersi verecektir. Bunun pek çok örneği, Türk Tarihinden haberdar olanlarca bilinmektedir. Çünkü bu millet, birilerinin himmeti ile ortaya çıkmış, cetvelle çizilmiş sınırlara sahip, türedi bir millet değildir. Dostunu düşmanını çok iyi bilir. Atatürk'ün dediği gibi, devlet görevine getirirken kimsenin soyuna-sopuna bakmaz. Ancak, bir ihanetini gördüğü zaman, onun damarındaki kanını araştırır. Önce, ozanları, yazarları, şairleri, düşünürleri ile yani tüm aksakalları ile yanlış yapanları uygun bir dille uyarır, ikaz eder. Binlerce yılın verdiği engin deneyimle, bunları yaparken hiç acele etmez. Emperyalizmin maşaları, uşakları hadlerini aştıkları zaman, umulmadık bir zamanda ayağa kalkıverir. Artık sonrasından sorumlu değildir. Bu nedenle, ozanlarımız ve yazarlarımız, Türk Milletine hizmet ederken, aynı zamanda, Türk Milletinin düşmanlarına da hiç azımsanmayacak bir hizmet vermektedirler. Bu hizmet, anlayanlar için -uyarı-dır. Bu uyarıyı anlamayanlar ise hak ettikleri sona doğru yürümeye devam edeceklerdir. İşte, Mahzuni ve diğer ozanlarımız, Ahmet Yesevi'den beri aynı duyguları terennüm ederek, hiçbir karşılık beklemeden aynı hizmeti vermeye devam etmektedirler. Mahzuni'nin ölümü, maddi anlamda onun ortalıkta gözükmemesi,

yok olduğunu göstermez. O gönüllerdeki yerini almıştır. Türk Milleti ise yeni Mahzuni'ler yetiştirmeye devam etmektedir.

Mahzuni'ler bitmeyecek, Türkçemizi en duru şekilde yaşatmaya ve sevdirmeye devam edecektir. Mahzuni'ler yaşayacak, Türkçe yaşayacak, Türk Milleti yaşayacaktır.

BAYRAK

Bayrak, bir semboldür. Bir milletin bağımsızlığının sembolüdür. Milleti meydana getiren fertler, bağımsızlık bilinci ile doğru orantılı olarak bayrağa değer verirler. Bayrağı yüceltirler. En yükseğe asarlar. Amaç, bağımsızlığımızı sembolize eden bayrağı herkes görsün ona göre düşünüp, davransın. Ve bilsin ki biz hür-bağımsız bir milletiz.

Türk Milleti, bağımsızlığını kolay kazanmamıştır. Bugün üzerinde yaşadığımız yurt, alelade bir toprak parçası değildir. Bu topraklar, atalarımızın kanı, eti, kemiği ile karılarak, onların canları pahasına **-yurt-** olmuştur. Milyonlarca genç, hayatının baharındaki insan, dünyadaki en değerli varlığı olan **-canından-** vazgeçerek, bu toprakların bağımsızlığı uğruna toprağa düşmüşlerdir.

Yine milyonlarca insan, genç yaşta, hayatlarının en güzel çağında, sakat kalmışlardır. Elleri, ayakları kopmuştur. Gözleri görmez olmuştur. Koltuk değnekli bir hayata mahkum olmuşlardır. Çoluk çocuğunun rızkını kazanamayarak el eline bakmak zorunda kalmıştır. Genel olarak devlet, bu insanların yaptığı fedakarlığa karşılık, onlara **-iyi-** bir gelecek verememiştir. Onları kendi hallerine bırakmıştır. Ancak, onlar hiçbir zaman, düştükleri durumdan şikayet etmemişlerdir. Yaptıkları işin ve içinde buldukları durumun önemini her zaman en iyi şekilde kavramışlardır.

Şehitlerin ve gazilerin dışında, bu fedakarlığa katılan başkaları da vardır. Ve onları hiç kimse anmaz bile. Bunlar, şehit aileleri ve gazi aileleridir. Bu insanlar, hayatlarının en büyük acısını yaşar. Çünkü

meşhur sözdür: Ateş düştüğü yeri yakar. Onlar her zaman susmuşlardır. Onlara genel olarak söz hakkı da verilmez zaten. Eğer bir onur madalyası verilirse, o ailenin tüm fertleri, o madalyayı şerefle taşırlar. Son senelerde bu konularda oldukça ilerleme sağlanmış olmasına rağmen, yeterli değildir. Onların yaptıkları fedakarlıkla, onların ailelerine sağlananlar karşılaştırılırsa, ne kadar yetersiz olduğu çok iyi anlaşılacaktır.

Bugün de şehit aileleri, devletten ısrarla çocuklarının can verdiği ideale sahip çıkılmasını istemektedirler. On beş yıldır, kırk bin insanımızı yiyen terör canavarının başını ezerken, şehitlik şerbeti içen evlatlarımızın anaları, şu günlerde, Türkiye'nin muhtelif yerlerinde imza toplamaktadırlar. Bu imzaların önemi o kadar büyüktür ki, gelecek yıllarda bu milletin çocukları o imzalara verdikleri önem derecesinde bağımsız ve hür yaşayacaklar veya başkalarının emri altında -**KÖLE**- olarak yaşayacaklardır. Devletin çeşitli kademelerinde görev yapan insanlar, eğer bu devletin vatandaşı, bu milletin bir ferdi olmaktan onur ve gurur duyuyorlarsa, gidip o şehit ailelerine açıktan destek vermeli, onların bu çabalarının Türk Milleti adına, ne kadar alkışlanacak bir çaba olduğunu onlara ve millete söylemelidirler. Terör örgütünün yandaşları tarafından organize edilen -**Cumartesi anneleri**- etkinliğine her türlü ilgiyi gösteren ve onları sürekli kamuoyunun gündeminde tutan basınımız ve medyamız, şehit ailelerinin bu etkinliğine de aynı ilgiyi göstermek ve bu etkinliği de kamuoyunun gündeminde tutmak zorundadırlar. Türkiye'nin her yerinde, açık alanda soğuk, sıcak, yağmur, kar demeden bekleyen **ŞEHİT ANALARI**, analarımız, bu millettten çok fazla bir şey beklemiyor. Sadece birer imza ile onları desteklediğinizi göstermenizi istiyor. **Niçin desteklemenizi istiyorlar? Başka anaların yüreği yanmasın diye. Başka ocaklar sönmesin diye. Başka çocuklar babasız kalmasın diye. Başka gelinler dul kalmasın diye. Başka ana-babalar evlatsız kalmasın, evlat acısıyla yanmasın diye.**

Ey Türk Milleti; Eğer sen “**Kendin olarak yaşamak**”tan vazgeçmişsen, kimse senin bağımsız veya hür yaşaman için uğraşacak değildir. Şimdi başkalarını zorla “Millet” yapmaya ve bizim yurdumuzdan onlara “vatan” çıkarmaya çalışanlar, zannetme ki yarın, senin acılarına sahip çıkacaktır. Ve de zannetme ki, bugün senin, bağrına bastığın insanlar, bir gün sen zor durumda kalırsan, senin onlara gösterdiğin hoşgörüyü sana gösterirler. Bugün, sen devlet iken ve güçlüyken, senin yavrularını öldüren ve ülkenin kaynaklarını sömüren, her türlü yasa dışı ve ahlaksız yolu kullanarak süratle zengin olanlar, zannetme ki yarın sen zayıf düştüğünde sana acıyacaklar.

Öyleyse niçin, bağımsızlığına kavuştuğun milli günlerinde, evlatlarının, dedelerinin, ninelerinin uğruna şehit olduğu şanlı bayrağını cvine, iş yerine asmaktan imtina ediyorsun? Niçin göz bebeğin kadar kıymetli olan evlatlarının, uğruna kara toprağa girdiği, şanlı bayrağına sahip çıkıp, onu her fırsatta evinin, işyerinin en yüksek yerinde dalgalandırmıyorsun? Emperyalist devletlerin satılmış uşakları, gavur parasıyla ve desteği ile diktirdikleri paçavralarına -Bayrak- süsü vererek her fırsatta o paçavraları ortaya çıkarıyorlar da, sen bin yıldır bu topraklarda şanlı, şerefle dalgalanan al bayrağına niçin sahip çıkmıyorsun? Bu vatanın ekmeğini yiyerek büyüyen, makam-mevki sahibi olan, sonra da ilk fırsatta bu devlete ve bu millete ihanet edip, Türk Milletinin binlerce yıldır şerefle dalgalandırdığı al bayrağı, bulunduğu yerden çözüp, yere atanlar ve onların bu ihanetini alkışlayanlar, gelecekte, ellerine fırsat geçtiği taktirde, size **-hoşgörü-** ile mi davranacaklar zannediyorsunuz? O şerefsizler senin bayrağını yere atıyorsa sana düşen ne olmalıdır? Bu haberi duyar duymaz, bu çirkin saldırıyı görür görmez, hemen kalkıp, evindeki en büyük bayrağı, evinin, iş yerinin en yüksek yerine asman gerekmez miydi? Bir futbol kulübünün başarısında insanları sokağa döken organizasyonları yapanlar, senin bayrağın, yani senin namusun, şeref, onurun saldırıya uğradığı

halde niçin en küçük bir tepki organizasyonu gerçekleştirmediler? Biz bugünleri rahat yaşayalım, hür yaşayalım diye, Çanakkale’de, Sakarya’da, aziz yurdumuzun her karışında hiç düşünmeden canını feda eden, gençliğini feda eden, mutluluğundan vazgeçen, ülkemizi baştan başa yetim yavrular, dul gelinler, gözü yaşlı analar diyarına dönüştüren emperyalist saldırılar karşısında göğsünü siper eden, aziz şehitlerimiz ve hayatlarının kalan kısmını **-yarım insan-** olarak yaşamak zorunda kalan şerefli gazilerimiz, bugün, şu üç buçuk soytarı benim bayrağımı yerlere atsın diye mi yaptılar bu fedakarlıkları?

Ey Türk Milleti, bu gaflet uykusundan uyan artık. Üzerine serpilmiş ölü toprağından silkin ve kurtul. Kuzu postuna bürünmüş düşmanlarını tanı artık. Gidip deniz aşırı ülkelerden icazet alıp, seni köleleştirecek organizasyonlara kapalı kapılar ardında imza atıp, sonra da buraya gelip, dinden imandan bahisle seni kafeslemeye çalışanlara dersini ver. Kurtuluş savaşı yıllarında, seni köleleştirmeye çalışanların torunları, bugün aynı işlerle uğraşıyorlar. Eğer sen, al bayrağına sahip çıkmak gibi, hiç bir gayret gerektirmeyen etkinlikleri göstermekten imtina edersen, **köleliği hak etmiş olursun**. Her fırsatta, onurun ve şerefın olan, bağımsızlığının sembolü olan bayrağıyla, bu ülkeyi bir çiçek bahçesi gibi donatmazsan, senin yapamadığını başkaları yapar. **Senin bayraksız bıraktığın yerlere, başkaları paçavralarını bayrak diye asar ve senin bayrağına da paçavra muamelesi yapar**. Her gün içtiğin sigaranın ve kahvehanelerde boşa harcadığın zamanlarda oynadığın oyunların sadece bir günlük parasıyla, evine veya işyerine normal ölçülerde bir Türk Bayrağı alabilirsin. Devlet dairelerinde çalışanlar, devletin mümkün olan her imkanını kullanırlarken, bu şanslarını bir adet Türk Bayrağı edinmek için kullanabilirler. Belediyeler, çalışanlarına her ramazan ayında verdikleri 300-500 milyon değerindeki “Yardım Paketleri”nin içine, 50 milyon liralık bakliyatı, makarnayı, sabunu eksik koyup, bu paketlere birer tane büyük boy Türk Bayrağı

koyabilirler. Tencere tava dağıtan gazetelerimiz, sadece 10 günlük bir kampanya sürelerini Türk Bayrağı dağıtmak için ayırsalar, yüz binlerce eve Türk Bayrağı vermiş olurlar. Artık geriye sadece, bu bayrakları her milli bayramda, hatta her dini bayramda evinin veya iş yerinin en yüksek, en uygun yerine asmak kalır. Vatandaş da bunu zaten yapar. (Camilere Türk Bayrağı asılmasına karşı çıkan yiğitler(!), belki dini bayramlarda bayrak asılmasına da karşı çıkacaklardır. Ama, bizim sözlerimiz onlarla ilgili değil. Onları da bağlamaz. Diledikleri gibi düşünüp konuşma hakları mevcuttur.) İşte her bayramda evleri, iş yerleri, okulları, sokakları Türk Bayrağı ile donatılmış bir ülkede, bayrağımızın alı, bazılarının yüzünü kızartır da alenen bu ülkeye, bu milllete düşmanlık yapma şerefsizliğine soyunamazlar, gördükleri manzara karşısında buna cesaret edemezler.

Ey aziz Türk Milleti, her şey senin “kendin olman” kararlılığını göstermene bağlı. Eğer sen, Yurduna, Orduna, Bayrağına, Diline, Dinine, Törelere kıskançlıkla sahip çıkarsan, senin milli ve manevi değerlerini, yetiştirdiğin değerli evlatlarını istismar ederek, seni bir sürü haline getirip başına çoban olmaya çalışanlara fırsat vermezsen, her şey yoluna girecektir. Senin evlatların okuyacak, senin evlatların yönetim kademelerinde yerini alacak, ülke ekonomisi hırsızın, arsızın, nursuzun elinde oyuncak olmayacak, atalarının kemikleri sızlamayacak, babalar minicik bebeklerine süt alamadıkları için, ayaklarına ayakkabı alamadıkları için, çocuklarının kitap ve defterlerini alamadıkları için kahrolmayacaktır. Analar, kocalarını Yemen’e gönderir gibi, ckmek parası için yaban ellere gönderip yol gözlemeyecektir. Göz bebeğinin evlatların, nereden geldiği belli olmayan paralarla ekonomimize hükmetmeye çalışan karanlık kişilerin elinde oyuncak olmayacaktır. Her şey ama her şey senin vereceğin karara, göstereceğin kararlılığa bağlıdır. Altı yüz yıllık Osmanlı’yı çatır çatır tepemize yıkanlar, bugün aynı metotla, genç devletimiz, göz bebeğimiz, güzel yurdumuz

Türkiye Cumhuriyetini parçalamaya çalışmaktadırlar. Aramızdan satın aldıkları uşakları aracılığı ile de, senin uyanışın için çabalayanları karalama kampanyalarını şiddetle sürdürmektedirler. Sevr'den sonra, bir türlü kabul edemedikleri Lozan antlaşmasını geçersiz kılmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaktadırlar. Senin, çocuklarının ve torunlarının, yani gelecek nesillerin, bu ülkede göğsünü gere gere "Türküm" diyerek dolaşabilmeleri, hırsızların, arsızların, narsuzların elinde oyuncak olmamaları için, senin kendine sahip çıkman, **kaderini, düşmanlarının merhametine terk etmemen** gerekir. Bunun aksini yaparsan, her türlü olumsuz duruma müstahak olursun. Ona göre düşün ve davran. Zaman uyku, gaflet gösterme zamanı değil. Boşa geçen zaman aleyhine işliyor. Her türlü yasal haklarını kullanarak, yasal zeminde sesini yükselt, hakkını ara. Bunları yapabilmek için de hemen evine bir bayrak al ve her bayramda bayrağa verdiği değeri göster. Bu işe "bayrak asarak" başla.

***"Sahipsiz memleketin batması haktır,
Sen sahip olursan, bu vatan batmayacaktır."***

Türk Milleti'nin düşmanlarına not:

Türk Milleti, Dünya Kupasındaki başarımız nedeniyle, boşuna sevinmemeniz gerektiğini, her yeri ay-yıldızlı bayrağımızla süsleyerek göstermiştir. Unutmayınız ki bu millet çok sabırlıdır. Ayranının ne zaman kabaraacağı da belli olmaz.

PETROLE VE DOLARA, İKİ YEŞİLE HÜKMEDEMLER

ENERJİ KAYNAĞI OLARAK PETROL

Petrol, doğada mevcut bulunan ve kullanım alanı çok geniş bir enerji kaynağıdır. Bugün insanlık alemi, kullandığı makinelerin pek çoğunda petrol enerjisinden yararlanmaktadır. Hatta dünya üzerinde dönen her tekerlek ve dönen her çark bu enerjiye dayanılarak tasarlanmış ve yapılmıştır. Bu da gelişen endüstrilerde petrole bağımlılığı doğurmuştur. Endüstrileri kuranlar, organize edenler, hiç kuşkusuz, bir gün, petrolden daha ucuz ve daha kullanışlı yeni bir enerji kaynağı keşfedeceklerdir. Belki de böyle bir veya birkaç enerji kaynağı bulunmuştur bile! Ancak, yeni bir enerji kaynağını keşfetmekle iş bitmiyor. Bu kaynağın verimli olarak kullanılabilmesi belki de yüzyıllar alacaktır. Bu durum (Bilinen enerji kaynağı olan Petrolün kullanımı), hali hazırda dünyayı yöneten-yönlendiren-sömürenler tarafından sürdürülmeye çalışılacaktır. Çünkü yenilikler, dünya pazarını elinde tutanların kontrolünde olmadıkları sürece kabul görmezler. Bor, Toryum, Uranyum, Hava, su vb. pek çok enerji kaynağı üzerinde şu sıralarda hummalı çalışmalar yapılmakta olduğu herkes tarafından biliniyor. Ama, adını andıklarımız ya da şu anda adını bile bilmediğimiz herhangi bir enerji kaynağı, dünyaya hükmedenlerin bilgisi ve kontrolü dışında gelişme şansına sahip değildir. Dünyaya hükmedenler kimler denilirse, bu bilinen enerji kaynağını kontrolünde bulunduranlara bakılmalıdır. Belki bu çevreler, geliştirdikleri bazı enerji kaynaklarını kullanılabilir duruma

da getirmiş olabilirler. Ancak, yeryüzünde mevcut bulunan petrol kaynaklarını bitirmeden, yeni kaynağın kullanımını yaygınlaştırmak istemezler. Tıpkı, uzay çalışmaları, bilgisayar teknolojisi örneklerinde olduğu gibi. Bulunacak her yenilik onların üstünlüklerini sürdürmeleri için kullanılacaktır. Bunun aksi her davranış, bütün dünyanın gözünün içine baka baka baltalanmaktadır ve baltalanmaya devam edecektir. Ancak, insanlığın kurtuluşu da yine, dünyaya hükmedenlerin bilgisi dışında geliştirilecek buluşlarla yakından ilgilidir.

DOLAR-PETROL İLİŞKİSİ

Dünyada petrole hükmedenlerle, dolara hükmedenler aynı kişiler. Dünya petrol rezervlerinin çok büyük bir kısmının, az gelişmiş veya gelişmemiş ülkelerin sınırları içinde oluşu bu güçlerin işlerini kolaylaştırıyor. Gelişmiş bir ülke olup da petrol yataklarına da sahip olan tek ülke ABD diyebiliriz. Bu ülke dışında, hangi ülkede petrol varsa o ülkenin başı dertten kurtulmamaktadır. Örnek mi? İşte Irak, işte Venezüella, İşte Azerbaycan, İşte Türkiye. Bu ülkelerde yaşanan acıların ve sıkıntıların, özellikle bugün Irak halkının tepesine yağın bombaların tek nedeni, bu ülkelerde petrol kaynaklarının bulunmasıdır. **Bu arada, toprağında petrol bulunduğu halde, aynı sıkıntılara maruz kalmayan ülkeler de mevcut. Bu ülkelerin ortak özellikleri, yöneticilerinin, küresel krallığın kontrolündeki kukulardan oluşmasıdır.** Eğer, bu “Yeni Dünya Düzeni” kurucularının istediği gibi davranırsanız, yatağınızda, ayağınızı uzata uzata hasta olup, ölme lüksüne sahip olabilirsiniz. Eğer onların dediklerini yapmayıp da, rahmetli Elçibey gibi, kendi toprağınızdaki petrolden, öz kardeşlerinize ve kendi halkınıza olması gerektiği gibi pay çıkarırsanız, üç yüz-beş yüz serseriye üzerinize salar, seçim yoluyla ezici bir çoğunlukla geldiğiniz yönetimden sizi uzaklaştırırlar. Buna bütün

dünya göz yumar. Hatta kardeşleriniz bile.(!) **İnsanlar, “İnsan” olmadıkları sürece, bu insanlık düşmanlarının zulmüne katlanmak zorunda kalacaklardır.** Balkanlarda, Kafkaslarda, Afganistan’da yapılan ve Venezüella’da, Irak’ta Kore’de yapılmakta olanlar ve de yakın gelecekte Türkiye’de, İran’da, Suriye’de vb. yapılacak olanlar, sadece ve sadece dünyada dolara ve petrole hükmedenlerin, “Tek Dünya Devleti”ni kurma, “Küresel Krallığı” gerçekleştirme amacına yöneliktir. Yoksa, kimsenin kimseye demokrasi falan getirdiği yok. Bunun ispatı ise çok kolay. Hadi diyelim ki Saddam bir diktatördür ve kendi halkına zulmetmektedir. Siz de bu zavallı halka acıdınız ve Irak’a “Demokrasi” getirmek(!) için başlarından aşağı bombalar yağdırıyorsunuz. Pazar yerlerinde her gün onlarca günahsız çocuğu ve sivil halkı katlediyorsunuz. Peki, Venezüella’da ne oldu ya da neler oluyor da oraya da elinizi uzatıyorsunuz? Veya Azerbaycan’da ne olmuştu da halkın seçtiği, demokratik bir yolla iş başına gelmiş İlçibey’i şerefsiz bir eşkıya sürüsünün saldırısıyla alaşağı ettiniz? Hem de Rusya, ABD, İran bütün düşman kardeşler bir araya gelerek. Yapılan saldırılarla ilgili olarak yaptığınız savunmalara ise kargalar bile gülüyor. Neymiş efendim; Irak’a demokrasi getireceklermiş! Siz demokrasiye önce kendiniz inanın.

YAPILAN KİRLİ SAVAŞIN GERÇEK NEDENİ

Matbaalarında kağıtları basıp, dolar haline getiren ve bunları ABD’ne satarak havadan faiz elde edenler, başkalarına ait petrolü de dolar karşılığı pazarlayarak, yine havadan para kazanmaya alışmışlardır. Bu düzenlerinin bozulmasına razı olamazlar. İki yeşile, yani petrole ve dolara hakim olanlar, dünyaya da hakim konuma gelmişlerdir. İşte bu hakimiyetlerini kalıcı hale getirmek için de, kendi yazdıkları “Kutsal”(!) kitapta, kendilerine vatan olarak kabul ettikleri “Büyük

İsrail'i gerçekleştirmek istiyorlar. Bunu sağlamak için de, "Vaat edilmiş Topraklar"ı, yani "Nil'den Fırat'a kadar" olan bölgeyi fiilen ele geçirmek istiyorlar. Bunun yolu da tıpkı Filistin bölgesinde olduğu gibi, Kuzey Irak'ta da bir piyon devlet kurup, oraya iyice yerleştikten sonra "Büyük ideallerini" gerçekleştirmek. **Bugün televizyonlardan dizi film gibi seyrettirdikleri Filistin saldırılarını yansıtan filmlerin yeni dönemdeki çekim platosu Kuzey Irak'ta kuracakları piyon Kürt Devletinin sözde toprakları olacaktır. Bundan kimsekinin kuşkusu olmasın. Ve bugün Filistinlilere yapılan zulmün çok daha fazlası, hedefe daha çok yaklaşmış olmanın verdiği hırs ve heyecanla, Kürtlere yapılacaktır. O coğrafyadaki Müslüman Kürtlerin bunu çok iyi düşünmeleri gerekir. Yahudi Kürtler ise ikinci sınıf vatandaşlığa razı oldukları sürece, Müslümanlardan daha şanslı olacaklarını düşünebilirler.**

"Tek Dünya Devleti kurma" ideali çok yol almıştır. Hedefine yaklaştığını düşünmektedir. Nihai hedefe varmak için ise son hamlenin sertliğini göstermektedir. Bunu daha net anlayabilmek için, bu gücün ABD içinde bile ne gibi operasyonlara imza attığına bakmak yerinde olacaktır. Bilindiği üzere, ABD'nin devlete bağlı bir merkez Bankası yoktur. ABD'de bu kurumun işlevini, Federal Reserve Bank adlı özel bir kuruluş yerine getirmektedir. Bu kuruluş kendi matbaasında bastığı dolarları ABD'ne faiz karşılığı satmaktadır. Bu gücün kontrolüne girmiş bulunan dünya jandarması da bu dolarları piyasaya sürmektedir. Bunların karşılığının olup olmadığını sormak da öyle her babayığidin harcı değildir. Başkan Kennedy 1963 yılında hükümete aldırıldığı bir kararla, Dolar basma yetkisini FRB'nin elinden almaya kalkıştı. Haziran ayında bu karar alındı, Kasım ayında başkan suikaste kurban gitti. Aynı şekilde, başkan Abraham Lincoln'de Ulusal Para Politikasını düzenleyen bir yasa çıkarttıktan sonra öldürülmemiş miydi? Demek ki "Tek Dünya Devleti" idealine yürüyenler, kendilerine zorluk çıkaran

tüm engelleri en acımasız şekilde ortadan kaldırma kararlılıklarındadırlar. Ne dolara, ne de petrole kendileri dışından yapılmak istenen hiçbir müdahaleye göz yummamaktadırlar. İşte, dünya petrollerinin önemli bir kısmına hükmedenlerle, bu petroleri Dolar üzerinden pazarlayanlar ve dolara da hükmedenler aynı kişilerdir. Onlar için dünya çok küçülmüştür. Pek çok devletin yönetimi onların kontrolündedir. Çünkü, para onların kontrolündedir. Kendi milletleri dışındakiler ise onlar açısından, “Kendilerine hizmet etmek için yaratılmış köleler”dir.

DÜNYAYI YÖNETEN ÖRGÜTLER

Bugün yeryüzünde mevcut tüm ülkelerin, doğal üyesi bulunduğu Birleşmiş Milletler örgütü, bugünlerde Irak’a yapılan saldırı konusunda ne yapabilmiştir? Hiçbir şey! Neden? Çünkü, bu örgütün kontrolü, Irak’a saldırı kararını verenlerin elindedir de onun için. ABD başkanı, bizim bir devlet yetkilimizle görüşürken, Türk yetkilinin; “Birleşmiş Milletler kararını bekliyoruz” anlamındaki sözüne, “..arkadaşlarıma BM teşkilatının dünya için ne kadar gerekli olduğunu araştırmalarını söyledim.” dememiş midir? Bunu söyleme gücünü nereden almaktadır? BM ile IMF, DB, DTÖ ve benzeri uluslararası para kuruluşlarının kontrolü petrole ve dolara hükmedenlerin elindedir. Bu gücü çok iyi kullanan küresel krallık, dünya üzerinde önemli petrol ve maden kaynaklarına sahip az gelişmiş ülkeleri bu kuruluşlarla ağlarına düşürüp, ekonomik olarak çökerttikten sonra yönetimlerini kendi kontrollerine almaktadırlar. Bu kukla yönetimler sayesinde, o ülkenin bir daha hiçbir şekilde ayağa kalkamaz hale gelmesini sağlamaktadırlar. Kukla yönetimler para almaya alıştıkları için emir almaya da alışmış olacaktırlar. Bu genel kuraldır. Para alan, emir de alır. Hatta bu kukla yönetimler, aldıkları emirleri harfiyen uygulayabilmek için adını “ulusal” koydukları programlar bile yaparlar. İşte bu tür yönetimler sayesinde,

devletlerin üretim mekanizmalarını işlemez kılmaktadırlar. İşsizliği körükleyici kararlar aldırırlar. Halkın satın alma gücünü azaltırlar. Her şeye rağmen üretmeye çalışan bir toplum varsa, onları da para vererek üretimden koparırlar. Sonrası malum! Üretmeyen, hazır yemeye alışmış bir toplum mutlaka başkalarının kölesi olacaktır. Çünkü, o başkaları iş verirse çalışacak, başkaları ekmek verirse yiyecektir. Bunun en bilinen adı da köleliktir.

Bu uluslararası örgütlerle iş birliği yapmayan, kendi ulusal yapısını güçlendirmeye çalışanlar ise, haklılığına-haksızlığına bakılmaksızın saldırılara maruz kalmaktadırlar. Saddam haklıdır veya haksızdır, bu ayrı bir konu. Ancak, Irak'ta ve Venezüella'da yapılmak istenenlerle demokrasinin ve insan haklarının uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Bu zavallı fakir halkların üzerinde denenen silahları üreten şirketler de ne garip tesadüf ki petrole ve dolara hükmedenlerin şirketleridir. Amaç bellidir. Önce yeryüzünün bütün ekonomik kaynakları ele geçirilecek, sonra da büyük-küçük bütün ulus devletlere baş eğdirilecektir. Yapılandırılmaya çalışılan “Yeni Dünya Düzeni” budur. Bir ulus devletten, Yugoslavya örneğindeki gibi 8-9 tane piyon devlet çıkarılacak, bu piyon devletlerin başına da, kendi halkına bile zulmetmekten çekinmeyecek mankurtlaştırılmış kukla yöneticiler getirilecektir. Böylece, hedef devlet ve onun halkı köleleştirilmiş olacaktır.

YERİMİZ NERESİ OLMALIDIR?

Bir millet “kendisi olarak” ve özgür yaşamak istiyorsa, çalışmak, hem de çok çalışmak, çok üretmek, ihtiyacından fazlasını satmak, GSMH'ın arttırmak zorundadır. Bunun aksi olan hiçbir yol çözüm değildir. Bugünlerde yaşadığımız olaylara doğru tanı koyabilmek için, tarihi çok iyi bilmemiz gerekir. Geçmişini bilmeyen, geleceğini göremez. Sahibi olduğumuz kaynakları çok iyi değerlendirirsek, hiç

kimsenin yardımına, desteğine muhtaç olmadan uluslararası arenada layık olduğumuz yere ulaşırız. Başkalarına tabı olduğumuz sürece, olup bitenlere ve başımıza gelenlere seyirci olmaktan başka bir şey yapamayız. Devletler ve milletler yaşadıkları ve var oldukları sürece, böyle durumlarla karşılaşabilirler. Bunları aşmanın yolu da yine milletin kendine olan güveni ve başaracağına olan inancıdır. Bunun en güzel örneği ise Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kuruluşudur. Bu devlet, bu milletin “var olmak ve hür olmak” ortak inancından doğmuştur. Muhtaç olduğu gücü de kendi kanında bulmuştur. Bu güce inanmayanlar, ABD’ne de, AB’ne de uşaklık etmekte serbesttirler. Ne ölü doğan AB, ne de gelebileceği en yüksek noktada bulunan ve çöküşüne, belki bugün yaşayan nesillerin bile şahit olacağı ABD, hiç bir zaman insana değer vermemişlerdir. Bu nedenle de hiç bir zaman, insanlığa huzur sunamamışlardır. Yaşlı dünyanın mazlum milletlerinin huzura çok ihtiyacı var. İnsanlığa huzuru sunacak tek güç, Oğuzhan’dan Mustafa Kemal’e kadar, adalet terazisi doğru tartan Türk Milletinin gücüdür. Buna inanmayanlar yakın tarihe dönüp bir baksınlar. Sadece Osmanlı döneminde, beş yüz yıl boyunca iç içe yaşayıp, iyi komşu olmuş onlarca millet, Türkler adalet mekanizmasının başından ayrıldıktan sonra, biri birinin kanını içmeye başlamışlardır. Günümüzde gelmiş olduğumuz nokta ise, Türk Milletinin, yöneticilerini kendisi dışından seçmesinin acı sonucudur. Ama bu durum bizi yıldırmamalıdır. Sakın medya üfürüğü ile şişirilmiş karton devlerin görüntülerine aldanmayın. Onların gerisinde, karton evlerde yaşayan on milyonlarca insanın çektiklerine bakın. Bugün içinde bulunduğumuz durum hiç önemli değildir. Bu millet, peşinden gidecek, kendi kanından bir lider çıkarır ve bugünkü zorlukları göz açıp kapayıncaya kadar aşar. Bugün iki yeşile hükmedenlerin, hükmettikleri yeşillerle birlikte moraracakları günler yakındır. Tabi, kendini var eden millete ihanet edip, onlara yalakalık ve uşaklık edenlerin de! **Biz Türk Milleti olarak,**

geleceğimizin ve insanlığın geleceğinin, dünya üzerinde aç, sefil yaşamaya çalışan milyarlarca insanın kanı ve gözyaşı üzerinde saltanat süren, uluslararası güç sahibi örgütlerin yanında değil, hakkın ve adaletin yanında olduğuna inanıyoruz. İnanmaya da devam edeceğiz. İncamızın ve kanımızın hükmü budur. Varlığını düşmanlarının merhametine terk eden devletler ve milletler, yok olmaya mahkumdurlar. Türk Milletinin yiğit evlatları belki kahpe kurşunlara hedef olacaktır ama, Türk Milleti ilelebet yaşayacak ve insanlığa huzuru getirecek yegane güç olmaya devam edecektir. Muhtaç olduğumuz kudret, damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur.

İLGİLİSİNE BİRİNCİ MEKTUP!

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, bin yıldan fazla bir zamandır, fiilen Türk Yurdu olan Anadolu'da kurulmuş en son yaşayan Türk Devleti'dir. Üç kıtaya yayılmış bir imparatorluğun enkazı içinden ortaya çıkarılmış, Türk iradesinin ve bağımsızlık ruhunun ve azminin bir sonucudur. Bizim devletimizin sınırları, birileri tarafından, toplantı masalarında mutabık kalınarak, cetvelle çizilmemiştir. Bizim hürriyetimiz, başkaları tarafından bize bahşedilmemiştir. Biz, Türk milleti olarak, üzerinde yaşadığımız canımızdan aziz bildiğimiz yurdumuzu ve bağımsızlığımızı, canımızla, kanımızla, dişimiz-tırnağımızla hak ederek aldık. Bedel ödedik. Bu bedel çok çok ağır bir bedeldir. Parayla, pulla ölçülemez. İnsanoğlunun üzerinde yaşadığı en kutsal toprak parçası, onun vatanıdır. Orada doğar, orada yaşar, orada ölür, oraya gömülür. Acı-tatlı, bütün anıları, kültürü, medeniyeti o topraklar üzerinde yaşanmıştır ve yaşanmaktadır.

Türk Milleti vatanına, toprağına, milletinin değerlerine, diline, dinine, devletine çok bağlıdır. Bu değerler Türk Milleti için olmazsa olmaz değerdedir. Çünkü, bilmektedir ki, bu değerlere sahip çıktıkça vatani, milleti, dini ve devleti ayakta kalacaktır. Ama bu değerlere sahip çıkmadığı takdirde, soyunu unutup soysuzlaşacak, dinini unutup dinsizleşecek, vatanını unutup vatansızlaşacaktır. Bunların ne anlama geldiğini bile hatırlamayacaktır. Peki o zaman ne olacaktır? Bu sorunun cevabı gayet basit: Dilini, dinini ve milli kimliğini unutan diğer Türk

boyları gibi, Türk düşmanı olacaktır. Bir zamanlar devletler kurmuş olan Bulgarlar, Macarlar, vs. gibi, yabancı devlet olur ve bize karşı da yabancıların kılıcını kullanırlar. Bu konuyu çok iyi düşünüp, devletimizin devamı, varlığını sürdürmesi için ne yapılması gerekiyorsa yapmalıyız. Ama her ne gerekiyorsa! ***“Ben Türküm” diyebilen herkes, büyük bir kıskançlıkla vatanına, milletine, diline, dinine, ordusuna ve devletine sahip çıkmalıdır.***

Tarihi iyi bilmeden, yakın geçmişi iyi bilmeden, ileriye doğru sağlıklı adım atmak mümkün değildir. Geçmişe dönüp bakıldığında, yıkılmış olan Türk Devletlerinin hiç birinin, topla, tüfekte, savaşla yıkıldığı görülmemiştir. Hepsi bir takım hilelerle, iç karışıklıklarla, düşmanına bel bağlamakla son bulmuştur. Devletler yıkılır ama, o devletin vatandaşlarının hayatı devam eder. Bir devleti olan insan, rahat ve huzur ortamında yaşar. Bir devleti olmayan insan ise, işte bugünkü, Çeçenistan, Bosna Hersek, Filistin vb. halklar gibi acı içinde yaşar. Bu nedenle, eroinden, esrardan, fuhuştan ve her türlü yasa dışı, ahlak dışı yollardan üç beş kuruş toplayanların, devlet kurmaya heveslendiği şu günlerde, aziz devletimizi ve onun varlığının teminatı şanlı Türk Silahlı Kuvvetleri’ni, her zeminde ve her kesime karşı savunmak, her Türk’ün boynunun borcudur. Çeşitli bahanelerle, emperyalist devletlerin maşalığını yapanların, devletimize ve ordumuza karşı yürüttüğü yıpratıcı kampanyaların ardındaki gerçekler tespit edilerek, her Türk aydını tarafından halkımıza ısrarla anlatılmalıdır.

Ülkemiz, Kurtuluş Savaşı dönemine benzer bir döneme girmiş durumdadır. Bugünün, o günden farkı, şimdilik, düşmanlarımız topla-tüfekte sınırlarımızdan içeri girmiş değiller. Ama şimdilik. Kendilerine göre uygun zaman geldiğinde, onu da yapacaklarını bilmek için kahin olmaya gerek yok. Ancak her ne kadar, topla-tüfekte gelmemişlerse de, onlardan daha etkili silahlarla gelmişlerdir. Türk Milleti’nin büyük evladı Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK’ün, İzmir İktisat Kongresinde

söylediği söz, bizim bugünkü durumumuza ışık tutacak niteliktedir. ATATÜRK; “Askeri zaferler iktisadi zaferlerle taçlandırılmadıkça, gerçek zafere ulaşılmış sayılmaz” derken, cephede kazanılan savaşların masa başında niçin kaybedildiğinin ipucunu vermiştir. Bugün içinde bulunduğumuz durumu iyi tahlil edersek, bu sözün anlamını daha iyi kavrarız. Atatürk, bu sözü söyleyebilecek bir ruha sahipti. Bu ruha sahip olmasaydı, ne kendinden böyle bir söz zuhur ederdi, ne de Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurulabilirdi. Ayrıca, Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren çok kısa bir sürede yapılmış olan işler, sağlanan ekonomik gelişme bu sözü söyleyebilecek bir ruha sahip olduğunun kanıtıdır. Bugün kendisine yapılan saldırılar zirveye ulaşmıştır. Bazı sanatçı müsvettelerinin, onun sözlerinden olan “Az zamanda çok işler yaptık” sözünü alaya almaları ve böylece, halkın gözünde onu önemsiz, basit bir adam gibi göstermeye çalıştıklarını görüyoruz. Bu tür saldırılar ve ona yapılan tüm saldırıların altında yatan gerçek, onun, bu yurda ve bu millete gerçekten sahip çıkmış olması, her türlü olumsuzluğa karşı Türk Milleti’nin hak ve çıkarlarını korumak istemesidir. Bugün için doğrudan doğruya Türk düşmanlığı yapamayanlar, strateji gereği, öncelikle, yüzlerine taktıkları çeşitli maskelerle, Türk Milleti’ne değer veren ve onun hak ve çıkarlarını her zeminde elinden geldiği kadar koruyan bütün Türk büyüklerini hedef almaktadırlar. Bugün, ulu önderin kendisine, anasına, babasına yapılan hakaretler ve saldırılar ışığında Türk Milleti’ne yapılmaktadır.

Mehmet Akif İstiklal Marşımızı yazmıştır. Öz be öz Türk’tür. Malum zihniyet hemen faaliyete geçer ve Mehmet Akif’i bir kalemde Arnavut yapıverir. Ziya Gökalp, Türkçülüğün Esaslarını belirlemiş, tanınmış bir Türkçü yazar ve şairdir. Öz be öz Türk’tür. Malum zihniyet onu da hemen Kürt yapıvermiştir. Neden? Diyarbakır’lı diye. Sanki burası bin yıllık Türk yurdu değil. Mimar Sinan, büyük eserler vermiş bir Türk evladıdır. Hemen malum müessese çalıştırılır ve Türk olmadığı

ispat edilmek istenir. Peki, Türk değil de nedir? Önemli değil. “Türk olmasında ne olursa olsun.” Atatürk bu millete en büyük hizmeti vermek için bir ömür harcamıştır. “Türk” adını dünyaya duyurmak için, kendi devletimizi kurmak için, fırtınalarla dolu bir hayat sürmüştür. Bu defa da malum zihniyet harekete geçmiş ve, bu büyük insana en insafsız biçimde saldırmaya başlamıştır. Ne ayyaşlığı kalmıştır, ne Yunan’lığı kalmıştır, ne Makedon’luğu kalmıştır, ne din düşmanlığı kalmıştır. Dil uzatılmadık ne anası, ne babası, ne karısı ne de kendisi kalmıştır.

Buradan da anlaşılıyor ki, bu insan Türk Milleti’ne gerçekten çok büyük hizmetler vermiştir. Bu nedenle de kendisine bu kadar yoğun biçimde saldırılmaktadır.

Bu değerli insanlar bugün hayatta değillerdir. Zaten onlara saldırmak, en basit ifade ile şerefsizliktir. Çünkü onların dünya ile bir ilişkileri kalmamıştır. Ayrıca, kendilerini savunma hakkına da sahip bulunmamaktadırlar. Bu nedenle onlara saldırmak insanlıkla bağdaşmaz. Ama “İnsan” olmadık bazı zavallılar, bu millete hizmet etmiş abide kişiliklere saldırarak, belli odaklara mesaj vermekte ve bu mesajları sonucunda da, çıkar sağlamaktadırlar. Bu çıkarların büyüklüğü ile bu hainlerin, Türk Milleti’nin düşmanlarına uşaklık ruhları birbirine paralel olarak büyümektedir. Türk Milleti’ne hizmet eden insanlar hakkında, hangi olumsuz propaganda yapılırsa yapılsın, biz Türk Milleti olarak sonsuza dek onların yanında yerimiz almalı ve onların yanında olduğumuz mesajını düşmanlarımıza net olarak vermeliyiz. Aksi taktirde aramıza kolaylıkla nifak tohumları serpiştirilecek ve dağılmamız sağlanacaktır.

Saldırıları yapanların ortak özellikleri ise tamamının gayri Türk unsurlar olmasıdır. Bu Türk düşmanı unsurlar, doğrudan doğruya Türk Milleti’ne dil uzatamadıkları için, ona değer veren ve hizmet edenlere saldırmakta ve Türk Milleti’nin gözünde onları değersiz

kılmaya çalışmaktadırlar. Böylece, bu millet kendine hizmet eden, kendi evlatlarına düşman kesilecek ve dağılma sürecine girecektir. Bu Türk düşmanı unsurlar, bu ihanetlerini yaparken de bin bir kılığa girmekte, her boyaya boyanmaktadırlar. Yeter ki maksat hasıl olsun. Burada Türk Milleti'ne düşen çok uyanık olmaktır. Tabii ki millet bu oyunların farkına varamayabilir. Burada görev, Atatürk'ün kurduğu devlete ve bu devletin yetiştirdiği aydınlara düşmektedir. Milleti uyarmak ve düşman oyunlarına alet olmasını önlemek, devletini ve milletini seven herkesin görevidir.

Millet nasıl uyarılacaktır? Bu çok önemlidir. Milleti yasalar çıkarıp, bu yasalara uymak zorunda bırakarak uyarmanın geçerli bir yol olmadığı anlaşılmıştır. Onun için çok titiz olarak düşünüp, halkın kendiliğinden kabulleneceği yollar bulunup denenmelidir. Bu konuda en önemli husus da düşmanın bize nasıl saldırdığıdır. Yani, Hz. Muhammed'in bir sözünde belirttiği üzere; **“Düşmanın silahı ile silahlanmak gerekir.”** Düşmanın silahı-silahları çok dikkatli bir şekilde tahlil edilmeli ve düşmana karşı aynı silahlarla karşılık verilmelidir. Düşman, milletimizin bazı hassasiyetlerini çok iyi tahlil ederek, zaaflarını tespit ederek, o noktadan saldırılarını gerçekleştirmektedir. Bize düşen de aynı noktalardan, Türk Milleti'nin çıkarları doğrultusunda harekete geçmek ve milletimizi düşmanın tuzaklarına düşmekten korumaktır. Son bin yılda, Türk Milleti'nin hayatında en belirleyici unsurlar tespit edilerek, izlenecek yol belirlenebilir.

Düşmanlarımız çok güçlüdür. Bugün onlar “Emsali görülmemiş bir galibiyetin temsilcisi” konumundadırlar. Her türlü propaganda silahına sahiptirler. Milletimizin yedi yaşındaki çocuklarından, yetmiş yaşındaki dedelerine kadar herkese hitap eden propaganda malzemelerine sahiptirler.

Dünyanın mazlum milletlerini sömürerek sağladıkları servetlerle, dünya ekonomisine yön vermektedirler. Bugün ekonomik güç sahibi

olmanın en az askeri güç sahibi olmak kadar önemli olduğunu anlamayan kalmamıştır her halde. “Yeni dünya düzeni”, “Globalleşme”, “Küreselleşme”, vs. diğer söylemlerin tamamı, “Tek dünya devleti”ne doğru atılan adımlardır. Bu çalışmaların altında yatan gerçek, ulus devletlerin çeşitli oyunlarla çökertilmesi ve bu devletlerin birer açık pazar haline getirilmesidir. Bu devletlerin halklarının da bu zihniyetin sahiplerinin kölesi yapılmasıdır. Dikkat edilirse, saldırılar çok yönlüdür. İçerden, dışarıdan pek çok cephe açılmıştır. Bütün amaç, Türkiye’nin de Yugoslavya’ya benzetilmesidir.

Bugün, milletimizin ve devletimizin içinde bulunduğu durumu kısa kısa hatırlatmaya çalışalım:

– Çalanın yanına kar kalıyor. Yeter ki uyanık ol ve kitabına uydurup, devletin hazinesini soy. Nasıl olsa, bir kilo baklava çalan çocuklar kadar bile ağır cezalara muhatap olmazsınız.

– Siyaset yapanların, mal varlıklarını, milletin gözüne baka baka artırmalarına rağmen, bir soruşturmaya muhatap bile olmamaları durumu milletimizi yaralamakta ve siyasetçilere güveni sıfıra indirmektedir. Böyle durumlarda, bir takım uyanıklar da, hortumladıkları paralarla reklamlarını yapıp, kendi siyasi geleceklerini hazırlamaktadırlar.

– Siyasi yakınlarının süratle zenginleşmesinin önüne geçilememektedir. Sanırsınız ki bu ülkede bir tek onların kafası çalışır, ticareti sadece onlar bilir. Bu yüzden de kısa sürede zengin oluverirler.

– Halk bu yapıya baka baka devlete verdiği paraların, birilerinin cebine indiğine inanıp, vergi vermemeye başlamıştır. Çünkü verdiği vergiler, kendisine hizmet olarak dönmemektedir.

– Ülkemizi, devletimizi soyup yurt dışına kaçanlar için hiçbir şey yapılmadığı inancı yaygınlık kazanmaya başlamıştır. Bu milletin paralarını çalan hırsızlar kapağı yurt dışına atınca, elini kolunu sallaya sallaya geziyor, kimse kendilerine bir şey demiyor. Zaten sığındıkları devletler, onlara güvenli bir ortam sunuyorlar.

– Yönetimde bulunanların, devleti soyanlarla ilişkileri bilinmesine rağmen cezalandırılmamaları bu zevatı şımartıyor. Yüzsüzlükleri şirretlik seviyesine çıkıyor. Milletimiz bu durumda, devletine olan güvenini yitiriyor.

– Kar eden KİT’ler haraç mezat satışa çıkarılıyor. Buna engel olmak isteyen yurtsever görevliler ise, vatan hainliği ile suçlanıyor.

– Ülkede yabancı malların istilasının önüne geçilemiyor. Ülkemiz ABD ve AB’nin açık pazarı haline gelmiş görüntüsü veriyor. Yerli üretim sürekli darbe alıyor. Bir süre sonra da durma noktasına gelmesi kaçınılmaz oluyor.

– Çiftçilikle geçinen kırk milyon insanın ürettiği ürünlere kota konulmaya çalışılıyor. Bunlar yasalarla yapılmaya çalışılıyor.

– Tütün ekim alanları daraltılıyor. Yabancı tütünü kullanma gereksinimi dayatılıyor. Neymiş efendim: Daha ucuza geliyormuş.

– Şeker pancarı üretimi sınırlandırılıyor. Daha ucuza şeker satmak isteyenlerin istekleri doğrultusunda.

– Hububat üretiminin terk edilmesinin sağlanması için, IMF Türk çiftçisine hibe yardımları yapmaya başladı. Beş yıl boyunca bu yardımlar(!) sürecekmış. Eh, zaten beş yıl sonra da üreten kimse kalmayacak. Hazıra alıştırılmış bir toplum ne diye üretsin ki? Bugün çiftçimiz ürününü zaten değerinde satamamaktadır. Yarın hiç satamayacaktır. Tamamen muhtaç duruma düşülecektir.

– Bugün üretimini yasakladığımız ürünleri, yarın ABD ve AB’den satın almak için onlara el açacağız. Paramız zaten yok: “Ucuz kredi verin de sizden ekmeçlik buğday, tütün, şeker alalım” diyeceğiz. Onlar da zaten bu yolu açmaya çalışıyor.

– 230 milyar dolar borcu olan bir ülke, üretimini artırmak yerine azaltıyor. Ve üretiminden vaz geçtiği ürünleri, daha ucuza satmayı vaad edenlerin, vaatlerine kanıyor. Bugün mevcut borcunun faizini ödemekte zorlanan ülkemiz, hangi kaynaklarını kullanarak bu yeni

satın alacağı ürünlerden dolayı yaptığı borçlarını ya da faizlerini ödeyecektir. İhracatımız artacakmış. Ne ihraç edeceğiz? Tekstil. Ona da kota koyuyorlar! Efendim, bir de turizm gelirlerimiz patlayacakmış. Ya turizm gelirlerimizin patlamasını beklerken, sınırlarımızdaki ülkelerde bombalar patlamaya başlarsa, ya da, turizm bölgelerimizde teröristler bomba patlatmaya başlarsa veyahut da geçen yıllarda olduğu gibi, sahillerimizde zehirli atık varillerine rastlanırsa o zaman ne yapacağız? Yetmiş milyonluk bir ülkeyi dilenci konumuna mı sokacağız?

– Bir gün, dervişin birinin yolu buradan geçiyormuş. Birileri bu dervişin büyük keramet sahibi olduğunu iddia ederek; “Yaşadığımız sıkıntıları bu derviş sayesinde aşarız, yeter ki ona önemli bir makam verelim” demiş. Ötekiler de buna hemencecik inanmışlar ve makam dervişe teslim edilmiş. Derviş bize, batı uygarlığının içinde yer almanın yollarını gösteriyormuş ama, bu yollar bir uygarlığın ortakları olmanın değil, o uygarlığın kölesi olmanın yollarıymış. Ama bir kere başa getirilmiş. Artık her dediğini yapmak zorunluluğu varmış. En azından günü kurtarmak için.

– Sonradan anlaşılmış ki bu dervişin kendinde bir keramet yokmuş. Bu sadece birilerinin dediklerini yapıyormuş. Birileri ise neler diyorlmuş neler.

– IMF emeklilik yaşı altmış beş olacak demiş, hemen kabul edilmiş.

– IMF bu kararından vaz geçip, emeklilik yaşı elli olacak demiş, bu da hemen kabul edilmiş.

– IMF “size verdiğim on milyar doların yarısını bankalara dağıtacaksınız” demiş, hemen kabul edilmiş. Ne de olsa bankalardan hortumlamak daha kolay oluyor.

– AB adada kurultay toplamayın demiş, toplanmamış.

– AB, cemaati olmasa da bol bol kiliseniz olsun demiş, her yerden mantar gibi kilise çıkmaya başlamış.

– Zavallı palikarya bile bu durumlardan cesaret alıp, “Kıbrıs’tan giden

Türklere beş bin dolar vereceğiz” diyebilecek şımarıklığı göstermiş.

– Fırsat bu fırsat diyen bir deve çobanı, süratle kültür mirasımızı yok etme faaliyetine girişmiş ve zamanında Kabe’yi ve Mekke’yi korumak için yapılmış olan Türk Kalesini (Ecyad kalesi) yıkmış. Bu da yetmemiş, gözünü Kabe’nin etrafında yer alan revaklara dikmiş.

– Değerli Türk evladı, Sayın Sevgi Erenrol “Avrupa Birliği’ne gireceğiz diye, IMF’den üç-beş dolar alacağız diye, her mahalleye bir kilise açılmasına göz yumuluyor” demiş. Demiş ama, ne duyan olmuş ne işiten. Çünkü kulaklar ve vicdanlar sağırlaşmış.

– Her mahalleye bir kilise açılması henüz tamamlanamamışsa da, her mahalleye birkaç “mek danılds” açılması işlemi başarıyla sonuçlanmış.

– Yemek kültürümüz bile değişmeye başlamış. Konuşmaya yeni başlayan çocuklarımız bile, TV reklamlarından etkilenerek önce “mek danılds” demeyi öğrenmişler.

– Yabancı yiyeceklerin istilası yetmezmiş gibi, bununla at başı olarak yabancı dillerin istilası başlamış. Şehirlerimizin caddelerinde, sokaklarında dolaşırken, dükkan, mağaza ve ürün isimlerine bakınca kendimizi yabancı bir ülkede gibi hissetmeye başlamışız. Bu durum, bazılarınca bir “ilerleme” imiş.

– Bütün bu olup bitenlere medyamız hiç ilgisiz kalır mı? Hemen “tele vole vs.” türündeki programların sayısını çoğaltmış. “Çorbada tuzumuz olsun” diye.

– Eğitim sistemimiz yozlaştırılmış. Yabancı dillerin boyunduruğuna sokulmaya çalışılmış. İngilizce eğitimi ilk okul seviyesine indirilmiş. İki yabancı dil bilen işsizler kahve köşelerinde sürünürken.

– Eğitim, neredeyse tamamen paralı hale getirilmeye çalışılmış. Parası olmayanın okuma şansı kalmamış. Fırsat eşitliği ilkesi dümdüz edilmiş. YÖK kurumu, sadece profoların maaşının derdine düşmüş.

– Cahil veya hain şeyhler vasıtasıyla kızlarımızın okuması en-

gellenmiş, Türk milletinin geleceğini hazırlayan anne adayları cahil bırakılmış. “Cennet anaların ayaklan altındadır” denilirken, daha bu dünyada analara cehennem azabı tattırılmış.

– Mandacılık zihniyeti hortlatılmış.

– Nüfus planlaması adı altında, Türk nüfusunun azaltılması ihaneti işlenmiştir. Atatürk’ün çok önem verdiği nüfus konusunda, Atatürkçü geçinenler ona ihanet etmişlerdir.

– Dini, laikliği ve Atatürk’ü istismar edenler köşeyi dönmüş.

– Düne kadar “Din sömürüsü” ile siyaset yaparken, bisküvi dağıtımını yapan bir şirketin yüzde on hissesi ile “bir milyar dolar kazandığını söyleyen” kenar mahalle siyasetçisi, Yahudi Lobisinden vize almak için gittiği ABD’den “IMF’ye direnenleri buradan üzüntüyle izliyorum” diyormuş. Sahibinin sesi marka.

– Türk ordusu ve devleti ayakta tutan diğer kurumlar, vatan hainlerinin açık saldırılarına maruz kalmaya başlamış.

– Peygamber ordusu, şanlı Türk Silahlı Kuvvetleri’ne “Kafir ordu” deme cesareti ve hainliği gösterilebilmiş.

– “AB’nin yolu Diyarbakır’dan geçer” denilerek acaba kimin düşüncesi seslendirilmiş?

– Etnik köken arayışı özendirilerek, devletimiz ve milletimiz bir “Etnik Tuzak” içine düşürülmeye çalışılmış.

– İnternet gibi, çok önemli bir teknolojik gelişme karşısında, en küçük bir düzenleme yapılamamış. Gençlerimiz internet kafelerde bin bir çeşit yollarla zehirlenirken, olayla sadece polisiye vaka düzeyinde ilgilenilmiştir. Bu mekanlarda kullanılan bilgisayarlara bir filtre, süzgeç, koruma mecburiyeti getirilmesi kimsenin umurunda bile değil.

– Sapık düşünce ve davranışlar eğitim kurumlarının içine kadar yayılmış, çocuklarımızı emanet ettiğimiz insanların uluslararası sapık oldukları tesadüfen ortaya çıkmış. Daha ortaya çıkmayan ne kadar sapık var, kimse bilmiyor.

– Güya Prof. olmuş, bazı insan müsveddelerinin kızlarımıza yaptıklarını çoluk çocuğumuzla birlikte TV izlerken görüp şok olmuşuz. Kimsenin umurunda değil.

Hangi birini sayıp dökelim? Bu yazılanlara sayfalar dolusu ek yapılabilir. Bunlar hemencecik, bir çırpıda akla gelen şeyler. O zaman, sormak zorundayız. Beyler, bu milleti nereye götürüyorsunuz? Yaptığınız şeylerin farkında mısınız? Devleti parçalayıp, milleti birbirine düşürüp, emperyalistlerin ekmeğine yağ sürdükten sonra, ilerde bir gün, pişman olup özür dilemeniz neye yarar? Yapılması gerekenler bugün yapılmalıdır. Gafletler ihanet seviyesine ulaşmaya başlamıştır.

“İZABELLA ÜZÜMÜ”

Sekiz Ekim 2002 tarihli Hürriyet Gazetesinde, Giresun Sanayi ve Ticaret Odası Başkanının bir açıklaması yer aldı. Eğer haber doğruysa, Sayın Başkan; “Yıllardır siyasi iktidarlar aşırı fındık üretiminden doğan sorunları çözemediler,” dedikten sonra, mevcut fındık ağaçlarının bir bölümünün sökülüp yerine İzabella Üzümü çubukları dikilmesini önermiş. “Giresun’da fındık yerine İzabella üzümlerini yetiştirerek üreticiye 10 kat fazla para kazandıracamız” demiş. Başkan ayrıca, “İzabella üzümlerinin Giresun’un geleneksel ürünü olduğunu, ancak bölgedeki Hıristiyanların göçünden sonra yetiştirilmediğini” vurgulamış. Gazetede yer alan beyan aynen böyle.

İnsan, böyle bir açıklamada hangi mesajı alacağını bazen karıştırıyor. Şimdi bu açıklamada birden fazla dikkat çeken mesaj var. Bunları sıralayacak olursak:

Birinci mesaj:

Fındık üretiminde yeterli verim alınmasına rağmen, fındık iyi pazarlanmadığı, üreticisine tatmin edici kazanç sağlamadığı için, bundan vazgeçilmeli ve yerine alternatif bir ürün bulunmalıdır. Bu alternatif ürün de, **bir zamanlar buralarda yaşayan Hıristiyanların ürettiği “İzabella Üzümü”**dür. Sayın başkan bu açıklamayı yaptığına göre, demek ki, bir fındık ağacının işgal ettiği alanda yetiştirilecek “İzabella Üzümü”nün verimi daha yüksek olacaktır ve daha ucuza satılması gereken bu üründen, Fındık ürününden elde edilen kazancın on kat fazlası elde edilecektir. Bir

ilin Sanayi ve ticaret Odasının başında bulunan bir kişinin, böyle bir açıklama yapması için mutlaka bu konuyla ilgili bir araştırma yapmış olması, bu araştırma sonuçlarının da olumlu çıkmış olması gerekir. Yoksa, bir ilin Sanayi ve Ticaret Odası Başkanının ezbere, laf olsun diye bir açıklama yapması düşünülemez. Yalnız, fındığın kıymetli bir besin maddesi olması, fiyatının üzüme göre yüksek olması, gıda sektöründe çok sayıda ürünün imalatının ana maddesi olması, ürün olarak Doğu Karadeniz Bölgesinin nemli ve yağışlı havasına dayanıklı olması, toplanması, taşınması, işlenmesi aşamalarında zamanla yarışmaması, yani zaman sorunu olmaması (Kısa sürede bozulup çürüyecek bir ürün olmaması), uzun zamandan beri, bu bölgede sanayi ürünü olarak üretiliyor olması, bu ürünün bölge kültürüne girecek kadar insan yaşamının ayrılmaz bir parçası haline gelmiş olması, dünya üzerinde fındık üretiminin %70'ten fazlasının Türkiye'de yapılıyor olması, buna karşılık; yeni bir ürünün üretiminin benimsenmesi, üretilen ürünün toplanması, taşınması, saklanması, işlenmesi, pazarlanması gibi uzun bir sürecin kaç yılda bu bölgeye yerleştirileceği, bugün içinde bulunduğumuz ekonomik sıkıntı ortamında ne kadar verimli olduğu ciddi olarak ve bu işlerden anlayan insanlar tarafından araştırılması gerekir diye düşünüyoruz.

Ayrıca, insanımıza sürekli üretim yapmasını ve ürün fazlalarının ihraç edilerek ülkeye döviz kazandırmasını telkin etmiyor muyuz? Şimdi de diyoruz ki **“aşırı fındık üretiminden kaynaklanan sorunlar”**(!) Fındık gibi kıymetli ve dayanıklı bir ürünün üretiminin “aşırı” olmasından şikayet etmek nasıl bir düşüncedir anlamak pek mümkün değil. Hele hele, fındıkların sökülerek yerine çok kolay çürüyen, toplanması, taşınması, saklanması, işlenmesi, pazarlanması fındığa göre kat be kat daha zor olan **“İzabella üzümüleri”**nin ekiminin üreticiyi kurtaracak olan formül olarak sunulması daha da ilginç!

İkinci mesaj:

Uzun zamandan beri, Giresun’lu fındık üreticileri akıntıya karşı kürek çekiyorlar(!). “İzabella Üzüümü” gibi, fındıktan on kat daha kazançlı bir ürünü yetiştirmek yerine, dünya piyasasında tüketim alanı dar(!) olan, insanların rağbet etmedikleri(!), AB’ne üye bazı ülkelerin, dünya pazarlarındaki Türk payını ele geçirmeye çalışmadıkları(!), üretimi, hasatı, nakliyesi, korunması, işlenmesi, pazarlanması çok zor(!) olan fındığı üretme konusunda inat etmeleri Türkiye’ye çok zarar(!) vermektedir. İşte bu çarpık(!) durumu düzeltmek için sayın oda başkanı “**Hıristiyanların yetiştirdiği İzabella Üzüümü**”nü alternatif olarak fındık üreticisine sunuyor. Artık gerisi Rahmetli Topal Osman’ın hemşehrileri Giresun’lu üreticilere kalmış. İster “..bir zamanlar oralarda yaşamış olan Hıristiyanlar..” gibi “İzabella Üzüümü” yetiştirip on kat daha fazla kar ederler, isterlerse, hemşehrileri rahmetli Topal Osman’ın özgürlük konusunda gösterdiği inadı(!) fındık üretiminde göstermeye devam ederler. Hem de sökülecek her fındık fidanına belli bir meblağın ödenmesi teklif edildiği halde. Tahıl üretiminde”Dışarıdan Destek” adı altında karşılıksız olarak Türk çiftçisine ödenmeye devam edilen paralarla, yasa gücüyle tahıl, tütün, şeker pancarı ekimine, bir zamanlar haşhaş üretimine konulduğu gibi kota konulması uygulamaları ve fındığı söküp yerine “İzabella Üzüümü” dikme teklifi çok uyuşmaktadır. Bu düşünce IMF-Dünya Bankası patentli bir düşüncedir ve temelinde üretimin terk edilmesi politikası yatmaktadır. Bunu sağır sultan bile bilmektedir. Zaten sonuçta da Giresunlu fındık üreticileri kim ne derse desin, fındıklarının söküp yerine “İzabella Üzüümü” dikmeyecektir.

Üçüncü mesaj:

Bu mesaj hepsinden daha çarpıcı. Ne diyor sayın başkan; “... bölgedeki Hıristiyanların göçünden sonra yetiştirilmediği...” Şimdi insan şöyle etrafına bakınca neler neler görüyor. Bir bakıyorsunuz, bir tarafta, bir gemi dolusu papazı Karadeniz limanlarında gezdire gezdire getirip Trabzon limanında indirenler, sonra bu papazlarla, özelliği olan mekanlarda ayin düzenlemeye çalışanlar, bir tarafta köy köy dolaşarak insanlardan kan örnekleri toplamaya çalışanlar, bir tarafta Yunanistanlı bazı eski devlet görevlilerinin himmeti ve maddi desteği ile doğu Karadeniz bölgesinde yaşayan insanlarımızın etnik kökenlerini bir takım masallara dayandırmaya çalışan düzmece kitaplar yazarak kendi kan sorununu halledenler, en azından bin yıldan beri orada yaşayan Çepni Türklerinin kökenini cahilce ve hatta haince Pontus Rumlarına dayandırmaya çalışanlar... daha neler neler! Buralarda at oynatmaya çalışan bazılarının davranışları gafflet ve dalalet boyutunu çoktan aşmış, ihanete varmıştır.

Şimdi şu açıklamanın içinde “vurgulanan”, “...bölgeden göç eden Hıristiyanlar...” cümlesi, ne kadar sanayi ile ilgili, ne kadar ticaretle ilgili anlamak mümkün değil. Tabi bu durum bizim anlayış kıtlığımızdan da kaynaklanıyor olabilir. Belki de birileri çıkıp, “Siz bu Hıristiyanların yetiştirdiği üzümleri tekrar yetiştirirseniz, fındıktan daha iyi on kat fazla fiyatla ben bu üzümleri alacağım, bu bölgeye bir fabrika kurup bu üzümlerden dünyanın en kaliteli sirkesini, en kaliteli şarabını, en bulunmaz rakısını imal edeceğim. Bunları da dört gözle bekleyen dünya pazarlarında satacağım. Onun için siz hiç zaman kaybetmeden bu “İzabella Üzümlerini” yetiştirmeye başlayın. Bu iş yapılırken fındıktan “İzabella Üzümlü”ne geçiş sürecindeki kayıplarımızı ve zararlarımızı da ben tazmin edeceğim” demiş olabilir. Bizim bundan haberimiz yok. Eğer bu tarzda bir bilmediğimiz varsa,

bunun gerçekten var olduğunu duyunca belki biz de seviniriz. Ama eğer böyle bir şey söz konusu değilse, bu “İzabella üzümü” nereden çıktı diye düşünmeye başlıyor insan.

Ülkemiz bugün tıpkı Cumhuriyet öncesi dönemdeki gibi bir süreç yaşıyor. Bir yanda, Tanzimat aydını kafasıyla her şeyini “batı”ya endeksleyen, batının desteği olmadan yaşayabileceğine bile inanmayan, ABD ve AB’yi kontrolü altında tutan para babası Yahudilerin “Tek Dünya Devleti” hayaline doğru adım adım ve süratle ilerledikleri şu günlerde, bu uluslararası güçlere köleliği içine sindirebilenlerle, diğer tarafta, büyük Türk evladı Mustafa Kemal Atatürk’ün izlediği aydınlık yolda, Kuvayı Milliyecilerin yolunda, atalarının döktükleri kanlar ve verdikleri canlar boşa gitmesin diye çabalayan yeni Kuvayı Milliyeciler mücadele halinde. O zaman ABD, İngiliz, Alman mandasına girmek için can atanlar vardı. Şimdi de AB’nin veya ABD’nin mandasına girmek için can atanlar var. Bunu yaparken de yararlandıkları en önemli konu bugün içinde bulunduğumuz ekonomik koşulların ağırlığı. Zannediyorlar ki biz o “Küresel Kraliyet” görevlilerinin isteklerini kayıtsız şartsız yerine getirirsek her şey hallolacaktır. Bir anda refah düzeyimiz yükselecek, işsiz insanımız kalmayacak. Toplam 230 milyar dolara varan borçlarımız siliniverecek. AB kendi ürünlerini satmak yerine, gelip bize ağır sanayi kuracak. Bizim bir türlü gerçekleştiremediğimiz endüstri devrimini on beş günde on beş yasa çıkarttırdıkları gibi, on beş günde gerçekleştirecekler. Eğitim sorunumuzu bir hamlede çözecekler. Sayıları bir buçuk milyona varan üniversiteye girememiş gençlerimizi Avrupa’nın en kaliteli üniversitelerinde bedavadan okutacaklar. Sonra onları büyük paralarla istihdam edecekler. Bu insanlar kazandıkları paraları olduğu gibi Türkiye’ye transfer edecekler. Vs. vs. Hayal etmenin sınırı yok.

Bu bizim tarih bilmeyen, öğrenmeye gerek de duymayan Tanzimat kafalı aydınlarımız biraz tarih okusalar, yüzyıllara dayanan ilişkile-

umizini nasıl seyrettiğini birazcık öğrenseler, eminim ki bizden daha çok ulusalcı olurlardı. Ama onlar dünyaya ve olaylara at gözlüğü ile bakmaya alıştıkları için, o nazik beyinlerini yormaya, “kendileri olmaya” gerek bile duymuyorlar. “Bir işim, bir eşim, bir evim, bir uabam olsun yeter. Üstümde dalgalanan bayrak kimin olursa olsun.” Düşüncesini egemen kılmaya çalışıyorlar. AB neler istedi, neler istiyor? Bu onları hiç ilgilendirmiyor. “Ne istiyorsa doğrudur, verilmeli” diye düşünüyorlar.

İslahat fermanı benzeri “Uyum yasaları” istediler çıkardık.

Özelleştirme adı altında tüm kamu varlıklarını satın dediler, satabildiğimizi sattık, satamadıklarımızı da satmak için çabalıyoruz

– Dünya jandarması ABD kendi ülkesinde, insanları sokak aralarında sorgusuz yargısız infaz ederken, bunu TV’lerden bütün dünya seyrederken, bizden “İnsan haklarına(!) uymamız istendi uyduk.

– Yine ABD kendi ülkesinde insanları adeta “Kırk katır mı-Kırk satır mı” diyerek çeşitli metotlarla idam ederken, bizden idamı kaldırmamız istendi, kaldırdık.

– Rahmetli Topal Osman’ın mezar taşını değiştireceksiniz dediler, değiştirdik. (Düşünebiliyor musunuz? Mezar taşlarımıza kadar el uzattılar.)

– Çocuk katili Abdullah Öcalan’ı asmayın dediler, asmadık.

– İdam cezasını hapse çevirin dediler, çevirdik.

– Kendisine özel muamele yapılmasını istediler,özel muamele yapıyoruz. Şimdi de ne demekse “Katı hapis”in yumuşatılması isteniyor. Emirleri olur yumuşatırız.

– Kıbrıs konusunda taviz istendi. Toprak paylaşımında Türk tarafına %24 yeterli görüldü. Benimsedik. Ancak yetmedi, illa ki hepsini vermeliyiz. Tıpkı Girit gibi. Tabi, Girit’in nasıl elden çıktığını bilmeyenler, bugün Kıbrıs konusunda AB tezine destek veriyorlar. Bu vatan toprağını savunanlara da “Vatan haini” diyecek kadar aşağılaşıyorlar.

– Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurulması konusunda islediklerini elde ettiler. Paralarını bastılar. Bayraklarını astılar. Bizde de bazıları bayrağı telaffuz ederken, aşağılarcasına “mayrak” diyebiliyor.

– Fener patrikhanesinin Uluslar arası arenada “Devlet” statüsüne çıkarılması için gerekenler yapıldı. Biz görmezden geliyoruz ama onlar, patrik efendiyi karşılarken “Devlet Başkanı” olarak karşılıyorlar.

– Heybeliada papaz okulunun açılması için, bin bir türlü dolap çevriliyor ve biz seyrediyoruz.

– Ermeni soy kırımını kabul etmemiz için baskı yapılıyor. Şimdilik direniyoruz. Ama içimizdeki uzantıları bizi açık düşürmek için, aldıkları dolarların hakkını veriyorlar, bizi içimizden vuruyorlar.

– Ermenilerin çektiği “Ararat” filmine içimizden birileri destek vermeye devam ederken, onlar bu filmi, adeta bir belgeselmiş gibi, ABD kongresinde gösterdiler.

– Biz böyle her isteneni verdiğimiz sürece, onlar yakında, “Ermenilere tazminat ödeyin” diyecekler. IMF borç verir, biz de onlara tazminat öderiz, bunu da yaparız yani.

– Yakında Pontus devletinin ihyasını isterler, emirleri olur, onu da yaparız.

Kısacası ne isterlerse veriyoruz. Vermenin sınırı olmayınca, istemenin de sınırı olmuyor tabi. Bu millet, vermeye sınır koymayan düşünceyi çok iyi tanıyor. Bunlar, Osmanlı'yı batıran, Enderun yetiştirmelerinin uzantılarıdır. Çoğunun kan sorunu vardır. Kanlarının gereğini yapıyorlar. Bazıları ise kan sorunu olmadığı halde bu yolda onlardan daha hızlı çalışıyorlar. Bunlarda bu milletin “Mankurtlaştırılmış” zavallı evlatlarıdır. Tabi ki zamanı geldiğinde, mankurtlaştırılmış olmaları veya zavallı olmaları kendilerinden hesap sorulmayacağı anlamına gelmez.

Bu ülkeyi ve bu milleti kimler bugünlere getirmiş ve IMF kapılarında dilenci yapmışlarsa, yasalar önünde bunun hesabını verecek-

lerdir. Ne milyonlarca insanımız bugüne gelelim diye şehit oldu, ne de Atatürk bir gün her şeyimizi terk ederek AB'ne yıkılalım diye bu devleti kurdu. Bu devletin varlığı, birliği, bütünlüğü birilerine hiç bir şey ifade etmeyebilir ama, bizim için çok şey ifade etmektedir. Bunu herkesin bilmesinde ve attığı adımlara dikkat etmesinde kendileri için çok yarar vardır.

Eğer bir gün canımız “İzabella Üzüümü” yemek isterse, bunu kendi bağımsız devletimizin sınırları içinde, kendi bayrağımızın gölgesinde, özgür olarak yetiştirir ve yeriz. Bunun için de kimseye diyet ödemek gereksinimi duymayız. Hem fındık fidanlarımız durur, hem de ülkemizin işlenmeyen uçsuz bucaksız toprakları işlenmiş ve değerlendirilmiş olur. Yediğimiz üzümün adı da “İzabella Üzüümü” değil, “Giresun'un kokulu, gevrek üzümü” olur.

KÜÇÜK ADAMLAR HIRSIZ ADAMLAR HAIN ADAMALAR

Kendi kişisel çıkarlarını, vatandaşı olduğu devletin, mensubu olduğu milletin çıkarlarından üstün tutarak, her türlü aracı kullanıp, kendine çıkar temin edenler, görevleri, kimlikleri ne olursa olsun, Küçük adamlardır, Hırsız adamlardır, Hain adamlardır.

Niçin Küçük adamdırlar? Çünkü, yolculuk yapmakta olduğu, bütün varını-yoğunu, çoluk çocuğunu yüklemiş olduğu geminin tabanını delerek, oradan salladığı oltayla balık tutmaya çalışan insanla, kendi ülkesinin kaynaklarını çalarak kendi kişisel kaynağı haline getirmeye çalışan insan arasında hiçbir fark yoktur. Bu ülkede yaşamaya devam etmeyi düşündüğü halde, devlete ait kaynakları hortumlayan insan, acınacak durumdaki insandır. Beyin fonksiyonları gelişmemiş, zavallı insandır. Çünkü, örnekteki gibi, balık tutacağım ve kimsenin sahip olmadığı şeylere ben sahip olacağım derken, geminin su almasına, başkalarının da kendisini örnek alması sonucu, geminin tabanının tamamen delik deşik olmasına neden olacağımı ve hep birlikte denizin dibini boylayıp yok olacağımı bile hesap edemeyecek kadar zavalıdır. Yani karını zararını hesap edemeyecek kadar acizdir. Burnunun ucundan ötesini görememektedir. Dolayısıyla da Küçük Adamdır. (Buradaki “adam” tanımını “İnsan” tanımına karşılık olarak kullanmıyorum. Buradaki “adam”dan kastım, devletin onu adam yerine

koyup, kendisine bir kimlik vermesiyle ilgilidir. Ve bir gün ona bir zarar veren olduğunda, yasalar tarafından da “adam” yerine konacağı için, “adam” tanımını kullanıyorum. Yoksa, bu adamların(!) ne kadar “insan” olduklarını burada tartışmayacağım.

Niçin Hırsızdırlar? Çünkü, sahiplendikleri kaynaklar kendilerine ait değildir. Bu ülkenin ve 65 milyon insanın, tüyü bitmedik yetimin, biçare yaşlıların, kimsesizlerin, hasılı bu milletin kaynaklarıdır. Yani kişisel mal varlığına kattığı değerler kendisine ait değildir. O halde, yasalar ve genel ahlak kuralları açısından; kendisine ait olmayan her hangi bir değeri (Maddi-Manevi) çeşitli yollar kullanarak kendi uhdesine geçiren kişi Hırsızdır. Çünkü onu çalmıştır. Bu çalma işinde, yasaların boşluklarından yararlanarak, işi kitabına uydurmak suretiyle, yasal açıdan sorumluluk altına girmese bile, genel ahlak kuralları açısından yaptığı iş hırsızlıktır. Toplumun değer yargıları açısından suçtur. Yasalar değiştirilebildiğine göre, bugün yasal olarak suç teşkil etmese bile, toplumun değer yargılarına göre suç olan bir fiil, yarın, bir yasa değişikliği ile suç sayılabilir. Bunu en iyi bilen kişi, bu hırsızlığı yapan kişidir. Çünkü, o yaptığı işin farkındadır ve bu yüzden, minareyi çalmadan kılıfını ayarlamak zorunda kalmaktadır. Bu hırsızlar, çaldıkları değerleri kullanarak güç sahibi, makam, mevki sahibi olmuş olabilirler. Güç sahibi olanlar, ülkenin kaynaklarını çalma yarışında, birbirlerinin rakibi ve acımasız düşmanı gibi görünse de, bir gün kendilerinden hesap sorulacağını hissettikleri zaman, hemen ezeli rakipleriyle iş birliği yaparak, bir birlerini aklayıp-paklayabilirler. Bu suni aklanma da onları “Hırsız” olmaktan kurtaramaz. Hırsız hırsızdır. (Yaşadığımız çağın şartları nedeniyle, açlıktan ağlayan çocuklarına ekmek, doktora götüremediği hastasına ilaç, karnını doyurmak için, baklava, bisküvi çalmak zorunda bırakılan insanlar bu yazının konusu değildir).

Niçin Haindirler? Çünkü, çaldıkları değerler, bir kişinin, iki kişinin, üç kişinin malı değildir. Çaldıkları değerler bir ülkenin, top

yekûn bir milletin malıdır. Bir kişinin malı çalınsa, sadece o kişi malını kaybetmekten dolayı zor duruma düşer. Sıkıntıyı sadece malı çalınan kişi çeker. Ama, malı çalınan, bir devletse, değerleri hortumlanan, kaynakları kurutulan bir milletse, sıkıntı da bütün bir milleti, o milletin devletini zor durumda bırakacaktır. Bir devlet zor durumda kalırsa neler olur? Bunun en canlı örneğini bütün dünya devletlerinin de takip ettiği gibi Arjantin devleti yaşamaktadır. Henüz bu aşamaya gelmemiş olmakla beraber, ülkemiz 120 milyar dolar dış borç, bir o kadar iç borç kıskacında bunalmaktadır. Bu kadar borcu nasıl ödeyeceğimizi bilemediğimiz yerde, hangi takımda oynadığı belli bile olmayan birileri marifetiyle, yeni yeni borçlar almak, ve bu aldıklarımızla eski borçların faizlerini kapatmak vs. gibi durumlara gelmiş bulunuyoruz. Ve borçlarımız arttıkça, kara kara düşünmemiz gerekirken, yer altı yer üstü kaynaklarımızı değerlendirip bu borçlardan nasıl kurtulup, kendi ayaklarımız üstünde durmanın yolunu aramamız gerekirken, neredeyse, toplum olarak zil takıp oynamamız istenecek bizden. Ekonomik çıkmazdan nasıl kurtulacağımız konusunda, gerçekçi hiçbir fikri olmayan, ekonominin dümenini IMF'ye, Dünya Bankasına bırakarak nasıl bağımsız ülke olunacağını tarif edemeyen, bu uluslararası kuruluşların reçetelerine harfiyen uyan Arjantin'in geldiği noktaya gelmeyeceğimiz garantisini veremeyen insanlardan, toplum olarak hiçbir beklentimiz kalmamıştır. Toplumumuz şu anda, olup biteni ibretle izlemekte ve kafasının bir köşesine notlar almaktadır. Ülkenin, milletin malını çalan küçük adamların, Hırsızların, Hainlerin adlarını, kimliklerini, kişiliklerini ezberlemektedir. Bir daha aynı tuzaklara düşmemek için. Tabi bir daha bu tuzaklara düşme şansı kalırsa! Ülkemizi yaşanamaz hale, insanımızı çoluk çocuğuna ekmek götüremez hale getirdikleri, devletimizi milletlerarası arenada küçük düşürdükleri, gelecekte milletimizi ve devletimizi daha büyük sıkıntılar çekmek tehlikesiyle karşı karşıya bıraktıkları için, bu "adamlar",

Küçük adamdır, Hırsız adamdır, Hain adamdır.

Milletimiz, tarih boyunca olduğu gibi şimdi de, ufkunu saran bu kara bulutları başından dağıtacak, milletine ve devletine gereken değeri verecek, milletler mücadelesi içinde Türk Milletini en iyi duruma getirecek, kendisini, makamını, mevkiini bu millete adayacak, bu masum milletin hayır duasını alacak bir vatan evladının mutlaka var olduğuna olan inancını korumaktadır. Bilindiği gibi, gece karanlığının en koyu olduğu aşamada gün doğmaya başlar. Şairin dediği gibi; “Vatanın boynuna düşman dayamış hançerini,/ Yok mudur kurtaracak, bahtı kara maderini?” Vardır, elbette vardır. Hem de çok sayıda vardır. Ancak, büyük bir sabırla, kendilerini “Büyük adam” olarak lanse eden “Küçük adamların” yaptıklarını izliyorlar. Bu, büyük gölge veren küçük adamların, en büyük marifetlerinin, ışık oyunları ile kendilerini büyük göstermek olduğunu herkes anlamış durumda. Bu ülke ve bu milletin kaderine sahip çıkanlar, büyük Türk evladı Mustafa Kemal Atatürk’ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ni sonsuzluğa uzanan çizgide ilelebet yaşatmaya devam edeceklerdir. Bu şerefli ve onurlu insanların çabasına ayak bağı olan ve yukarıda detaylı bir biçimde anlattığımız işleri yapanlar, hak ettikleri sona varacaklardır. Ve o sonda, kimseden merhamet beklemeye hakları olmayacaktır. Bunca laçkalığın ve pisliğin içinde, halen büyük bir soğuk kanlılıkla, milletin kendilerine verdiği görevleri yerine getiren, temiz kalmış, tüyü bitmedik yetimin hakkına göz dikmemiş, akşam-sabah; “Allah devlete, millete zeval vermesin” diye dua eden bu necip millete ihanet etmemiş vatan evlatları, Sizlere Selam Olsun. Bu millet sizin verdiğiniz emekleri unutmayacağı gibi, yetişen yeni nesillere, Hainleri, “İbret” alsınlar diye, sizleri de “Örnek” alsınlar diye anlatacaktır.

“SU FATURALARI ARTIK İNGİLİZCE OLACAK”MIŞ!

İktidarı ve muhalefeti oluşturan iki siyasi partinin her ikisi de “AB ile ilgili ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını açıkladıktan sonra, ülkemizin bütün problemleri bir anda halloluverdi.(!) Artık çok şükür(!) öyle yerli yersiz, AB’ne karşı çıkacak siyasi partiler meclisimizde yer almıyorlar. Bu gelişmeler oldu ya, halk bir mutlu, Mübarek Ramazana girerken bir karnı tok, kışa girerken bir sırtı pek ki deme gitsin. Artık Giresun ilimizdeki İlköğretim okullarında öğrencilerimiz “Lastik ayakkabı” giymiyorlarmış, hepsinin ayaklarında Fransa’dan “Madam”ın gönderdiği harika deri iskarpinler ve botlarla güle oynaya okullarına gidiyorlarmış. Yine Giresun’da Rahmetli Topal Osman’ın mezar taşı AB’ne girme uğruna söküldüğünden beri rahmetlinin ruhu şad olmuş. Taşı söktürenin rüyalarına girip, teşekkürler ediyor ve “Tanrı sizden razı olsun, bizler işte bugünleri görelim diye kurtardık bu vatani” diyormuş. Hatta Giresun’da, şu hiçbir değeri olmayan(!), ticari piyasada beş para etmeyen(!) “FINDIK” var ya, gözden düşmüş. Herkes fındık fidanlarını sökmüş ve yerine “İzabella Üzüümü” dikmiş. Şimdi üreticinin yüzü gülüyormuş. Çünkü AB, daha çubuğu yeni dikilmiş “İzabella üzümleri”nden elde edilecek 50 yıllık ürünü satın almayı taahhüt etmiş, hatta paranın yarısını da “EURO” olarak Türk bankalarına yatırmış bile.

Bir kısım insanlar yiyecek ekmeğe muhtaçken, diğer bir kısım insanlar, şu mübarek Ramazanda bir kaç öğünlük yiyecek torbalarını

gecekkonu mahallelerinde dağıtarak vicdanlarını rahatlatıyorlarmış. Görsel basınımız ise bu çok önemli(!) sahneleri büyük bir haber değeri varmış gibi, birilerine yalalaklık olsun diye ekranlarına taşıyormuş. İnanıldıklarını iddia ettikleri dinde, yardım yapmanın usulü böyleymiş gibi, muhtaç bir insanın kucağına, içine bir kaç günlük yiyecek konulmuş torbayı tutuştururken, o ihtiyaçlı insan kameralardan kaçmaya çalıştıkça kamerayı yüzüne tutarak, mikrofonu burnuna dayayıp, “neler hissettiğini” sorarak o muhtaç insanın, yetmiş milyon insana reklam edilerek ezilmesi, insanlık onurunun çiğnenmesi de herhalde AB standartlarına uygun olarak yapılmış.

Ülkenin dört bir yanı bolluk bereket içinde yüzerken,(!) sadece Hak-kari ilimizde insanlar çöplükten yiyecek topluyorken(!), Diyarbakır’da sık sık önceden kameralar çağrılıp, her taraf kuru olduğu halde, bir su birikintisinin içine park edilmiş kamyondan, oraya çağrılmış olanlara “ekmek atılarak” yaratılan düzensizliğin ve kargaşanın görüntülerini alıp, bu suni, bir film gibi önceden planlanıp gerçekleştirilen olumsuz manzaranın görüntülerini ekranlara taşıyarak Türkiye’yi dünyaya şikayet etmek de “Kopenhag Kriterleri” gereği yapılmış. Böyle yapılanca, AB vatandaşları bizim o TV ekranlarına yansıtılan acıklı halimize dayanamayıp, ertesi gün hemen “müzakere tarihi” vereceklermiş.

Ece, her işimiz AB ve ABD’ne endekslenince, üstüne üstlük ülkedeki iktidar ve muhalefet kanatlarını oluşturan her iki parti de “AB’ne girmek için ne yapılması gerekiyorsa yapacaklarını” beyan ederek bu milletten bu kadar oy alıp meclise girdiklerine göre, halk da onları özgür iradesi(!) ile seçtiğine göre, ülkede yüzler gülmeye başlamış. Benim bir türlü anlayamadığım “Bayram havası”nın nedeni buymuş. Onun için vatandaşlar davul zurna eşliğinde yollarda halay çekiyormuş. İşte, AB yolu açılmaya başladığı için, düne kadar en çirkin resmini arayıp-bulup, gazete haberlerinde kullanan basın-yayın mensupları, bir anda, siyaset yasaklı bir parti genel başkanının üstün özelliklerini tefrika

etmeye başlıyormuş. Ne kadar güzel değil mi? Bir ülkede insanların yüzü şimdilik gülsün de sonrası hiç önemli değil. AB standartlarına göre böyle düşünmemiz gerekiyormuş.

Bir takım vatan hainleri, (!) Kıbrıs'ın da Girit gibi bir oldu-bittiyle Rumlara verilmesi, Ermeni soykırımının tanınması ve Ermenilere tazminat ödenmesi (Toprak olarak istiyorlarmış), Kuzey Irak'ta Kürt devleti kurulması, Pontus Devletinin ihya edilmesi, Heybeliada ruhban okulunun açılması, Azınlık vakıflarının yeniden mülk edinebilmesi, Ana-okullarına İngilizce dersi konulması, Ana dilde eğitim yapılması ("Kürtçe eğitim" demek isteniyor.) ve benzeri önemsiz (!) konularda parazit yapmasalarmış, AB bizi çoktaan kabul edecekmiş. İşte hep bu Vatan hainleri(!) yüzünden AB'ne alınmıyorduk.

Neyse, Allah'tan ki aramızda akıllı eren insanlar da var da onların yüzü suyu hürmetine AB ile ilişkilerimiz gayet güzel ilerliyor. İnşallah önümüzdeki ilk otuz yılda "Aday adayı ülke" konumundan "Aday ülke" konumuna geçeceğiz bu büyüklerimiz sayesinde. Şöyle bir kırk yıl kadar da "Aday ülke" aşamasında oyalanıp, "müzakere tarihi" beklersek, sonunda AB'ne alınabilirmişiz. Eee, boşuna dememişler; "Sabreden derviş, muradına erermiş" diye.

Yalnız bir de; "Bu AB treni peşinden koşmaya devam ettiğimiz sürece, ne satılacak malımız-mülkümüz kalır, ne işletilecek petrol ve maden yataklarımız. Aday ülke konumunda "müzakere tarihi" beklerken bunların tamamını da AB'li ve ABD'li şirketlere satmış oluruz. İstedikleri diğer tavizleri de verince, artık bizi AB'ne almalarına gerek bile kalmaz. Çünkü bu topraklarda bize ait hiçbir şey kalmamış olur. Artık vatan olmaktan çıkmış olacak olan bu topraklarda, sadece AB ve ABD'nin köleleri olan, 200 kelimelik İngilizce ile "Dil sorunu"nu çözen, kim olduğundan haberi olmayan bir Türk Milleti kalır. Onlar da kendilerini "Türk" olarak tanımlamaktan utandıkları için, bu topraklardan "Türk" adı silinir gider. Böylece Türkiye otomatik olarak AB'ne

alınmış olur” diyenler varmış. Hem de sayıları çok kalabalıkmış. Ülke nüfusunun yüzde doksanı gibi. **“Aman olsunlar canım, istedikleri kadar kalabalık olabilirler. Kalabalık onlardan, yönetenler bizden oldukça, sorun yok demektir”** diye düşünenler de varmış.

Belediye Başkanının Duyarlılığı:

11 Kasım 2002 tarihli Hürriyet gazetesinin birinci ve üçüncü sayfalarında yer alan bir habere göre, Fethiye ilçemizin MHP’li Belediye Başkanını 60 kadar **“Yabancı uyruklu Fethiyeli”**, gazetenin verdiği isimle **“Yeni Fethiyeli”** ziyaret etmiş ve bazı taleplerde bulunmuşlar. Bu talepleri kısaca şöyleymiş: **“Belediye hoparlöründen sık sık yapılan kan ihtiyacı, vefat duyurusu ve ilçeye yönelik yeni uygulamalarla ilgili anonsları anlayamadıklarını”** belirten yabancılar, **“anonsların İngilizce olarak tekrarlanmasını”** istemişler. Bunların yanı sıra, diğer taleplerini de şöyle sıralamışlar: **“Su faturalarında İngilizce açıklama olsun. Pazar yerlerinde yabancılara yüksek fiyat uygulanmasın. İngilizce etiketler konulsun. Oturma ruhsatı alma işlemleri kolaylaştırılsın. Oturduğumuz semtlere geri kazanım çöp kovaları konulsun. Anfi tiyatrodaki sık sık caz konserleri ve benzeri etkinlikler düzenlensin. Mektuplarımızın bize ulaştırılmasında sorun oluyor, bu sorunlar giderilsin.”** **“Yeni Fethiyeliler”** ayrıca, Fethiye’yi çok sevdiklerini, orada olmaktan mutlu olduklarını belirtmişler ve **“Sorunlarımız çözüldürse daha rahat yaşayacağız.”** demişler. Ayrıca, Fethiye’nin yurt dışında tanıtımında bize görev verilirse seve seve yapacaklarını” da belirtmişler.

Sayın Belediye Başkanı da **İngilizce anons ve İngilizce su faturası taleplerini hemen yerine getireceklerini** söylemiş. Hatta hızını alamamış ve **“Bundan böyle yabancılarla ayda bir toplantı yapacağız. Tanıtım konusunda önerilerini değerlendireceğiz”** demiş. Bu toplantı öyle yararlı olmuş ki sayın başkan bu toplantıyı her ay yapmaya karar vermiş.

Bu açıklamalardan anlaşıldığına göre, “Pazarlarda yüksek fiyat uygulaması”, “İngilizce etiketler konması”, “Oturma ruhsatları işlemlerinin kolaylaştırılması”, “Yeni Fethiyelilerin oturdukları semtlere çöp kovası konulması”, “Sık sık caz konserleri düzenlenmesi”, “Mektupların ulaşımı” sorunlarının arasında en acil ve önemli olarak gördüğü iki talebi hemen yerine getireceğini açıklamış. Bunlardan biri “**İngilizce anonlar**”, diğeri de “**İngilizce su faturası**” talepleriymiş. Şimdi bunları duyup görünce insan kendi kendine sormadan edemiyor. Sayın Belediye başkanı açısından, taleplerin içinde en kolaylarından mı başlanmış oluyor? Biri sözlü olarak diğeri yazılı olarak İngilizcenin Fethiye’de sürekli kullanılmasını sağlamak olan bu iki talep niçin öncelikli olarak kabul edilmiştir? Acaba sayın başkan ziyarete 160 tane de T.C. Devletinin kendi öz vatandaşları olan Kürt kökenli vatandaşımız gidip böyle bir talepte bulunsa, onlarında hemen bu taleplerini yerine getirecek miydi? Yoksa onlar aynı talepleri Kürtçe olarak istedikleri için “Milliyetçilik damarları kabaracak” ve toplantıya katılanları kovacak mıydı? Hatta onlarla böyle bir toplantı yapacak mıydı?

Fethiye’de bunlar yapılıncaya, Alanya’da da nüfusun neredeyse % 30’unu oluşturan Almanlar da aynı talepleri Alanya Belediyesinden isterlerse ve o belediye bu “Hizmetleri” sağlamazsa, antidemokratik mi davranmış olacak? Veya o belediye de Almanların isteklerine uyararak çarşıda-pazarda Almanca anonlar yaptırırsa, elektrik su faturalarını Almanca yazdırırsa bu ülkenin sonu neye varır?

Sayın başkan hiç düşünmüş müdür acaba, Almanya’da yaşayan Türkler yoğun olarak yaşadıkları bölgelerde su faturalarını Türkçe olarak düzenletebilmişler midir? Veya İngiltere’de, Fransa’da, ABD’de? Türklerin yoğun olduğu bölgelerde çarşı-pazarlarda anonlar Türkçe mi yapılmaktadır? Herkesin bildiği gibi, İngiltere kendi vatandaşları dışındaki ziyaretçileri (Turistleri) özellikle Asya kökenlileri (Bizi de

Asya kökenli olarak görüyorlar) daha gümrük kapısından girerken, evcil hayvan muamelesi yaparak dezenfekte etmiyor mu? Geçmişte, parlamenter sıfatıyla bu ülkeye giden bazı Milletvekillerimize de bu uygulanmadı mı?

Sayın başkan acaba kendi halkını o fotoğraftaki gibi hiç kucakladı mı? O “Yeni Fethiyelilere” gösterdiği ilgi ve alakayı kendini seçen hemşerilerine hiç gösterdi mi? Son yıllarda yaygınlaşan bu yeni moda turizm anlayışının sonuçları hakkında her hangi bir belediye teşkilatı bir araştırma yaptırdı mı? Bu tür turistler turist olmaya değil, yerli olmaya geliyorlar. Önce gelip kendileri yerleşecek, sonra onların mülkleri üzerine çocukları ve torunları gelecek. Sayılarım çoğaltıp, etkinliklerini arttırarak bu topraklarda söz sahibi olacaklar. Bunlar, zaten emeklilerden oluşan gruplar. Manavdan meyveyi, sebze yi tane hesabıyla alıp tüketiyorlar. Harcamaları oldukça kısıtlı. Baksanıza, hiçbir Türk vatandaşının inceleme gereği duymayacağı bir su faturasını bile inceleme gereksinimi duyuyorlarmış. Bir su faturasının nesini anlayacak sayın “Yeni Fethiyeliler”? Bir su faturasında kaç metreküp su kullandığı ile bunun ücreti yazar. Bunları anlamak için İngilizce yazılmasına gerek yoktur. Çünkü bunlar rakamlarla ifade edilir. Veya, çarşı pazarda yapılan anonslarda kimin öldüğünü öğrenmek, sayın “Yeni Fethiyeliler” için neden bu kadar önemlidir? Pazarlardaki etiketlerde TL fiyatları yazılı olan ürünlerin “İngilizce etiketlerle” anlaşılamayan nesi yazılacaktır. Burada asıl amaç, bir takım taleplerde bulunmak yerine, varlıklarını hissettirmek değil midir? Fethiye’de İngilizceyi sürekli olarak kullanılır duruma getirmeye çalışmak değil midir? Alanya’da, Göreme’de, Van’da, Fethiye’de yapılmaya çalışılanlar, bu insanların dedelerinin 80-100 yıl önce silah gücüyle başaramadıkları kalıcı işgalleri, para gücüyle gerçekleştirme gayreti değil midir? Alanya’da da sayıları arttıktan sonra, belediyenin kapısına dayanıp “Kilise” talep etmediler mi? Eğer bugün bu talepler gayet masum görülüyor, kabul

edilebilir bulunuyorsa, “Küreselleşme, Globalleşme” çerçevesinde bunlar yapılmalıdır” deniliyorsa, dedelerimiz bu toprakları kanlarıyla boşuna mı suladılar? Yoksa onların dedeleri bu topraklara turist olarak gelmişlerdi de bizimkiler “Hoşgörüşüz davranıp” onları silah kullanarak bu ülkeden kovaladılar?

Hoşgörünün de bir sınırı vardır beyler. Hoşgörü, aymazlık seviyesine çıkarsa, işte böyle “Haçlı” ruhuyla yapılan bir takım operasyonların farkına bile varamazsınız. Özal döneminde de bir Turizm Bakanımız, Van ilimizde 600 bin dönüm alan üzerine emekliler şehri kurmak isteyen bir ABD’li şirketin(!) teklifine aynen böyle balıklama dalmıştı. Devletin uyumayan kesimi tarafından yapılan bir araştırma ile bu talebin arkasında Ermenilerin olduğu anlaşılmış ve verilen sözden dönülerek bu oyun bozulmuştu. Şimdilerde yoğun biçimde bu tür haberler duyuluyor. Dağda bayırda, insan ayağı değmeyen yerlerde, iki taşı yan yana görünce, belediyelerimiz kollan sıvayıp, harçla, tuğlayla buraları bina haline getirerek, bilmem ne kilisesini ihya ediyorlar. Böylece beldelerine akın akın turist getirebileceklerini umuyorlar. Beri tarafta ecdat yadigarı hanlar, hamamlar, kervansaraylar, medreseler, camiler herkesin gözü önünde yıkılmaya terk ediliyor. İstanbul’un göbeğinde, Eminönü’nde (Eski Ticaret Odası’nın yanı başında). Ünlü gezginimiz Evliya Çelebi’nin meşhur rüyasını gördüğü cami, inatla zamana ve duyarsızlığa karşı direnirken, dini söylemleri her zaman ön planda tutan bir siyasi partinin Van’lı Milletvekili, Van gölündeki Akdamar adasında bulunan Ermeni kilisesini kendi parasıyla tamir ettireceğini söyleyebiliyor?

Bu olup bitenleri, ne sanat severlikle, ne dindarlıkla, ne milliyetçilikle, ne demokratlıkla açıklamak mümkün değil. Ülkemiz çok yoğun bir şekilde dört koldan istilaya uğruyor. Geçmişte silah gücü ile bu toprakları işgal eden ve Türk Milletinden gerekli dersi alarak arkalarına bakmadan kaçanların torunları, bugün veni yöntemlerle, dedelerinin

o yarım kalmış işgal maceralarını tamamlamaya çalışıyorlar. Ama ne yazık ki, dün onları kovanların torunları bugün, o zihniyetin devamı olanlara kucak açıyor, onları baş tacı ediyorlar. Zarar eden (!) KİT'leri satıyoruz onlar müşteri oluyor. Bedavaya kapatıyorlar. Zarar eden(!) bankaları satıyoruz, onlar müşteri olup, bedavaya kapatıyorlar. İç Anadolu'nun göbeğinden 50 bin dönümlük arazi parçalarının satıldığı söyleniyor. Alanların kimlikleri belirsiz, Amerikalı bir şirket.(!) GAP bölgesinde kimliği belirsiz insanlar, birilerini aracı olarak kullanıp binlerce dönümlük araziler satın alıyor. Uyum yasaları adı altında, azınlık vakıflarının yeniden mülk sahibi olabilmeleri sağlanıyor. Bu olup bitenler, planlı bir uygulamanın parçalarıdır. Unutmayalım ki, bugün Yahudiler tarafından yok edilmeye çalışılan Filistinliler de geçmişte topraklarını para karşılığı satmışlardı. Bugün o toprakları alanlar tarafından, o topraklarda yaşayamaz hale getirildiler. Orada olup bitenlerden dersler almamız gerekir. **Vatanın toprağına ve milletin diline kıskançlıkla sahip çıkmazsak, belki bizim, Filistinliler kadar bile geleceğimiz olmayacaktır.**

Yeni Haçlı seferlerine karşı uyanık olmak zorundayız. Çünkü şimdiki Haçlı Seferleri, Topla-Tüfekte yapılmıyor. Okulla, kiliseyle, turizmle yani parayla yapılıyor. Vatandaşlar tarafından görevle getirilmiş olan yetkililer, gereken hassasiyeti göstermek zorundadır. Yoksa, millet ve tarih önünde suçlu olurlar. Hesap verme gününde, millettten merhamet bekleme hakları kalmaz.

MİNARELER SÜNGÜ KUBBELER MİĞFER

Evet, bugün artık “Minareler süngü, Kubbeler Miğfer” olma yolundadır. Bugün artık saklı gizli hiçbir tarafı kalmamıştır ki, kendini dünya jandarması ilan eden ABD, bütün dünyanın muhalefetine rağmen, halkı “Müslüman” olan bir ülkeyi kaba kuvvetle ezme, sindirme hazırlığını aralıksız sürdürmektedir. Kısa bir süre önce de başka bir “Müslüman” ülke olan Afganistan’ı, özel metotlarıyla kontrolüne almıştır. “Dediğim dedik, çaldığım düdüğ” havasındaki sığır çobanı, bir “iç operasyon” olan ikiz kuleler olayından sonra “sürçü lisan” ederek “Medeniyetler savaşı”ndan bahsetmişti. Bu sözün niçin sarf edildiği konusunda, kendisinden önce, bizdeki iş birlikçileri onun bu sözünün gerçek düşüncesini yansıtmadığını keşfettiler. Ve bu çok önemli keşiflerini “ayarlı basın-yayın” aracılığı ile topluma anlatmaya başladılar. Aynı zamanda, islam dünyası ile ilgili konularda kendisine danışmanlık yapan bazı “İbrahimi din” mensuplarının telkini ile bu sözünü yumuşatmaya çalıştı. Ama söz ok gibiydi. Ok yaydan çıktımı bir daha geri dönmezdi. Ama bu acemi bülbül, aslında gerçek düşüncelerini seslendirmişti. Ancak, İslam dünyasındaki işbirlikçilerinin ısrarlı tavsiyeleri üzerine (Müslümanlar uyanmasın diye) bu deniz kestanesi kılıklı sözün dikenleri yumuşatıldı, köşeleri törpülendi ve uyutulmaya devam edilen müslümanlara “lokum gibi” gösterilmeye çalışıldı. Tabi bu yapılırken, yeşil dolarların ucunu görünce, Piyer Lermi’in topal eşeğinin peşinden koşan uşakları gibi, bu sığır çobanının peşinden

koşanlara büyük iş düştü. İslam dünyasını “ketenpereye getirme”ye çalışan, “Evladı fatihan” maskeli “tapınak şövalyeleri” yeşil dolarların hatırına bin bir türlü maskaralıklar yapmaya başladılar.

ŞİİR, YAKINDA DOĞRU SÖYLENMEYE BAŞLANACAK

Kime ait olduğu tartışmalı bu şiir, bence Türklerin İslam’ı anlayışlarındaki safiyeti ve duruluğu yansıtıyor. Kimi zaman bir sarı çiçekle sohbet eden, kimi zaman gökyüzüne çıkıp alemi seyreden, kimi zaman “Ben size şah damarınızdan daha yakınım” ayetini açıp “Enel hak” diyecek kadar kendini Tanrıya yakın hisseden bu millet, kendi yaptığı mabetlerin, yapıların, düşmanları tarafından nasıl algılanması gerektiğinin tanımını yapmıştır bu şiirde. Ancak, bu şiirin doğru anlaşılması ve yazıldığı amaca uygun okunmuş olması için, şiirin yazıldığı döneme ve o dönemin şartlarına bakmak gerekir. Ayrıca, bugün tekrar okunurken, nerede, ne zaman, niçin ve kime karşı okunduğuna da bakmak gerekir.

Allah’ın işine bakın ki, bu şiiri meydanlarda seslendirenlerin desteği sayesinde, çıktığı dorukta tutunmaya çalışan ve burada tutunabilmek için insanlığa her türlü zulmü reva gören dünya jandarması, tarihin en eski minarelerinin yer aldığı, İslam büyüklerinden Hz. Ali’nin, Hz. Hasan’ın, Hz. Hüseyin’in mezarlarına, mescitlerine, mescitlerinin minarelerine, Emevi halifesinin sarayının zindanlarında işkence ile öldürülen, özüsüzü bir Türk evladı, İmamı Azam hazretlerinin mekanları yerle bir edilip toza toprağa katılacak. Irak’ın her köşesinde birer Türk mührü olarak varlığını sürdüren Türk eserleri böylece tarihten silinecek. Tıpkı, “**Mostar Köprüsü**” gibi, tıpkı “**Ecyad Kalesi**” gibi. Bunun savunmasını yapmak da yine minare edebiyatçısı “**Matilla Türk**”lere düştü. Efendim, ABD öyle teknolojiler geliştirmiş ki, attıkları bombalar öyle akıllı

bombalarını ki, bu bombalar yere düşerken ve patlarken, kadınlara, çocuklara, yaşlılara, sakatlara, çaresiz siviller, bir de eski eserlere zarar vermeyeceklermiş. Tam bunlar olurken, aç susuz milyonlarca insan çaresizlik içinde müslüman kardeşlerinden yardım beklerken, yetkisiz ve sorumsuz “Matilla Türk” meydanlarda belirip, **“Savaşa girmezsek maaşlarınızı alamazsınız”** mealinde nutuklar atmaya başlıyor. Minarelerin üstüne tonlarca bomba yağdırılmasının arafesinde, Ecyad Kalesi yıkılırken “gık”ı çıkmayan bir başka “Matilla Türk” beyanatı patlatıyor: **“Akdamar adasındaki Ermeni Kilisesini onartacağım, ben bunu millet vekili olduğum zamanda söylemiştim”** diyor. Anadolu'nun bağrında yüzlerce Selçuklu eseri kaybolmaya yüz tutarken, bugün normal bir bakımla kullanılabilir duruma getirilebilecek Selçuklu Kervansarayları ortada sahipsiz dururken, İstanbul Eminönü'nde, Evliya Çelebi'nin meşhur rüyasını gördüğü cami yıkılmaya terk edilirken, bu ülkenin “Kültür Bakanı” Ermeni kilisesini tamir ettirmekten dem vuruyor.

Bu gelişmelere bakınca, ülkemizin nasıl bir kuşatma altında olduğu daha iyi anlaşılıyor. İşte tam bu sırada, Atatürk'ün **“Gençliğe Hitabe”**sini hatırlayınca gözünüzün önü aydınlanıyor. O, öldüğü halde Türk düşmanlarının kin ve nefretinden kurtulamayan, her türlü alçakça saldırıya uğramaya devam eden, büyük Türk evladı, bütün bunların bir gün olacağını bize haber veriyor. Fakat ne yazık ki, Türk'ün ve İslam'ın ezeli ve ebedi düşmanı olanların uşaklığını yapanları tanıma konusunda, **“Türk'ün muhteşem uykusu”** devam ediyor. Koskoca bir millet, masum kuzucuklar gibi, koyun postuna bürünmüş çakalların peşine düşmüş, bir bilinmeze doğru gidiyor. Başını kaldırıp, gidilen yolun yanlış olduğunu gören ve bunu seslendirenler de **“gözünden vuruluyor.”** Beyler, artık “gafletinizden” konuşmak mümkün olmuyor. İhanetiniz ise sadece Türk Milleti'ne değil. Aynı zamanda din kardeşlerimize de yönelmiştir. Tarihe dönüp bir bakın. Bu dünya ne Firavunlara kalmıştır ne Karunlara! **Yüz yıllardır kuca-**

ğında yaşadığınız, huzuru ve mutluluğu tanıdığınız bu aziz vatanın sahiplerine kininizi söndürünüz. Türk Milletinin sabır taşıını çatlatmayınız. Eğer bunu yaparsanız, değil Avrupa'ya, Amerika'ya, cehennem dibine kaçsanız kurtulamazsınız. Sizin yüzünüzden, bütün bir İslam alemi, o şiiri gerçek anlamında okumak zorunda kalacak. Ama şundan emin olun ki, Türk Milleti ilelebet var ve payidar olacak. Size tavsiyemiz, bugün bastığı yeşil paçavralarla, uşak ruhluları etrafında toplayan Firavun devleti, bir gün gelecek ikiz kuleleri gibi çökecektir. Firavun'un Kızıldenizde boğulduğu gibi, döktüğü kanlarda boğulacaktır. Türk Milleti arzu eder ki, o çöküş anında orada, onlarla birlikte olmayasınız.

ANNAN PLANINDAKİ YETMİŞ MİNARE

Otuz yıldır tek kurşun atılmayan Kıbrıs'ta "Barış Görüşmeleri" (!) yaptırılıyor. Yahu savaş olmayan yerde hangi barışın görüşmesi bu? Bir yerde savaş olmalı ki, orada barış görüşmelerinden söz edilebilsin. Türk askeri yeşil adaya ayak bastığından beri, adada barış ve huzur var. Savaşsız, korkusuz, baskınsız doğup büyüyen nesiller var. Buna karşılık bir de Türk'ün bu zaferini bir türlü içine sindiremeyen "Batı" var. Hani şu eski "Batı Kulüp" canım. Başı batasınca batı, borç batağına batırdığı ülkemizin zor durumundan yararlanarak, tıpkı Girit adasında oynadığı oyunu oynuyor. O zaman Girit'i elimizden alıp Yunan'a vermişti. Şimdi de Kıbrıs'ı elimizden alıp Yunan'a vermeye çalışıyor. Sırtımıza kurulmuş, bir çubuğun ucuna bağladığı havucu önümüzde tutarak bizi istediği yöne çeviriyor. Bir bakıyorsunuz havuç AB olmuş. Bir bakıyorsunuz havuç Gümrük Birliği olmuş. Bir bakıyorsunuz havuç serbest dolaşım olmuş. Bir bakıyorsunuz havuç Avrupalı Türkiye olmuş. Ama bir de dönüp yürüdüğümüz yollara bakıyoruz, yolun biri Kıbrıs'tan taviz. Yolun biri Kürtçe Radyo Televizyon. Yolun biri

Kürtçe eğitim. (Bize İngilizce eğitimi dayatanlar, Kürtler de Kürtçe eğitim istiyorlar.) Yolun biri çocuk katillerinin affedilmesi.

Yolun biri Ermeni soykırımının tanınması. Yolun biri Pontus devleti. Yolun biri İstanbul sur içinde “Fener Devleti.” Yolun biri azınlık vakıflarının mülk edinebilmesi. Yolun biri her mahalleye boş (cemaati olmayan) bir kilise kurulması. Yolun biri Heybeli ada ruhban okulunun açılması. Vs. vs. bu saymakla bitmez. Sevr’i kabul bile etseniz sizi götürecekleri bu yanlış yollar bitmez.

Birinci Annan planı açıklandığı günlerde, Hürriyet gazetesinde yer alan bir haberde; “Planın ilginç maddelerinden biri” olarak sunulan bir haber vardı. Haberde, Annan planının bir maddesinin, kuzeyde kalmış ve camiye çevrilmiş yetmiş kilisenin minarelerinin yıkılarak Rumlara teslim edilmesinin istendiği bildiriliyordu. Bu haber bir kez fotoğraflı olarak yayınlandı ve bir daha gazetelerde konu edilmedi. Demek ki halk yeteri kadar aydınlanmıştı.(!) Takip eden günlerde, mevcut şartlarda, bu Türk toprağını var gücüyle savunan sayın Denктаş’a hakarete varan saldırılar başladı. Bu saldırılarda, ABD’nin ayırdığı fondan yemlenen kalemşörler ön sıralarda koşuyordu. AB ve ABD adına onları teşvik edenlerden biri de Yetkisiz-sorumsuz “Matilla Türk” minare edebiyatçısıydı. İnsan hicap duyuyor. Yahu arkadaş, sen “minare, minare” diye diye siyaset yapan adam değil misin? Sen bu minarelere, bu kubbelere Bosna savaşında kendini kanıtlamış, minare-kubbe vurmaya meraklı batılıların gözüyle mi bakıyordun? Tabi biz bunun böyle olacağını çok önceden görüp söylüyorduk ama, bizim geçim derdine düşürülmüş insanımızın bunları izlemeye, araştırmaya zamanı olmadığı için, ayarlı basının gösterdiğinden farklı görme şansı pek bulunmuyordu. Şimdi de aynı durum geçerli. Ancak, güne kadar ABD’ne “şeytan”, AB’ne “Batı Kulüp” diyenlerin birdenbire ortaya çıkıveren ABD ve AB hayranlıkları, vatandaşın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

MEĞER İŞGALCİ OLMUYORMUŞUZ

Sonuçta hepimiz gördük ki Kıbrısın güneyi (!) AB'ne alınır. Ama hiç de öyle AB kalkıp bize bizdeki bazı akli evvellerin dediği gibi, "İşgalcisiniz" demedi. Bu arada, Kıbrıs Rum kesimine gelen Yunanistan Başbakanı Simitis "Kırk yıllık rüyamıza, Enosise kavuştuk" demiştir. Bunu bütün dünya duyuyor, ancak ne hikmetse, Simitis'i ziyarete gitmekte pek aceleci davranan bizim bazı muhalefet(!) liderlerimiz duymuyor. Ve İstanbul'dan yayın yapan bir TV'nin akşam haberlerine canlı olarak bağlanarak, Simitis'in böyle bir şey söylediğini duymadığını söylüyor. Bu da gayet normal aslında. Kalkıp bu saptırmayı Ulusal kanal'da yapacak değildi ya!

Adam, her konuşmasında "minareler, minareler" deyip duruyordu, biz de zannediyorduk ki, minareleri koruyalım falan diyecek. Adama lafını tamamlama fırsatı vermediler ki bu "minareler, minareler" tekerlemesinin ardından ne söyleyecekse söylesin. 'Ee siz o zaman fırsat vermezseniz, o da iktidar olunca lafını tamamlar. "Minareleri bombalatacağız, yeter ki bizi AB'ne alsınlar. Minareleri yıkacağız, yeter ki bizi AB'ne alsınlar" diyecekmiş meğer. Bu sözler böylece telaffuz edilmedi tabi ki. Peki nasıl telaffuz edildi? İcraatla. Yani, ne pahasına olursa olsun ABD'nin peşine takılmak, her dediğini harfiyen uygulamak şeklinde. ABD'li ve AB'li yetkililerin sözlerini kendi sözleriymiş gibi tekrarlayarak. Denктаş'a saldırılarak. Kıbrıs'ın Türkiye ve Türk Milleti için önemini görmezden gelerek. Kıbrıs'taki yetmiş caminin minarelerinin yıkılarak, kilise yapılmasına destek vererek. Toru topu iki yüz bin nüfusa sahip, Ankara'da veya İstanbul'da bir mahalle büyüklüğündeki Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni "Sırtımızda bir yük" olarak gördüklerini söyleyerek. Onların bize maliyetini hesap ederek. Kısacası, Kıbrıs konusunda Yunan ve Rum tezlerine açık veya kapalı destek vererek. Bu destekleriyle, Yunanlıları ve Rumları

bile şaşkına çevirerek. Yunanlıların dilinden; “Atilla olmayan Türk” unvanı olarak.

Bizim “Her gördüğünü Hızır, her günü hıdrellez” bilme alışkanlığına sahip insanımız, bu düne kadar, en hızlı Siyonizm düşmanı, en hızlı ABD düşmanı, en hızlı Batı düşmanı geçinenlere, ne deseler inanıyorlardı. Onlar da bunun farkında olduğu için üfürünce mangalda kül bırakmıyorlardı. Ama işin içine, iktidar olma hırsı girip de, “alman ekolüne” atılan bir çengelle kotarılp, davasına ihanet ettirilenler, “ABD ekolü” adına öyle hızlandılar ki bir türlü hızlarını alamıyorlar. Dün “Ak” dediklerine bugün “Kara” diyorlar ve yüzleri de hiç kızarmıyor. Akşam bir şey söyleyip, sabah tersini yapıyorlar. Kendi savunduklarını, kendileri suçluyorlar. Allah insanı şaşırtmaya görsün.

MİNARELER GERÇEKTEN SÜNGÜ OLUR

Minareler gerçekten süngü olur! Zamanı gelince! Bağrında yaşadığı milleti yabancı gözülle görenler, bu milletin kutsallarını alay konusu yaparcasına ayağa düşürürse, “minare, minare” deyip, beş yüz yıllık Türk toprağı Kıbrıs’ta, yetmiş caminin minarelerinin yıkılıp Kiliseye çevrilmesine göz yumarsa, Türk Milletinin ve İslam aleminin yanında yer alması gerekenler, hem bu davanın savunucusu görünüp, hem de düşmanlarımızın ağzıyla konuşurlarsa, düşmanlarımız da elbette şımaracak ve “Şark Meselesi”nin hallinin zamanı geldiğince inanarak çevremizde kurdukları yeni üstlerden tepemize bomba yağdırmaya başlayacaklardır. İşte o zaman bu asil millet, Irak halkı gibi kendi ülkesini yağmalama derdine düşmeyecek, o meşhur şiirin dizelerini, “kendi ordusuna karşı değil”, düşman ordusuna karşı şevkle ve çok büyük anlamlar yükleyerek söyleyecektir. Umarız dün bu şiiri meydanlarda okuyanlar, o gün geldiğinde bizimle beraber Türk Milletinin düşmanlarına kaşı okuyor olurlar.

*“Minareler süngü,
Kubbeler miğfer.
Camiler kışlamız,
Müminler asker.”*

Evet öyledir. Türk Milleti bu şiiri, bu milletin düşmanları için söylemiştir. Doğrudur.

Ancak eğer, bu şiiri, Türk Milletinin çelikleşmiş ifadesi olan Türk Silahlı Kuvvetlerini hedef alarak söyleyenler varsa, onlar hainlerdir.

SAVAŞA DAYALI EKONOMİ

“Yarın maaşlarını alamadıkları zaman, savaş karşıtlarının düşünceleri değişir.” Bu talihsiz beyan, yetmiş milyonluk bir ülkeyi yönetmeye talip olan birine ait. Bize demek istiyor ki, “savaş karşıtı olmayın. Bu savaşta ABD’nin yanında yer alalım ve onlar da bize para versin. Bu savaşta onların yanında yer almazsak, onlar da bize para vermez. Onlar para vermeyince de biz burada, memurlara maaş veremeyiz. Hatta emekli maaşlarını, çiftçiye dışarıdan destek ödemelerini bile yapamayız. Vs. vs.”

Bu beyanın tahliline geçmeden, aklımıza gelen bir tarihi olayı da burada zikretmekte yarar var. Geçmişte Osmanlı’yı savaşa sokan Cemal paşa da böyle bir beyanda bulunmuş. Tarihçilerin dediğine göre, o da “**Maaşları ödeyebilmek için savaşa girdik**” demiş. Bir millet, bir yüz yıllık süre içinde ikinci kez aynı noktaya nasıl gelebilir? Hiç mi tarih okunmaz? Hiç mi geriye dönülüp bakılmaz? Bir devleti yönetmeye talip insanlar, tarihin sürekli tekerrürünü sağlayarak devlet yönettiklerini mi düşünecekler? Tarihi bilmeyen ve tarihten ders almayan milletler, geleceklerini tayin etme konusunda işte bugün olduğu gibi sıkıntıya düşerler. Tabi burada millet derken, kastedilen bu milleti yönetmeye talip olan insanlardır. Seçim meydanlarında nutuk atarak toplumu kandırabilir, hatta ezici bir çoğunlukla tek başınıza iktidar da olabilirsiniz. Ama, milletin sizi taşıdığı o noktada ne yaptığınız çok önemlidir. Oraya gelmek değil, orada kalmak çok önemlidir.

TÜRKİYE EKONOMİSİ HANGİ KAYNAKLARA DAYANIYOR?

Mevcut iktidar, seçim meydanlarından bas bas bağınyordu: “**İktidara gelelim 25 milyar dolar kaynak hazır**” diye. İşte şimdi iktidardasınız. Hani nerede 25 milyar dolar kaynak? Neye dayanarak bunu söylemişsiniz? Bunu neye dayanarak söylediniz? “Hele bir iktidara gelelim gerisi kolay, nasıl olsa AB veya ABD bizi gözden çıkaramaz. Bu coğrafyada bize muhtaçlar” gibi bir inanışınız mı vardı? Veya iktidar olmanız için size her türlü desteği esirgemeyen dünya jandarması ile Irak’a saldırı planını daha önce mi yaptınız? Bugün gelinen nokta daha önce verilen bazı sözlerin sonucu mu? Bunların böyle olduğuna inanmak istemiyoruz. Ama, gittiğiniz yolun doğru bir yol olmadığını da millet olarak size hatırlatıyoruz. Siz, dünyada başka hangi devleti gösterebilirsiniz ki, ekonomisini ileride çıkacak bir savaşta güçlü ülkeye destek olarak oradan alacağı yardımlara bağlasın? Başkalarının savaşından alınacak üç-beş dolarla ülke idare edildiği nerede görülmüştür? Diyelim ki bu savaş olmasaydı, ABD’de bize altı milyar doları vermeseydi (ki vereceği de çok şüpheli), o zaman maaşları nasıl ödeyecektiniz? Yani böyle bir savaş ortamında olmasaydık, memura, emekliye maaş vermeyecek miydiniz? Elbette verecektiniz. O zaman şimdi de insanların maaşlarını savaşa bulaşma nedeni olarak topluma sunma hakkınız yoktur. Siz hemen o seçim öncesi bahsettiğiniz 25 milyar dolarlık kaynağınızı devreye soksanız daha iyi olur.

SİZİ İKTİDARA GETİREN HALK SAVAŞ İSTİYOR MU?

Burada savaşı tartışmayacağız ama kısaca bu savaş hakkında toplumun görüşünü belirtmekte yarar var. Savaş hakkında bu toplumun ne düşündüğünü öğrenmek istiyorsanız, öyle parayla kirallanmış bazı

kuruluşların üç yüz-beş yüz kişiye sorduğu sorularla gerçekleri öğrenemezsiniz. Toplumun içine çıkın. Hem de çelik yelek giymeden, korkmadan çıkın. Bu toplum sizi tek başınıza iktidar yaptı. Korkmayın. Halkın içine girerseniz görürsünüz ki bu millet, birilerinin verdiği üç beş dolar karşılığı kimseye savaşmak istemiyor. Hele hele tarihi, dini, sosyal ve kültürel bağlarla birbirine bağlı olan bir komşu devletle savaşmayı hiç istemiyor. Basın-yayın organlarında çıkan haberlere baktığınızda, ülkemiz insanının yüzde doksan beşinin bu savaşa karşı olduğunu göreceksiniz. Siz de bu ülkeyi yönetme makamında bulunduğunuza göre, bu milletin düşüncesine ters bir iş yapamazsınız. Yaparsanız bunun hesabını da vermek zorunda kalırsınız. Ancak, milletimiz ve devletimiz büyük zararlar gördükten sonra siz hesap vermişsiniz, vermemişsiniz neye yarar. Hatırlarsanız, bu millet Sarıkamış'ta doksan bin evladını kara kışa kurban verdi. Bir tek düşmanla karşılaşmadan, tek kurşun atılmadan doksan bin kişi! Şimdi, buna neden olan kişiye hangi cezayı verirsiniz verin. Ne yarar sağlayacaktır? Hiç! Ölen doksan bin canı geri getirebilir misiniz? Onların acılı ailelerinin acısını dindirebilir misiniz? Gelinleri dulluktan, çocukları yetimlikten, ana-babaları evlat acısından kurtarabilir misiniz? Hayır.

Bu millet tarihin hiçbir devrinde, para karşılığı, başkası hesabına savaşmamıştır. Başkaları hesabına savaşa girmişse, bu kesinlikle haklı bir gerekçeye ya da inanca dayalı düşünceyle olmuştur. Bugün de bu milleti ABD'den almayı düşündüğünüz üç-beş milyar dolar para karşılığı savaşa sürüklemeyin. İş bu noktaya geldikten sonra, kalkıp "Bu coğrafyada Türkiye'nin çıkarları var, mutlaka bu hareketin içinde yer almamız ve yarın burada yapılacak olan paylaşımına katılmamız gerekir, bu nedenle ABD ile ortak hareket etmek zorundayız" demenin hiç bir gerçekçi ve geçerli yanı yoktur. Çünkü, bu olup-biten işler, Türkiye'ye danışılarak, görüşü alınarak, Türkiye'nin çıkarı düşünülerek yapılmış işler değildir. Şu anda, ABD ve İsrail kaba kuvvetle insanlığa

“Yeni Dünya Düzeni”ni dayatıyor. Bu olup bitenlerin Türkiye’nin çıkarları ile hiç bir ilgisi yok. Eğer olaya “**İnsan hakları**” açısından yaklaşırsanız ve orada ezilen, zulüm gören insanlar var dersiniz, orada zulüm görenler sadece Kürt unsurlar mıdır da onlara devlet kurduran ABD, nüfusları en az üç milyon kadar olan Türkmenleri görmezden gelir. Amaç orada “**demokrasiyi yerleştirmek**”se, kurdurulan Kürt devleti içinde kalan Türkmenlere niçin temsil hakkı tanınmıyor? Ve daha kötüsü, yarın Irak’ta kurduracağı kukla rejim içinde Türkmenlerin haklarının yine göz ardı edileceğidir. ABD şu anda, bir büyük lokmayı parçalara ayırmakla meşgul. Çünkü, küçük lokmaların yutulması sırasında sıkıntı çekmek istemiyor. Ayrıca, binlerce kilometre uzakta ve kendisiyle hiç bir ilişkisi olmayan bu coğrafyanın yer altı zenginliklerine dünyanın gözünün içine baka baka el koyuyor. Bu insanlık dışı saldırıya destek verenler hem Tanrı yanında hem insanlar yanında suçlu olacak ve bu yaptıklarının hesabını mutlaka vereceklerdir. Bugünkü hükümeti oylarıyla iktidara taşıyan halk, şimdilerde sabah ezanlarıyla uyanıp, Abdulkadir Geylani’nin, İmamı Azam’ın, Hz. Ali’nin mezarlarını bombalayanlara ve onlara destek olanlara beddualar ediyor. Bu aymazlık devam ederse, üç beş gün sonra da aynı halk, Halil ür Rahman makamını bombalayanlara beddua okumaya başlayacak.

BUNDAN SONRA SIRA KİMDE?

ABD küçücük ve yıllarca ambargo altında ezilmiş olan bir devlete saldırırken, hiç düşündünüz mü niçin bu kadar çok asker, araç-gereç, mühimmat yığıyor bu bölgeye? Bununla ilgili hiç bir soru gelmedi mi aklınıza? Zaten fiilen üçe bölünmüş durumda olan ve halkının karnını doyurmaktan aciz bir devlete saldırarak için bu kadar güç çok fazla değil mi? Hani, ABD’nin o müthiş teknolojisi? Niçin o teknoloji-

yi devreye sokup, Saddam'ı saklandığı köşede tek atışla yok edip, zavallı Irak halkını onun zulmünden kurtarmıyor? Niçin ısrarla Orta Doğu'ya askeri yığınak yapıyor? Türkiye'den Karadeniz kıyısındaki limanları niçin istemişti? Karadeniz'le Irak sınır olduğu için mi? Beyler, eğer gafletteyseniz uyanın artık. Bunca yıldır uygulattırılan yanlış politikalarla borç batağına sokulmuş olan Türkiye, direnemez hale getirilmeye çalışılıyor. ABD'nin hedefi, bu coğrafyada, kendisine direnemeyen piyon devletçikler kurmaktır. Bunun ilk adımını Irak'ta atıyor. Bunun peşinden yöneleceği adresi bilmek için kahin olmaya gerek yok. Yeni adres öncelikle Türkiye'dir. Hedef ilk önce Türkiye'nin güney doğusu olacaktır. Sonra sırayla, Büyük Ermenistan ve Pontus gelecektir. Şimdi güney doğudaki illerimizde yaptığı yığınak ve alt yapıyı yarın bize karşı kullanmayacağını, "bunun olmasına izin veren, sizler" garanti edebilir misiniz?

MEVCUT DURUM

Bugün içinde bulunduğumuz durum, çaresiz-çözüksüz bir durum değildir. Bu boyunduruktan çıkmanın, bu bataktan kurtulmanın yolu, ABD'nin dayatmasıyla Irak'a saldırmak değildir. Çöküntü ekonomiktir, çözümü de ekonomi ile olacaktır. Ancak, ekonomik çözümden kastımız, zaten geçinemiz duruma getirilmiş bu soylu milleti, altından kalkılamaz yeni vergilerle boğmak değildir. Millet zaten yeteri kadar sıkıntı içine sürüklenmiştir. Yıllarca, iktidara gelenler hep aynı şeyi istemişlerdir bu millettten. "Fedakarlık ve kemer sıkma." Fakat, bu işte bir yanlışlık vardı. Kitleler kemer sıkarken, çok küçük bir azınlık sürekli kemerlerini gevşetiyor, sürekli gayri menkul koleksiyonlarını zenginleştiriyordu. Halk fakirleştikçe, birilerinin servetleri artıyordu. Kısacası, yetkili bir takım kişiler, yakın çevrelerindeki bir avuç hırsızla iş birliği yapıp, bu ülkeyi, bu milleti soyuyordu. Sonra, bir süreliğine

kenara çekilip, ülkeyi karşı takımın hırsızlarına bırakıyorlardı. Daha sonra da kalkıp, bir birlerini “aklayıp-paklıyorlardı.” Ömürleri boyunca hiç çalışmamış, ticaret yapmamış, ticaret yapmışsa da sürekli zarar etmiş kişiler, bavullar dolusu tutacak kadar dövizi, yüzlerce kilo altını ve ülkenin dört bir yanında yer alan kıymetli gayri menkullerini mal bildiriminde beyan ediyorlardı.

Beyler, bu ülkenin 110 milyar dolar civarında dış borcu bulunmaktadır. Bir o kadar da iç borcu mevcuttur. Açıklanan rakamlar doğruysa, 2003 yılı içinde ödeyeceğimiz borç faizinin 34 milyar dolar olduğu söyleniyor. ABD'nin veya AB'nin bize her ne sebeple olursa olsun, vereceği üç-beş dolar bizi içinde batmakta olduğumuz bataklıktan kurtarmayacaktır. Bacasız sanayimiz turizm de bu ortamda iflas edince, çaresiz bir durumla karşı karşıya kaldık. Peki bu gidişin sonu nereye varacak? Bu borçlar hangi kaynaktan ödenecek? Bu milletin ne kadar birikimi varsa, özelleştirme adı altında sağa sola peşkeş çekildi ve çekilmeye devam ediyor. Yarın üç gün sonra kendi yurdumuzda yabancı konumuna düşeceğiz. Tarım ve hayvancılık bitirildi. Bilinçli olarak üretim engelleniyor. Geçimini tarıma dayalı bir ekonomiden sağlayan yetmiş milyonluk bir ülke nasıl doyurulacak? ABD'nin veya AB'nin ucuz(!) satacağı buğdayla, şekerle, tütünle mi? Peki söyleyin o zaman, bu ülkede yaşayan insanların her şeyi bilme hakkı var. Nasıl düze çıkacağız, çocuklarımızın geleceği nereye doğru gidiyor?

Bugüne kadar siyaset yapanlar ve hali hazırda ülkeyi yönettiğini iddia edenler! Şu ana kadar bu millete anlattıklarınız sadece kurt masalı. Ne bir programınız var, ne de halkın bilmediği bir çıkış yolunuz. Sizler sadece ve ne pahasına olursa olsun, sırça sarayda oturmak ve ABD-AB ne verirse onunla yetinerek bu ülkeyi ve bu ülkenin insanlarını sonu belirsiz bir maceraya sürüklemek istiyorsunuz. Bu maceranın sonucunu siz bilmiyorsanız, bu millet çok iyi biliyor. Bu milletten kastım Türk Milletidir. Bu gidişin sonu, Türk Milletinin bu

vatan üzerinde köleliğidir. Bunun başka bir izahı yoktur. İşte AB artık ülkemizin “Kemalist” konumunu tartışmaya açıyormuş? Ne demek? Sen kimsin ve hangi hakla benim atalarımın kanı ve canıyla kurduğu bir devletin meşruiyetini tartışabiliyorsun? Buna nasıl cesaret edebiliyorsun veya sana bu cesareti kimler veriyor? Ekonomik çıkmazda oluşumuz her şeye boyun eğmemizi mi gerektiriyor? Zaten “**verilse bile dipsiz kuyulara gideceği**” bilinen paralarla mı kurtulacak bu millet ve bu devlet.

ÇÖZÜM

Milleti yalan-yanlış şeylerle oyalamayın. Bu ülkenin ve bu milletin yolu kapalı değildir. Sadece son on yılda bu devletin kasasından çalınan paranın 90 milyar dolar olduğunu, bu ülkede bakanlık, millet vekilliği yapmış insanlar da söyledi, biz de defalarca yazdık. Bu paranın 110 milyar dolara ulaştığını söyleyen bazı yetkililer de çıktı. İşin garip tarafı ise, bu paranın tamamının, toplam 262 isim tarafından **çalındığı** da bazı yetkili birimler tarafından biliniyor. Ne hikmetse, bu 262 kişinin büyük kısmını bütün Türkiye çok yakından tanıyor. Gölgede kalanlar daha az. Bu çalınan paraların hangi ülkelerde ve hangi bankalarda olduğuna dair bilgi, sanırım devletin ilgili kurumlarının elinde mevcuttur. **Bu ülkenin düze çıkmasının ilk ve tek şartı, çalınan bu paraların tekrar devlet kasasına dönmesinin sağlanmasıdır.** Bu yapıldığı takdirde, bunu yapan siyasi iktidar 70 milyon insanın gönlünde taht kuracaktır. İşte o zaman, verdiği paraların hortumlanmadığını gören insanlarımız, devlete sınırsız destek verecektir. IMF ve benzeri sömürge kurumlarının boyunduruğundan çıkarıldığında ülke insanı kendini daha özgür bir ortamda bulacak, üretimi kısıtlanmayacak, geçim yolları tıkanmayacak, ekonomik büyüme artacak, istihdam sağlanacaktır. En önemlisi de vatandaş tekrar devlete

güvenmeye başlayacaktır. Üç-beş dolar hatırına evlatlarını kardeş bir ülkenin toprağına, kendi kardeşleri ile savaşmaya göndermeyecektir. Binlerce yıldır milletler camiasında hak ettiği yeri korumuş olan yüce milletimiz bugünkü zilletlere katlanmak zorunda bırakılmamalıdır.

Sonuç olarak, vatandaşa tekrar “kemer sıkma” tavsiyesinde bulunmadan, yeni ve haksız vergi yüküyle halkı canından bezdirmeden önce, bu mazlum milletin cebinden çalınan paraları devlet kasasına döndürün. Bunu yapmadığınız takdirde, halk sizin de bir şey yapacağınıza inanmayacaktır. Bu millet her türlü hile yoluyla kendisini soyanları sürekli siyasilerle kol kola görmekten bıktı, usandı. Siyasilerin görevleri hırsızlara kol kanat germek değil, bu milletin insani standartlarda yaşamasını sağlamaktır. Yoksa öyle, ”bir savaş çıksın da üç-beş dolar yolumuzu bulalım, onlarda dipsiz kuyularda kaybolsun” mantığı ile devlet yönetilmez.

BARIŞ ŞARKILARI

Günlerdir konuşuluyor, Sezen Aksu tarafından verilen konserde seslendirilen şarkılar. Her konuda olduğu gibi, kıymetli basınımızın kıymetli elemanlarından da gün görmemiş nitelikte inciler dökülmeye devam ediyor. Yok efendim; “Kürtçe türkü söylemekle ülke bölünmezmiş”, yok efendim;

“Korkarım bölünme korkusu bizi bölecek”miş, “Bırakın kurşunlar yerine notalar konuşsun”muş. Daha daha; “Türkiye bu tür konuları aşmalıymış.” “Müzik ve sanat siyasetin dışında tutulmalı”ymış.

Yukarıya, beyan edilen incilerin çok çok az bir bölümünü aldım. Diğer almadıklarımın içinde ise neler var neler. Yukarıdaki beyanları okuyunca zannedersiniz ki; bir masum şarkıcı çıkıp, yöresel ağızlarla iki üç şarkı söylemiş, bunu duyan güvenlik güçleri de hemen orayı basıp, şarkıcıyı tutuklamışlar, saz çalanları coplamışlar, konseri(!) dinlemeye gelenleri de göz yaşartıcı gaz kullanarak oradan uzaklaştırmışlar. Ee, durum böyle olunca da, yetmiş milyonluk ülkenin içindeki, sayıları kelaynak kuşlarını geçmeyen “İnsan Hakları Havarileri” kuruldukları köşelerden veryansın ediyorlar. Allah’tan ki bunlar var. Ya bunlar da olmasa bu millet ne yapar? Bu zavallı halkın haklarını kim korur? Bu anadan doğma dokunulmaz olanlar, her gün bas bas bağırıyorlar: “Türkiye’de demokrasi yok, Türkiye’de demokrasi yok.” Bu “Olmayan demokrasi” sayesinde, bu ülke babalarının çiftliği imiş gibi davranıyorlar. Bir noktada onlara hak vermemek elde değil. Gerçek-

ten, onların dediği gibi demokrasi olsaydı bu ülkede, şu anda her biri suspus köşelerinde oturuyor olurlardı. Kalkıp da; “Kanun gibi kadın, ne yapsa kanun oluyor” diye birilerine gaz veremezlerdi.

Basının haberi veriş biçimi çok manidar. Bir büyük gazetede aynen şöyle söyleniyor: “Ünlü sanatçı Sezen Aksu’nun 30Ağustos’ta İfes Antik Tiyatro’da verdiği konseri eleştiren Ege Ordu Komutam Hurşit Tolon yalnız kaldı. Tolon’a sadece MHP’den destek geldi. ANAP, CHP ve AKP Sezen Aksu’yu desteklediler. Aksu, büyük bir koro eşliğinde verdiği konserde Türkçe, Kürtçe, Arapça, Ermenice ve Rumca eserler seslendirmişti.” Bu metin haber olma özelliğini daha başlık halindeyken yitirmiş bulunuyor. Bu bir haber değil, yorumdur. Ve de vatandaşı yönlendirme amacı taşımaktadır. Eğer bu haber olsaydı, bu haber metninin içinde, “Hurşit Tolon yalnız kaldı” ibaresi yer almazdı. Hurşit Tolon, yolda yürüyen her hangi bir vatandaş mıdır, yoksa, T.C. Devletinin varlık, birlik ve bütünlüğünün teminatı olan, Türk Silahlı Kuvvetleri’nde bir ordu komutam mıdır? Ve yalnız mıdır? Kendi hesabı ve çıkarları uğruna mı çalışmaktadır? Dış tahrik ve müdahalelerin yanı sıra iç ihanetlerin pervasızca sergilendiği bu ortam için atalarımızın söylediği bir söz ne kadar da anlamlı ve uygun düşmektedir: “Çingene çalar, Kürt oynar.” Evet, şimdi Türkiye’de maalesef, bu durum yaşanmaktadır. Kimin çalıp, kimin söylediği ve kimlerin oynadığı da herkesin malumudur.

Haydi diyelim ki Hurşit Tolon paşa bu söylediklerini kendi kişisel görüşü olarak söyledi. Ve de kendisi önemsiz(!), hiçbir yetkisi ve sorumluluğu olmayan(!) bir vatandaş olduğu için, onu “Yalnız” bıraktınız. Peki, şu anda ülkemizin nüfusunun yaklaşık beşte birini temsil eden, mecliste en çok millet vekili bulunduran bir siyasi parti konumundaki MHP’nin desteği de Hurşit Paşa’nın yalnız kalmasını engelleyemiyor mu? Yani, zata alilerinizin takdîrlerine göre, Hurşit Paşa’nın mensubu olduğu kurumu görmezden gelirken, bu ülke nüfusunun beşte birini

de mi yok sayıyor, görmezden geliyorsunuz? Eğer öyle yapıyorsanız, ki öyle yaptığınız ortada, bu hak ve yetkiyi kimden alıyorsunuz. Türk toplumunu ve onun kurumlarını böyle hassas konularda niçin belli kamplarda gösterme gayreti içine giriyorsunuz? Şu anda mecliste temsil bile edilmeyen bir siyasi parti, halkın iradesini kişisel iradeleri ile çöpe atmış insanların sonradan oluşturduğu bir parti ve baraj sıkıntısı çeken bir başka partinin mensuplarının yaptıkları açıklamalar sizce; halkın iradesine saygı duyan insanların oluşturduğu bir siyasi parti ve T.C. Devletin hali hazırda görevini aksatmadan yürüten bir kurumunun önemli bir makamını işgal eden, şaibesiz, onurlu, kendi şahsi çıkarlarından önce ülkesinin ve milletinin çıkarlarını düşünen bir görevlinin açıklamalarından daha mı önemlidir? Ülkenin en sağlıklı çalışan kurumu ve en büyük siyasi partisi sizin gözünüzde o kadar küçük ki, ne yapsalar “yalnız kalmak”tan kurtulamıyorlar.

30 Ağustos T.C.Devletinin ve Türk Milleti'nin zafer bayramıdır. “Türk Milleti” sözü ise, T.C. Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkesi kapsar. Böyle anlamlı bir günde, ABD'nin, AB'nin ve daha başka güçlerin çabaları ve dayatmaları ile, devletimizin ve milletimizin içinden yeni bir devlet ve millet yaratma çabalarının zirveye çıktığı bir ortamda, başka yapacak hiçbir etkinlik kalmamış gibi, “Çingene'nin çaldığı, Kürdün oynadığı” toplantılar tertip etmek ve bir yerlere “anlamlı” mesajlar vermek, bu ülkede aydın(!) ve sanatçı(!) olmanın olmazsa olmaz şartı mıdır? Ya da, annenizle babanızın evlilik yıl dönümünde ilgili bakanlık size bu izni versin diye kulis mi yaptınız?

Kendi Kürt bile olamayan, çok kıymetli bir aydınımız(!) ise buyuruyorlar ki; “Bırakın kurşunlar yerine notalar konuşsun.” Yani ne kadar açık bir düşünce değil mi? Kendisi için bazı basın ve yayın organlarında “Sabetaycı”, “Yahudi dönmesi” gibi iddialar yer aldığı halde, çıkıp ne “Evet, ben bir Yahudi dönmesiyim” ne de “Hayır, bert bir Türk'üm “diyemeyen bu zat, bugüne kadar hiçbir zaman Türk

Milletinin kutsallarını, milli ve manevi değerlerini savunma konusunda bu kadar hassas olmamıştır. Ve şimdi, “Bırakın, kurşunlar yerine notalar konuşsun” derken kendini ele verdiğinin farkında değildir. Muhterem beyefendi, soruyorum size; orada şarkı türkü söyleyenlerle, Türk Silahlı Kuvvetlerinin bin bir fedakarlıkla mücadele ettiği ve dersini verdiği silahlı eşiya gruplarını aynı gözle mi görüyorsunuz da böyle konuşuyorsunuz? Kendilerini dünyanın efendileri ilan eden bir avuç emperyalist fanatiğin zorlaması ve oyunlarıyla kandırılarak, kendi ülkesinin, kendi devletinin silahlı kuvvetlerine savaş açan zavalıların akıbeti ortadadır. Şimdi, silahlı mücadelede dersini alan eşiya bozuntularına moral vermek ve de başarılı olamadıkları bölücülüğü kültürel alanda yaparak daha tesirli olacaklarını vurgulamak için mi kurşunların yerini notalar alsın diyorsunuz? Türk Milletinin ve onun devleti olan Türkiye Cumhuriyeti Devletinin, kendi vatandaşları ile savaşı ve sıkıntısı söz konusu bile değildir. Onlara bu yolun daha masum görüntülü ve daha tesirli olduğunu anlatmakta olanlardan haberiniz yok mu? Tıpkı “Cumartesi anneleri” gibi. Sayın aydınımız(!), o notalar bizim notalarımız. O notaları terennüm edenlerde bizim vatandaşlarımız. Ve bizim de vatandaşlarımızla bir savaşımız söz konusu bile değil. Bizim savaşımız, yabancı uşaklığı yapan, devletimizin ve milletimizin düşmanlarının attığı kemikleri yalamaktan şeref duyan şerefsizlerledir. Siz üzüntü duymayın, notalar binlerce yıldır konuşuyor ve konuşmaya devam edecektir. Silahlar da, varlığımıza, birliğimize, dirliğimize silah çekenlere karşı gerektiği zaman konuşuyor ve de her gerektiğinde de konuşmaya devam edecektir. Siz kendi işinize bakın.

Türkiye, bölücü terör odaklarının bütün tahriklerine karşılık, beklenen oyuna gelmemiştir. T.C. Vatandaşları bu etnik tuzakları boşa çıkarmasını bilmiştir. Kısacası, Türkiye bunları aşmıştır. “Türkiye bunları aşmalıdır” diyenlere söylenecek bir tek söz kalıyor: Günay-

dın! Toplumun birbiri ile bir sorunu yok. Sorun sadece, bu ülkede paraya-pula, makama -mevkie, şana- şöhrete kavuşmuş bazı zevatın kafalarındadır. Onlar, kendi kafalarındaki sorunları, milletin sorunları imiş gibi vehmederek ortalığı bulandırıyorlar. Bilindiği gibi, Kerkük-Musul meselesi gündemde iken, İngilizlerin tahriki ile Şeyh Sait adlı bir zavallı kandırılarak, kendi devletine silah çekmişti. Bu yaptığının karşılığını gördü ama neye yarar, İngilizin istediği de gerçekleşti. Kerkük-Musul meselesinde aleyhimize gelişmeler yaşandı. Şimdi, Türkiye’de 3 Kasım’da seçimler yapılacak. ABD ise Irak’ı Kasım ayının sonunda vuracağını açıklıyor. Ne güzel zamanlama değil mi? ABD’nin şu anda seçim arefesinde, Türkiye’de iktidar olmak isteyenlerden kimi desteklediği herkesin bilgisi dahilindedir. Bu zat, defalarca ABD’ne giderek kapalı kapılar ardında görüşmeler yapmış, bir takım taahhütlerde bulunmuştur. Bazı kaçaklarla görüşmeler yapıp ortak stratejiler belirlemişlerdir. Ve en önemlisi, ABD’nin desteğini almak için, ABD’nin menfaatlerini koruyacaklarını taahhüt etmişlerdir. Şu anda ABD’nin menfaatine uygun düşen ise, Kuzey Irak’ta, binlerce yıllık kadim Türk yurdunda bir kukla Kürt devleti kurmaktır. Bütün bu oyunların altında yatan gerçek budur. Bu hedef nihai hedef değildir. Nihai hedef, söylemekten çekinmedikleri, “Türkiye’nin parçalanma zamanı gelmiştir” kararı ve hedefidir.

Bir kaçakla, bir döneği ABD’de bir araya getiren güç, kaçak adına düzenlenen konferansın ikinci gününde, **“Türkiye, bir Kürt devleti kurulmasını engellemeye çalışırsa, bunun Türkiye’ye çok pahalıya mal olacağını ve Türkiye’nin önemli toprak kaybına uğrayacağını”** öne sürüyordu. Bu gücü temsilen konuşan kişi ise, CIA’nın Ortadoğu masası görevlisi ve ABD’nin İstanbul eski Başkonsolosu Graham Fuller’dır. Bu kişi ABD’de “Kaçak”a destek verirken, Türkiye’de de, ABD’nin “Türkiye’nin yeni umudu” yaptığı siyasi yasaklı, dün şeriatçı, bugün liberal, bir döneğe zıttı destekliyordu. Türkiye Cumhuriyeti

Devletini parçalayıp, onun toprakları üzerinde bir Ermenistan, bir Kürdistan, bir Pontus devleti, bir sözde şeriat devleti kurmak isteyen Türk düşmanı güçler, bir “Kaçak”la, bir “Dönck”i ABD’de buluşturup, hayallerini gerçekleştirecek ortamı yaratacaklara güç veriyorlardı. İşte, bugün Türkiye Cumhuriyeti Devletinin ve Türk Milletinin ulusal zafer günü olan 30 Ağustos’ta “Çingene çalıp, Kürt oynuyorsa” bütün bunlar, yukarıda açıkladığımız ham hayallerin zeminini hazırlamak içindir. Arzulanan, üniter bir Türk devleti yerine, tekrar bölünmeyi kolaylaştıracak yeni bir Osmanlı modelinin hayata geçirilmesidir. Bu arzuları o kadar güçlüdür ki, Osmanlı’yı o kadar özlemişlerdir ki, o gün sahne alanlar arasında, bir de “Enderun Klasik Türk Müzik Topluluğu” varmış. Enderun’un neyi temsil ettiğini bilmeyenler, Yeni Hayat Dergisinin 2002 Şubat sayısındaki “Soysuzlar Mektebi Enderun ve Türklerin Kaderi” adlı yazımızı okurlarsa -çok kısa- bilgi sahibi olurlar. Böyle anlamlı(!) bir gecede, Türk müziğini temsilen sahneye çıkanların, Türklerin alınması kanunla yasaklanmış olan bir mektebin adım taşıyor olması bile çok anlamlıdır.

Ee, ne yaparsınız, devletin sahibi olanlar, böyle önemli bir günde meydanları, salonları doldurup, şarkılarla, türkülerle, halaylarla, minnet ve şükran dualarıyla ortalığı çınlatmazsa, meydan böyle Çingene ile Kürde kalır. Sonra da “second leydi”ler koşu koşu o notaları dinlemeye giderler. Bu ülkede, Türk Devleti ve Türk Milleti için can siperane çalışıp, gece gündüz demeden vatan toprağını dolaşarak görev yapan vatan evlatları, yine bu ülkenin yasalarıyla hapse tıkalıyorsa, verdiği emekler, yaptığı işler, “Çingenenin çalıp, Kürdün oynadığı” bir hezeyan gecesi kadar değerli bulunmuyorsa, ben merak ediyorum, Hurşit paşa niçin böyle bir eleştiri yapıp da kin ve nefret oklarını sinesinde toplamıştır. Bugün Korkut yarbayı hapsedtirenler, ya yarında Hurşit paşadan hesap sormaya kalkarlarsa! Zaten, meclisimizin en kalabalık partisini ve onun liderini adeta yok sayarak, halkın gündeminden

uzak tutup, onlara gereken dersi veriyorlar. Kısacası, Türkiye’de Türk Milleti’nin haklarından bahseden herkes bir şekilde cezalandırılıyor. Düşman o kadar kin ve nefret dolu ki, hiç unutmuyor. Mümkün ise görevdeyken, değilse, emekli olunca, o da mümkün değilse öldükten sonra mutlaka intikam alınıyor. İşte Atatürk’e yapılan saldırıların altında yatan gerçek de budur. Atatürk, Türk Milleti’ni yok sayan ve dönme devşirmeleri Türk Milletinin yönetimine getiren Osmanlı hanedanı çöküp, tarihin karanlıklarına gömülünce, onun yerine Osmanlı modeli bir devlet değil de, Türklerin Ulusal Devletini kurduğu için, sağcısı, solcusu, şeriatçısı, ikinci cumhuriyetçisi ve diğer azınlık ırkçılarının boy hedefi haline getirilmiştir. Eğer Atatürk, Osmanlı modeli bir devlet kurup, kendini halife ilan edip, Türk Milleti’ni aşağılasaydı, yukarıda saydığım gruplar şu anda onu bize methediyor olurlardı. Halbuki ondan nefret ettiklerini artık gizlemiyorlar bile. Bir süre sahte Atatürkçülük yapanlar da, bu işten vazgeçmenin zamanının geldiğine kanaat getirmiş olacaklar ki, yüz seksen derece dönerek, hepsi Atatürk düşmanı kesildiler. Günümüz olaylarını doğru tahlil edebilmek için, tarihi iyi bilmek, doğru bilmek gerekir. Bunun için de okumak, araştırmak gerekir. Toplumu aç bırakır ve bir ekmeğin peşine bir ömür koşturursanız, o insan ne okumaya, ne araştırmaya, ne de gerçekleri öğrenmeye fırsat bulabilir. Artık o, gazetelerden ve TV’lerden duydukları ve gördükleri ile yetinmek zorunda kalacaktır. Onlar da gerçekleri çarpıtıyorsa, sonuç bugünkü gibi olacaktır.

Türk Milleti kendisi için can veren, kan veren, istikbalini veren evlatlarını bağına basmaz, onlara gereken değeri vermezse, ya da değer veriyorsa, bunu topluma yansıtmazsa, kendi geleceğini bitiriyor demektir. Türk Milleti ne zaman Kaymakam Kemal’in, Topal Osman’ın şehit oldukları yere devasa heykellerini dikerse, İbrahim Şahin’in, Korkut Eken’in yattıkları hapisanelerin önüne onların heykellerini dikip, kaidesinin üzerine; “Bu hapisane İbrahim Şahin’i-Korkut Eken’i

ağırlamakla şereflenmiştir” diye yazarsa, o zaman geleceğe güvenle bakacaktır. Yoksa, terazinin bir kefesine bir ton, diğer kefesine de üç beş tane gram ve kuyumcu santimi koyarak, terazinin iki kefesini dengelediklerini iddia edenler, başımızdan hiç eksik olmayacaktır.

BİR, İNCİLİ ÇAVUŞ HİKÂYESİ

Bilinen bir hikaye vardır hani, Padişah İncili Çavuş'a der ki; "Çavuş, öyle bir kabahat işle ve bu kabahat için öyle bir özür dile ki, özrün kabahatinden büyük olsun."

İncili Çavuş günlerce düşünmüş, nasıl olur bu iş diye. Ee, serde hazır cevap olarak tanınmış olmak da var. Bunu mutlaka yapması gerek. Böyle kara kara ne yapabilirim diye düşündüğü bir gün bakmış ki, padişah hamamdan çıkmış, havlusuna sarınmış, ağır ağır odasına giden merdivenleri tırmanıyor. Kafasında bir şimşek çakmış. "Evet işleyeceğim kabahat bu" diyerek sessizce padişahın yanına sokulmuş ve padişahın sarındığı havlunun eteğini kaldırıvermiş. Padişah toparlanıp, bu densizliği kimin yaptığını görmek için geri dönüp İncili Çavuş'u karşısında görünce, öfkeyle bağırması: "Bre densiz, sen ne yaptığını sanıyorsun?" İncili Çavuş hemen birkaç adım geri çekilip, el pençe durarak cevap vermiş: "Bağışlayın sultanım, ben sizi hanımı sultan zannetmiştim."

Sonrası malum. Padişah muhafızlarına hemen bu densizin kellesini vurmalarını emretmiş. İncili Çavuş da bu yaptığının, padişahın istediği kabahati işlemek ve kabahatten büyük özür beyan etmek olduğunu anlatarak kellesini kurlarmış.

Bir vatandaş, roman yazmak istemiş. Uzun uzun düşünüp taşınmış, romanın konusu ne olmalı diye. Sonunda uygun gördüğü bir konu bulmuş ve emek verip bu romanı yazmış. Yazabilir, kim ne karışır.

Sonra, bu roman -keşfedilmiş- ve filmi çekilmiş. Yani öyle her romanın filmi de çekilmez hani. Romanın bir özelliği olacak ki filme konu olsun. Demek ki keşfedenler bu romanda bir özellik bulmuşlar. Olur ya, biz film yapılacak romandan anlamayız. Her işin bir erbabı vardır. O keşfedici kişi de film yapılacak eserleri seçme konusunda uzmanmış demek ki. Neyse uzatmayalım, film çekilmiş, sinemalarda gösterilmiş. Türkiye sinema tarihinde görülmemiş(!) bir ilgiye ve alakaya mazhar olmuş. Hasılat rekorları kırmış. Halk bu filmi izlemek için sinema önlerinde bir birini çığniyormuş(!). Sinemaların önündeki kuyruklar kilometrelerce uzamış. Karaborsada biletler beş yüz milyona(!) satılıyormuş. Ee, böyle beğeni toplayan bir film her halde sıradan ve basit bir film değil. Böyle olduğu için de ülkede her yıl geleneksel olarak yapılan, Kastamonu Altın Ayva Film Festivalinde altı dalda birden altın ayvaları toplamış. Her halde halkın bu kadar beğenisini toplayan bir filmi jüri üyeleri de gözden kaçırarak değil ya! Bunlar da yetmemiş, film ayrıca Oskar'a(!) aday gösterilmiş. Buraya kadar her şey güllük gülistanlık.

Bu arada filmin konusunu unuttuk. Film, 1940'lı yıllarda ekonomik kriz nedeniyle Türkiye'de uygulamaya konulan varlık vergisini vermediği için Muğla'nın Bodrum ilçesine sürgün edilen Musevi asıllı bir vatandaşı anlatıyormuş. Ancak, filmin senaristi, romandaki Musevi vatandaşı bir hamlede Ermeni yapıvermiş. (Halbuki Rum da yapabiliirdi) Bu da gayet normal. Zaten Ermenistan ve Türkiye dışında yaşayan Ermeniler de son zamanlarda oluşturdukları lobilerle, Türkiye'yi Ermeni soykırımını iddialarını tanımaya zorluyorlarmış. Bazı devletlerin meclislerinden bu iddiayı tanıyan kararlar çıkmaya başlamış. ABD'de, Fransa'da ve başka bazı ülkelerde Ermeni soykırımını anma anıtları diktiriyorlarmış. Yurt dışında çöreklenmiş bazı akademik unvan sahipleri de Türk olduklarını iddia etmelerine rağmen, Ermenilerden daha ateşli bir şekilde Ermeni tezlerini savunma-

ya başlamışlar. Ee ne diyeceksin, bizim bir atasözümüz vardır hani; **“Gavurun ekmeğini yiyen, gavurun kılıcını sallar”** diye. Dünyada insan hakları var. Kimseye bir şey diyemezsiniz. Eğer o adam iddia ettiği gibi Türk ise ve buna rağmen o adama bunu yaptırabilmişlerse, helal olsun adamlara!

Aslında buraya kadar da bir şey yok. Biz biraz konuyu dağıttık her halde. Esas olay nereden çıkmıştı? Evet, Türkiye’de yaşayan başka bir vatandaş da, nereden aklına esti ise, kalkıp bu filmi eleştirmiş. Bir takım düşüncelerini açıklamış. Osmanlı ordusunun bir subayının, bir Ermeni kıza tecavüzle suçlanmasına bozulduğunu belirtmiş. Kısacası kanına dokunduğu için, bunları hazmedemediğini belirtmiş. Bunu üzerine, film konusu olan romanı yazan vatandaş açıklama getirmiş konuya. “Efendim, siz ne anlarsınız roman okumaktan, film seyretmekten. Bi defa, o kıza tecavüz eden bir Osmanlı Subayı değil. Hamidiye Alaylarının subayı.” Bunun Türkçesi şöyle yorumlanmış. “O tecavüzcü subay, Türk değil, bir Kürt.” Savunmaya bak, ne kadar güzel değil mi? Öyle bir özür beyan ediyor ki adam, özü kabahatinden büyük. İncili Çavuş’u bile sollamış bu konuda. Her halde bunalınca, kendisinin de Türk olduğunu hatırlamış olmalı ki, son anda Türklüğün şerefini kurtarmak için, tecavüzcüyü Kürt ilan edivermiş. Ne kadar yakışık alıyor değil mi? Böyle filmlere konu olabilecek romanlar yazan bir vatandaş da böyle bir açıklama yakışırda zaten.

*

Bakıyorsunuz, bu roman yazarının patronu, iki lafının başında, “AB’nin yolu Diyarbakır’dan geçer” diyor. Elemanı da, bunalınca, insanları “Kürt” olmakla, adeta suçluyor. Yani şimdi entelektüellik bunun neresinde? Bir yandan “Kürt kimliği” diye bir ucubenin ortada dolaştırılmasına destek vereceksiniz, bir yandan da, bu insanları aşağılayacaksınız. Acaba ne yapmak istediğinizin farkında mısınız, yoksa bütün bunları farkında olmadan mı yapıyorsunuz. Tabi ki te-

mennimiz, farkında olmadan yapıyor olmanız. Yoksa Atatürk'ün "Gençliğe Hitabe"sindeki bazı ifadelere muhatap olursunuz.

Bütün bu olanların ardından muhteşem medyamıza bakıyoruz ki, her biri bir yandan, olayı gündeme getiren insana saldırıyor. Saldırıları hakaret boyutunda. Saldırmakta da haksız değiller(!) hani. Adam ne sanattan(!) anlıyor, ne edebiyattan(!) anlıyor, ne sinemadan(!) anlıyor. Sonra da çıkıp konuşuyor. Tabi ki sana saldıracaklar. Ortalık böyle bulandırılacak ki bazı önemli ayrıntılar gözden kaçırılabilirsin. Mesela ne gibi ayrıntılar? Bu kitabın ve bu filmin, diasporadaki Ermenilerin faaliyetlerini zirveye çıkardığı ve yüz yıla yakın bir zamandan beri ilk defa bu kadar başarı sağladıkları, kendi tezlerini uluslararası kamuoyunda kabul ettirdikleri zaman dilimine rastlamasının bir tesadüf olup olmadığı ayrıntısı gibi.

*

Avrupa Devletleri tarafından, Osmanlı'nın çöküşünü hızlandıran bazı senaryolar, son zamanlarda Türkiye üzerinde uygulanmaya çalışılıyor. Osmanlı'yı bitiren senaryo tekrar gündeme getirilmektedir. Osmanlı'nın çöküş döneminde batının şu üç yaklaşımı dikkat çekiyordu.

1- *Duyunu Umumiye, Reji idaresi vs. Yani, ekonomik baskı araçları. (Şimdi bunların yerini IMF, Dünya Bankası aldı. İki yüz Milyar dolar borcu olan bir ülkeye iki-üç milyar dolar daha borç vermenin karşılığında istedikleri tavizler herkesin malumudur.)*

2- *Girit adası Osmanlı'nın elinden alınmak isteniyordu. Ama, Yunanistan'a verilmek üzere değil! Kendi başına bağımsız(!) bir devlet olarak. (Şimdi Kıbrıs adası için aynı senaryo sahnelenmektedir.)*

3- *Osmanlı Devleti'nin yönetimi altındaki Arap toplumunda milliyetçilik hareketleri desteklenerek, Arap toplumu Türk milletinden koparılmaya çalışılıyordu. (Şimdi aynı senaryo Kürt*

kökenli vatandaşlarımız için yapılmaya çalışılıyor. Terörle sonuç alamadılar, olayı siyasi zemine taşımaya çalışıyorlar.)

Kendileri ayrı milletleri birleştirerek Avrupa Devleti’ni kurmaya çalışırlarken, Türkiye’yi Yugoslavya’nın akıbetine taşımak için ellerinden geleni esirgemiyorlar. Eğer Türkiye bir şekilde onların istediği çizgide ilerlemezse, onu istedikleri çizgide yürümeye zorlayacak gücü de oluşturmaya çalışıyorlar. Bu güç ‘Avrupa Ordusu’dur. Niyetlerini kendileri çok iyi bildikleri için, bu orduya Türkiye’nin alınmasını istemiyorlar. Çünkü bu ordu, en büyük fonksiyonunu Türkiye üzerinde icra edecektir. Ee, böyle bir orduya Türkiye dahil edilir mi? Tabii ki hayır. Nitekim, birkaç gün önce Yunun makamları, ‘Avrupa Ordusunun Türkiye’ye müdahale edebileceğini’ gündeme taşıdılar. Böylece kulaklar ve beyinler buna da alıştırmak isteniyor. Nelere alıştırmadık ki? Kıbrıs ve Türkiye’nin Güneydoğusunda kendilerince hayaller görenler ortaya çıkınca, Ermeni lobileri de iştahlanmaya başladı ve faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Avrupa Ordusu kurulmuşken ve de Türkiye’ye müdahale edebileceği aşikare dile getirilmeye başlandığını göre, hazır Türkiye’ye girmişken, Ermeni meselesi de hallediliverir değil mi? İşte bütün bu gürültünün-patırtının altında yatan gerçek bu. Bir romanla, bir filmle ilgili olarak yapılan masum(!) yanlışlıkların(!), bazı entel TC vatandaşlarını “mahcup” etmesini yeterli görüp olayı basite indirgeyenler, tekrar tekrar Atatürk’ün ‘Gençliğe Hitabe’sini okumalıdır. Belki o metnin içinde tanıdık birine rastlarlar.

Görüyorsunuz değil mi? Bir filmden çıktık, nerelere geldik. Yok canım, adamlar doğru söylüyor. Biz ne roman okumayı biliyoruz, ne de film seyretmeyi!

BEYAZ CENAZE ARABALARI

Ülke yangın yeri, insanlar açlık sınırının altında yaşamaya çalışıyor. Yerli krizler, yabancı krizlerin yansımaları ülkemizi, önüne geçilemez bir yangın yerine dönüştürmüş durumda. Kaynak sıkıntısı had safhada. Ülkenin iç ve dış borçlarının toplamı 200 milyar doların üzerine çıkmış. Ama biz yine de, yalvar yakar, tavizler karşılığında almak başarısını (!) gösterdiğimiz üç-beş milyar dolar borç için zil tokip oynuyoruz. Faizlerini bile ödeyemediğimiz borçlar bir kenarda dururken, biz yeni borçları nasıl alırız diye kapı kapı dolaşıyoruz.

Bu arada, bize borç veren uluslararası kuruluşlar, bizi fiilen yönetme noktasına doğru yürüyorlar. Falanı atayacaksınız diyorlar atanıyor. Falanı atacaksınız diyorlar atılıyor. Ne derlerse yapıyoruz. Aslında onlar da ne istediğini bilmiyor. Bir süre önce emekli yaşı 65'e çıksın dediler, hemen kabul ettik. İşçi memur sokağa döküldü. Mezarda emeklilik istemiyoruz diye. Bu defa, borç para verenler eski kararlarından vazgeçtiler ve "Emeklilik yaşı 50 olsun" dediler. Buna da olur dedik. İşçi memur yine sokağa döküldü. "Emekli maaşıyla geçemeyiz, bizi sokağa atmayın" diye. Kimse ne istediğini bilmiyor. Her kafadan bir ses çıkıyor. Bu mazlum ve suskun millet bile artık çileden çıkmaya başladı.

Ülkenin Cumhurbaşkanı, açıklama yapıyor. Sadece bankaları sorunların devletten çaldığı paraların tutarı 19 milyar dolarmış. Biz bu dolara muhtaçken, çok cüzi bir kısmını lüks hapisanelerde (!)

ağırladığımız, büyük bir kısmına ise hiç dokunmadığımız hırsızlar 19 milyar dolar gibi bizim için hayati bir öneme sahip paraya hükmediyorlar. Kimi, hapishaneden işlerini yürütüyor ve parasına (Aslında milletin parası) para katıyor. Kimi ise, şahitli ispatlı, belgeli hırsız olmasına rağmen, pişkin pişkin sırtarak aramızda dolaşmaya devam ediyor. Yüzüne tükürsen yağmur yağıyor diyecek türden şerefsiz insan müsveddeleri. Bunlara dokunulmıyor. Niçin? Çünkü bunlar öyle türedi hırsız değil. Uzun yılların tecrübesine ve birikimine sahipler. Her şeyi hesap ediyorlar. Çaldıkları minarenin kılıfını çok önceden hazırlıyorlar. Böylece soyup soğana çevirdikleri insanların arasında rahat rahat dolaşıyorlar. Hatta itibar görüyorlar. Hatta ülkeyi yönetmeye talip bile oluyorlar.

Toplum ise, üzerinde ölü toprağı serpilmişçesine horul horul uyumaya devam ediyor. Daha doğrusu -ediyordu.-Artık açlıktan guruldayan karnının gürültüsü nedeniyle ya da, açlıktan uyuyamadığı için ağlayan çocuklarının sesi yüzünden uyuyamıyor. Eski dönemler olsaydı, bu çocuklar da kolay avutuluyordu. Herkes aynı durumda, ülkemizde kriz var, kaderimiz böyleymiş. Gibi savunma mekanizmaları geliştirilerek çocuklar bir süre daha kandırılabilirdi. Ama artık TV'ler dünyanın dört bir yanını gösterdiği gibi bizim ülkemizin de dört bir yanını gösteriyor. Ve açlıktan ağlayan çocuklar ve açlığını -utandığı için- söyleyemeyen insanlar da bu programları ve haberleri herkesle birlikte izliyorlar. Ve anlıyorlar ki herkes kendileri gibi yaşamıyor. Osmanlı İmparatorluğu dönemlerindeki gibi, öncelikle İstanbul'da ve ülkenin bazı yerlerinde, bir eli yağda, bir eli balda olan ve lüks içinde yaşayan insanlar var. Bu insanlar o kadar yüz­süz ve arsızlar ki, o kadar şerefsizler ki (Devletini gözeten, vergi kaçırmayan dürüst zenginleri tenzih ederiz), ülkenin içinde yaptıkları talan ve vurgunla burada han-hamam sahibi olmaları yetmemiş gibi, dövize çevirdikleri paralarını da yurt dışındaki yabancı bankalara aktarıyorlar. Ve bir

gün kuyruklarına basan birileri çıkarsa diye, yurt dışında malikaneler satın alıyorlar. Ama biz hiçbir şey yapamıyoruz. Sadece onların mutlu yaşamlarını TV dizisi gibi izlemekle yetiniyoruz. Bunlar bir de dürüstlük taslayıp, “Yolsuzluğum ortaya çıksın, kendimi yakarım” gibi efelikler yapmaya da devam ediyorlar. Niye devam etmesinler ki? Nasıl olsa bu millet yutuyor. Belki bir gün beş parasız kalır da tekrar bu fakir milleti soymak için buraya dönmek zorunda kalırlarsa, söyleyecek sözleri olsun değil mi?

Uluslar arası arenada düşmanlarımız ve dost zannettiklerimiz her gün yeni tertiplerle bizi zor durumlara sokmaya çalışıyorlar. Osmanlı’nın çöküş döneminde tezgahlanan oyunların aynıları bugünlerde yeniden perde alıyor. Yer altı, yer üstü kaynaklarımızı kullanamayalım diye bin bir türlü oyunlar sergileniyor. Her kesimden insanlar satın alınarak bu ülkenin, bu milletin aleyhinde konuşduruluyor. Çalıştırılıyor. Asya’da Türk Cumhuriyetleri bağımsız devlet oldular, yanlarında biz yokuz. Afganistan yeniden yapılıyor, ortada biz yokuz. Öyle ki, paramız yok diye, İstanbul’da yapılacak bir toplantıyı Almanya’ya havale ediyoruz. Avrupa Ordusunun dışında tutuluyoruz. (Sanki Avrupa Devletinin içindeymişiz gibi) Kıbrıs konusunda bilinmeyenler devam ediyor. Kendi içinden satın alınmış insanlar çıkıp uluslararası arenada bize çelme atıyor. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, kalkıp kırk milyon insanın aç bi ilaç sürdürmeye çalıştığı tarımsal faaliyetleri kanun gücüyle yasaklıyoruz. Niçin? Birileri öyle istedi diye. Adamlar müstemleke valisi havasıyla dolaşiyor aramızda. Ne deseler anında yapılıyor. Sonra ne olacak, kimse bilmiyor. Koskoca bir milleti top yekûn açlığa mahkum etmek istiyorlar.

Kısacası durum berbat. Ortalık yangın yeri. Devlet ve mahalli idareler kaynak sıkıntısı içinde kıvranıyor. Çaresizlik boyumuzu aşmış. Belediyeler kaynak yokluğundan hizmet veremiyor. Büyük şehirlerde sular akıyor. İnsanlar çaresizlik içinde. İşte böyle bir ortamda iken,

bir de bakıyoruz ki; bir belediyemiz, bu kaynak sıkıntısı içinde iken “Beyaz cenaze arabaları” almış. Bu büyük başarı için kendilerini kutluyorum. Herhalde, “Dirilere hizmet veremiyoruz, bari ölüleri memnun edelim” diye düşündüler. Bundan daha iyi bir işi de bir büyük gazetemiz yapıyor. Bu haberi manşetten veriyor. Onları da tebrik ediyorum. Tam bir gazetecilik örneği sergiliyorlar. Zaten dünya güllük, gülistanlık. Ülkemiz Lale devrini yaşıyor. Gündemi oluştururken her halde böyle çok önemli (!) bir haberi manşetten vermelerinden daha gerçekçi bir şey olamaz. **Hepinizi tebrik ediyorum. İşte ülke bu sıkıntılardan böyle kurtulur. Maazallah, bir de çekilen bu sıkıntıların, krizin kaynağının yeşil cenaze arabaları olduğunu anlamasaydık ne yapardık değil mi?**

JET DEMOKRASİ VE AYASOFYA KİLİSESİ(!)

Yıl 2002. Burası Türkiye. Benim vatanım. 600 yıllık bir imparatorluğun yıkıntıları arasından kurulan 80 yıllık genç devletim. İnsana değer veren, Hukukun Üstünlüğüne inanmış, Laik, Sosyal, Demokratik bir devlet olarak kurulmasına rağmen, bugün henüz 80 yaşındayken; beli bükülmüş, dermanı kesilmiş, gözleri uzağı göremeyen, düşmanları karşısında direnemeyen bir insan görünümüne sokulmuş. İnsanlar mutsuz, insanlar gelecekte umutsuz. **Yarın endişesi** insanları intihara kadar götürüyor. Çocuğuna önlük alamayan baba, ar edip ölümü seçiyor. Bilmiyor ki bunun suçlusu kendisi değildir! Ama o bunları düşünecek durumda değil. Onun için bütün kapılar duvar. Onun için yer demir, gök bakır. Bu ülke vatandaşı olan birileri, her öğün yemeği başka başka ülkelerde yemek için özel uçaklarıyla dolaşırken, bu devleti kuranların çocukları, bir dilim kuru ekmeğe, bir yudum sıcak çorbaya muhtaç bırakılmış.(Bir dilim kuru ekmeğe ve bir yudum sıcak çorba ifadesi bir abartı değildir. Gören gözler bu durumdaki insanlarımızı görüyor. Görmeyenlere söylenecek bir sözümüz yok. Şimdilik.)

Büyük Türk evladı Mustafa Kemal Atatürk tarafından, bütün ko-kuşmuş yapılar geride bırakılarak, Türk Milleti'nin de diğer milletler gibi mutlu olma hakkına, yaşama hakkına, özgür olma hakkına sahip olması için bu Cumhuriyet kurulmuştu. İnsanların kaderi, bir başka insanın iki dudağı arasından çıkacak bir sözcükle belirlenmeyecekti. Yasalar önünde herkes eşit olacaktı. Hiçbir gruba, zümreye ayrıcalık

tanınmayacaktı. Ülkenin nimetleri eşit olarak paylaşılacaktı. Türk Milleti, kendi ülkesinde, başka milletlere mensup insanlar tarafından aşağılanmayacak, Osmanlı'da olduğu gibi, "Etrakı bi idrak" olmakla suçlanmayacaktı. Yeni, aydınlık ve bize ait bir gelecek düşüncesinin ürünüydü Cumhuriyet. İnsanlar kendilerini yönetecek olanları, kendi özgür iradeleri ile seçeceklerdi. Bu sisteme DEMOKRASİ diyorlardı. Atatürk, ölüm döşeğindeyken bile, çevresindekilere yabancılarla ilişkilerde çok hassas davranmalarını, onlarla anlaşma yaparak yardım alma yoluna gidilmemesini ısrarla söylemişti. Çünkü, emperyalist Avrupa ülkeleri, ancak bu yolla bizi oyuna getirebilirlerdi. Özgürlüğümüzü kolay elde etmemiştik. Bunu elimizden almak isteyenlerin oyunlarına gelinmesini istemiyordu.

Fakat 80 yıl sonra baktık ki, hiç bir şey tasarlandığı gibi olmuyordu. Vatandaş askerlik yapıyor, vergi veriyor, yasalara uyuyordu. Yani vatandaş dürüsttü. Bu dürüstlüğünün cezasını da aç kalarak çekiyordu. Çünkü ülkede dürüstlük, "Enayilik" olarak algılanmaya başlanmıştı. Son zamanlarda, kendimizden o kadar vaz geçtik ki, Türk Lirası değer kaybetmede rekorlar kırdı. İnsanlara -Dolar- kullanma alışkanlığı dayatıldı. Bağımsızlığımızın sembolü olan Ay Yıldızlı bayrağımızın yerine, emperyalist Avrupa'nın bayrağını asmaktan gurur duymaya başladı birileri. Her şey Avrupa Birliği içindi. Her şey Amerika'ya benzemek içindi. Yüzlerce basın yayın organından öyle topa tutuluyor, öyle beyin yıkama örnekleri sergileniyordu ki, vatandaş artık AB ile yatıp ABD ile kalkıyordu. Çünkü, bilinçli politikalarla aç bırakılan insanlara, kurtuluş adresi olarak, ya AB'ne giriş, ya da ABD'nin bilmem ne renk kartına sahip olma gösteriliyordu. Dünyada kendi kendine yetebilen yedi ülkeden biri olan Türkiye artık dışarıya avuç açıyor, birkaç dolar için geçmişinden ve geleceğinden vazgeçiyordu. Üstelik bütün bunları, halkın kendilerini yönetmesi için seçtiği yöneticileri yapıyordu.

Birileri çıkıp, “Bu treni kaçırsak, yüz yıl geriye gideriz” diyerek bizi AB içinde kaybolmaya davet ediyor. Birileri çıkıyor, devletin güvenlik güçlerinin verdiği mücadeleyi gereksiz gibi görerek, öldürülen otuz bin masum insanı görmezden gelerek, öldürülen kundak bebelerini unutarak, “Şehitlerin yaşama hakkı kadar Apo’nun da yaşama hakkı var” diyebiliyor. Birileri, bu ülkenin bölünmesinin yolunu açacak girişimleri marifetmiş gibi televizyonlardan halka anlatıyor ve her lafının başında, “AB’nin yolu Diyarbakır’dan geçer” diyor. AB’nin dayatması sonucu, “Kültürel haklar”, “Anadilde eğitim” gibi tuzaklar benim ülkemin meclisinde, benim halkımın seçtiği kişiler tarafından yasalaştırılıyor. ***Türk Milleti’nin bütün savunma mekanizmaları yok ediliyor.*** Bu yasalar nedeniyle kendini savunamaz hale getiriliyor. Bizi aralarına almayacaklarını açık açık söyleyen AB yöneticileri, tıpkı Gümrük Birliği(!) denen eşi görülmemiş uygulamada olduğu gibi, bizi tek yanlı olarak, sömürmek için, uzun vadede, “Yeni Dünya Düzeni” gereğince küçültmek için, insanlarımızı “Küresel Krallığın” -KÖLE-si yapmak için, canımızdan aziz bildiğimiz vatanımız üzerinde piyon devletçikler kurmak için her türlü önlemi alıyorlar ve bunları da halka “Ulusal Program” adı altında takdim ediyorlar. ***İşte 18 Kasım 2002 tarihinde Hıristiyan Demokratlar AB’ne başvurarak, Türkiye’nin daimi üye yapılmamasını ve -Özel Statü- sahibi olmasını teklif ettiler bile.*** Siz burada kendi kendinize gelin güvey olmaya devam edin. Ne hikmetse, bu emperyalistlerin destekçileri de hep servet, mal-mülk sahipleri oluyor. Dünyada, aynı metotlarla parçalanma sürecine sokulmuş ve parçalanmış onlarca ülke gözümüzün önünde dururken, hangi akla hizmet bu köleliğe “Evet” diyorlar anlamak mümkün değil. Bunları düşündükçe Büyük Atatürk’ün “GENÇLİĞE HİTABE”si gözümde daha da bir büyüyor. Çünkü orada her şey çok açık şekilde yazılmış. Biz bugün aynı şeyleri söylesek, çıkardıkları yasalarla bizi kolaylıkla suçlu durumuna sokacaklar. O büyük insan ta o zamandan bugünleri

görerek bizi uyarılmış. **İşte Atatürk'e her cepheden yapılan planlı saldırının nedeni asıl budur. İşte yiğit Türk evladı Topal Osman'ın mezar taşı bunun için değiştirilmiştir. Bu milletin çocukları, bu milletin düşmanlarını tanısın istemiyorlar:**

Kısacası, vatandaş bitkin, bezgin, yorgun, işsiz, aç bi ilaç. Devlet kendini korumak için yapılmış yasaları uygulayamıyor. Ya da çok ağır işleyen bir yargı sistemi yüzünden adaletin tecellisi gecikiyor. Yöneticilere, güven sıfırlanmış. Bizi idare etsin diye seçtiklerimiz veya onların yakınları bu fakir bırakılmış milleti soyuyor. Bankaların içini boşaltıyor. Ancak bunları yapanlara hiçbir şey olmuyor. Halen insan gibi aramızda gezip dolaşiyor bu çakallar. İşte bu ortamda, Tanrı bu millete acımış olacak ki, birilerini yanılıyor ve birileri seçim istiyor. Bu ülkede bir erken seçimi en çok isteyenlerin başında AB ve ABD gelirken, birileri seçim istiyor. AB ve ABD seçim istiyor çünkü, Ülkemizi “Yeni Dünya Düzeninde” nereye koymuşlarsa, oraya getirmek için acele ediyorlar. Halkın umut olarak gördüğü çevreleri çoktan kafakola almışlar. Biri Ulusalçı- Halkçı olması gereken bir siyasi parti. (Reklamlarını yaparken “Atatürk'ün partisiyiz, bizi destekleyin” diyorlar.) Diğeri, yıllardır milli görüş masalları anlatan, AB ve ABD'ye her fırsatta çatan, onları “Batı Kulüp” ilan eden bir okulun öğrencileri. “Biz değiştik” sloganıyla yola çıkmışlar. Ancak bakıyorsunuz, her iki siyasi parti de geçmiş hükümetlerin yapıp yetiştiremedikleri işleri yapacaklarını toplantılarında halka anlatıyorlar. Yani, “AB'ne girmek için ne yapılması gerekiyorsa yapacağız” diyorlar. Kapalı kapılar ardında neler dönüyor bilmiyoruz. Halk, kendisini unutanlara dersini veriyor. Kendisini yok sayanları sandığa gömüyor ve muhalefette bulunan bu iki siyasi partiyi sandıktan çıkarıyor. Çok büyük bir şeyler olmuş gibi topluma yeniden masallar anlatılmaya başlanıyor. Değişen nedir? Gidenler de AB trenini kovalıyordu, bunlar da AB trenini kovalıyor. Buna rağmen, düne kadar bu siyasi partileri,

özellikle iktidar partisini her açıdan bombardımana tutan basın-yayın kuruluşları, yüz seksen derece geri dönerek vıcık vıcık yağ çekmeye, yalakalık yapmaya başlıyorlar. Çünkü iktidar olanlardan, geçmiş hükümetler dönemlerinde olduğu gibi yararlanacaklar. AB'nin yüzü gülüyor, ABD'nin yüzü gülüyor. Yunanistan'ın bile yüzü gülüyor. Yüzü gülmeyen sadece bu tabloyu yaratan vatandaş.

Bu suni bayram havasında pek çok şey gözden kaçırılıyor. Mesela, T.C. Devleti tarafından suçlu olduğu bütün dünyaya bildirilmiş olan ve bu nedenle *bütün dünyada “kırmızı bültenle” aranan bir vatandaş, bu seçimlerde Milletvekili adayı oluyor*. Şimdi gel de düşünme! Bir vatandaş, her hangi bir devlet dairesinde odacı, şoför veya sıradan memur olmak istediği zaman, daha başvuruyu yaparken, bir tomar evrak isteniyor. Bu evraklardan biri de *“Sabıkasızlık kaydı”*. (Diğer bir adıyla “İyi hal kağıdı”.) Yani eğer vatandaşın her hangi bir suçtan sabıkası mevcutsa, devletin dairesine onu odacı, şoför ya da memur olarak bile almıyoruz. Ama Milletvekili olmak için başvurduğunda, bu evrak önemsiz oluyor her halde. Eğer öyle olmasaydı, bu vatandaş bu başvuruyu nasıl yapabilirdi? Her nasılsa bu beceriliyor. Peşinden seçim propagandaları başlıyor. Bu sefer manzara daha bir renkli. Mebus adayı, ülkeye giremediği için (Girerse tutuklanacak) telefonla(!) miting düzenliyor. Halk meydana toplanmış, ellerinde pankartları bekliyorlar. Bu arada birileri telefonla mebus adayını buluyor ve halkın toplandığını, konuşmaya başlayabileceğini söylüyor. Mebus adayımız da bilinmeyen(!) bir yerden, telefonda konuşmaya başlıyor. Halka vaatler yağıdırıyor. İşte, milyon tane otomobil falan filan. Neticede bu mebus adayı seçim bölgesinde yeterli oyu alarak Milletvekili oluyor. Şimdi tekrar düşünün. Ankara'da veya İstanbul Kadıköy'de bir milletvekili adayı 140 bin oy alıyor ve bir kaç bin oy eksigi ile seçimi kaybediyor. Ama, diğer aday 13-14 bin oyla milletvekili oluyor. Bu nasıl eşitlik böyle. Ankara'daki, İstanbul'daki 140

bin kişinin oyu bir milletvekili etmiyor, ancak, küçük bir ildeki 14 bin kişinin oyu bir milletvekili çıkarıyor. Eğer eşitlik bu ise, -Adalet-in tanımı nasıl yapılmalıdır bilinmez.

Bir başka konu da demokrasilerde, vatandaşın özgür iradesi ile oyunu kullanması konusudur. Vatandaş hiçbir tesir altında kalmadan, kendi özgür iradesi ile oyunu kullanmak suretiyle kendisini yönetecekleri seçer. Şimdi bu seçimlerde böyle mi olmuştur? Eğer baraj uygulaması olmasaydı, şu anda -Siyasi parti tanımına uygunluğu tartışılması gereken bir parti- yetmiş seksen milletvekili ile mecliste olacaktı. Onlarca basın-yayın organıyla vatandaşları yoğun bombardımana tutup, vatandaşın içinde bulunduğu sıkıntılı durum istismar edilerek oy toplamak siyasi literatürümüze bu seçimde giren bir başka yenilik olmuştur. Tek parti olarak iktidar olamayacağını kendisi de çok iyi bilen bu genel başkan, eğer milletvekili olmak isteseydi, doğduğu ilden aday olurdu ve bağımsız olarak meclise girerdi. Bunu tercih etmeyip, baraja yakın oranda bir temsil gücünü boşa çıkarmak kimlerin işine yaradı acaba? Meslekleri, insan beynini yönetmek-yönlendirmek olan “insan mühendisliği” uzmanları, halkın özgür iradesini kullanmasına fırsat vermemişler ve çok organize bir çalışma ile, Türkiye'nin AB ve ABD'ye kapılanması, Türk Milleti'nin kökleştirilmesi çalışmalarının zirveye ulaştığı bir dönemde, bu konulara -iyi kötü- muhalefet yapabilecek bir siyasi partinin meclis dışında kalmasını sağlamışlardır. Her halde onlar için asıl başarı bu olsa gerektir.

Sonuç olarak, sistemin yanlışlarını saymayacak olursak, yasal çerçevede bir seçim yapılmış ve uzun zamandır özlemi çekilen “Tek parti iktidarı” gerçekleşmiştir. Hepimizin dileği, bu sonuçların vatana-mıza, milletimize ve devletimize hayırlı olmasıdır. Çünkü devletimiz çok kritik bir dönem yaşamaktadır. ***Yeni Dünya Düzeni'ni kurmaya çalışanlara göre, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, olmaması gerektiği kadar büyük bir devlettir.*** Bu durum onların işini zorlaştırmak-

tadır. Kuruluşundan beri mazlum ve esir milletlere örnek olmuş olan Türkiye'nin bir şekilde tehlike olmaktan çıkarılması gerekmektedir. Bunun en kolay yolu da, Yugoslavya'da yapılan ve Irak'ta yapılmak istenendir. Yani onu küçük parçalara ayırmaktır. Halkını milli ve manevi değerlerinden uzaklaştırarak bir sürü haline getirmektir. Halkın önderlerini küçümseyerek onların halk gözünde değerini azaltıp, bağımsızlık ruhunu dumura uğratmaktır. İşte bu yüzden bu devletin kurucusuna ve ona yardımcı olanlara alçakça saldırılmaktadır. Şu anda iş başına gelenler çok zor bir dönem yaşayacaklardır. Ülkenin ve milletin kaderi bu dönemde belirlenecektir. Ancak, gidişat hiç de öyle mutluluk verici gözükmemektedir. Kıbrıs konusundaki dayatmalar bir canlı örnektir. AB'ne girmenin bedeli hiç küçük olmayacaktır. ***Kıbrıs tıpkı Girit gibi bizden koparılma sürecine sokulmuştur.*** Bize uymamız gerektiğini söyledikleri plana bakıldığında, kan ve can vererek kurtarılan topraklarımız masa başında elimizden alınmaktadır. Adada yaşayan Türk nüfusunun elli bine yakını göçmen durumuna düşürülmekte, işsiz güçsüz bırakılmaktadır. ***Şimdilik sadece yetmiş caminin minareleri yıkılarak kilise yapılacağı planda yer almaktadır.*** (Konudan haberi olmayanlar 19 Kasım 2002 Salı gün yayımlanan Hürriyet Gazetesi'nin 14.sayfasında Lefkoşa'dan Hüseyin Alkan'ın haberini okuyabilirler.) Yunanistan devletinin yöneticileri; "İlk defa bir Atilla değildi görüştüğümüz kişi" diyerek memnuniyetlerini belirttiklerine göre, Kıbrıs'ı Girit yapmayı hedefleyen, camileri kiliseye dönüştüren planın kabul edileceği yönünde bir sinyal mi almışlardır? ***Eğer AB'ne girme uğruna bu vebalin altına girerseniz, bunun devamı Ayasofya Camii'nin tekrar kilise yapılması olmayacak mıdır? Bu vebali de üstlenmeyi düşünüyor musunuz?*** Türbanı gündeme taşıyıp, -din adına- yıllarca Türk Milletini kendi devletine ters düşürmeye çalışanların öncelikli meselesi Türban mı olacak yoksa camilerin kiliseye çevrilmesi mi olacak hep beraber bakıp göreceğiz. Bakalım zaman ve

olaylar bugünkü iktidar sahiplerini nereye getirecek. *Endülüs sultanı Ahmet mi olacaklar yoksa Atilla mı?* İşi gücü bırakıp yine türbanla mı uğraşacaklar yoksa, bellerine bağladıkları iplerle Sinan'ın diktiği minarelere tırmanıp hilalleri söküp, yerlerine haç mı takacaklar. Ya da Kıbrıs'ta olduğu gibi minareleri hepten yıkacaklar mı? Yıkıp da Sultan Fatih'in meşhur -Bedduası-na muhatap mı olacaklar? AB'nin hedefi yukarıda saydığımız şartları bize dayatmak, birini gerçekleştirdikçe bir yenisini önümüze getirmektir. Ama hiçbir zaman da bizi AB'ne almamaktır. Çünkü AB din kaynaklı bir birleşik devlet olma yolundadır. Nihai hedefleri ise, ne kadar gizlemeye çalışsalar da -Medeniyetler çatışması-yaratıp bu savaşın kesin galibi olmaktır.

Tekrar Kıbrıs konusuna dönüyoruz. Eğer Kıbrıs'ta camilerin kilise yapılmasına imza atarsanız, bu millet size demez mi; "Minareler süngü, kubbeler miğfer, Camiler kışlamız, müminler asker' dizeleri sadece kendi devletimize karşı mı söyleniyordu" diye. Bu yüzden giydiğiniz gömlek hiç de öyle siyaset simsarlarının dediği gibi rahat bir gömlek değildir. Ateşten bir gömlektir. Ona göre beyler!

MALİYECİ GÖZÜYLE

Yasaların ve toplumca benimsenen genel ahlak kurallarının onaylanmadığı yollarla servet sahibi olanlar, yasalar gereği cezalandırılmaları ve toplum tarafından dışlanmaları gerekirken, bugün böyle olmamaktadır. Nedendir bilinmez, bu insanlar yasalara karşı eylem içinde oldukları halde, yasal takibata uğramamakta veya yasa boşluklarını çok iyi değerlendiren iş bilir (!) elemanlara sahip oldukları için, haklarındaki takibatları kolay atlattıklarıdır. Toplumun tepkisine gelince; ülkemizde gündemi belirleyen basın ve medya tarafından bu insanlar öyle bir allanıp pullanıp topluma lanse edilmektedir ki, zannedersiniz bu toplumun geleceğini oluşturacak olan yeni nesillere, bunlar “örnek insan” olarak takdim edilmektedir. Bu vatandaşlar, yanlışlarından dolayı toplumdan dışlanmaları gerekirken, toplumun hakemliğinde (!) ödüllendirilmektedirler. Toplumumuz, toru-topu 250-300 kişiden meydana gelen, ne olduğu, ne idüğü belirsiz, sınırsız bir hayat yaşayan bir avuç insan müsveddesinin maceralarıyla yıllardır oylanmaktadır. Buna alıştırmış bir toplumdaki, kalkıp da, ülkenin kaynaklarını soyan, paraya kavuşmak için her türlü ahlaksızlığı mubah sayan insanlara tepki göstermesini beklemek, biraz boş bir bekleyiş olacaktır.

Ülkemizde ve dünyada yegane belirleyici güç “ekonomik güç” olmuştur. Bu geçmişte de böyleydi, şimdi de böyle. Bugün paraya kavuşan güce kavuşmuş oluyor. Güce kavuşan da (parasıyla değil mi)

kendine ne gerekliyse satın alıyor. Çevreyse çevre, yalakaysa yalaka, korumaysa koruma vs. vs. Böylece toplumda söz sahibi oluyor. Bu insanların yaptıkları yanlışlar ve işledikleri suçlar toplumun gözünden kaçırılırken, bir dilenciye üç kuruş verseler bu manşet yapılıyor, bunun için TV haber programları meşgul ediliyor. Günlerce, o insanın ne kadar iyi bir insan olduğu, ne kadar merhametli olduğu anlatılıyor. Altmış beş milyon insanın hakkını çalıp, kendi malı-mülkü yapan bir insan, her ne hikmetse gazetecilerin veya Televizyoncuların bulunduğu bir mekanda, birden bire insanlığın erdemleri ile donanmış bir anıt insan kesilerek, toplumda çile çeken birine, “göstermelik” bir yardımda bulunuyor. Sonrası ise malum. Adam, bir gecede cennetlik yapılıyor.

Böylece, sapla-saman birbirine karışıyor. Toplumun değer yargıları tamamen değişiyor. Hayatın yegane amacı, paraya kavuşmak oluyor. Ama ne pahasına olursa olsun “paraya kavuşmak.” Yeter ki paraya kavuşsun. Çünkü biliyor ki, para bütün pislikleri örter, bütün kapıları açar. Kısacası, parası olan iyi insandır. Tabi, bunun zıttı olarak da parası olmayan insanın “iyi insan” olması zordur. Ayrıca, parası olmayanlara bir de “potansiyel suçlu” olarak bakılır. Bugün geçerli olan mantığa göre, onlar da diğerleri gibi, paraya kavuşmak için her şeyi yapabilecek konumdadırlar. Bugün güç sahibi olanlar kendileri bu yolu kullandıkları için, diğerlerinin de aynı yolu kullanacağı düşünülmesine sahiptirler.

Devletin koyduğu yasalara ve toplumda kabul gören değerlere saygılı olmak uğruna ekonomik güce kavuşamayanlar, itelenip kakalanırken, diğerleri elde ettikleri güçle, toplumda sözlerini yürütmeye başlarlar. Ve bu durum bir gün öyle bir noktaya gelir ki; bu güç sahipleri fiilen “devlet yönetimine” el uzatma cüreti bile gösterebilirler. Nitekim, geçmişte öldürülen bir “kumarhaneler kralı”nın, bir takım üst düzey yöneticilerle samimiyeti herkesin belleklerindedir.

MALİYE NE YAPAR?

Diyelim ki, toplumun değer yargıları ve yasalar bir şekilde aşıldı. Bu kişiler paraya kavuştular. Sonra da paraları olduğu için, “Lüks yaşamaya” başladılar. Kimse kimseye bir şey sormuyor mu bu ülkede? Bir ihracatçının üç-beş milyar KDV iade alacağını kendisine öderken cehennem azabı çektiren, bu konudaki düzenlemeleri ayda bir değiştirerek, uygulanacak mevzuatı anlaşılmaz hale getirenler, mükellef dahi olmadan bu ülkede plazalar dikenleri, ikiz kuleler dikenleri, milyon dolarlarla devir pazarlığı yapılan otellerin sahiplerini tanımazlar bile. Bu milyon dolarlarla satın alınan veya yaptırılan otellerde kazanılan paranın vergilendirilmesi konusunda nasıl bir çalışma yapılmıştır bugüne kadar? Türkiye ekonomisi içinde İstanbul’un önemi bellidir. İstanbul’da da ticaretin canlı olduğu yerler vardır. Buralarda ticari faaliyet nasıl yürür, buralarda devletin egemenlik hakları nasıl uygulanır veya uygulanır mı? Bunları daha iyi anlamak için, bu durumu finansitan pek çok bölgeden birini merceğe altına alalım.

LALELİ PİYASASI:

Bilindiği üzere Laleli, yakın geçmişte, çoğunluğu Rus olan turistlerin akınına uğramıştı. Burada yaşanan ticari hayat bir anda füze gibi yükselmiş, buna bağlı olarak da o bölgelerde emlak fiyatlarına tavan yaptırmıştı”. Yıkık dökük, eski binalar büyük paralarla alıcı bulmaya başlamıştı. Burada yaşanan “Bavul Ticareti” ülkenin resmi ihracatına tekabül eden bir “Kayıt dışı ekonomik yapı” görüntüsü vermeye başlamıştı. Maliye önce, bu yapılanmanın üzerine gitmeyi denedi. Fakat bunu başaramadı. Ya da başarması istenmedi. Çünkü, burada hareket halinde olan para, buraya inen döviz, neredeyse, ülke ekonomisinin (Kayıt dışı ekonominin) can damarı olmuştu. Bazı çev-

reler, bu piyasayı “altın yumurtlayan tavuk” olarak lanse etmeye ve buraya müdahalenin yanlış olacağını yaymaya başladılar. Hatta bazıları da Laleli’nin “Serbest Bölge” yapılmasını teklif ettiler. Böylece, kendiliğinden oluşmuş, kontrol edemediğimiz bir serbest bölgemiz olacaktı. Zannedersiniz ki, bu statü tanınmazsa, orada denetim yapılabiliyor. (!) Oradaki her türlü faaliyet kontrol altında tutulabiliyor.(!)

OLAYLARIN KÜLTÜREL BOYUTU

Kendiliğinden gelişen ve SSCB’nin dağılma sürecine rastlayan bu dönemde, Rusya üzerinden gelen uçaklar adeta dolmuş seferi yapıyorlardı ve her bir dakikada, bir uçak İstanbul’a iniyordu. Adeta gökten dolarlar yağıyordu İstanbul’un üzerine. Hem de bu dolarları getiren insanların pek çoğu, genç, güzel, kültürlü bayanlardı. İlk keşfedilen(!) özellikleri bu olduğu için, ilk etkinlik de (!) bu konularda yaşanmaya başladı. Cadde ortasında, güpe gündüz bu kadınlar taciz edilmeye, ahlaksızca saldırılara maruz kalmaya başladılar. Başarılı televizyoncularımız, bu taciz sahnelerini büyük bir ustalıkla (!) görüntülemeyi başardılar.(!) Ve haftalarca TV kanallarından, Türk Milleti’nin (?) ne kadar ahlaksız (?) olduğunu bu görüntülerle, bütün dünyaya ilan ettiler. Bu şerefsizce saldırıları yapanlar ne kadar Türk’tü? Bunu hiç kimse sormadı, araştırmadı bile. Laleli piyasasının kaymağını yiyenlerin kimler olduğunu kaç kişi biliyor? Yüzyıllardır oynanan bir oyun bir kez daha Laleli’de oynandı. Ve biz hep beraber, koro halinde; “Şu bizim Türk Milleti kadar ahlaksız millet yok dünyada” diye bağırmağa başladık. İşte bütün amaç buydu zaten. Hem bizi kendi kendimizi karalamaya ikna etmek, hem de dünya kamuoyunu, Türkiye’nin ne kadar “güvenliksiz bir ülke” olduğuna ikna etmek. Bunu başardılar. Gerçi, bu dışarıdan gelen hanım misafirlerimizin büyük bir kısmı, artık, daha insanca muamele gördükleri ülkelere giderek, kendilerini

bu saldırılardan kurtardılar. Ancak; “İş adamı”, “Organizatör”, “Tur Operatörü” vs. vs. adı altında, komşu ülkelere gidip, oradaki zavalı çaresiz insanları kandırarak ülkeye getirip, sonrada, İstanbul’un göbeğindeki Laleli’de, sayılarını kimsenin bilmediği otellerde hapsedip, “seks kölesi” olarak pazarlayan şerefsizlerin tuzağına düşenlerin halleri içler acısıdır. Bunlardan sadece basına ve medyaya yansıyanları gördüğümüz zaman insanlığınızdan utanıyorsunuz. Bu zavallı yabancı köleler, içine düştükleri tuzaklardan kurtulmak için, beşinci-altıncı katlardan atlamayı bile göze alıyorlar. Kıyıda, köşede kimliksiz, ölü bulunanlar da cabası.

Şimdi, yapılan yanlışlardan sonra, Laleli piyasası düştü. İşyerleri eskisi kadar prim yapmaz oldu. Ticaret çok yavaşladı. Ancak, bu bölgedeki oteller, halen “milyon dolarlar” üzerinden pazarlanıyor ve müşteri de buluyor. Bunun nedenini, niçinini kimse araştırıp sormuyor. Demek ki herkes hayatından memnun. Burası, istense de, istenmese de “Serbest Bölge” olmuş. Kim bilir, belki de buralarda çok canlı olduğu söylenen “seks turizmi” ülkeye döviz kazandırıyor da onun için buralar “gizli serbest bölge” ilan edilmiştir. Yalnız, bu turizmde (!) çok önemli bir durumu gözden kaçırmamak gerekir. Burada yeşil yeşil dolarları bastırıp hizmet (!) satın alanların yüzde doksan dokuzu TC vatandaşları. Bizim insanlarımız. Bu paraların büyük bir kısmını istifleyip yabancı ülke bankalarına transfer edenler de PKK yandaşları. Bu sektörde hizmet veren zavallı modern köleler ise, eğer ülkelerine dönebilirlerse (Şanslı olanları “Türk Polisi” yakalayıp sınır dışı ediyor, bu sayede kurtuluyorlar), kendilerini mutlu sayıyorlardır her halde. İşin en kötü tarafı ise, bu pislik tezgahlarını organize edenler, hem o zavallı kadınlar tarafından, hem de dünya kamuoyu tarafından, (ne nazık ki) “Türk” olarak tanımlanıyorlar. Halbuki onların, ne kan, ne dilak, ne de soy olarak Türklükle hiçbir ilgileri yok.

OLAYLARIN EKONOMİK BOYUTU

Önceki bölümlerde anlatılan ticari çöküşün nedenlerini, Laleli’yi tanıyan herkes çok iyi biliyor. Bu dolar yağmurunu durduran ana nedenlerden önemlilerini şöyle sıralayabiliriz:

– Devletin, dakikada bir uçak indirip, sonrada geri dönerken, uçakların taşıyamayacağı kadar ağırlıkta mal çeken bu insanları, yolunacak kaz olarak görmesi ve (yanlış hatırlamıyorsam), her bir turistten, 100 dolar “ayakbastı parası” alması. Buna karşılık başka ülkeler, “Gelip bizim mallarımızı alsınlar” diye, bu insanlara ücretsiz uçak seferleri düzenledi. Şimdi, o turistler (Küçük tüccarlar) kendilerini sömürmeye çalışmayan, insan gibi muamele eden ülkelere gidiyorlar. Bizler ise, bir zamanlar yaptığımız o dehşetli ticaretin anılarıyla avunmaya çalışıyoruz.

– Bu insanlara mal satanların, onları aptal zannederek, kendilerine duyulan güveni kötüye kullanmaları. Bir paçası uzun, bir paçası kısa pantolonlar, bir kolu dikilmiş, diğer kolu unutulmuş gömlekler, birinci sınıf malı gösterip, beşinci sınıf kumaştan sipariş hazırlamalar, alıcılardan avans adı altında paralar çarpıp kaybolmalar bu nedenlerden sadece küçük bir kısmı. Bunların sayesinde, o malların gittiği ülkelerde “Türk Malı = Kötü Mal” imajı zorla yaratıldı.

– Bu bölgede yer alan otellerin tamamına yakınının, güney doğumuzdaki, tarım alanları bulunmayan, işletilmekte olan madenleri olmayan, sanayisi ve ticareti olmayan şirin bir ilçemizin insanlarına ait olması bir tesadüf müdür? Ayrıca, bu ülkede, vergi borcunu ödeyemeyen insanların evlerine haciz gönderecek kadar cevval bir maliye teşkilatının bulunduğu herkesin malumudur. Peki bu cevval maliye teşkilatı, bu otellerin nasıl yaptırıldığını, nasıl satın alındığını, nasıl öyle “milyon dolarlık” rakamlarla el değiştirdiğini, bu otelleri yaptıranların ve satın alanların, vergi mükellefi olup olmadıklarını, son beş yıl içinde kaç para

vergi verdiklerini, kazanç beyan edip etmediklerini hiç soruyor mu? Araştırıyor mu? Böyle büyük rantların döndüğü bir bölgede, yıllarca sürekli zarar beyan eden bu hizmet işletmelerinin nasıl ayakta durabildiklerini soramıyor mu? “Harcamadan hareketle vergi denetimi” denen denetim tekniğini, Almanlar henüz maliye teşkilatına öğretmedi mi? (!) Yoksa, eski Başbakanlardan Turgut Özal’ın deyimiyle; “Kabinedeki Türk’e benzeyen tek bakan” olan rahmetli Adnan Kahveci, İstanbul, Adalar’dan başlattığı, “Harcamadan hareketle mali denetim” emrini verdiği için mi kaza kurbanı oldu? Bu denetimlerin form tutanaklarını hazırlayan ve uygulayan denetmenler, kendilerine verilen görevleri bihakkın yerine getirdikleri için mi günah keçisi ilan edilip, komplolara kurban edildiler? Bir ucunda İstanbul Defterdarlığı, diğer ucunda Malîyenin Türkiye’deki en büyük kompleksi olan, Vatan Caddesi Maliye Kompleksinin bulunduğu, Laleli (Serbest Bölgesi!)yi devlet denetlemiyor mu? Evet, ne yazık ki denetlemiyor. Bu bölgelerde, yasa dışı ve ahlak dışı yollarla paraya kavuşanlar, buradaki gerçek ticareti baltalayanların ta kendileridir. Buralardaki otorite boşluğunu fırsat bilen, devlete, vatana, millete hiçbir bağlılık duymayan mafya bozuntuları, bu ticaret merkezini, “Güvenliksiz, karanlık insanların mekanı” haline getirdikleri için, buradaki ticaret, devletin kontrolü dışında başladığı gibi, devletin kontrolü dışında da bitmiştir. Ve ne yazık ki, buralarda yaşanan tüm kötülükler, önceden olduğu gibi, şimdi de Türk Milleti’ne mal edilmeye, bu asil millet karalanmaya devam ediliyor.

DENETİMİN ÖZELLEŞTİRİLMESİ (!)

Kendilerinden vergi aldığı mükellefleri gerektiği gibi denetlemeyen Maliye, Yeminli Mali Müşavirlik yasasıyla, denetim olayını, adeta özelleştirdi. Ancak, hem kendi yapamadığı denetimleri en ciddi şekilde yapmak zorunda bıraktığı, hem de kendilerinden hatırı sayılır

vergi aldığı, Yeminli Mali Müşavirlerin çalışmalarını kolaylaştırma yönünde hiçbir çaba göstermemektedir. Bunun yanı sıra, mükellefini “Potansiyel vergi Kaçakçısı” olarak gören düşünce, bu mükelleflere ücret karşılığı iş yapan YMM’leri de onların yardımcısı gibi düşünerek işlerini zorlaştırmakta, vergi dairesi memurlarının insafına terk etmektedir. YMM’lerin altına imza atarak sorumlu oldukları belgeleri, onlar “yalan beyan”da bulunuyormuşçasına, bir de vergi dairesi memurları araştırma konusu yapmakta, böylece “Denetim Süreci” keyfi olarak uzatılmaktadır. Kamu sektöründeki hantal işleyiş, bu özel sektöre de zorla uygulanılmaktadır.

Peki böyle olunca ne olmaktadır? Böyle olunca, denetlenmesi gereken yüz binlerce mükellef denetlenememekte, bu özelleştirilmiş denetimden de sonuç alınamamaktadır. Bu durum ise, yazımızın başından beri vurgulamaya çalıştığımız, haksız kazanç sağlayanların, vergi kaçırانların, devleti ve milleti soyanların ekmeğine yağ sürmektedir. İnsanlardaki (Yöneticilerde ve uygulayıcılardaki) kendi mükellefini “potansiyel hırsız” gibi görme yanlışı düzeltilmedikçe, daha uzun süre, gerçek hırsızlar-arsızlar devleti ve milleti soymaya devam edecek, onların adları bile anılmazken, dürüst mükellefler, vergi ödemek için kuyruklarda bekleyen mükellefler de itilip-kakılmaya devam edilecektir.

NE YAPILMALIDIR?

Yazımın başından beri, iki şeyi vurgulamaya çalıştım. Biri, olayların maddi boyutu, diğeri de kültürel boyutu. Bunları vurgularken, Maliye’nin kara para ile savaşımının, vergi kaçakları ile yapacağı ciddi savaşımın, kısaca “Denetimin” ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalıştım. Bir ülkede terörist faaliyetler içinde bulunanlar, ekonomik güce kavuşamazlarsa, onları kontrol altına almak ve topluma zarar

vermelerini önlemek kolaylaşır. Ancak, yakın geçmişteki PKK örneğinde olduğu gibi, teröristler, bazı sivil toplum örgütlerinin ilgisine mazhar olmanın, yabancı ülke misyonunun açık desteğine mazhar olmanın yanı sıra, ekonomik güce de kavuşurlarsa, olayların boyutları çok büyüyebilir. Olayları kontrol altına almak zorlaşır. Bu nedenle, Maliye görevlileri, işlerini yaparken, cephedeki asker gibi, olaya dört elle sarılmalı, ülkesine, milletine ve devletine sahip çıkma şuuru ile hareket etmelidir. “Bir benim çalışmamla vatan mı kurtulur?” gibi bir düşünceye kafalarında hiç yer vermemeleri gerekir.

Devletimizin ve milletimizin, küresel boyutta saldırılara maruz kaldığı şu günlerde, Maliye, ayakta kalma mücadelesi veren yasalara saygılı mükelleflerine eziyet ederek, görevini yaptığını ispat etmek yerine, ülkeyi ve milleti soyan, arsızlar, hırsızlar, nursuzların üzerine gitmeyi denemelidir. Bu şerefsizler, ulu önder Atatürk’ün, “Gençliğe Hıtabe”sindeki zevattan da olabilirler. Bu, hiçbir şeyi değiştirmemelidir. Çünkü, bugünkü mücadele, küçük boyutlu ve önemsiz bir mücadele değildir. Türk Milleti’nin varlık yokluk mücadelesidir. Ya başarılı olup, bu vatana sahip çıkılacaktır. Ya da başarısız olup, parçalanmaya ve “küresel güçlerin” (Dünya krallığının) köleliğine razı olunacaktır. Bunun başka bir adı ve izahı yoktur. Bu zehrin dışı çikolata ile kaplanmış olsa da içi zehirdir. Milletimizi kandırarak bu zehri yutturmaya çalışıyorlar. Devlet kademelerindeki memurlara büyük görev düşmektedir. Hepsi, yaptıkları işin önemini kavramış olarak, bu bilinç çerçevesinde hareket etmeli, geleceğimize ipotek koymaya çalışanlara fırsat vermemelidir. Bu onların asli görevidir. Bunun zıddını yapanlar ise, Türk Milleti ve Tarih önünde suçlu olacaklardır.

“Sahipsiz memleketin batması haklır;

Sen sahip olursan bu vatan, batmayacaktır.”

BEYAZ ENERJİ-MAVİ AKIM

57'nci Hükümet döneminde, çok büyük rakamlara ulaşan enerji ihaleleri ve doğalgaz taşıma projelerine imza atılmış ve projeler yürürlüğe girmiştir. Bunlar mutlaka Türkiye'miz için aciliyeti olan yatırımlardır. Bir an önce yapılmasında hayati önem vardır. Bu tür çalışmalarını bir an evvel gündeme getirip, uygulamaya koyan bu hükümet tabii ki uygun olanı yapmıştır.

Ancak, bizim burada vurgulamak istediğimiz, bu projelerin gerekliliği ya da gereksizliği değil. Herkesin çok merak ettiği şey, bu projelerin maliyetleri. Evet, herkes bunu çok merak ediyor. Bu projeleri uygun fiyatlarla mı, yoksa fahiş fiyatlarla mı bu millete-mal edilmiştir? Öğrenmek istediğimiz budur.

Beyaz enerji operasyonunda, polis bölgesindeki bir bakanlıktan, alınması gereken evraklar, polis tarafından alınamıyor mu da baskını Jandarma gerçekleştiriyor ve evraklara jandarma el koyuyor. Bunu sorarken şunu da kesinlikle açıklamak isterim. Polis yerine jandarmanın operasyon yapması, bazı kesimleri çok rahatsız etti nedense. Ben bundan en küçük bir rahatsızlık duymuyorum. Çünkü, polis de, asker de benim. Sadece, insanın aklına takılan bir soru oluyor. Niçin genel uygulamadaki gibi polisin yürütmesi gereken bir soruşturmayı asker üstlendi?

Bu aşamada sorular çoğalmaya başlıyor. İçişleri bakanının Anavatan Partili olması, söylentiler doğruysa, Başbakan Yardımcısı Mesut

Yılmaz ile İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ın aralarının açık olması ve Tantan'ın kendi grubunda yaptığı konuşmada, "Bana MHP'liler kadar bile sahip çıkmadınız." demesinin, bu operasyonların askerler tarafından yapılmasıyla bir ilgisi var mıdır? Bu operasyonlardan birincilerde haberdar olması gereken Sayın Tantan'dır. Eğer böyle bir operasyona gerek varsa, bunu hükümet ortağı bir bakan ve başbakan yardımcısı duymasın diye mi asker yürüttü?

Bu ülkeyi yöneten insanlar neden ısrarla yanlış yapanları savunmakta devam ediyorlar. Beyaz enerji operasyonu çerçevesinde, bir Genel Müdürün evindeki kasada 350.000.-Dolar ele geçiriliyor. Bu sadece evdeki kasada ele geçirilenler. Daha bunun, kendi adına, eşi, çocukları, kaynanası, kaymbabası, kayınbiraderi, kız kardeşi ve diğer akrabaları adına muhtelif bankalarda açılan hesaplar, kiralanmış kasalar, emlaka yapılan yatırımlar bölümü mevcut mu, değil mi? T.C. Vatandaşları çok merak ediyor. Acaba işin bu cephesi hiç araştırıldı mı? Vatandaşın sofrasındaki ekmeğinden bölünerek, çocuklarının geleceğinden bölünerek, sağlık harcamalarından bölünerek ödenen vergileri, alınının teriyle kazanmış gibi cebine indiren (Bunu yaptığı kesinleşmiş ve hüküm giymiş) şerefsizler hakkında neler yapılmıştır? Adamın evinde sakladığı üç kuruşu alıp, sonra da ödül verir gibi, Lüks Misafirhaneleri aratmayan- cezaevine sokup, can güvenliğini sağlıyoruz. Ooh, gel keyfim gel. İlk yeni hükümette çıkarılacak afla dışarı çıkacakları kesin olan bir hırsız için bundan alası cân sağlığı.

Düşünün şimdi. Öyle bir bakanlık düşünün ki; Genel Müdürü, Yardımcısı, Şube Müdürü bilmem nesi aralarında milyon dolarları pay edecekler ve bundan sayın bakanın haberi olmayacak. Eğer sayın bakanın bunlardan haberi varsa orada oturmaması gerekiyor. Ama eğer haberi yoksa, haberi olduğu andan itibaren yine orada oturması gerekiyor. Ama bakıyorsunuz, adam koltuğa yapışmış gibi. Bir türlü kalkmak istemiyor. Aslında bana kalırsa o bakan bu pisliklerin

ortaya çıktığı daha ilk gün o makamdan ayrılmıyordu. Peki niye ayrılmadı mı diyorsunuz? Tabii, elbette önemli bir sebebi var. Ve bu sebebi Türkiye'nin dağındaki, çoban bile biliyor. İşte anlaşılmasın nokta da burası. Herkes biliyor da niçin gereken yapılmıyor? Benim şahsi kanaatim, Türkiye'de yıpranmamış kurum özelliğine sahip olan tek kurum Türk Silahlı Kuvvetleri her hangi bir şey yapmadığı takdirde bu bilinen pislikler sadece bilinmekle kalacaklar ve sigaralarının dumanını gözümüzün içine üfleye üfleye bu fakir milletten çaldıkları paraları gidip yurt dışında yiyeceklerdir. Haramzadeleri de babalarının forsunan yararlanarak, ülkemizin fedakar polislerine, güvenlik görevlilerine efelik yapacaklardır. Eğer hem kendileri, hem ana babaları, polise, güvenlik görevlisine saldırdıkları gibi, sıkıyorsa, gidip özel timin yanında Türk Milleti adına PKK eşkiyasına saldırınsınlar da görelim.

Bir başbakan yardımcısı düşünün ki, büyük bir vurgunun soruşturmasını askerinin desteği ile yapıp bitiren ve devletin 10 milyar dolarının bazı hırsızlar tarafından çalındığını belgeleyen bir savcıyı suçlayarak, parmak sallayacak ve pislige bulaşmış bakanını aklamak için bütün enerjisini harcayacak! Olmaz böyle şey. Lütfen dikkat ediniz, çalındığı söylenen para 10 milyar dolar. Bizim Sayın Derviş'i gönderip, kapı kapı dolaştırıp dilendiğimiz ve bin bir tavizden sonra, sadece vaadini aldığımız, (Kendini alacağımız da meçhul) kredi miktarı da tam 10 milyar dolar.

Şimdi neler olduğu biraz anlaşılıyor değil mi? Kendilerini bizi yönetme mevkiinde bulanlar, yönetmekten tek anladıklarını yapıyorlar. Yasal yollarla yaptıkları soygunlar yetmiyormuş gibi, bir de böyle hırsızlık metotları uyguluyorlar. Sonra, çaldıkları paraları dışarıdan borç olarak alıp, faizleri ile beraber bizim ve bizden sonra geleceklerin sırtına yüklüyorlar. Doğmamış çocuklarımızı borçlandırıyorlar. Bundan haberi olup da buna katlananları Allah kahretsin.

Beyler, beyler, memur 200 milyonla kira ödeyip, çocuk okutuyor,

geçiniyor. Daha doğrusu, geçinmeye çalışıyor. İşçi asgari ücretle hayatını idame ettirmeye çalışıyor. Çiftçilerimiz tamamen perişan. Bir yıl boyu emek verdikleri tarladan ellerine geçen para, bir memurun 2-3 aylık maaşı kadar. Bir düşünün! Bir memur maaşı 200 milyon TL. Bir çiftçinin tarlasından bir yılda değil, bir yıl bekletip, bir yıl ektiği için iki yılda eline geçen para 500-600 milyon TL. Bunu aylık maaşa bölseniz, çiftçinin bir ayda hak ettiği ve yıl sonunda eline geçen para 50 milyon TL. Evet, yanlış okumadınız. Sadece elli milyon Türk Lirası. Bu köylümüzün %70'i için böyledir. Kalan % 30'luk kesim de durum biraz daha iyi olabilir, ama onlar da hayatlarından memnun değiller. Şimdi siz kendinizi ayda 50-60'da demiyorum, 100 milyon TL karşılığı çalışıp, ücretini yıl sonunda alan köylümüzün yerine koyunuz. Ne yapardınız? Evet, söyleyin! Ne yapardınız? Yaşayamazdınız beyler, yaşayamazdınız. Ama onlar yaşıyor. Üstelik de halen sizleri adam yerine koyup susarak yaşıyorlar. Daha yollarınız kesilmiyor. Daha, evlerinize rahat rahat girip çıkabiliyorsunuz. Daha, o çok kıymetli evlatlarınız toplumda saygı görebiliyor. Fakat unutmayınız ki hiçbir şey sonsuz değildir. Her şeyin bir sonu vardır. Nasıl 600 yıllık Osmanlı İmparatorluğu bile kaybolup gitmişse, nasıl o hanedan mensupları, yurt dışında per perişan ölmüşlerse ki ben onların sizin kadar bu ülkeyi soyduklarına inanmıyorum. Onlar en büyük hatayı, yabancı unsurlara aşırı güven duyarak kendi milletini ezerken yaptılar ve cezasını da çok ağır ödediler. Vahdettin yurt dışına çıkarken, kızlarının yanlarına aldığı mücevherleri; "Bırakınız, onlar bu milletin malıdır. Üzerinizde takılı olanlar dışında hiçbir şey almayınız." diyerek bıraktırmıştır.

Onların başına bunlar geldiğine göre, varın siz hesaplayın ki sizin başınıza neler gelebilir. Aklınızı başınıza devşirin. Bu millet çok sabırlıdır. Ama ayrıntı kabardığı zaman da önünde durulamaz. Haddinizi bilin. Yoksa bu millet size haddinizi bildirecek güçtedir. O gücü ncre-

den mi alıyor. Onu ulu önderimiz rahmetli Atatürk çok veciz biçimde ifade etmiş hem de yıllar önce ve sizin gibilerin geleceğini önceden tahmin ederek: “Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.” Eğer bu sözü hatırlayamadıysanız Atatürk’ün GENÇLİĞE HİTABE’sini bi zahmet okuyunuz. Orada sizlerden çok sık bahsetmiş çünkü. Orada kendinizi bulacağınızdan emin olabilirsiniz.

BİZ DÜŞÜNE DURALIM!!!

Biz, bizi bu kara günlere getirenleri, yağla balla beslemeye devam edelim. Kıllarına zarar gelmeyecek şekilde koruyalım. Hatta, gazetelerde bunların, onurlu, şerefli insanlar olduğunu yazıp çizelim. Ne de olsa bu insanlar ülkemizin en akıllı (!) en uyanık, en elinden iş gelir insanlarıdır. Yarın, ikinci, üçüncü cumhuriyetleri (!) kurarken lazım olurlar. İsterse suçları, devleti, milleti dolandırmak, hazineyi soymak olmasın da eroin, esrar satmak olsun. Yine bir şey fark etmez. Yeter ki onlar rahat etsinler. Rahat etmezse ne olur acaba? Çok merak ediyorum, bu adamlar rahat ettirilip, kollanıp, korunmazsa neler olur? İçerden ara sıra ses veriyorlar: “Bakın son kez sesleniyorum. Eğer bu dediklerim olmazsa, her şeyi açıklayacağım. Ona göre düşünün, taşının!” Eee, dışarıdakiler de mesajı alıyorlar. Buna göre gerekli düzenlemeler ve iyileştirmeler (!) yapılıyor.

Bazen insanın aklına neler neler geliyor. Hani, herkes siyasilerden şikayetçi ya, dikkat ediyorum, en çok şikayet edilenler en uzun süre siyaset yapma şansını elde edenler oluyor. Demek ki bu insanları sürekli olarak meclise gönderdiğimizize göre, biz bu yönetime müstahak oluyoruz. Ne demiş Hz. Muhammed; “Neye layıksanız, onunla idare olunursunuz.” İşte olayın özeti bu. Pek çok siyasi biliyorum ki bu insanlar, samimiyetle bu ülkeye hizmet etmek istiyorlar. Ancak, bu hengamede sesleri gürültü patırtının arasında kaybolup gidiyor. Bu arada olan da bu zavallı millete oluyor.

Bu hazine soygunları ve hortumlamalar ortaya çıktığından beri, bunun önüne nasıl geçileceği konuşulup duruyor. Bu tür suçların işlenmemesi için yasaların caydırıcılığı tartışılıyor. Fakat bütün tartışmalardan sonra, alınan önlemler çok anlamlı! Devleti zaafa düşüren bu hırsızlık olaylarının davaları, devleti ilgilendirmiyor olacak ki, Devlet Güvenlik Mahkemelerinden alınarak, başka mahkemelere aktarılıyor. Böylece, hortumculara, soygunculara gözdağı (!) verilmiş oluyor her halde. Adamlar devleti milleti soymuş, parayı dövize çevirip yurt dışına çıkarmış. Kafasına göre iş kurmuş. İçeriden, oturduğu yerden işlerini idare ediyor. Devlet koruması altında.

Biz de öteden beri kıt aklımızla, her T.C. vatandaşı gibi, bu işlere bir çözüm bulmaya çalışıyoruz. Eh, bizim gibi yetkisiz, sorumlu vatandaşın bulduğu çözümden ne olacak? Hiç! “Avrupalı bir demokrasiye” uymayacak çözümler işte. Biz diyoruz ki, suçu sabit olmuş insanların tutuklanması halinde, devlet, bu vatandaşın tüm mal varlığına el koysun. Artı, ekonomik suçların özellikle devleti soymanın cezası çok ağır hapis cezaları olsun. 300-500 yıl gibi. Bu hapis cezasının kaldırılması için, gün hesabından paraya çevrilsin. Ortaya çıkacak rakamlar, bu uyanık vatandaşın devletten çaldığı paranın toplamı ve yasal faizinin toplamına denk olsun. Vatandaş bu parayı getirip devlete yatırırsa, hapis cezası kaldırılınsın. Bakın, ne kötülük var bunda? Böylece hem o uyanık vatandaşımız devlete karşı işlemiş olduğu suçların cezasını çekmiş olur, hem de devletin boşaltılmış olan kasası yeniden dolar. Biz bunları düşünme duralım veya düşünmeye bile cesaret edemeyelim, öbür tarafta Pakistan, bakın ne yapıyor? Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı (Basına yansıdığı şekliyle alıyorum. Her hangi bir isim veya görev yanlışlığı olabilir.) Amiral Mansur-el Hak, işlemiş olduğu bir ekonomik suçtan dolayı tutuklanmış. Ancak, devlet düşünüp taşınmış. “İçeride bu adamı niçin besleyeyim, hazineden çaldığı parayı bize geri versin, biz de ona hürriyetini geri verelim” demiş. Nasıl

uygulama ama? Pratik ve net çözüm. Oturup hesaplamışlar bu kişinin zimmetine geçirdiği parayı. Bu para yasal faizi ile birlikte yedi milyon dolar tutuyormuş. Mahkeme, adama teklifte bulunmuş. “Sen bu parayı devlete öde, devlet de sana özgürlüğünü geri versin.” Adam zamanında yükünü iyi tutmuş olmalı ki bu teklife “hayır” dememiş. “Beş milyon dolarını peşin vereyim, kalan iki milyon doları da uygun taksitlerle ödeyeyim” demiş. Mahkeme de bu pazarlığı kabul etmiş. Sonuçta devlet ne kazanmış oluyor:

– Bu adamın devlete verdiği zarar, yasal faizi ile birlikte ortadan kaldırılıyor.

Devlet, bir suçluyu boşu boşuna beslemek, korumak zorunda kalmıyor.

– Eğer bu adamın, ülkesinde yapmış olduğu bir yatırım varsa, bu yatırım da başı boş bırakılmamış oluyor. Böylece orada çalışan insanların istihdam sorunları da ortadan kalkıyor.

Burada bir noktaya çok dikkat etmek gerekiyor. Devletten alınan veya çalınan her kuruş, mutlaka devlete geri döndürülüyor. Sonra da kişi özgür bırakılıyor. Bizdeki gibi, göstermelik olarak kısa bir süre, haps otelde kalır gibi hapse(!) atılıp, sonra da aradan ne geçti ise, serbest bırakılarak devletin, milletin paraları çalanın yanına kar kalmıyor.

Şimdi dönüp kendimize bakalım. 230 milyar dolar borcu olan, fakir bu ülkeyiz. Sermaye birikimimiz yok denecek kadar az. Bu yüzden de hep hizmet sektöründe yoğunlaşıyoruz. (Turizm işletmeciliği gibi) Yüzyılımızda geçerli olan, “Teknoloji üretimi”ni gerçekleştirecek yatırımları yapacak kaynağımız yok. Teknoloji üretimi çok pahalı yatırımları gerektirir. Bir hedef koyarak, samimi ve sürekli çalışmayı gerektirir. Bu yatırımların başındaki insanların gerçek yurtsever olmasını, kendi çıkarları uğruna ülke çıkarlarını satmamasını gerektirir. Bu şartlar altında, yani insanımıza, siyasetçimize güvenemeyecek noktaya gelmişsek ne yaparsak yapalım, sonuç alamayız. Bir tartış-

mada, devletin 230 milyar dolar borcunun yaklaşık 90 milyar dolarlık kısmının, belirli kişiler tarafından hortumlandığı, bu kişilerin, siyasilerin etrafında kümelenen 262 isim olduğundan bahsedilmişti. Yakın geçmişimizdeki siyasilere baktığımız zaman, önemli bir kısmının, çeşitli yasal boşlukları kullanarak birbirlerini akladıklarını ve meclis denetiminden kaçtıklarını görüyoruz. Bunların üzerine gidileceği yerde, ya da onlar kendileri onurlu bir davranış sergileyerek, “Yargılanıp Aklanmayı isteyecekleri” yerde, bundan ısrarla kaçmışlardır. **Yargıdan kaçmaları yetmiyormuş gibi, birilerinin eşsiz (!) dehalarının ürünü olan, “Milat”lar sayesinde, yıllardır çaldıklarını bir gecede yasallaştırma olanağına da kavuşmuşlardır.**

Bir yanda ülke insanların büyük bir bölümü sefalet içinde yaşayacak, açlık sınırının altında yaşam savaşı verecek, diğer yanda ise, küçük bir mutlu azınlık, gününü gün edecek, diskolarda tabak kırarak, ceket yakarak eğlenecek(!). İşsiz güçsüz, çaresiz bıraktığımız insanlar, yedikleri ekmekle, içtikleri çayla, tütünle, konuştukları telefonla sürekli vergi verecek, askere çağrıldığında düğüne gider gibi gidecek, ülkede bir metre kare tapulu yeri olmadığı halde, sadece vatan sevgisiyle çarpışıp, bu ülke için şehit düşecek, ama, ülkenin en güzel yerleri paylaşılırken, ülkenin zenginlikleri paylaşılırken onlar hiç hatırlanmayacak. Bu mantıkla nereye kadar gidilebilir bilmiyorum.

İşte bunun için de diyoruz ki, bırakın el aleme dilenerek, milli onurumuzdan ve şerefimizden tavizler vererek üç beş kuruş borç istemeyi ve kendinize dönün. **Kaynaklarınızı harekete geçirin. Madenlerimiz yer altında hapsedilmiş olarak kalsın. Onlara da af çıkarın da gün yüzüne çıksınlar. Petrolümüzü, sınırlarımızın altından başkaları çekip kullanırken bizler burada petrol sıkıntısı çekmeyelim. Bizim insanlarımız da gelişmiş ülkelerin insanları gibi mutlu yaşayabilsin. Ana-babalar, çocuklarının isteklerini yerine getiremedikleri için utanmasınlar. Bırakın, bütün çocuklarımız,**

çocukluklarında hiç olmazsa bir kez denizle tanışınlar. Kaygısızca gülüp oynasınlar. Avrupalı da insan, biz de insanız. Peki bizim suçumuz ne de onlar gibi yaşayamıyor, mutlu olamıyoruz?

Bunun tek sorumlusu, ülkeyi bugünlere taşıyan, beceriksiz (Ya da çok becerikli), yeteneksiz (Ya da çok yetenekli), bütün ülke yoksullukla boğuşurken, yakın çevresi zengin olabilen ve bunu normal karşılayan, şerefli yöneticilerdir. Öyleyse, bunun yasalar önünde hesabı tek tek sorulmalı ve herkes, bu milletin malından çalmış olduğunu, yasal faizi ile bu millete geri ödemelidir. Olur mu demeyin. İşte yazının içinde size yaşanmış örnek verdim. Biz olur mu, olmaz mı diye düşünürken, elin adamları bunu hayata geçirmişler bile. Ve şunu da unutmayın ki, bunu her kim yaparsa, bu milletin gönlünde taht kuracaktır. İnsanlarımız ülkede güvenilir insanların da bulunduğunu görerek moral kazanacaktır. Vergi gelirleri artacaktır. Siyaset, halka hizmet için gerçek zemininde kullanılacak, bir haksız zenginleşme aracı olmayacaktır.

Öyleyse gelin, milletimize, devletimize, yurdumuza, ordumuza sahip çıkalım.

“Sahipsiz memleketin batması haktır,

Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.”

Bu ülke ve millet için samimiyetle ve özveriyle çalışanlar, Tanrı yar ve yardımcınız olsun, kaleminiz kuvvetli, kılıcınız keskin olsun.

NELER OLUYOR BEYLER?

Bu soru, bu ülkeyi yönetenlere, ya da yönettiğini zannedenlere soruluyor. Kim mi soruyor? Halk soruyor. Son günlerde o kadar çok “ne olduğu belli olmayan şeyler” olmaya başladı ki şaşkırmamak elde değil. Avrupa Topluluğuna gireceğiz diye, tarihin kör karanlıklarında kaybolmak üzereyiz. Zaten her şey bu AB denen uğursuz uğurlar birliğince yapıyor. Bakın neler oluyor:

“Sizi AB’ne alacağız” diyorlar ve ekliyorlar: “Bu topluluğa girmenin yolu Diyarbakır’dan geçer.” Zaten onların bunu söylemesine gerek bile yok. Bir iktidar partisinin lideri bu lafı diline zikir yapmış, akşam-sabah nereye gitse bunu tekrarlıyor. Peşine de hemen ilave ediyor: “Atatürk’ü sevenler buna karşı çıkmaz!” Ne demekse! Atatürk de ulusal kurtuluş mücadelesini iki milyon şehidin kanı ve canı ile bunun için yapmıştı herhalde! Beyler siyasi parti lideri olabilirsiniz. Başbakan, hatta Cumhurbaşkanı olabilirsiniz. Kendinizi herkesten akıllı da bulabilirsiniz. Ama ne olur milletin sesini dinleyin. Tarih boyunca yıkılıp giden Türk devletlerinin yıkılış sebepleri hep aynıdır. **-Kendi içindeki olaylara doğru teşhis koyamamak ve doğru çözümler üretememek.-**

– Avrupa Ordusu adıyla bir güç oluşturuluyor. Fakat, Avrupalı saydıkları (Güya) Türkiye bu gücün içinde yer almıyor. Yani onlar bize bu güç içinde yer vermiyor. Yoksa, onlar böyle bir görev verdi de biz almadık değil! Sonra hemen fisiltı gazetesi yayına başlıyor:

“Acaba bu Avrupa Ordusu denen güç Kıbrıs’ta bize saldırır mı?” Daha da ilerisi konuşuluyor: “Acaba, bu A.O. denen güç ileride Türkiye’nin Güneydoğusuna bir şekilde müdahale eder mi?” vs. vs. E, herhalde böyle olacaktır beyler. Bunları bilmek için kahin olmaya gerek yok. Kendileri için oturup ağladığımız, cebimizdeki ekmek paramızın yarısını kendilerine gönderdiğimiz ve halen aziz Mehmetçikle kendilerini korumaya devam ettiğimiz Bosnalı kardeşlerimiz bile, KKTC yerine GKRC’ni tanımaya kalkışıyorsa, Türklere vize uygulama çalışmaları yapıyorsa, Avrupa Birliği bize ne yapsa azdır.

– Birileri çıkıp “Kürtçe televizyon” yumurtluyor. Basınımızın kıymetli kalemşörleri hemen kaleme sarılıp, “Kürtçe TV yayını yapmanın ne kadar yararlı bir iş olduğuna” kamuoyunu inandırmaya çalışıyor. Aynı günlerde Barzani’nin partisinin, Kuzey Irak’tan Kürtçe yayın yapan televizyonu, zaman zaman Türkçe yayın yapmaya başlıyor. (!) Zamanlama müthiş. Hemen ertesi gün de bu TV’nin başındaki adam sıfatıyla, birisi Türk basınına demeç veriyor: “Bakın biz de Türkçe yayın yapıyoruz. Amacımız kendimizi daha iyi tanıtmak, daha iyi anlatmak vs.” anlamında bir şeyler söylüyor. Adam kendini Türkiye Cumhuriyeti Devletiyle eş görüyor. “Biz yaptık siz de yapın, iyi olur” diyor. Biz de, dünyaya kendimizi kabul ettirdiğimiz Lozan anlaşmasını kendimiz delerek, kendi kendimize içimizde **-azınlık-** yaratıyoruz. Efendim, Kürtçe TV yayını yaparsak daha sağlıklı büyümüşüz.(!) Kendimizi, kendi halkımıza daha iyi anlatırmışız. Urfa Karakeçililerinden tutun da Erzurum’a kadar milyonlarca Türk insanının anadilini unutup, bugün Kürtçe konuşuyor olmasının vebalini kimler üstlenecektir bilinmez. Kendi vatandaşına Türkçeyi öğretmek yerine, onun mahalli lehçesini uluslararası bir dil imiş gibi kabul edip, TV yayını yapmak herhalde bize mahsus bir özellik olsa gerek. Çünkü, dünyada böyle bir olayı başka hiçbir yerde göremezsiniz. Efendim, “Teknoloji yasağı delermiş.” Uzayda dolaşan iki tane uydu devletin elinde değil

de sanki PKK'nın elinde. Teknolojinin varlığından haberdarsan bunu niçin kendi lehine kullanmıyorsun?

– Çok değerli millet vekillerimiz TV ekranlarına çıkarak, bu oyuna alet oluyorlar. Dincisi, Liberali, Kürtçüsü hep aynı çanaktan yiyor. Bu tür girişimlerin uzun vadede bu ülkenin insanlarına (Türk-Kürt fark etmez) bölünüp-parçalanmalar eşliğinde sadece acılar getireceğini, bu oyunun arka sırada da AB ülkeleri ve ABD'nin bulunduğunu, bu yapılanlarında sadece onların ekmeğine yağ süreceğini kimse anlatmıyor. Kürt kökenli Milletvekilimiz hem “Muğla’yı Marmaris’i size bırakmayız, ülkenin hepsi bizim ülkemiz” diye konuşuyor, hem de Kürtçe TV yayını mutlaka yapılmalıdır diyor. Sanki bugün evinde, işinde-gücünde, tarlasında çalışan Kürt vatandaşımıza bir şey söyleyen, onların bu tür konuşmalarına müdahale eden varmış gibi, herkes aslan kesilmiş, bunu tekrar tesis etmeye çalışıyor.

– Aradan iki-üç gün geçiyor, ülkemizin istihbaratla görevli kurumunun iki yetkilisi dört tane gazeteci çağırıp bazı açıklamalar yapıyorlar. Onlara göre de devlet Kürtçe TV yayını yapmalıymış. Bu iyi olurmuş. Bir de -mütedeyyin- dindarların irticacı olarak algılanmaması gerekiyormuş. Bu yanlış olurmuş. Bu noktada iş arap saçma dönüyor. Devletin bir kurumundaki -memurlar- nasıl olur da böyle bir açıklama yapabilirler? Herkes görevini doğru yaparsa işler kendiliğinden düzelecektir. Biz bunu sağlayacağımıza, üstümüze düşen-düşmeyen her konuda beyanda bulunuyoruz. Devlet geleneğimizde de, bu kurumumuzun geleneğinde de böyle bir uygulama yoktur. O halde bu görevlilerden, bu doğrultuda konuşmaları istendiği düşünölmeye başladığında, sayın Başbakan, “Bu açıklamayı yapmalarını ben istedim” deyiveriyor. Geçmişte de başka bir devlet büyüğümüz, İLKSAN arsaları için “verdiysem ben verdim, ne olmuş yani?” demişti. Sonra İLKSAN görevlileri yıllarca suçsuz yere hapis yatmışlardı. Sonra berat etmişlerdi ama neye yarar. Ortada ne arsa kalmıştı, ne de o insanların

istikballeri! Atı alan Üsküdar'ı geçmişti. Sonra aile büyüğümüzün çektiği bir aile fotoğrafı gündeme gelmişti. Büyüğümüz, bunlar benim ailem, hepsinin arkasında sonuna kadar dururum mealinde bir şeyler söylemişti. Ama, devletin, sayıları kelaynak kuşları kadar kalmış dürüst ve vatansever savcılar, polisleri ve bürokratları çok aramaya hacet kalmadan, fotoğrafta yer alanların önemli bir kısmının -HIRSIZ- olduğunu belgeleriyle, sabit delillerle ortaya koymuşlardı.

– Şimdi bu zengin ülkenin fakir insanları kendi kendilerine düşünüyorlar: “Yahu, biz nasıl yönetiliyoruz. Burası krallık mı? Oylarımızla, demokrasiyi tesis etsinler diye başımıza getirdiğimiz insanlar adeta bizim krallarımız gibi davranıyorlar. Kimse de sesini çıkarmıyor. Ne yasa dinleyen var ne halkı dinleyen var. Herkes bildiği makamdan çalıp okumaya devam ediyor. Bizler böyle koyun sürüsü gibi yere bakarak önümüzden yürüyenin peşinden yürümeye devam edersek, bizi idare etmeye daha pek çok krallar ve kraliçeler talip olur.”

– Sayın krallarımız, kral ve kraliçe adaylarımız, lütfen biraz tarih okuyunuz. Çok fazla gerilere gitmenize gerek yok. Hemen Osmanlı'nın çöküş yıllarına, Cumhuriyetten önceki yıllara bir bakın. Tarih o kısacık diliminde bize çok şeyler anlatıyor. Bu gidilen yolun sonu yok. Bu yol çıkmaz sokak bile değil. Bu yolun sonu uçurum. Yaptıklarımız, Libya'daki çöl devesinin ve çizmedeki Dallama'nın istediği şeyler. Onlar yapsa ancak böyle şeyler yaparlardı. Lütfen aklımızı başımıza toplayalım. Dünyadaki ikiyüz elli milyon Türkün ve bir buçuk milyar müslümanın gözünün baktığı Türkiye Cumhuriyeti Devletini düşmanlarımızın istediği noktaya getirmeyelim. Türkiye'mizdeki yetmiş milyon insanımızın mutluluğu, huzuru birlik ve beraberlikten geçer. Hacı Bektaşî Veli'nin dediği gibi: “Bir olalım, İri olalım, Diri olalım.”

– Şimdi size sesleniyorum: Ey lise gençliği, üniversite gençliği, asistanından Prof. una kadar tüm öğretim kadroları, sevgili öğretmenler, devletimizin her kademedeki memurları, crinden Genel Kurmay

Başkanına kadar tüm Türk Silahlı Kuvvetleri, polisler, imamlar, es-naflar, sanatkarlar, tüccarlar, çiftçiler, velhasıl okuma yazma bilen bütün vatandaşlar ve de Yüce Meclisin sayın üyeleri, yarından tezi yok, elinize Atatürk'ün GENÇLİĞE HİTABE'sini alıp bulunduğunuz her yerde yüksek sesle okuyunuz. Ne demek istediğini anladığınızdan emin olduktan sonra da etrafınıza bakınmaya başlayınız...

“MALİ MİLAT” NEYİN MİLADI?

Hatırlayacaksınız, bir zamanlar kerameti kendinden menkul bir zat ortaya çıkıp, Türkiye’yi kurtaracak reçeteyi kendi başına belirlemiş, adını da “Mali Milat” koymuştu. Bu “milat” çerçevesinde bir takım radikal kararlar alınmış, adeta; “Bugüne kadar çalanlar çaldı. Bundan sonra çalmayı da yasaklıyorum” gibi -Padişahi- edalarla, o güne kadar vergilendirilmeyen kazançlara da meşruiyet sağlanmıştı. Bir gecede, ülkede, zengin olmuşlarla, bir daha zengin olmayı hayal bile edemeyecekler gibi iki sınıf oluşturulmuştu. Çünkü, yapılmakta olan uygulamalardan anlaşıldığı kadarıyla, bu ülkede artık hür teşebbüsün önü kesiliyordu. Ve bu -Milat-Türk ekonomisini dibe vurdurma operasyonunun miladı kimliğine bürünüyordu.

Yeni uygulama, üslup ve uygulanış biçimi olarak, bir zamanların Libya’ında Kaddafi’nin yaptıklarını anımsatıyordu. Bilirsiniz, o zaman Kaddafi, bir gecede servetlere el değiştirtmişti. Herkes, kirada oturduğu evinin tapusunu almak üzere, ertesi sabah tapu dairelerinin önünde kuyruk oluşturmuştu. Yani, o eşsiz(!) lider bir gecede sosyal adaleti sağlayıvermişti. Ömür boyu çalışıp çabalayıp mülk sahibi olup, bunu kiraya veren ve bu gelire yaşlılığında rahat yaşamak isteyen veya çocuklarına rahat bir gelecek sağlamaya çalışan insanların tüm birikimleri, bir gecede ellerinden alınıp, hak etmemiş insanların hanesine gelir olarak yazılıyordu. Bunun adı da “İslami Sosyalizm” oluyordu. (Ne demekse?) Bu adamın yaptıklarını bir dereceye kadar anlamak

mümkündü. Çünkü o bir diktatördü. Kendi ülkesi ile ilgili bir takım kararlar alıp uyguluyordu ve bunun karşısında, kendisine “Dur” diyecek bir güç yoktu. Zaten böyle bir güç var olsaydı, iktidarda olurdu.

Peki, bizdeki ‘diktatörece uygulamaları’ yapan insanların sıfatları neydi? Bunların karşılarında hiç kimse yok muydu? Yok muydu ki bazı insanlar her şeyin en iyisini kendileri bilir edasıyla, birtakım yanlış uygulamaları vatani kurtaracak reçete olarak topluma dayattılar. Ve hemen ardından milyarlarca dolar sıcak para bir gecede yurt dışına çıktı. Dünyada eşi benzeri görülmemiş, **sosyalist bir mantıkla uygulanan bu Amerikanvari önlemler, ülkenin adeta şah damarını kesti. Hemen peşinden insanlar yatırımlarını askıya aldılar. Yeni yatırım yapmaya niyetlenenler bundan vazgeçtiler. Çünkü devlet kendilerine soruyordu: Nereden Buldun?** Devlet olmanın gereği, gerekeni yapmaktır. Vergi, zaten devlet gücüne dayanılarak yapılan bir -Zoralım- uygulamasıdır. Bunu en iyi şekilde kontrol etmek de devletin görevleri arasındadır. Maliye Bakanlığı’nın dört ayrı denetim birimi bu işler için kurulmuştur. Eğer siz, yapmanız gereken bir denetimi yapamayıp veya yapmayıp, sonra da insanlara “Bu parayı sen nereden buldun bakayım” diye çıkışmaya başlarsanız, ortaya işte böyle bir tablo çıkar. Üstelik, bunları en iyi bilmesi gereken kişilerden biri de “Nereden Buldun”un mucididir.

İktidarda ve muhalefette bulunan partilerin liderleri, millet vekilleri veya bu partilerde ülkenin geleceği için strateji belirleme çalışması yapan (Eğer böyle bir çalışma yapılıyorsa -Siyasi partilerde bu tür çalışmaların yapılmasına gerek duyuluyorsa) akademisyenler ya da uzmanlar **bu konuda neden hiçbir uyanda bulunmadılar? Siyasi idareyi niçin uyardılar?** Ya da eleştirilerinde niçin yeteri kadar sert olmadılar? Neticede, üstünde uygulama yapılan zemin, bir şirket ya da holding değil, yetmiş milyon nüfuslu bir ülkedir. Birilerinin şahsi hatalarının ya da yanlışlarının, bir ülkeyi bu kadar korkunç biçimde

etkilemesine nasıl göz yumulabilir? Yönetimde bulunanlar bu konularda hiç bir şey bilmiyor mu? Kendileri bilmiyorsa, etraflarında bulunan danışmanlar ordusu- ne iş yapmaktadır? Eğer bu insanlara ülkenin geleceği ile ilgili konularda danışılmıyorsa, başka hangi konularda danışılmaktadır? Ülkenin değil de, partinin geleceği konusunda mı danışmanlık yapmaktadır bu insanlar? O gün birileri, bu ülkenin şah damalarını keserken, bu ülke adına çalıştığını söyleyenlerden niçin ses çıkmadı. Yoksa ülkeyi ve milleti emanet ettiğimiz insanlar, ekonomiden hiç anlamıyorlar mıydı?

“Nereden Buldun” ucubesi, büyük bir şevkle uygulamaya konulmuştu. İnsanların bir kısmı, kaynağı belirsiz paralarını bankaya yatırıp, baklarken, bir kısmı devlete güvenemediği için, “Kaynağı belirsiz -Kara paralarını- dövize çevirip yastık altına atmıştı. Bu işleri büyük çaplı yapanlar da dövize çevirdikleri, veya zaten döviz olarak ellerinde tuttukları -Kara Paralarını- yurt dışına çıkararak, ilerde, yurt dışına kaçtıklarında, rahat rahat harcayabilmek için yabancı bankalara istiflemişlerdi. Tabi ki sokaktaki vatandaşa işin bu boyutu hiç anlatılmadı. Onlara, sadece, “nereden buldun” diyerek, sözüm ona, haksız kazanç sağlayanların üzerine gidildiği imajı verilmeye çalışılmıştı. Güya, bundan sonra, vergisiz kazanç söz konusu olmayacaktı. Böylece, ülkemiz de bir daha ekonomik krize girmeyecekti. Zannedersiniz ki, ekonomik krizin nedeni vatandaşın vergilerini vermeyişidir. Vatandaş vergi vermeye hazır. Hatta bugün bile, insanlar vergi ödemek için vergi dairelerinde, bankalarda kuyruklar oluşturup, sıra bekleyerek vergilerini ödüyorlar. Ama, bir yandan da soruyorlar; “Verdiğimiz paralar nerelere harcanıyor” diye. Eğer verdikleri paraların yerli yerinde harcandığından emin olsalar, devlet onları zorlamadan da fazlasıyla vergilerini verecekler. Ancak, verdikleri paraların çar-çur edildiğini, hırsıma, akrabaya peşkeş çekildiğini görünce, vergi vereceği varsa da vermemeyi düşünmeye başlamaktadır.

Bir de işin öbür boyutu var. Ülkemizde insanlar, ticarète yeni yeni adapte olmuşlar ve dünyayı tanımaya, dünya çapında ticaret yapmaya başlamışlardır. Ülkemizde ticari faaliyete veya üretime başlayan insanlar, mecburen küçük sermayelerle bu sahaya atılmaktadırlar. Sistemin yarattığı olumsuzluklardan etkilenmemek için de ticari faaliyetlerinin bir kısmını kayıt dışı olarak gerçekleştirirler. Zaten, eğer, bu enflasyonist ortamda, tamamen belgeli çalışıyor olsalar, azami bir yıl içinde piyasadan silinirler. (Bu durumu herkes çok iyi bilir. Yalnızca bu işlerle görevli olanlar bilmiyor nedense.)

Bizim mükellefimiz, vergi idaresinin iddiasına göre –“vergi kaçırmaktadır.”– Ancak, olay çok iyi tahlil edildiğinde, bu –“kaçırılan”– vergiler, hortumcuların kaçırdığı paralar gibi, yurt dışına falan gitmemektedir. Bu paralar tamamen yeni yatırımlara, mevcut yatırımların büyütülmesine aktarılmaktadır. Şahıs mükellefiyetleri şirkete, şirketler holdinglere, atölyeler fabrikalara dönüşmektedir. Yani tamamen ekonomiye aktarılmaktadır. Vatandaş bunu kendi gücüyle yapmak zorundadır. Çünkü, küçük müteşebbise kredi vererek ekonominin büyümesine hizmet etmesi için kurulan bankalar, devletin, kendilerine tahsis ettiği kaynakları, siyasilerin yakınlarına, amcalarına, dayılarına, kayınvalidelerine, kayınbiraderlerine, yeğenlerine usulsüz biçimde aktardıkları için, gerçek müteşebbise verecek kredi kalmamaktadır. Bir şekilde becerip, bu kaynaklardan kredi alan gerçek müteşebbislerin de başına gelmedik kalmamaktadır. Böyle bir ortamda, mükellef ister istemez vergi kaçırmaya zorlanmış olmaktadır. Ancak, vergi olarak devlete ödediği paralar, kaynak olarak kendisine dönmediği için, kendi kaynağını kendi yaratmak zorunda kalarak, ticari faaliyetinin -yeteri kadar kısmını- kayıt dışı yapmaktadır. Bazı yöneticilerin de zaman zaman açıkladıkları gibi, ülke ekonomisine motor görevi yapan kaynak, şu anda maalesef -Kayıt Dışı Ekonomidir.- Bunun farkına varınca insanın neredeyse “Keşke mükellefler daha çok kayıt dışı ekonomiye yönelse” diyesi geliyor.

Burada anlatmak istediğimiz, ülke, çeşitli yanlış uygulamalarla bugünlere taşınırken, toplum tamamen çaresiz bırakılırken, toplumun siyasilere güveni tamamen kaybolurken, devletin kaynaklarını; “Eli kör, alemi aptal” yerine koyup, milletin gözünün içine baka baka arsız, hırsıza, uğursuza aktarırken hiç sesi çıkmayanlar, bugün kalkmış, bu noktaya gelişimizin nedeni olarak sadece, “Nereden Buldun”un mucidi olan kişiyi gösteriyorlar. Evet, o kişinin de ülkenin bugünlere gelmesinde çok büyük bir payı vardır. Ama, bu sonucun tek başına sorumlusu o mudur? Kendilerini yeniden -siyasi umut- yapmak için, böyle, iş işten geçtikten sonra, halen birilerini -tek başına sorumlu- göstererek nereye varılacaktır. **Ülke kaynakları sistemli bir şekilde soyulmasaydı, siyasiler bu işlere karışmasaydı, sonra da kalkıp birbirlerini pazarlıklarla aklayıp-paklamasaldı, -Çözüm- olarak önerilen bu tuzaklara da düşülmezdi.** Şimdi kalkıp, 2002 sonundan itibaren tekrar uygulamaya konulacak olan bir yanlış, meclis tamamen uygulamadan kaldırdıktan sonra Amerika’yı yeniden keşfetmenin ne önemi var? Eğer bir şeyler biliyor idiyse, bunu zamanında, bu yanlış yapılmadan söyleyip önüne geçecektiniz. Eğer önüne geçemiyorsanız bu amaçla çalıştığınızı topluma gösterecektiniz. Bunu o zaman yapmadıysanız şimdi bazı şeyler söylemeniz bir işe yaramaz. Sizin yaptığınızı, Türk insanı çok veciz bir biçimde ifade etmiş ve atasözü yapmıştır: **‘Öküz öldükten sonra bıçak çalan çok olur.’**

Buraya kadar anlatılanlardan, ülkemizin içinde bulunduğu duruma gelmesinde, kimlerin hangi ölçüde payı bulunduğunu vurgulamaya çalıştık. Buradan da anlaşıldığına göre, bugün siyasi idarenin tamamen yürürlükten kaldırdığı “Nereden Buldun” yasası yanlış bir uygulamadır veya erken bir uygulamadır. ***Ancak, “Nereden Buldun” sorusunun sorulmasında çok geç kalınmış bir kesim vardır. Bu kesim, devletin ve milletin parasını hortumlayan, sonra da utanmadan, sıkılmadan, yüzlü yüzlü aramızda dolaşmaya devam eden kesimdir. Bunlara***

sadece “nereden bulsun” diye sormak yetmez. Bunların, haksız kazançlarla, çalıp-çırpıp-hortumlayarak elde ettikleri mal varlıklarına da el konulması gerekmektedir. Yoksa, kayıt dışı kazancıyla, üç makinesini beş yapan, beş makinesini on yapan, kısacası, devletin imkansızlıklar nedeniyle sağlayamadığı istihdamı, kıt kaynaklarıyla kendi başına sağlayan girişimci vatandaşın, “nereden buldun” diyerek gırtlığına çöküp, o makinaları sattırıp, evine bu sayede ekmeğe götüren üç beş vatandaşın ekmeğini kesmeyi marifet zannedenler bu ülkeye ve bu ülkenin masum insanlarına sadece kötülük yapmış olurlar. Ekonomik büyümesinin eşiğinde olan bir ülkede, kaynak sıkıntısı çeken bir ülkede, bugün itibarıyla 230 milyar doların üzerinde borcu olan bir ülkede, tarım kesimindeki gizli işsizleri saymazsak, beş milyona yakın işsizlerin kahve köşelerinde sürüdüğü bir ülkede, çocuklarının yeterli ve dengeli beslenmesini bile sağlayamayan bir ülkede, sermayenin, bir avuç azınlıkla, dönme devşirmenin elinde bulunduğu bir ülkede kalkıp, “nereden buldun” diye soranlar ve bu tarihe de “..milat” adı verenler, acaba bu tarihi, neyin miladı olarak düşünmüşlerdi? Bir gecede milyarlarca doların yurt dışına çıkışına, bütün yatırımların bıçakla kesilir gibi kesilmesine, elinde üç-beş kuruşu olanların bunları dövize çevirip yastık altına atmasına, iyi kötü bir birikim sağlamış olanların gözlerini yurt dışına dikmesine, o güne kadar hiçbir birikim sağlayamamış olan toplumun ezici çoğunluğunun bir daha karnını doyuracak kadar paradan başka parayı bir araya getiremeyeceğini anlamasına ve böylece de devlete-yönetime küsmesine sebep olanlar, acaba ülkenin IMF ve Dünya Bankasının kapısından ayrılmaz hale gelmesinin temellerini mi atmışlardı? Bu “milat” neyin nesiydi? Ekonominin dibe vurdurulmasının miladı mıydı yoksa?

Bu “Mali Milat” safsatası, yasalara saygılı vergi mükelleflerini rahatsız etmek, yüzüstü hortumcuların hortumladıkları büyük paraları ve mafyanın yurt dışından transfer edilen kara paralarını aklamaktan

başka hangi işe yaramıştır? 230 milyar dolar borcu bulunan ve alınacak 100-150 milyon dolar yeni borç için bile IMF'ye, Dünya Bankası'na avuç açan bir ülke, kalkıp kendi vatandaşına “Nereden Buldun” diye sormaya başlarsa, kendi ekonomisinin ipini çeker. Nitekim de öyle olmuştur. “Mali Milat” bir avuç hırsız aklamak için yapılan bir operasyon niteliğine bürünmüştür. Bundan sonra da bu yaygara ile yapılacak işlerin bu ülkeye hiçbir yararı dokunmayacaktır. Eğer bu ülkeye zulüm yapmak istiyorlarsa; geçiminden aciz hale getirilen vatandaşın yakasını bırakıp, bir an önce, şu anda torunlarımızı bile borçlu duruma sokan ve bir türlü faizini bile ödemeye yetişemediğimiz 230 milyar doların, 90 milyar dolarını utanmadan cebine indirip, sonra da insan topluluğunda aramızda dolaşmaya devam eden, bir rivayete göre sayıları sadece 262 kişi olan, kanımızla beslenen vampirlerin yakasına yapışıp “Nereden, buldun?” diye onlara sorsunlar.

PEKİ, O'NUN SUÇU NEYDİ?

Bugün Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yıkılması veya dağılması en çok Kürt kardeşlerimizin aleyhine olur. Neden mi? Çünkü, Kürt kökenli vatandaşlarımız daha eskilerde olduğu gibi, kendi devletine saygı duymaya devam ediyorlar. “Allah devlete, millete zeval vermesin” diye dua ediyorlar. Onları daha önce en iyi şekilde kim korumuş ve kollamışsa, bugün de onlar koruyup kollayacaktır, bunu biliyorlar. Bunu bildikleri için de devlete baş kaldırmıyorlar. Ona destek oluyorlar. Peki o zaman bunca zaman yaşanan acılar nereden kaynaklandı diyeceksiniz: O acıların sebebi masum doğulu vatandaşlarımız değildir. Eğer doğulu vatandaşlarımız, bu bölücü düşünceye destek verecek olsaydı, bugün yaşanan acılar çok daha katmerli olurdu. Ancak, bu kardeşlerimiz, dışarıdan pompalanan bölücü fikirlerle prim vermemiş, aziz Türkiye toprağına ihanet etmemiştir. O acıların sebepleri durup dururken, nereden estiğı belli olan rüzgarlar nedeniyle, bir takım şerefsizlerin ortaya çıkarak “Kürt kimliğı”nden dem vurmaya başlamasıdır.

Bir ara, bir Amerikan uşağı türemişti! Bu yerli ajan, yıllar boyu Türk insanının cebindeki paralarla kendine sermaye oluşturmuş, bu paranın hatırına sözü dinlenir olmuştu. Bir ara, yurt dışına fazlaca para kaçırmış olmalı ki Türkiye'deki yatırımları nakit sıkıntısı içinde kalmıştı (?) Veya, o böyle açıklıyordu durumu. Öyle bunalmıştı ki,

hani Anadolu’da bir söz vardır: “Kul bunalmayınca Hızır yetişmez” derler. İşte, Allah’ın bu sersem kulu da öyle bunalmış ki, -hızır- onun imdadına koşmuş. Ve hemencecik, zaten zarar etmekte olan şirketlerinin yarı hisselerini çok büyük paralar karşılığında, hem de dolar vererek satın almış. Maksat bir insan kurtulsun, öyle ya! Türkiyeli tüccar bozuntusu nasıl sevinmiştir, varın siz hesap edin gayrı! Ama, hınzır, bu iflas etmiş şirketleri dolar üzerinden milyarlar ödeyerek alırken, bizim müflis iş adamına birkaç basit(!) şart koşmuş. Ne gibi? İşte:

– “Ülkede insan hakları havarisi kesileceksin.

– Bildiğin gibi, sizin ülkeniz bir mozaikten ibarettir. Sık sık mozaikten bahsedeceksin.

– Ayrıca, sizin ülkenizde Kürtlere çok baskı var, bu baskıları kınayacaksın ve Türkiye’yi dünyaya şikayet edeceksin. Edeceksin ki emperyalist dünya devleri ülkenizin iç işlerine biraz daha fazla burnunu sokabilsin.

-- Hatta, bunları daha rahat ve bir takibata uğramadan yapabilmek için, bir parti, kuracaksın. (Korkma canım. Sana verdiğimiz paraları oralarda harcatıp seni açıkta koymayacağız. Senin, siyasete atıldıktan sonraki bütün masraflarını biz karşılayacağız. Sizin ülkenizde halen siyaset yapanlara “Bu paraları nereden buluyorsun da böyle sokaklara saçyorsun” deme alışkanlığı olmadığı için korkmana gerek yok. Biz sana dolar doldurulmuş çuvalları hava alanlarının VIP salonlarından geçirerek teslim ederiz.”

Adam bakmış ki hiçbir sakınılacak, çekinilecek durum yok. Hemen bir “*Ne İdüğü Belirsizler Partisi*” kurmuş. Hınzırın çokça verdiği dolarlardan etrafına topladığı kemik yalayıcılarına bolca dağıtmaya başlamış. Yalaka takımı bakmış ki adamda para çok;

– “Yahu liderimiz, sen şimdiye kadar nerelerdeydin? Madem bu kadar çok doların vardı neden daha evvel ortaya çıkmadın da bizleri TL ile avutan insanların kapılarında dolaştırdın. Sen yeter ki bize

vereceğın dolarları artır. Bak biz o zaman nasıl aslan kesilip, daha dün e kadar, peşinden gittiğimizi iddia ettiğimizi Atatürk'e saldırırız.

Onun kurduğu Cumhuriyette neymiş. Esas Cumhuriyet senin kuracağın Cumhuriyettir. O birincisini kurmuş, birinci adam olmuş. Sen de ikincisini kurarsın. Eskisinin hükmü kalmaz. Böylece ülkenin birinci adamı sen olursun” demişler.

Uzatmayalım, adam öyle bir girmiş ki havaya, çekmiş rugan pa-buçlarını, takmış ipek papyonunu, geçirmiş sırtına “Gümüş yıldız” lacilerini. Düşmüş yollara. Ne hikmetse yolu da hep güney doğuya düşmekteymiş. Olsun, görev görevdir, yer beğenecek değil ya! Bir gün de yolu tesadüfen(!) Diyarıbekir'e düşmüş. Çıkmış otobüsünün üstüne. Başlamış eline tutuşturulan kağıtta yazılı nutku okumaya:

“Sevgili Diyarıbekir'liler, How are you, çirtike hoş?” Böyle diyerek hem kendisi gibi angut sandığı vatandaşları kafesleyecek, hem de hınzırın verdiği görevi yerine getirecekmiş. Böylece bir anda birkaç milyon oy alacak ve meclisi içinden fethettikten sonra da bilmem kaçınıcı cumhuriyetini, kuracak. Hesap bu. Herkesin bir hesabı vardı ama Allah'ın da bir hesabı vardır derler ya! Hesap tutmamış. Diyarıbekir'liler başlamışlar kendi aralarında konuşmaya:

- *Ne diy bu loo?*
- *Ne bilem babo!*
- *Ula hırbo, ne diysin sen?*
- *Ula vurun, kaçırman ha...*
- *Ula daş yohmi surda?*
-

Bizim acemi bülbül daha ilk derste taşa tutuluyor. Kendini otobüsün içine zor atıyor. Bas bas bağılıyor. “Bas gaza şoför, kurtar beni bu nankörlerden. Ben onları kurtarmaya gelmiştim halbuki. Onlar buna layık değilmiş meğer. Bırakayım onları kendi başlarına da sömürül-meye (!) devam etsinler.”

Yalaka takımı hemen devreye girip cesaret vermeye çalışmışlar. Aman eşsiz liderimiz, hemen pes etmeyin. Her genç kızın başına gelir bunlar. Bu ülkenin size ihtiyacı var”vs. vs. ama dinletememişler acemi bülbüle. Böyle gürültülü sahneleri sadece sinemalarda gördüğü için, bu canlı kalabalığın tepkisi onu çok korkutmuş. Yalakalarına demiş ki:

Benim sevgili yalakalarım, ben bu işi yarım bıraktım diye sakın korkmayın. Sizin yağlı kemik istihkakınızı kesmeyeceğim. Kemiklerimiz eskisinden daha yağlı olacak. Yeter ki siz benim bu rezilliğimi o hitnerli kalemlerinizle bir zafere dönüştürün. Ve işin aslını bilmeyen vatandaşların gözünde bir yerim olsun. Hem ilerde bir gün zamanı gelirse eğer, benimde ne kadar ileri görüşlü bir lider olduğumu yazmak yine size düşecektir.

*

Çok eskiden bu topraklar üzerinde -Garibanya- diye bir ülke varmış. Ben bilmem ama bilenler öyle anlatıyorlar. Bu ülkenin insanları saf, temiz, hakkına razı, kanaatkar, özverili, hoşgörülü, yaratılmışı yaratandan ötürü seven, kapısı herkese açık, başı sıkıntıda olan her Allah’ın kuluna el uzatan, devletine sadık, vergilerini ekmeğinden aşından kesip veren, koç gibi evlatlarını askere kınalayıp gönderen, sonra tabutta teslim alan, yine de “Allah devlete-millete zeval vermesin” diyen ordusunu göz bebeği gibi kıskanan ve sahiplenen, polisini el üstünde tutan, devletin memurları karşısında el pençe divan duran, bir haksızlığa uğradığında, “Kol kırılır yen içinde” deyip, derdini kimselere açmayan, uzun havalarda duygulanıp ağlayan, halaylarda coşup çağlayan, atadan-dededen insanoğlu insan olan insanlarmış. Yalnız bir kusurları varmış. Kendilerini yönetecekleri seçtikleri zaman, o yöneticinin ömür boyu kendilerini yönetme hakkı elde ettiğini sanırlarmış. Alışkanlıktan olsa gerek. Bir rivayete göre bu insanların dedelerini idare edenler ölmeden koltuğu terk etmezlermiş. Bu alış-

kanlık her halde bu milletin genlerine işlemiş olacak ki Garibanya'da demokrasi diye bir düzen geçerli olduğu halde, bu ülkenin halkı seçerek başa getirdiği insanların, başlarından ayrılmaları için ölmelerini beklerlermiş. İşte aşağıda anlatılanlar da bu Garibanya denen ülkede cereyan eden olaylarmış. Yoksa, bu anlatılanların günümüzle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Olaylar ve insanlar tamamen o ülkeyle ilgilidir.

Hani, bu yazının önceki bölümünde hınzırın ayartıp da insanların başına bela ettiği “Ne idüğü belirsizler partisi”nin lider bozuntusu vardı ya, işte o hınzırdan onay alamadığı, fitneyi iyi tezgahlayamadığı için kızığa çekilmiş. Onun yerine başka biri aranmaya başlanmış. Ve sonunda da bulunmuş. İşte aşağıdaki masal da bu yeni bulunan, ama eski zamanda yaşayan zatın yaptıklarını anlatır. Olaylar yine Garibanya'da geçer. Günümüzle uzaktan yakından ilgisi yoktur.

*

Hınzırın bu oyunu tutmamış. Eee, biri tutmazsa bir oyun daha çıkarırım demiş hınzır. Ve yeni bir “Enderun yetiştirmesi” bulmuş. Üstelik bu soysuz yalaka, önceki angut yalakaya göre işinde kıdemliymiş. Durur durur bir laf edermiş ama pir laf edermiş. Bir sütün insanın büyük emeklerle ve özveriyle doldurduğu bir çuval incini berbat edermiş. Bu devşirme dönme-torunu ne hikmetse, ülkede adam kalmamış gibi, uzun zamandır adam yerine konmaktaymış. Daha da çok zaman öyle olacağı varsayılmış. Bu uyanık, hazine arazilerini mal varlığına katmakla, gece yarılarında sonra banka satmakla, bu gecede beş milyon doları cebe atmakla meşhur bir zat imiş. Ülkenin tepesine tünemiş bir uğursuz baykuş kırk yıldır bu ülkenin insanına göz açtırmazmış. Bu yeni zat işte bu baykuşun desteği ile oralara gelmiş. Bir gün Baykuş ona demiş ki:

– “Bak a acemi bülbül; sen daha toysun. Benim gibi olmak için bu ülkenin insanının aşını ekmeğini kırk yıl yemen gerekir. Bu da

eni yetiştirmeye yetmez. Bana bakıp örnek alacaksın. Bir nalına, bir milına vuracaksın. Herkes seni bir iş yapıyor sanacak. Ben böyle yaptım, kimse çıkıp da bana -sen ne yapıyorsun, söylediğin sözü kulağın duyuyor mu?- demedi. Sana da bir şey diyen olmaz. Önce mutlaka kılıpını doldur. Etrafında yeteri kadar eşkıya besle. Parayı elinin altında tuttuğun sürece bu ülkede sana hiçbir şeycikler olmaz. Ben bu işi çok sevdim. Alavere-dalavere kırk yıldır tepelerinden inmiyorum. Onlar da halen elimi-ayağımı öpüyorlar. Onların beynini dumura uğrattım. Altı milyonluk bir toplumun içinden bir adam yetiştirip de benim zerime oturtamadılar. Gerçi bunu yapmaya çalıştılar ama ben hem vollarını tıkadım, buna fırsat vermedim, hem de bu enayiler halen -helal lazanç- vs gibi safsatalara inandıkları için hepsi aç, baldırı çıplak.

Aç karına siyaset yapılamayacağını da bu işe soyunanlar anlayarak birer birer sahneden indiler. Allah izin verirse, ben bu enayilere Demokrasi-demokrasi diye diye padişah olacağım. Sen benim izimden ayrılmı. Ben yakında emekli olunca ticari işlerimin başına geçerim. O zaman sana her türlü desteği sağlarım yeni padişah sen olursun. Daha gençsin de maşallah! Önünde uzun yıllar var. Bir kırk yıl da sen padişahlık yaparsın bu ülkede. Ama, sana şimdiden bir vasiyetim var. Bir gün elbette ben de öleceğim. Ben öldüğüm zaman adım unutulmasın diye çok büyük ve şatafatlı bir -Türbe- yaptıracağınız bana. Bu toplumun içinde bana bağılıkları hastalık derecesinde olanlar az değil. Hiç olmazsa onlar her gün üçer-beşer gelip türbeme muddakerler. Bir süre sonra da adak adar, kurbanlarını benim türbemde keserler. Bu millet çabuk unuttur. İleride, cennete gitmek için de bana gelir şefaah dilenirler. Haa, unutmadan söyleyim, türbemde kesilen kurbanların derilerini sakın hiçbir yere vermeyin. Bizim biraderler alsınlar. Öyle değil mi canım? O deriler benim hakkım.”

Acemi bülbül önce duyduklarına inanmamış. Ama olup bitenleri şöyle bir düşününce, söylenenlerin gerçek olduğunu görmüş. Gecesi ni

gündüzüne katıp kendini yetiştirmeye başlamış. Önerilenleri bir bir uygulamış. Bakmış ki formül doğru. Eh, artık durdur onu durdurabilirsen. Dağ taş önünde dümdüz olmaya, kapalı bütün kapılar açılmaya, doldurduğu küpleri sıra sıra dizilmeye başlamış. Bu arada, eskiden beri menfaatlerini koruduğu dost (!) ve müttefik (!) bir ülkenin de yakın alakası(!) üzerinden eksik olmuyormuş. Böylece, bu acemi bülbül de usta kesilmiş. Padişah olmasına da az kalmış. Ama, Garibanya'daki insanlar aç kalmaya, eve ekmek götürmemeye, çocuğunun defterini kitabını alamamaya başlayınca kafası "Dank" etmiş. "Ben sana gösteririm acemi bülbül" demeye başlamış. Ülkede, barajlar göller konuşulmaya başlanmış. Hangi baraj daha yüksek, hangi barajı kaldırırsak, hangi barajı indirsek diye her kafadan bir ses çıkmaya başlamış.

*

Bu arada bir şeyler de gözden kaçırılıyormuş. Neler mi? Tabii ki adada dinlenmeye çekilen emperyalistlerin uşağı. Büyük lider. (!) Adamın amacı, bu ülkeyi bölüp, kendi gibi maceraperestlere bir -vatan- çıkarmak değil miydi? Şimdi, bu adamı çok özel mekanlarda hapsedeceksiniz, sonra, kalkıp, onun silahla, terörle yapamadığını, bu ülkede vezir ya da padişah olmak sevdasıyla, siz yapacaksınız. İyi de beyler, madem böyle bir düşünceniz var, bu adamın suçu ne o zaman. O da sizinle aynı düşüncelere sahip. O da sizin yapmak istediklerinizi yapmak istiyor. Peki, bu durumda o niçin içeride de sizler dışarıdasınız? Demek ki Garibanya'da işler böyle yürüyormuş.

Şimdi o ülkede herkes yağmurların yağmasını bekliyormuş. Niçin mi? Tabii ki barajların durumunu görmek için. Hangi baraj dolacak, hangi baraj taşacak, hangi baraj yarıya kadar bile dolmayacak. Ec, nereden bilelim b-z hangi baraj dolacak. Bekleyip göreceğiz.

KIRK KATIR MI, KIRK SATIR MI?

Son günlerde birtakım siyasetçilerle, birtakım mandacı zihniyet, Türkiye’de yaşayan yetmiş milyon insanı yok sayarak, Türkiye adına tercih belirleyerek açıklama yapıyorlar. Neymiş efendim, Türkiye bir an önce, zaman kaybetmeksizin, fedakarlık çıtasını yükseltme pahasına AB’ye yıkılmalmış(!). Ne demekse yıkılmak. Sanırsınız ki Türkiye Cumhuriyeti Devleti iflas etmiş, kendini yönetmekten aciz. Öyle bir çıkmaz içinde ki halkı açlıktan ölüyor. Eğer AB’ye yıkılmazsak(!) halk Afrika’daki ilkel kabilelerin açlıktan ölenlerinin görüntülerine bürünecek. Sanırsınız ki bu toplum, kültürsüz, sevgisiz, hoşgörüsüz, ahlaksız, inançsız, tıpkı AB ülkelerindeki son dönemde yetişen yeni nesil gibi. Aile kavramı bitmiş, çocukları on üç yaşında uyuşturucuya başlamış bir toplum. Sanırsınız ki toprakları, can eksensiz can veren topraklar değil de kurak, verimsiz, arazi parçaları. Hiçbir şey üretilmeyen çorak topraklar. Madeni, petrolü, doğal gazı, ormanı, boşa akıp giden suları yok bu ülkenin. Ve sanırsınız ki bu ülke, çölün orta yerinde sınırları cetvelle çizilmiş, hiç bir üretim gücüne sahip olmayan, çalışacak genç nüfusu bulunmayan, tıpkı bazı AB ülkeleri gibi millet olarak nesilleri tükenme aşamasında olan bir ülkedir. Böyle bir ülke olduğu için de mutlaka AB’ne veya ABD’ne yıkılmalıdır(!). Fedakarlık çıtasını o kadar yükseltmelidir ki çıtayı ABD’nin uzaya uydu taşıyan roketlerinden birine yerleştirip, çıta yüksekliğini bir milyon ışık yılı

yukarıya çıkarmalıdır. Eğer böyle yapılmazsa bu devlet yaşayamaz, bu devlet de ayakta duramaz.

İşte bu tabloyu çizerek ve toplumu da buna inandırmaya çalışarak, binlerce yıldan beri bağımsız yaşamış, onlarca devlet ve imparatorluklar kurmuş Türk Milletini, Yeni Dünya Düzeni safsatasının gereği olarak, emperyalist ülkelerin kölesi durumuna getirmek istemektedirler. Yeni dünya düzeni masalının ardında yatan gerçek, Tek Dünya Devletidir. **Tek Dünya Devletinde ise iki sınıf vardır. Birinci sınıf: Yönetenler. İkinci sınıf ise: Köteler.** Karın tokluğuna bile değil, aç bi ilaç onlara hizmet eden köleler. Bunları biz uydurmuyoruz. Bunları, “Yeni Dünya Düzeni”ni icat edenler, (Tek dünya devletini bununla kamufle edenler) kendi elleriyle yazdıkları kutsal(!) kitaplarında böyle yazıyorlar. Güya, bu kutsal(!) kitapta Tanrıları onlara diyormuş ki; “Ben bütün Ademoğullarını size köle olarak hizmet etsinler diye yarattım. Onlara dilediğiniz gibi hükmedin.” Vs. vs. Yeni dünya düzeninde Türk Milletine biçilen rol ise, her şeye uyum gösteren, her denileni tutan, sürüldüğü yöne giden koyun sürüsü gibi davranmaktır.

Bu tabloya kendini inandırmış, soy-sop-kan-din-dil-yurt-şeref-ulusal onur-bağımsız yaşama bilinci gibi, bizim için önemli olan bir takım kavramları sözlüğünden silmiş bazı zevat, Türk toplumuna bir öneride bulunuyorlar. Hatta öneride de bulunmuyorlar da her iki kampın bağlıları birbirleri ile kıyasıya mücadele ediyor.

Bir an önce ne pahasına olursa olsun AB’ne girelim. Öbürleri hemen cevap veriyor:

– Hayır, AB bizi bu yapıyla kabul etmez, biz en iyisi, bizi bu halimizle kabul edecek olan ABD’ne yıkılalım.

– Olayın özeti bu. Tabi ki bu durum topluma da böyle yansıtılıyor.

– Ey Türk Milleti, AB mandasına girelim.

– Ey Türk Milleti, ABD mandasına girelim.

Yani bize iki seçenek sunuyorlar. Kırk katır mı istersiniz, kırk satır

mi? Kendilerini buna inandırmışlar. Veyahut da bundan bir çıkarları var. Bu nedenle de çok acele ediyorlar. Bu iki seçenek dışında da seçenek olmadığına inanıyorlar.

Bu, sayıları ancak iki-üç büyük şehrin entel barlarını dolduracak sayıdaki 'bağımsız ve hür yaşama onuru malulleri' şunu çok iyi bilmeliler ki, *Türk Milleti AB içinde yer almaya karşı değildir. Ancak, köle sıfatıyla değil. Türklük onuruyla. Eşit şartlarda.* Öyle şamar oğlanı gibi değil. Ne idüğü belirsiz bir sürü batılı, elini kolunu sallaya sallaya, müstemleke valisi edasıyla benim ülkeme gelip, gerekli gereksiz her konuya burnunu sokarak değil. Bizi AB'ne alacaklarsa, biz böyle bir birlikte yer almak istemiyoruz. Türkiye AB'ne girmelidir. Ama öyle yıkılarak (!) değil. Direnerek, hak ederek, zorlayarak. Kendini inkar ederek değil. Türkiye, yakınımızda oluşan bu yapılanma içinde yer almayı hak edecek potansiyel güce sahiptir.

Türkiye'nin, ABD ile veya başka güçlü devletlerle ilişkilerini geliştirmesinde yine adil, eşit, onurlu, kişilikli olarak temsil edilmek kaydıyla hiçbir sakınca yoktur. Türkiye, her gün biraz daha küçülmekte olan dünya küresinde, kendini diğer dünya devletlerinden ve güçlerinden soyutlamaması gerektiğinin bilincindedir. O güçler arasındaki yeri alması gerektiğine inanmaktadır.

Büyük Türk evladı Atatürk'ün 'Gençliğe Hitabe'sinde net ve kesin biçimde tanımladığı beyler, sizlere sesleniyoruz: Türk Milleti ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti olarak, ne Kırk Katır, ne de Kırk Satır istemiyoruz. Sizin sunduğunuz bu iki seçeneğe de karşıyız. Biz, dünya devletleri ve milletleri arasındaki yerimizin, en azından, dünyayı yönetenlerin arasında olduğuna inanıyoruz. Onların gölgesinde ve yönetiminde, kendine verilen role razı, aciz bir konumda bulunmaya ve kalmaya karşıyız. Bu millet bu güce sahiptir. Size ve onlara rağmen, bunu size ve onlara ispat edeceğiz. Çarıklarını ıslatıp yiyerek kurtuluş savaşı verip, çok kısa bir sürede, milletin kötü

kaderini iyiye çeviren, İslam Dünyası içinde en ileri, en medeni, en gelişmiş ülke konumuna gelen Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve Türk Milleti, bugün, o zamankinden çok daha güçlü ve bilinçlidir. Önüne kurulan etnik tuzaklara düşmeden, din ile maskelenmiş bölücü yapılanmaların oyununa gelmeden, doğru yolunda ilerleyerek, kimsenin kölesi olmadan, insanlık camiası içindeki tahtına çıkıp oturacaktır. Bunu gerçekleştirecek her türlü kaynağa sahiptir. Muhtaç olduğu kudret ise, “Damarlarındaki asil kanda mevcuttur.” Tabi ki “kan sorunu olanlar” bu “kan” ve “kudret” ilişkisini anlayamazlar.

Türkiye Cumhuriyeti Devletinin vatandaşları, Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi, Alevisi, Sünnisi ile yetmiş milyonluk bir bütündür. Tek bilek, tek yürek olarak iradesini ortaya koymuştur. Bu devleti kurarken ortaya konan irade, bugün de tüm canlılığı ile yaşamaktadır. Her türlü ihanete ve işfale rağmen, bu irade güçlenerek devam etmektedir. **Yaratmaya çalıştığınız, “bir çerçevenin bir arada tuttuğu, çerçevesi kırılınca dağılıverecek bir mozaik yapı” sadece sizin hayallerinizde yer alacaktır.** Bizim farklı renklerimiz yoktur. Hepimiz aynı boyaya boyanmış bir milletiz. Bu renklerimiz ise milletimizin doğal renkleridir. Ve bu renklerimiz de bugünkü sınırlarımızla sınırlı değildir. İşte sizin patronlarınız bu gerçeği çok iyi bildikleri için, bir an önce, Türkiye Cumhuriyeti Devletini Yugoslavya’ya benzetmek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Ama, buna ne onların, ne de sizin gücünüz yetmeyecektir. Geçmişte bunun örnekleri çoktur. Geçmişe yaratan irade ise bugün de mevcuttur.

Bu milletin birliğine, diline, dinine, kanına, vatanına, şanlı ordusuna kin duyanlar, nefret edenler, düşmanlık yapanlar, saldıranlar çok, ama çok pişman olacaklardır. Milletimiz ve milletimizin çelikleşmiş iradesi olan ordumuz, düşmanlarımızın hakkından gelecek güçte ve kararlılıktadır. Yukarıda saydığımız değerlere düşmanlığın ortak ifadesi ise Atatürk düşmanlığıdır. Atatürk’ü halen anlayamadığı için ona sal-

dıranların yaptıkları artık -Gaflet- derecesini aşmış, ihanet derecesine yaklaşmıştır. Bu nedenle Türk Milleti olarak, onları uyarıyor, gafletten uyanmalarını istiyoruz. Atatürk'ü gayet iyi tanıdıkları için ona saldıranlar ise Türk Milleti'nin düşmanları, -hainlerdir-. Bu millet artık bu inceliklerin de bilincindedir. Yüz yıllar boyu karanlıkta bırakıp, diledikleri gibi yönettikleri bu asil milletin evlatları artık uyanmış, dostunu düşmanını görmeye başlamıştır.

Ülkemizin bugün içinde bulunduğu sıkıntılı durumdan ise milletimizin zerre kadar sorumluluğu yoktur. Bu sıkıntıların bütün sorumluları, Atatürk'ten sonra bu ülkeyi idare ettiğini zannedenlerdir. Bu fakir ülke fakir kalmışsa, bu tamamen bilinçli kadrolarca bilerek yapılmıştır. Bu fakir ülkenin hazinesi de bilinçli bir şekilde soyuldu. Bu soygunu yapanları, bu sabırlı millet isim isim bilmektedir. Ülkemizi bilinçli bir şekilde fakirleştirip, insanımızı mutsuz eden, el aleme avuç açtıran, Osmanlı'da olduğu gibi, ülkeyi altından kalkamayacağı büyüklükte bir borç batağının altına sokan, ekonomiyi dibe vurdurduktan sonra da buna çözüm yolu olarak, AB veya ABD mandasına girmeyi öneren sizlersiniz. Artık kullandığımız hiçbir maske yüzünüzü gizleyemiyor. Bütün bunları göz önüne getirince, bu "Efendi Devletlere" yıkılmakta(!) niçin bu kadar acele ettiğinizi daha iyi anlıyoruz. Çünkü, bir gün gelecek, bu millet sizden bütün yaptıklarınızın hesabını, yasalar önünde tek tek soracaktır.

OKUMA YAZMA SEFERBERLİĞİ

Kadıköy’de İskele ve Altıyol meydanlarında bir süredir, bir takım gençler, ellerinde kağıt-kalem, imza toplamaya çalışıyorlar. Bir yandan da avazlarının çıktığı kadar bağıyorlar. “Türkiye’de okuma yazma bilmeyen kalmasın.” Ne kadar güzel ve erdemli bir çalışma değil mi? Ama ben kendi kendime bu gençlere acıyorum. Onlar için üzülüyorum. Çünkü onlara bu işin sokak çığırtkanlığını havale etmişler. Bir de bu işten yararlanacaklar var. Onlar da beni hiç ilgilendirmiyor. Ee, öyleyse beni ilgilendiren nedir diye soruyorsunuz şimdi.

Beni ilgilendiren hep aynı şey. Bu zavallı millete biçilen rol. Yaşatılan acı kader. Bu özverili gençleri gördükçe, çırpınışlarına şahit oldukça göğsüm kabarıyor. Fakat sonucu düşündüğümde yine kahroluyorum, yine yıkılıyorum. Sonra işi muzipliğe döküp rahatlamaya çalışıyorum. 1988 yılında yazmış olduğum bir dörtlük geliyor aklıma. Mırıldanarak okuyor ve gülümsüyorum:

*Ezilenler yaşar köyde,
Bağırانlar Kadıköy’de.
Anlamadım gitti, bunu.
Bu ne biçim iştir böyle?*

Olmuyor, ne yaparsam yapayım olmuyor. Gerçeklere gözümü, kulağımı kapatamıyorum. Kendi kendime gençlere sitem ediyorum. Bre evladım, ne uğraşıyorsunuz bu kadar? Bu insanları okutup da mutsuz insanlara dönüştürünce elinize ne geçecek? İşte ben bir köylü

çocuğuyum. Okudum. Üniversite bitirdim. İstanbul'da yaşıyorum. Mutsuzum. İstanbul'da yaşadığım için değil, gerçekleri gördüğüm için mutsuzum. Halbuki okumasaydım, şimdi herkes gibi ben de mutlu olabilirdim.

Alırdım çarşaf çarşaf renkli gazeteleri, trende, otobüste, dolmuşta, işyerinde resimlerine bakar bakar kültürümü arttırırdım. Yarım yamalak işimle ilgilenir, boşa çıkardığım zamanda da etrafımdakilere bilgiçlik taslardım.

– Bu M. Ali'nin kaçınıcı evliliği, sen biliyor musun?

– M. Ali Kıbrıs'ta kaç bin dolar kaybetmiş haberin var mı?

– Tarkan'ın malum fotoğraflarında yanında bulunan kimmiş, biliyor musun?

– Sanatçı (!) bilmem kim bir yılda kaç sevgili değiştirmiş söyle bakalım.

– Falanca mankenin İngiltere'de bir otel odasında, özel defile(!) sunduğu üç zengin erkek kimmiş, haberin var mı?

– Cim Bomun yeni transferini duydun mu?

– Öbür tarafta adam ülkeyi idare ediyorum diye 50 milyon dolar götürmüş, tonu 40 dolar olan gazı 130 dolara salın almış, **“Avrupa Topluluğunun yolu Diyarbakır'dan geçer”** demiş bana ne.

– Türkiye iyi yönetilmediği için ekonomik büyüme durmuş, hatta küçülme başlamış, yıllardır düşmesini beklediğimiz enflasyon yeniden tırmanışa geçmiş, dolar Afganistan'da değer kaybederken bizde bir buçuk milyonu geçmiş, bana ne.

– Amerika'da dünyanın yönetildiği, yönlendirildiği ikiz kuleler vurulmuş, dünya neredeyse üçüncü dünya savaşına başlamak üzere, Türkiye belli güçler tarafından bu savaşın içine doğru itilirmiş, bütün İslam alemi ABD'ye karşı birleşirmiş, Sayın Buş “Bu bir haçlı seferidir” buyurmuş, bana ne.

– Ülkemizi soyup soğana çeviren bir sürü hırsız pişkin pişkin

yüzümüze sırtarak soygunlarına devam ederlerken, geleceğimizin teminatı(!) yeni nesiller, çocuklarımız okullarına kaydedilirken bağış(!) yapmadan kayıt yapılmıyormuş, bana ne.

– İstanbul’da bir ekmeğin fiyatı 200.000.-lira, bir belediye otobüs bileti 750.000.-lira olmuş, çıkarılan yasalara rağmen ev kiralari füze hızıyla yükseliyormuş, ülkede işsizlik varmış (Olsun biz yine de “Nereden buldun”yasasını işletmeliyiz ki, elinde parası olup, yatırım yapabilecek olanlar da Bulgaristan’a gitsin), babalar akşam evlerine ekmek götüremiyormuş, çocuklar iyi beslenemiyormuş, (Olsun, onlar yarın karavanayı yiyince aslanlar gibi olurlar), aile kurumu dağılmaya başlamış, bana ne.

– Kıbrıs elden gidiyormuş, Girit’in yerini Kıbrıs alıyormuş, Duyun-u Umumiye’nin yerini IMF alıyormuş, yüz yıl önce Arap toplumunu istismar ederek bugünkü hale getirmişler (Bugün ne halde olduklarını bir tek kendileri göremiyorlar, zavallı, sınırları cetvelle çizilmiş ülkele- rin(!) eşi bulunmaz idarecileri(!)), yüz yıl sonra da Kürt kardeşlerimizi istismar ederek devletimizi küçültmeye, yeryüzünde etkinliğini (eğci kalmışsa) kırmaya çalışıyorlarmış, bana ne.

– Yarın sabah savaş çıkacakmış ve ekmek bir milyon lira olacakmış, Rusya Doğal gaz fiyatını iki katına çıkaracakmış, tepemizde bombalar uçuşacakmış, kimyasal silahlarla tanışacakmışız, dünyayı bir ateş çukurunun içine doğru yuvarlanıyormuş, hadi canım sende!

Bizler okuduk da ne oldu? Adamın biri utanıp da “Yahu gençlere ayıp oluyor, kırk yıldır bu makamları işgal ediyorum. Kenara çekileyim de yeni yetişenlere yol açılsın, belki benden akıllıları vardı içlerinde, ülkeye daha yararlı olurlar” mı dedi?

Osmanlı’nın, kuruluş kanunundaki bir maddesi “Enderun’a Türk öğrenci alınmaz” olan mektebinde yetişenlerden bu milletin evlatlarına sıra gelmemişti. Şimdi de onların torunlarından, bu milletin çocuklarına yine sıra gelmiyor. Böyle devam ederse daha epey bir zaman

da sıra geleceğe benzemiyor. Yeter ki biz ayakkabı beklemeye, havlu tutmaya, ayak kurulamaya meraklı olalım. Yeter ki eteğine sarılacak bir efendi hazretleri bulalım. Hem dünya hem ahret garanti evvel Allah!

Bre gençler, ben okumasaydım hiç bir şeyden haberim olmazdı. Uğruna canımızı adadığımız büyüklerimiz ne derse onu yapar, üç keçi, beş koyun otlatır, ağadan aylık, Allah'tan sağlık geçinip giderdim. Şimdi rahatım, huzurum yok. Neden yok? Yapılan yanlışları görebildiğim için yok. O zaman bırakın okuma yazma bilmeyenleri kendi hallerine mutlu bir şekilde yaşamaya devam etsinler. İnsanların yaşamlarını karartmaya utanmıyor musunuz!

YENİ BİR SÜREÇ Mİ BAŞLATILYOR?

Birileri düğmeye basınca neler oluyor? Kim bu birileri? Niçin düğmeye basıyorlar? O birileri de başka birilerine bağlı mı, yoksa bağımsız mı hareket ediyorlar? Eğer bağımsız hareket ediyorlarsa, Türkiye Cumhuriyeti Devletinden daha büyük bir güç olmalılar. Ve bize bir şeyleri zorla kabul ettirme çabasında olmalılar. Ve de ortalıkta dolaşan raporlar(!), laflar, icraatlar yabancı kaynaklı, provakasyon amaçlı olmalıdır. Belki de böyledir. Ancak, yönetim sorumluluğunu üstlenmiş olanlar, çıkıp bir açıklama yapmalı ve bu ortalığı bulandıran, zihinleri karıştıran raporlar, laflar, eylemler konusunda devletin tavrını açıkça ortaya koymalıdır. Yetkililer, bu tür açıklamalarda devletin taraf olmadığını, devletin bir terör örgütünü, hele hele Türkiye'nin çok kıymetli yıllarını, çok kıymetli evlatlarını, çok kıymetli kaynaklarını yok eden, ziyan eden, PKK gibi tamamen emperyalistlerin maşası olan bir örgütü muhatap kabul etmesinin söz konusu olamayacağını topluma açıklamalıdır. Yöneticilerimiz bu konuda daha hassas olmalı ve insanımızın kafasını karıştıran bu tür tertiplerin amacına ulaşmasını önlemelidirler.

Sabah sabah bir günlük gazeteyi elinize alıyorsunuz, haberler o kadar birbirini tamamlıyor ki şaşırıp kalıyorsunuz. Bu faaliyetler tamamen organize bir güç tarafından tezgahlanıyor. Hatta bu durum bile bilinçli olarak yaratılıyor gibi. PKK'nın Ermeni örgütlerle ilişkileri ispat edilmiştir. Bunu bilmeyen yok. Ermenistan ve diasporadaki Ermeniler

Türkiye aleyhindeki çalışmalarına bir saniye bile ara vermeden devam etmektedirler. Biz ise sadece, sonuçlarını öğrenince kızıp, köpürüyoruz. AB ısrarla PKK ve benzeri terör örgütlerini yasaklamıyor ve Terör örgütü kapsamında saymıyor. Bu maşalar da faaliyetlerine bu şemsiye altında devam ediyorlar. Biz toplum olarak, PKK belasından kurtulduk, hain başını hapse tıktık diye sevinirken, bir bakıyoruz ki, karşımıza çıkan birileri, sanki PKK'nın devlete yaptırım gücü varmış gibi, dün dağlarda eşkiyalık yapıp, çocukları öldürenleri, siyasi zemine taşıyıp, oradan da meclise taşımının formüllerini öneriyorlar bize.

Bir gün bakıyorsunuz, din simsarlığı yapan TV kanalları, HA-DEP'lilerin hapisten çıkıp çıkamayacakları konusunda kamuoyu oluşturmak için kendilerini görevli sayıp girişimlerde bulunuyorlar ve bu doğrultuda, gayet masum(!) haber(!) programları yapıyorlar. Bu fakir milletin paralan çalınarak, hortumlanarak, bu devletin kurumları yüzüsüzce soyularak kurulan televizyonlar ve bu soygunu gerçekleştiren tüzel kişiliklerin, şirketlerin yasal sahibi konumundaki sunucular her halde bu devletin ve milletin lehine çalışacak değillerdi. Ama millet olarak biz bu durumları çok geç anlıyoruz ne hikmetse.

Yöneticilerimiz, bizi temsilen, ABD'de bulunurken, birileri bir takım hezeyanları -Rapor- adı altında topluma fısıldayarak, fidan gibi öğretmenlerimizi, askerimizi, polisimizi alçakça şehit eden bir terör örgütü ile devletin adeta pazarlık yaptığı havasını yaymaya, suları bulandırarak bundan faydalanmaya çalışıyor. Beri tarafta evlatlarını bu vatan ve bu millet için feda etmiş, acısını yüreğine gömüp, "Allah Devlete, Millete zeval vermesin" diye halen dua eden bir millet dururken, birileri, bunları yok sayıp, bir çeteye tavizler verecek ve onlara meşrulaşacakları bir ortam sağlayacak. Böyle bir şeyin bırakın olmasını, düşünülmesi bile yanlış. Birilerinin bir an evvel çıkıp bu yanlışların içinde bir devlet görevlisinin bulunmadığını açıklaması gerekiyor.

Bunlar olup biterken, bakıyorsunuz bir yerlerden bir düğmeye basılmış gibi ülkemizin bazı üniversitelerinde, öğrenciler “Kürtçe eğitim görmek istiyoruz” diye dilekçeler veriyorlar. Sanırsınız ki Kürtçe uluslararası bir eğitim dilidir. Ve bu, bu ülkede yasaklanmıştır. Vadiden vadiye, dağdan dağa, oviden ovaya, köyden köye değişiklikler gösteren, ilmi olarak bir dil sınıfına sokulamayan bir toplama lisanla üniversite eğitimi istiyor bazı akli evveller. Siz Türkçe eğitim alıp, okulunuzu bitirip, hiçbir ayırım görmeden bu ülkenin bütün kurumlarında çalışabileceksiniz, ama, birileri bu ülkeyi açık düşürmek için bir plan hazırlamışsa, hemen, hiç gecikmeden de onun içinde yer alacaksınız. Ve böylece de kendinize bir -Devlet- kuracağınıza inanıyorsunuz. Özellikle bu işlere maşa olan gençler, siz çok iyi tarih okumalısınız. Dünyanın ve hayatın gerçeklerini anlamanın yolu öncelikle tarihi bilmekten geçer. Ama siz de haksız sayılmazsınız hani. Böyle, kendini düşmanlarının merhametine teslim eden bir devlet bulunca kim kendi kendini devlet kuracak güçte görmez ki? Hazır iki yüz milyar dolara yakın bir borcun altına girmişiz. Gerçekçi bir çözüm önerisi ufukta gözüküyor. Ekonomi dibe vurmuş. Birilerinin bir gecede başımıza diktiği, kim olduğu, kime çalıştığı konusunda bir sürü spekülasyonların yapıldığı, ne yapmaya çalıştığı belli olmayan, kendini, bizim seçtiğimiz en üst düzey yöneticiden bile üstün gören, birilerinin emirlerini bize dikte ettirmekten başka bir iş yapmayan, katmer katmer dış borcun üstüne bir kat daha lütfen(!) verilen borçları sağladığı için zil takıp meydanlarda göbek atmamız gerektiğini düşünen birileri bize kılavuzluk ederken, sizin bu yaptıklarınızda da şaşacak bir şey yok tabi ki.

Çöldeki bedevi çadırlarının dışında herhangi bir mimari esere gözleri alışık olmadığı, çölün kesintisiz düzlüğü ufuk ve ruh yapılarını şekillendirdiği için, Türk milletinin Mekke'nin, Kabe'nin korunması için yaptığı görkemli bir kaleyi, “yerine otel yapmak için”(!) söküp

yok eden zihniyet de tıpkı sizin gibi, “Türk Milleti’nin zayıf zamanını yakaladığına inandığı için” bunları yaptı. Böylece, 400 yıl kendini koruyan, besleyen Türk Milletinden intikam(!) alıyordu. Böylece kendini “devlet oldum” sanıyordu.

Öbür tarafta, Ermeniler, dünya üzerindeki zengin Ermenilerin desteği ile “Ararat” adlı bir film çeviriyorlar, bu filmde Türk Topraklarını “Ermenistan” olarak anlatıyorlar, bir yerlere mesajlar veriyorlardı. Düşünün, Türk Milleti’nin Tarihine, Kültürüne, Devletine ve tüm değerlerine saldırılıyor ve bakın bizdeki akli evveller buna nasıl tepkiler veriyorlardı:

– “Ararat filminin galasını Ağrı dağında yapalım.”

– “Para toplayıp bu filmin çekimine katkıda bulunalım.”

– “Dünyanın her yerinde gösterime girdiği anda Türkiye’de de gösterime sokalım.”

– “Filmin galasının İstanbul’da yapılmasını teklif edelim.”

– vs. vs.

Aynı günlerde alınan bir kararla, Türkiye’ye gelecek Ermenilere vize uygulaması kolaylaştırılarak, vizeler sınırda yapılmaya başlandı. Bu çok önemli değil diyelim. Ama bir baktık ki, bir vekilimiz, iki yıldır, Van’ın Akdamar adasındaki Ermeni kilisesinin onarımı için çalışıyormuş. Bu ne zaman açıklanıyor? Arap, Mekke’deki Türk kalesini yıkıp da Türk Milleti’nin tepkisini gördüğü zaman. Böylece, yapılan iş meşrulaştırılacak. Amaç bu. “Eğer biz, bizim eserlerimize sahip çıkılmasını istiyorsak, biz de başkalarının eserlerine sahip çıkmalı, onları korumalıyız.” Demeye getiriliyor. Biz ülkemizin sınırları içindeki hiçbir eserin ziyan olup gitmesine razı olamayız. Çünkü o eserler aynı zamanda da bizim kültür zenginliğimizin bir parçasıdır. Buraya kadar iyi de; sayın vekil, acaba siz, ayda yılda birkaç turistin uğradığı bir kiliseyi tamir ettirmeyi düşündüğünüz kadar, Doğu Beyazıt’taki İshak Paşa Sarayını, Anadolu’nun en ücra köşelerine kadar dağılmış olan

Selçuklu eserlerini, Van Gölü yakınında bulunan, Ahlat'taki Selçuklu mezarlarını (ki her biri başlı başına bir tarih hazinesidir), Selçuklu'nun halen dimdik ayakta duran, yapılacak bir restorasyonla bugün bile kullanılabilir durumda, sanat şaheseri Kervansaraylarını, her gün bir milyon insanın önünden geçtiği, İstanbul'da, Ticaret Odasının yanında, yıkılmamak için direnen ve tehlikeli olduğundan içine girilmesi yasaklanıp, kapısına kocaman paslı bir kilit asılan, İstanbul'a gelen turistlerin tamamının, fotoğrafını çektiği, her gün etrafında dolandığı, ünlü gezginimiz Evliya Çelebi'nin meşhur rüyasını gördüğü camiyi ve daha buna benzer yüzlerce-binlerce ecdat eserini tamir ettirmeyi de düşünüyor musunuz? Sizin, bölgenin milletvekili olmanız hiçbir şey değiştirmez. Bu ülkenin her karışı bizim değil mi? Konuşurken böyle söylemiyor musunuz? Peki o zaman, bu gayretin, bu çabanın, amacı nedir? Benim insanımın cebinden çıkacak paralarla gidip, bir adada duran ve en az kendi mimari eserlerimiz kadar korunmakta olan bir kiliseyi gündeme taşımanın amacı ne?

Aslında şaşacak bir şey yok. Bizim siyasetimizin bir kısmında böyle tepki vermek gibi bir gelenek var her halde. Ermeniler Karabağ'ı işgal ettikleri zaman, önce **"Gök kubbeyi yere yıkmaktan"** dem vurup, sonra da, Azerbaycanlı yaralı kardeşlerimizin taşınması için istenen iki helikopteri, **"Kızıl orduyu karşımıza mı alalım?"** diyerek vermeyen ve böylece uluslararası politika yaptığını düşünen siyasetlerimiz bile olmuştur bizim. Bu açıdan bakılırsa, bugünkü yaklaşımları yadırgamamak gerekir her halde.

Dünya nimetlerini güç kullanarak paylaşan ve o nimetler üzerinde yaşayan insanlara da sefaleti müstahak gören "büyük devletlere"(!) diyorum ki; silahlanmaya, atom-hidrojen bombalarına, biyolojik silah araştırmalarına ve üretimine, her yıl dünyada binlerce günahsız insanı sakat bırakan kara mayını üretimine, bizim altın çıkarmamızı önlemek için insan sağlığına olan tehlikesini sürekli vurguladığımız siyanür

üretimine ayırdığımız kaynakları, sahipleri tarafından kullanılсын diye sahiplerine iade ederseniz, dünyayı parsellere ayırmak için el altından dağıttığımız milyarlarca doları dünyanın ve insanlığın gelişimi için harcarsanız, dünya bir gül bahçesine döner. Ben de o zaman, sömürülen kaynaklarıma sahip olacağım için ülkemde ne kadar tarih ve kültür mirası varsa, kimin yaptığına, kimin yıktığına bakmadan hepsini ilk günkü haline döndürürüm. Ama, benim ülkemdeki milyonlarca insan, açlık sınırının altında yaşam savaşı verirken, insanlar mağaralarda ve mağaramsı yapılarda sefalet içinde yaşarken, zaten kendime yetmeyen kıt kaynaklarımı, kalkıp eski eserlerin tamirinde kullanamam. Eğer böyle bir kaynak ortaya koyabilirsem de öncelikle kendi kültür mirasımı yok olmaktan kurtarmaya çalışırım. Bu arada, benim kültür değerlerim yok olurken, dışarıdan bana kaynak sağlayarak, ülkemdeki bazı tarihi eserlere öncelik tanınması şartını da kabul edemem. Böyle bir durum, bir zaman sonra, kendi kültür değerlerim yok olurken, başkalarının kültür değerlerinin ayakta kalmasını ve bir gün gelip, kendi çocuklarıma, bu topraklarda hiçbir kültür mirası bırakamama sonucunu doğurur. Bu ise milletlerin hayatında kabul edilemez bir durumdur. Bu yüzden, attığımız adıma, yaptığımız işe çok dikkat etmek zorundayız. Bir insan için en kutsal toprak, üzerinde yaşadığı yurdudur. Bu yurdun kıymetini bilmez, bu kardeşliğin anlamını kavrayamazsak, sıkıntı hepimiz içindir. **Ama, sonuç her zaman, içinde bulunduğu durumun değerini bilmeyenlerin hüsranı olur.**

TÜRK NÜFUSU VE HANEDANLAR

Bilindiği gibi belli bir dönemde, eski dünyanın muhtelif yerlerinde kurulmuş bulunan devletlerin çoğu Türk Devletleriydi. Bu devletleri kuranlar ve onları idare edenler de Türk asıllı hanedanlar veya komutanlardı. Peki, nasıl olmuştu da eski dünyadaki pek çok devleti Türkler kurabilmişti? Bu sorunun cevabına geçmeden evvel, yukarıda söylediğimiz duruma bir örnek vermekte yarar var: 16. Yüzyılın ilk yarısını ele aldığımızda karşımıza çıkan şu devletlere bir bakalım:

- Anadolu merkezli OSMANLI DEVLETİ
- İran'da SAFEVİ DEVLETİ
- Hindistan'da BABÜR İMPARATORLUĞU
- Mısır'da MEMLÛK DEVLETİ

Ve buraya almadığımız bir bu kadar hanlık ve beylik. Hepsi aynı tarih diliminde yaşamış. Hepsi aynı dünyada hüküm sürüyor. Hepsi birbiriyle çağdaş. Ve hepsinin ortak özelliği de Türk Devleti olması. Türkçe konuşması. Halkının çoğunun Türk olması. Bunu böyle topluca gördüğümüz zaman ilk akla gelen o zamanki dünyada mevcut bulunan Türk nüfusunun yoğunluğu.

Evet, bir devletin temel yapı taşı insan olduğuna göre, o devleti kuran insanların da bir kültürel kimliği, bir ortak kültürü bulunduğuna göre, gerçekten de o dönemde dünya üzerindeki Türk nüfusu şaşılacak kadar çokmuş. Ne hikmetse, sonradan kar gibi eriyip kaybolan bu nüfus yoğunluğunu hanedanlar, maalesef kaba bir tabirle -hovarda-

ca- harcamışlardır. Hem de yoğun olarak kendi soydaşlarına karşı savaştırarak. Örnek mi, çok:

- Yıldırım Beyazıt-Timur
- Fatih-Uzun Hasan
- Yavuz-Şah İsmail

Bunlar sadece belli bir döneme ait olup çok bilinen örneklerdir.

Bu nüfus yoğunluğu, geriden sürekli gelen göçlerle beslenerek batıya doğru akmış, Avrupa, Rusya, Afrika, Arabistan içlerine kadar yayılmıştır, Bu nedenle hanedanlar hiçbir zaman asker sıkıntısı çekmemişler, bu yoğun kitleyi genellikle dini söylemlerle yönlendirerek en uç noktalara kadar taşımışlardır. Aynı zamanda bu aktif kitle, çağdaşı oldukları birden fazla devlet içinde rahatlıkla yer alabilmiştir. Aynı dili konuşan, aynı kültürü paylaşan bu insanlar, değer verip bağlılıkları hanedanlara can pahasına hizmet etmişlerdir. Ayrıca herhangi bir Türk devletindeki yetişmiş insanlar, çağdaşı başka bir Türk devletinde rahatlıkla göreve getirilmişlerdir. Hanedanların çizdiği devlet sınırları, bu büyük akraba insan kitlelerinin gönlünü hiçbir zaman sınırlandıramamıştır. İşte bu sebeple, Osmanlı'nın yaşadığı topraklarda bugün ayakta olan devletimizin radyolarında, TV'lerinde ve halkının dilinde, İran'da hüküm sürmüş Türk Safevi hanedanı mensuplarından Şah İsmail'in -Hatai-mahlasıyla söylediği türküler, deyişler, şiirler söylenmekte ve bir kültürü yaşatmaya devam etmektedir.

Hanedanlar yukarıda istedikleri kadar bölünüp-parçalansınlar, tabanda Türk unsuru sapasağlam durmaktadır. Tıpkı bir çınar ağacı gibi. Çınar ağacının kökü Türk Milletini temsil eder. Yukarıya çıktıkça ayrılan kollar ve dallar da hanedanları temsil eder. Hepsinin aslı, mayası, kanı birdir. Hepsi aynı dili konuşur, aynı kültürün renkleridir.

Burada dikkatinizi çekmek istediğimiz ana konu, o dönemdeki Türk nüfus yoğunluğudur. Yeryüzünde onlarca devlet kurduran, hanedanlar çıkaran, imparatorluklar kurduran temel unsur nüfustur. Zengin nüfus,

fakir nüfus değil, okumuş nüfus, cahil nüfus da değil, sadece nüfusun varlığıdır. Türk unsuru var olduğu için Türk devletleri kurulabilmiştir. Olmasaydı; devletler de, hanedanlar da, imparatorluklar da olmayacaktı. Nüfus ana-itici güçtür. Asıl güç kaynağıdır. Her türlü zenginliğe ve birikime sahip olsanız bile, yeterli nüfus potansiyeline sahip değilseniz -Devlet- olamazsınız. Olsanız da kısa ömürlü olursunuz. Kurduğunuz organizasyon başkalarının işine yarar. Önce halkın benimseyip, sahiplendiği, “benim” diyebileceği bir devleti kurma arzusu ve isteği mevcut olacak ki ortaya bir devlet çıksın.

Son yüzyılda kurulan İsrail devleti bunun en canlı örneğidir. Yeryüzünün muhtelif yerlerinde her şeye sahiplerdi. Sistemli bir biçimde önce toprak edindiler. Büyük paralar vererek Araplardan topraklarını satın aldılar. Ancak o bölgede nüfus yoğunlukları yoktu. Dünyanın dört bir yarından akın akın buraya geldiler. Sonuç olarak, devletlerini kurdular.

Türkiye, eskisi gibi, sürekli dışarıdan (Doğudan-Asya’dan) göç alan, enerjik bir nüfusla beslenen bir konumda değildir. Dünya hemen hemen tamamen yerleşik bir düzende yaşamaya başladığı için, böyle bir beklenti de söz konusu olamaz. Savaşlar ve başka sebeplerle ülkemize göç edip gelen soydaş ve dindaşlarımızın durumu ile eski göçler karıştırılmamalıdır. Çünkü, o zaman aktif olarak ileriye doğru olan göç olayı, bugün pasif olarak geriye doğru -savunma amaçlı- olmaktadır.

Bu durumda ne yapılmalıdır ki devletin dayandığı temel unsur olan -Nüfus unsuru- devletin devamlılığı ve aktifliği açısından olumlu fonksiyonunu yitirmesin. Devletin varlık ve birliğini devam ettirmenin nüfusla ilgili en önemli yönü, nüfus artışındaki dengededir. Nüfus planlaması adıyla uygulanan yanlış nüfus politikaları bizi ancak karanlığa götürür. Yok olmaya, tarih sahnesinden silinmeye götürür. Öyleyse yapılması gereken şey; bir an önce yanlış nüfus politikalarından vazgeçip, gerçekleri görmek ve Gazne’nin, Babür İmparatorluğu’nun,

Altınordu Devletinin, bir defada Osmanlı ordusuna 400 bin atlı asker gönderebilirken, bugün 300 bin sivil ve çaresiz insan Kırım'a dönebildi diye sevindiğimiz Kırım Hanlığı'mn ve burada sayabileceğimiz çok sayıda Türk Devletinin durumuna düşmemektedir.

ZAVALLILAR!..

Türk Milli Futbol Takımı Dünya Kupasında ikinci tura çıktı. Bu durum, son zamanlarda, maddi ve manevi olarak sıkıntı içinde olan milletimiz için bir sevinç kaynağı oldu. Moral desteği oldu. Bunaltıcı ve bıktırıcı eziyet ortamında, bir nebze soluklanma fırsatı buldu. Türk Milli Futbol Takımı'nın başarısı, Türk Milleti'ni sevindirdiği kadar, Türk Milleti'nin dostlarını da sevindirdi. Buna sevinmeyen, sadece ve sadece Türk Milleti'nin düşmanları oldu. Onlar Türk'ün hangi başarısına sevinmişlerdi ki bu başarısına sevinirler. Bunu normal karşılıyoruz. Onlar üstlerine düşeni yapıyorlar.

Dost Kore halkı, kupa karşılaşmalarının başından beri, milli takımımıza desteklerini esirgememektedir. Bu durum takdire şayan bir yaklaşımdır. Ahde vefadır. Minnet borcunun bir şekilde ödenmeye çalışılmasıdır. Yaklaşık yarım asır önce, kendilerine binlerce kilometre uzaklıktaki Türkiye'den kalkıp gelen ve kendi bağımsızlıkları için kan döken, can veren kahraman Türk evlatlarına karşı, ilk kez teşekkür etme fırsatı yakalayan Kore halkı bu fırsatı çok iyi değerlendirmektedir. Karşılaşmaların daha başında, Kore'li bir Futbol hakeminin akıl almaz yanlış davranışları yüzünden Türk Milli Takımına karşı eziklik içinde kalan Kore'liler, bu yanlış yaklaşımın da telafi edilmesini dikkate alarak, en az beş bin kişilik guruplarıyla her karşılaşmamızda hazır bulunmuşlardır. Hem de öyle bir hazır bulunuş ki, yüzlerini, ve bedenlerini kırmızı-beyaza boyayarak, yüzlerine kırmızı

beyazla ay-yıldız yaparak ve de Milli Takımımızın “Fanatik taraftarları” olarak sürekli destek sağlamışlardır. Onlar nasıl kendileri için kan ve can veren Türk evlatlarını unutmadıysa, biz de onların bu davranışlarını mutlaka unutmayacağız. Ulusların yaşamında, elli-yüz yıl gibi zaman dilimlerinin öyle çok uzun zaman dilimleri olmadığı böylece anlaşılmış olmaktadır.

Ülkemizde, kendimize güvenimiz sıfırlandığı için, hiç kimse Türk Milli Takımının çeyrek finale kadar çıkacağına inanmıyordu. Gittiğimiz pek çok yurt dışı karşılaşmada olduğu gibi; “Bu seferde usulen gidilip gelinecek, yenilgi kaçınılmaz olacak” gibi bir düşünce kafalarda yerini almıştı. Türk Milleti böyle düşündükten sonra, içimizdeki düşmanlar haydi haydi böyle düşünüyorlar, belki de böyle bir sonuç için dua ediyorlardı. Daha ilk yenilgide, köşelere tünemiş pek çok baykuş, toplumun moralini bozmak için her türlü telden ötmeye başladı. Kimi Şenol Güneş’e saldırdı. Kimi bazı oyuncularını karaladı. Kimi kafilenin tamamını karaladı. Eee, ne de olsa her şeyi biliyorlardı ya! Ahkam kesmeleri gerekiyordu, onlar da öyle yapıyorlardı.

Ancak bu işin bir de ticari cephesi vardı. Ne de olsa bu bir dünya kupasıydı. Türkiye’de milyonlarca insan bu atmosfere çoktan girmişti bile. Bir tüketim toplumu olarak hemen bu olayın ticari boyutunu değerlendirmek gerekiyordu. Neler yapılmalıydı? İlk yapılacak iş, bu karşılaşmalara katılacak olan Türk Milli Takımına destek vermek, için, üzerinde ay yıldız ve “Dünya Kupası” sembolü bulunan, kırmızı-beyaz renklerin hakim olduğu: giysiler imal edilip piyasaya sürülmeliydi. Bunu ilk keşfedenler bu dediğim gibi yaptılar. Ama biraz farklı yaptılar. Kupa karşılaşmaları başladığından beri, İstanbul ve Ankara’da çarşı-larda ve alış-veriş merkezlerinde ısrarla aramama rağmen, üzerinde “Ay-yıldız” ve “TÜRKİYE” bulunan **KIRMIZI-BEYAZ** renklerin hakim olduğu, ne bir tişört, ne de bir eşofman görmedim. Bu işi ilk keşfeden zavallılar, Türkün yüzüne gülümseyen “Ay-Yıldız” ve Türk

insanının okuyunca anlayabileceği “TÜRKİYE” yazısını özellikle koymamışlar, kırmızı-beyazı vurgulu biçimde, kendini gösterecek biçimde değil de, basit bir tişört havasına sokarak kullanmışlardı. Bu adi tişörtlerin ön ve arka yüzlerine, kırmızı üzerine beyazla 10 rakamı yazılmış, bu rakamın altına da yine beyazla “TURKEY” yazılmıştı. Soğuk, itici bir dizayn. Çok aramama rağmen, yüzümüze gülen ay yıldızımızı ve bizim anlayacağımız şekilde yazılmış TÜRKİYE yazısını bulamamıştım. Aramızdaki birileri hem ay yıldızımızı, hem de TÜRKİYE yazısını içine sindiremiyordu. Ama bu ticari piyasada, bu işin kaymağını yemeye soyunmadan da edemiyordu. Bir takım şerefsizler tarafından, bulunduğu yerden çözümlüp yere atılan, bir takım başka şerefsizler tarafından bütün dünyanın gözü önünde tekmelenen “ay-yıldız”, bu defa da, hak ettiği yerlere konulmayarak, adeta yok sayılıyordu. Unutturulmaya çalışılıyordu. Cadde ve sokaklarda başımızı döndüren vıcık vıcık İngilizce mağaza ve ürün adları yetmezmiş gibi, artık kendi yurdumuzda kendi devletimizin adı bile İngilizce yazılıyordu. Bunu yapanlar, ay-yıldızla beraber olmadığı zaman, yazdıkları “TURKEY” İngilizce sözcüğünün anlamının, “hindi” demek olduğunu, “10” rakamının ve “TURKEY” İngilizce sözcüğünün bir arada bulunmasının, Türkiye’yi, Türk Milli Takımını, Türk Milletini çağrıştırmadığını umarım bilmiyorlardır. Çünkü, biliniyorlarsa, yazının başlığı “Zavallılar” onlar için atılmış bir başlık olacak. Ama eğer, bunları gayet bilinçli bir biçimde yapmışlarsa, yazının başlığını “Şerefsizler” olarak değiştirmemiz gerekecek.

Kim ne yaparsa yapsın. Türk Milleti, karanlığın koyulaştığı şu son zamanlarda, eskisi gibi kamplara bölünerek değil, eskiden suni olarak bölündükleri kamplardan ayrılarak, kendi gerçek çıkışında yürümeye başlamıştır. Geçmişte, sağcı-solcu, ilerici-gerici, milliyetçi-devrimci, alevi-sünni vb. zorlama kamplara bölünen Türk Milleti, bugüne kadar oynanan oyunları görmüş ve büyük Türk evladı Mustafa Kemal

Atatürk'ün açtığı aydınlık yolda toplanmaya başlamıştır. Bu gerçeği, zaferlere susamış yüce milletimiz, dünya kupası karşılaşmalarında elde edilen çeyrek final başarısında çok güzel göstermiştir. Bütün şehirler ay yıldızlı al bayrağımızla gelin gibi süslenmiş, birilerinin unutturmaya çalıştığı ay-yıldızı ulaşabildikleri en yüksek yerlere asmışlardır. Caddeler, sokaklar, meydanlar bayram yerine dönmüş, kadın, erkek, çocuk, genç, yaşlı demeden bütün Türk Milleti bu sevinci paylaşarak birlik ve beraberliğin en güzel örneğini vermişlerdir. Bu durum aslında, bizi bölüp, parçalamaya çalışanlarla, onların maaşlı maşalarına çok güzel bir ders olmuştur. Elde edilen başarıdan sonra, o sivri dilleri, dansöz gibi kıvırmaya başlamış, pek çoğunun dilleri de kıvırmaya bile fırsat bulamamış, bir yerlere kaçmış-kaybolmuştur. Yüz yıllardır Türk Milleti'nin başına bela kesilen asalak soysuzların, alacak daha çok dersleri vardır. **Unutmasınlar ki güneş, karanlığın en koyu olduğu saatlerde doğmaya başlar.**

Milli Futbol Takımımızın çeyrek final başarısından sonra, bir anda Türkiye'nin her yerinde, Kırmızı-Beyaz zemin üzerine işlenmiş Türk Bayraklı, "TÜRKİYE" yazılı, yüzümüzü aydınlatan ay-yıldızlarla süslü, giysiler, atkılar tezgahları doldurmuş, Türk Milli Takımının şanına layık, hatıra olarak saklanacak, gururla giyilecek veya taşınacak ürünler piyasaya sunulmuştur. Öncekileri kimin yaptığı ne kadar önemli ise, bunları kimin yaptığı o kadar önemsizdir. Çünkü yapılan şey doğrudur. Ancak, bu ürünleri üretenleri tebrik ederiz. Böyle bir hassasiyeti göstermede geç kaldıkları için kırıldığımızı da hatırlatırız. Hatırlatırız ki bir dahaki sefere, yapılması gerekeni yapmak için mutlaka somut bir başarının sergilenmesini beklemesinler.

MİLLETİ KANDIRMAYIN

(21.11.2000 Tarihli bir yazı)

Son günlerde, Balina, Kasırğa, Buffalo vs. adlarla yapılan operasyonları halkımız büyük bir umutla izliyor. Nihayet birilerinin dürüstçe çalışarak, bugüne kadar kanını iliğini emen yarasaları yuvalarında kısıtırıp yakalamaya başladığına inanıyorlar. Milyonlarca insanın mutsuzluğu üzerine kendi mutluluklarını inşa eden bu -Zamane Firavunlarının- sonlarının geldiğine inanıyorlar. Piramidin en tepesinde dar bir alanda oturup, piramidin tabanındakilerin ve tüm piramit gövdesindekilerin emeklerinin karşılığını, devlet kademelerinde yer alan -Birtakım Şerefsiz Bürokratlar-ın ve bir gözünden kan, bir gözünden irin akan pislik kaynağından beslenen kirli siyasetçilerin yardımı ile hortumlayan şerefsizlerin çanına ot tıkanıdığına inanıyorlar. Şu sıralar, polisliği dönemindeki efsaneyi bakanlığı döneminde de sürdürmeye devam eden Sayın Sadettin Tantan bu asil ve temiz milletin dualarını alıyor. Ama milletimiz, halen olan bitene inanmadığı için gelişmeleri, bir yerde kopacak diye korkuyla izliyor. Kendini rüyada zannediyor. Çünkü yıllar boyu bu vurgun ve talan düzenini sürdürenler, yüzleri eşek derisinden de kalın olduğu için. utanmadan, sıkılmadan, zamanı gelince halkın huzuruna çıkıp; “Her şeyi sizin için yaptık” diyebiliyorlar. Parayla tuttukları yalakaları da kendilerine; “Türkiye sizinle gurur duyuyor” diye tempo tutuyor.

Ey asil millet, unutma ki, dün “Dikili ağacı olmayanlar” bugün

sayılı zengin oldular. Dün ve evveli gün hayatı boyunca bir kez bile, her hangi bir yerde ücretli dahi çalışmadığı halde, ticaret yapmadığı halde, kendine bir büyük miras kalmadığı halde mal bildiriminde bulunurken 300 kilo altın, bir bavul dolusu Amerikan Doları, bir bavul dolusu Alman markı ve bir sürü gayrimenkul beyan edenler, süttten çıkmış ak kaşık misali el öptürerek aramızda dolaşmaya devam ediyorlar. Bir gecede birkaç milyon dolar kazanmaya alışmış olanlar, bu haybeden gelen paraları uluslararası kumarhanelerde hovardaca dağıtmaya devam ediyor. Gece yarılarında sonra, halkımızın dışından tırnağından artırıp verdiği vergilerle oluşturulan bankaların pazarlığını yapanlar, siyasi umut oldukları iddiasını, halkın gözünün içine baka baka tekrarlamaya devam ediyorlar.

Ağızlarını açtıkları zaman, konuştukları ilk kelime, kurdukları ilk cümle, anlattıkları ilk olay Atatürk ile ilgili olan, Atatürk'ü hiç anlamadıkları halde, nedendir bilinmez, tek Atatürkçünün kendileri olduğunu savunanlar, bugün etnik ırkçılık yapan bölücülerle işbirliği halinde, Atatürk'ün mirasını parçalamaya çalışıyorlar. Herkes etnik kökenini ön plana çıkararak prim yapma peşinde

Bu etnik tuzağın aldatici cazibesinden kendilerini kurtaramıyorlar. Ama onlara sorarsanız; yine en iyi demokrat onlar, yine en iyi Atatürkçü onlar, yine en iyi demokrasi şampiyonu onlar. Türk milleti kime inanacağını, kime güveneceğini şaşırılmış vaziyette. Çevresinde olup bitenlere bakınıp duruyor. Çünkü, herkes kendi tezini o kadar güzel anlatıyor, öyle allayıp-pulluyor ki, millet de her konuşanı dinledikten sonra karar değiştiriyor. Böylece sağlıklı düşünme ortamı bozuluyor.

Halkın yegane umudu, bağımsızlığımızın en önemli unsuru olan meclisimizdir. Bu dönemdeki mecliste, millet tarafından görevlendirilmiş olan vekillerimiz, çok önemli bir görevin sorumluluğunu yüklenmiş bulunuyorlar. Çok hassas bir dönemden geçiyoruz. 1970'li yıllardan beri; sağcı-solcu, Türkçü-Kürtçü, Laik-şeriatçi vb. suni senaryolarla

parçalanmaya çalışılan aziz vatanımız, halen bu tehlikeden kurtulmuş değildir. Osmanlı Devleti'nin dağılıp sürecinde sahneye konulan oyunlar, bugün aynı emperyalist ülkelerce (ki bunlar şu anda bizimle -dost- olduğunu her fırsatta vurgulayan ülkelerdir.) tekrar sahneye konmaktadır. Dün Arap alemi ile aramızı bozup, Arap çöllerinde Mehmetçikleri sırtından vurduranlar, bugün aynı oyunu Kürt kardeşlerimiz için sergiliyorlar. Dün Girit'i kopardılar, bugün Kıbrıs'ı koparmaya çalışıyorlar. Dün 24 milyon kilometre karelik devletimizi 780 bin kilometre kareye sıkıştıranlar, bugün 780 bin kilometre kareyi 180 bin kilometre kareye sıkıştırmaya çalışıyorlar. Taktikleri değişmemiştir. Azıcık geriye doğru bakanlar bunu çıplak gözle görebileceklerdir. O halde TBMM de görev yapan vekillerimiz her zamankinden daha hassas ve uyanık olmak zorundadırlar. İhanete meydan verilmemelidir. Daha çok çalışılacak, daha çok uykusuz kalınacak, sorumlular daha çok yorulacak, ama mutlaka bu hain senaryonun sahnelenmesi engellenecektir. Bunun ikinci bir seçeneği yoktur.

Bütünlüğümüzü bozmak amacıyla yeni bir süreç başlatılmıştır. Yıllardır çeşitli şekillerde yapamadıklarını bugün, -Demokrasi- kılıfı altında yapmaktadır. Hem de çok kararlı olarak yapmaktadır. Bu ortamda, "Bize bir şey olmaz" diyen trafik canavarları gibi, bir takım zevat sürekli olarak: "Bunlar demokrasilerde olağandır. Bunlardan ülkeye bir zarar gelmez, hatta daha iyi kucaklaşmamıza vesile olur" gibi garip beyanlarda bulunuyorlar. Bu zevatın akli, ancak, trafik canavarı gibi duvara toslayınca başına gelecektir. Çünkü onlar maalesef, halen nasıl bir sorumluluk altında olduklarının bile bilincinde değiller. Kendilerinin gösterdiği hoş görüyü başkaları kendilerine göstermediği zaman, belki (!) "eyvah" diyeceklerdir ama iş işten geçmiş olacaktır.

Bu nedenle sayın vekillerimiz, tarihin omuzlarınıza yüklediği ağır yükün farkına varın ve ona göre davranın. Millet sizden bunu beklemektedir. Siz görevinizi doğru yapıp, arsız-hırsız meydan vermez,

bu ÷lkeye, bu millete, bu devlete sahip çıkarsanız, bu millette size sahip çıkar. Ve sizleri gönlünden ve başının üzerinden indirmez. Ama sizler görevinizi yapmazsanız; bu ÷lkeye ve bu ÷lkede yaşayan vatandaşlarımıza zulüm etmiş olursunuz.

Bu ÷lkede adı, soyadı, sınıfı, rütbesi, makamı, sıfatı ne olursa olsun, hiç kimsenin hırsızlık yapmaya ve ÷lke gelirinin dörtte birini cebine indirip yurt dışına kaçarak veya aramızda kalarak yemeye hakkı yoktur. Bunu engelleyecek olanlarda sizlersiniz. Biz millet olarak bu görevi size verdik. Üzerinize aldığımız görev ve sorumluluk bilinciyle hareket etmeye mecbursunuz. “Hayır” diyorsanız, istifanızı vermek zorundasınız. Bugün, halkımızın beklediği hassasiyeti gösteren yegane kurum şerefli Türk Silahlı Kuvvetleridir. Ve milletimizin yüce meclisidir.

Sonuç olarak; bu millet, herkesin; “bitti” dediği zaman ayağa kalkmış ve varlığını kör dünyaya kabul ettirmiştir. Hiçbir ayırım gözetmeden, her cephede yan yana vuruşarak bugünkü aziz vatanımızı bizlere emanet etmişlerdir. O yokluklar ve çaresizlikler içinde bunu başaran bu millet, bugün de haddini bilmeyenlere haddini bildirecek güç ve kararlılığa sahiptir. Bu devlete “Benim devletim” diyemeyen, bu millete “benim milletim” diyemeyen, bu bayrağa “benim bayrağım” diyemeyen, bu vatana “benim vatanım” diyemeyen herkesin yolu açıktır. Beğendiği ve benimsediği yere gider. Hatta bu yol o kadar açıktır ki, Anadolu insanının deyimiyle: “Cehennem dibine kadar” gidebilirler.

ŞEREFSİZLERE FETVALAR

– Bu mübarek devlete ve bu aziz millete, aç, bi ilaç kalma pahasına, dürüstçe hizmet edip, kan kusup, “Kızılıcak şerbeti içtim” diyen insanlar bir yanda dururken, her türlü ahlaksızlığı sergileyerek, devletten aldığı maaşı, çalıştığı birimin odacılarına bahşiş olarak dağıtan, vatandaşa yapmak zorunda olduğu hizmeti, adeta -yapılmaması gereken bir işi yapıyormuş- gibi gösterip, büyük paralar karşılığı yapan, devletin yüz milyarlarca lira vergisini, kendi alacağı beş-on milyara feda eden, sonra da ne hikmetse terfi edip, makam-mevki sahibi olan, ihanet ettikleri milletin ekmeğine daha güçlü biçimde el uzatan, bu yaptığını da kendisine tanınmış en tabi hak olarak gören, meslektaşları hem sade maaşa, hem mahrumiyet şartlarında yaşamaya, hem de can kaygısıyla, gidip güneydoğuda hizmete talip olup, “bayrağımızın dalgalandığı her yer vatanımızdır” deyip göreve koşarken, çeşitli dalaverelerle büyük şehirlerde kalıp, gününü gün eden, devletin ve milletin altını oymayı kendine görev edinen, topladığı rüşvetleri lüks mekanlarda harcayarak “farkını fark ettiren” ve bununla da gurur duyanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Ülke insanını doyurmak, ihracatın alt yapısına ürün hazırlamak, ülkedeki en ağır çarkı beden gücüyle çevirerek ülkesine, hizmetin en kutsalını sunan, elleri çatlak ve kuru, yüzleri güneş yanığı, ömrünü toprakla güreşerek geçiren, buğday, arpa, yulaf, mısır, soya, pamuk, tütün, üzüm, ay çekirdeği, sebze-meyve üreterek, dört ayrı mevsimde

insanımıza ayrı lezzetler sunan, her türlü olumsuz şartlara rağmen hayvancılığı sürdüren, sağlıklı nesiller yetiştirmenin temelini atan, Atatürk'ün tabiriyle "Milletin efendisi" olan, helal rızık peşinde bir ömür harca-yıp derdini kimselere anlatamayan, dertlerini-sır-yapan, halini hatırını soranlara; "Allah devlete-millete zeval vermesin" diye karşılık veren, tezekten doğal gaza, karasabandan traktöre geçemeyen, çocuklarını iyi besleyip sağlıklı nesiller yetiştiremeyen, yeni nesilleri okutup, toprağa bağlılıktan kurtaramayan, insanlık örneği şerefli köylülerimize, devlet tarafından tanınan kredileri, yüksek yerlerdeki bazı alçakların torpili ile hortumlayıp, bu paraları da gidip dünyaca ünlü mekanlarda ulus-lararası fahişelerle yiyen, hatta bu paralardan, vatan haini bölücülere pay veren, soygunun devamını sağlamak için yükseklerdeki alçakları da besleyenlere ne denilir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Sanattan ve sanatçılıktan bi haber, uyuşturucu ve alkol bağımlısı, hiçbir maddi ve manevi değeri benimsemeyen, çıkarları söz konusu olduğu zaman vatan, millet, din, devlet, bayrak tanımadan saldıran, herkes sıcak evlerinde, kuştüyü yataklarında ipekli pijamalarıyla keyif çatarken, ya da boğazda rakısını-viskisini-yudumlarken, yaz-kış, yağmur-çamur demeden, dağların başında vatani bekleyen aziz Mehmetçiklerimize ve şehrin kir dolu ve karanlık sokaklarında can siperane, özveriyle görev yapan polisimize dil uzatmayı, insan hakla-rını savunmak zanneden, yurt içi-yurt dışı hainlerin faaliyetleriyle bir balon gibi şişirilip zamanı gelince bozuk para gibi harcanan, akşama kadar yatıp, sabaha kadar üç-beş bar dolaşarak entelektüel olduklarını, vazgeçilmez olduklarını zanneden, yüce milletimize ve onu aydınlık günlere ulaştıran ulu önderine küfretmeyi, toplumun değerlerine sal-dırmayı ilke edinirken, o beğenmedikleri milletin sırtından asalak gibi geçinen, toplumun cüruf tabakasını çocuklarımıza ve gençlerimize örnek alınacak insan olarak sunanlara ne denilir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- İnsan, ikbal için, istediği okulu okuyabilir, istediği işte çalışabilir. Mimar olur, mühendis olur, öğretmen olur, serbest meslek erbabı olur, avukat olur, doktor olur. Mesleğini icra ederek yasal zeminde istediği noktaya kadar gelebilir. Kimse onlara bir şey diyemez. Ancak, bir yer vardır ki bu ülkede, orası ikbal elde etme makamı değil, hizmet makamıdır. Orası, bu ülkenin, bu milletin bağımsızlığının sembolü olan Türkiye Büyük Millet Meclisidir. Oraya ancak ve sadece bu millete hizmet için gidilir. Bu asil millet, oraya gönderdiği insanları kendisine hizmet etsinler diye seçip gönderiyor. İşte bu yüce makamı hizmet makamı olarak görmeyip de orasını köşeyi dönmek için kullanılacak bir makam olarak görenlere ne denilir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- Dünyanın en eski askeri bandosu olma özelliğine sahip ve şanlı geçmişimizin ihtişamını yaşatan, yeni nesillere, hiç tanımadıkları duyguları müziğinin nağmeleriyle hatırlatan Mehter marşlarımızı diskotek, dansöz, köçek müziği olarak kullanarak -sanat yaptıklarını iddia edenlere- ne ad verilir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- Elllerine aldıkları ne olduğu belirsiz makbuzlarla insanlara -din- adına yaklaşan, esnafı canından bezdiren, cami önlerine mekan kurarak, camileri adeta parayla namaz kılınan mekanlar haline getiren, inançlı insanlarımızın samimiyetlerini paraya dönüştürüp o parayı da toplanma amacına uygun olmayan yerlerde kendi çıkarları için kullananlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- Ülkemizin ücra köşelerinde hizmet veren binlerce diyanet görevlisi, haccı, ancak müminlere anlattıkları kadar tanırken, Diyanet teşkilatının belli yerlerine çöreklenip, utanmadan-sıkılmadan, torpil-piston, bilmem kaçınıcı kez -GÖREVLİ- olarak hacca gönderilmelerini

sağlayan, bu durumu, hakkını gasp ettikleri diğer meslektaşlarına kendilerinin üstünlüğü olarak gösteren, hac dönüşü uçaklara, otobüslere çaka çaka Japon, Çin, Kore vs. uzak doğu mallarını doldurup, Arap gümrüklerinden bunları geçirirken -Dolar-la rüşvetler veren, yurda kaçak soktuğu bu süprüntüleri zavallı Anadolu insanına, sanki bir kutsiyetleri varmış gibi göstererek (Kutsal topraklardan geldi ya!) satan ve -kar -eden, bunu da “Hac’da ticaret meşrudur” gibi bir fetvaya bağlayanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- Modası geçmiş, homurtuyla gürültü arasındaki seslerden oluşan müzik(!) kasetlerini, alt kimliklerini istismar ederek, toplumun bir kesimine bir süre daha satabilmek, onları bir süre daha sömürebilmek için, kendisi Kürt bile olmadığı halde -Kürtçülüğe- soyunarak, kendi basit çıkarları uğruna -bölücülük- yapanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- Emperyalist ülkelerin beslemesi, hain -bölücübaşı-na, siyasi rakibi prim yapmasın diye: “Kaç, suikast yapacaklar” diyen (Eğer bu gerçekse) ve böylece siyaset yaptığını zannedenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- “Devlet kurumlarını bilgisayara geçireceğim” diyerek, Avrupa’nın teknoloji çöplüğünde yerini almış bilgisayar hurdalarını ithal edip, aldığı komisyonlarla kendini siyasete taşıyanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- Sağın ve solun uç kesimlerinde yıllarca at koşturduktan sonra, -dava- dedikleri (Kendileri açısından) şeyi satarak büyüdüğünü zannedenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

- Yüce dinimizi kendi siyasi çıkarları için kullananlara, kendileri dinin kurallarını yaşamadığı halde, topluma zorla, din adına Arap ırkçılığını dayatanlara, “dinin gerçek kurallarını halk öğrenmesin de

daha kolay sömürebilelim” düşüncesiyle, kuramı rafa kaldırıp, kerameti kendinden menkul meczupların zirvalarını din olarak halka lanse etmeye çalışanlara, kendilerini sanki Allah görevlendirmiş gibi davrananlara ne denir?

El cevap: ŞEREFİSİZ

– Yüce dinimizi istismar ederek maddi çıkar sağlamak için utanmadan kullananlara ne denir?

El cevap: ŞEREFİSİZ

– Yüce dinimizi bürokraside yükselerek, kendine ikbal sağlamak için kullananlara ne denir?

El cevap: ŞEREFİSİZ

– Yüce dinimizi, etnik ayrımcılık yaparak, ülkemizi ve milletimizi parçalamak için kullananlara ne denir?

El cevap: ŞEREFİSİZ

– Biri sağda, diğeri solda gözüktüğü halde, etnik kökenleri nede- niyle birbirini kollayıp, birbirlerine devletin bürokrasisinde makamlar bahşedenlere ve “İktidarda kim olursa olsun, görevde biz olmalıyız” diyerek bu makamları -etnik kökenleri uğruna bir vazife olarak- kabul edenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFİSİZ

– “Vatan dediğiniz, etrafı tel örgülerle ve mayın tarlaları ile çevrilmiş bir arazi parçasıdır” diyenlere, yeni nesillerde oluşması gereken Vatan Sevgisi kavramını bu şekilde sabote edenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFİSİZ

– “Bayrak dediğiniz şey, boyalı bir bez parçasından başka bir şey değildir” diyenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFİSİZ

– “İstiklal Marşı bir şiirdir, ayakta dinlemeyi gerektirecek bir değeri yoktur” diyenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFİSİZ

– “Devletimiz ve milletimizin birlik ve bütünlüğü konusunda taviz vermeyen yegane kurum durumundaki şanlı ordumuza “Kafir ordu” diyenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Türkiye Cumhuriyeti olan devletimizin adını, “Anadolu Federe Devleti” olarak değiştirmek isteyenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– “Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde iktidara sahip olanlar hıyanet içinde bulunabilirler”se, bunlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– “Hatta iktidar sahipleri, şahsi menfaatlerini -düşmanlarımızın- siyasi emelleriyle tevhid edebilirler”se bunlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Cennet vatanımızda hiçbir ayırım görmeden, her makam ve mevkie gelebildikleri halde, Milletvekili sıfatı kazandıkları halde, ülkemizi dünya devletlerine şikayet ederek, bölücülüğe, vatan hainliğine soyananlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Ülkemiz şartlarında her türlü maddi kazanca sahip oldukları halde, devlet düşmanlığına soyunup, her türlü bölücü ve terörist yapılanmalara destek verenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Mübarek camilerimizin kürsülerini, halkımıza gerçek İslam dinini öğretmek ve birlik-beraberliğimizi pekiştirmek yerine, bu kürsüleri, birlik ve beraberliğimizi bozmak için kullananlara, dini istismar etmeyi politika edincilerin propaganda kürsüsüne dönüştürenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Hz. Ömer hayattayken cennetle müjdelenen müslümanlardan

olduğu halde, Hz. Muhammet bir müslümana, “münafıkların listesini” verdiği zaman, gidip ağlayıp yalvararak kendisinin de o listede olup olmadığını sorduğu halde, şimdi birilerinin ortaya çıkıp; “Bize tabi olan kurtulmuştur, tabi olmayanlar kafirdir.” diyerek, daha dünya üzerinde dolaşırken, kendini cennette kabul ederek, kendi gibi düşünmeyenleri tekfir edenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– İslam’ın şartlarından, kutsal hac görevini yerine getirmek isteyen vatandaşlarımızın temiz duygularını istismar ederek, onları sömüren, paralarını toplayıp sonra da sınır kapılarında günlerce süründürerek perişan edenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Türk Milleti’nin göz bebeği, özü, peygamber ocağı, devletimizin teminatı şerefli ordumuzun saflarına her nasılsa karışmış, bulunduğu yeri istismar ederek, fedakar Mehmetçik’in karavanasına el uzatan, lokmasını çalan, ordumuzun sırlarını dünyalık elde etmek için düşmana satan, tespit edilir edilmez de uzun kulaklarından tutulup layık olduğu yere fırlatılanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Kızılay- gibi, halkımızın kutsal gördüğü, şerefli bir kurumun koltuklarını işgal edip, sonra da bu görevi istismar ederek şahsi çıkar sağlayanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Halkımızın ve dünya devletlerinin insani duygularla -yardım-olarak Kızılay’a gönderdiği her çeşit malzemeyi, hurda olmadığı halde -Hurda- diye ayırıp satarak kişisel çıkar sağlayanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Kızılay’ın depolarındaki sapasağlam çadırlara, hurdaya ayırabilmek için makas atanlara, onlara bu emri verenler ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Evini, barkını, ailesini, çoluk-çocuğunu depremde kaybetmiş ve kendisine uzanacak bir eli -Hızır eli- gibi bekleyen insanlarımız, karda, yağmurda, çamurda, kızgın güneşin altında çile doldururken, asli görevi bu insanların yanma koşmak olan, şanlı Kızılay'ımızın yönetiminde olup, olup-bitene duyarsız kalıp, lüks otellerde gününü gün edenler varsa, bunlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Bir Kamu kurumunda, devlet adına denetim yetkisini kullanmak isteyen herhangi bir kamu görevlisini; “Bu devlet küfür devletidir, bu devlete vergi vermek caiz değildir” diye yaklaşarak kendisinin veya kendini besleyenlerin vergisini kaldırmaya çalışana ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– “Ben Ezher’de altı sene ilim tahsil ettim, fetva makamıyım. Bu devletin bir taşını düşürmek çok büyük sevaptır.” Diyenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– “Ben altı sene Ezher’de ilim tahsil ettikten sonra, iki yıl da Suriye’nin başkenti Şam’da -İRŞAT- (?) faaliyetinde bulundum” diyerek, Türkiye’den giden sinekleri bile neredeyse takip etmekte olan El Muhaberat (Suriye Gizli Servisi) tarafından yetiştirilip ülkemize gönderildiğini gizlemeye çalışanlara, bu durumu da -Din- maskesiyle kamufle edenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

“Hafız Esat’ın has adamlarından Şam Müftüsü Şeyh Ahmet efendi benim iyi dostumdur, bir telefonumla Suriye’de yaptıramayacağım iş yoktur” deyip, cüppe, sakal, şalvar ve fesiyle, Türkiye’de kamu kurumlarında fink atan, sonra da “İnanan insanların hürriyetine kavuşması için önce, mutlaka, bu devleti yıkmak gerekir.” diyenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– *Bir karış sakalyyla “Ülke Dar-ul Harptir” diyerek, devlet kurumlarında rüşvet dağıtmaya çıkanlara ne denir?*

El cevap: ŞEREFSİZ

– *Rüşvet almayan dürüst kamu görevlilerine: “Tamam, sen para alma, sadece elindeki incelenecek şirketlerin listesini bize ver. Biz bu şirketlere gidip görüşelim. Eğer, bizim vakıfa (?) yardım ederse o şirketin incelemesini olumlu sonuçlandır. Eğer bizim vakıfa yardımı reddederse o zaman o şirketi ezibildiğin kadar ez. Biz, buralardan aldığımız paralarla -İmanlı bir gençlik- (!) yetiştireceğiz. Tabi seni de unutmayacağız, sana da vakıftan aylık şeklinde ilave gelir sağlayacağız.”* Diyerek onları yoldan çıkarmaya çalışanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– *“Eğer bizim istediğimiz doğrultuda çalışırsan, sadece vakıftan aldığın parayla kalmazsın. Sana öyle ıvır-zıvır işler değil, büyük firmaların incelemeleri gelmeye başlayacak. Hatta kendini ummadığın makamlarda göreceksin”* diyerek dürüst memurları şeytanca kandırmaya çalışanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Toplumun kutsallarını istismar ederek menfaat temin eden ve devletin varlığına karşı açıkça eylemde bulunabilen ve bunu da devletin bir kurumunda, bir devlet memurunun önünde çekinmeden yapabilen hainlere bu cesareti veren ve aynı zamanda devletin makamlarını işgal edip, devletten maaş almaya devam edenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Kanı ve canı pahasına üzerinde yaşadığı aziz yurdunu Türk Milleti’ne çok görerek, dört bir yandan bu devleti ortadan kaldırmak, için haince çaba sarf edenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Üzerinde yaşadığı vatana, mensubu olduğu millete ve vatandaşı olduğu devlete düşmanlık yapmayı marifet sayarak, kamu görevlilerini kendi amaçları doğrultusunda kullananlara bu yolu açanlara ve onlara destek olanlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Bu tür hainlere prim vermeyen ve ağızlarından çıkanı kulakları duymayan bu yaratıkların sözlerini tekrar ağızlarına tikip huzurundan kovan dürüst devlet memurları hakkında, görevi olduğu halde soruşturma bile açmaya yanaşmayan, gelecekte elde edeceği daha yüksek makamlar uğruna, dürüst devlet memurlarını bilerek harcayan (Sayın Yetkililere)? Ne ad verilir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Sınırları cetvelle çizilmiş, sözde yöneticileri emperyalist devletlerce atanmış, üç buçuk soytarının devletçilik oynadığı bir komşu devlet(!)çiğin attığı kemiği yalamanın bedeli olarak yurtsever devlet memurlarının üzerine şevkle giden, ama, devlete düşmanlık yapanları onurlandıran yöneticilere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

–Arap uşaklığı ile övünen, bunu da topluma dindarlık olarak yutturmaya çalışan vatan hainlerinin üzerine gitmeyip, soruşturma evrakını kucaklayıp -Kara kuş gibi- yurtsever devlet memurunun tepesine binip ne kadar güzel uşaklık yapabileceğini ispata çalışan ve bu yaptığı ile göze girmeyi amaçlayan yalakalara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Devlet memurunun savunmasını dinlemeye, bir soruşturma açıp gerçeklere ulaşmaya gerek bile duymadan, vatan hainlerinin talimatı ile muhataplarını günah keçisi ilan edip kafa koparmaya çalışan, harami kılıklı maşalara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Dürüstlüğünden hiç şüpheleri olmadığı halde, vatan hainlerinin arzusu üzerine “çamur at yapışmazsa izi kalır” taktiği ile yıpratılmaya ve göz dağı verilmeye çalışılan mesai arkadaşlarını, bir anda defterden silip yok sayan ve günah keçisi ilan eden, “Oh olsun, iyi oldu, biz ona: Bize uy derken, -şerefsizlik mi yapayım?- diyordu. Şimdi

dersini aldı işte.” Diyerek kendilerini süttten çıkmış ak kaşık olarak lanse edenlere ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Kendisi ile aynı görevi yapan dürüst devlet memurları sıkıntı içinde geçim çilesi çekerken, incelemesini yaptıkları mükellefe, bedelini ödmeden, eşleri için İtalya’dan iç çamaşırı getirten inceleme elemanı varsa, bunlara ne denir?

El cevap: ŞEREFSİZ

– Memur maaşından başka bir geliri olmayıp, kamuya ait lojmanlarda oturduğu halde, bir maaşla(!) hem kendine, hem de çalışmayan, ev hanımı olan eşine sıfır Km araba alarak(!) dürüst (işini bilmeyen!) arkadaşlarına hava atan(?) memurlar varsa, bunlara ne ad verilir?

El cevap: ŞEREFSİZ

TÜRK MİLLETİNE UYARI

Türk Milleti, bilinen tarih boyunca, sayısız devletler kurmuştur. Devlet olma, bağımsız ve hür yaşama bilincine binlerce yıl önce ulaşmıştır. Bunu inkara yeltenecek her hangi bir otorite mevcut olamaz. Dostlarımız ve düşmanlarımız bunu çok iyi bilmekte ve kabul etmektedirler. Eski dünyanın çok geniş coğrafyalarında, atalarımız birçok medeniyetler kurmuşlardır. Hatta Amerika kıtasında çeşitli zamanlarda, medeniyetler kuran bazı kavimlerin de Türk asıllı oldukları iddia edilmekte ve bu konuda araştırmalar devam etmektedir.

Bugün de yeryüzünde, sayıları yirmiyi aşan Türk devlet ve toplulukları varlığını sürdürmekte ve dünya üzerinde yaklaşık iki yüz milyonluk bir nüfus oluşturmaktadır. Bu nüfusun içinde, en kalabalık kesim, İslam dinini benimsemiş olan Müslüman Türklerdir. Ancak, Tuva, Hakas, Çuvaş, Altay, Gagauzlar gibi Hristiyanlığı benimsemiş olanlarla, Hazarlar ve bir kısım Yakutlar gibi Museviliği benimsemiş olan Türk boyları da vardır. Bu saydıklarımız ve daha burada anmadığımız diğer grupların, tamamının ortak özellikleri, Türkçe konuşmaları ve Türk olduklarının bilincinde olmalarıdır.

Bilindiği üzere, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, Orta Asya'da Türk Devletleri bağımsızlıklarını ilan ettiler. Bunlar, Sovyetler Birliği'nin yaklaşık yüz yıllık baskı ve yok etme politikalarına rağmen, Türklüklerini korumuş, milli benliklerine sıkı sıkı sarılarak, asimile edilmekten kurtul-

muşlardır. Burada en önemli koruyucu unsur-Dil- olmuştur. Bu devletlerin her birinde, dünyanın ihtiyaç duyduğu ekonomik değerler mevcuttur. İşte, bunu bilen dünya devleri, Sovyetlerin çöküşünden sonra, Türk Milleti'nin, bu kardeşleri ile birlik oluşturarak, yeni bir denge unsuru haline gelmesini önlemek için, “Yeni Dünya Düzeni” çerçevesinde bize bazı roller biçmişler ve bizim uslu uslu bu rolleri oynamamızı istemektedirler. Bu roller sayesinde, onlar dünyayı diledikleri gibi paylaşacaklar, bizler gibi, “Köle Devlet” rolü layık görülenler de onların verdiklerine razı olarak ve ama “Köle” olarak yaşamaya(!) devam edeceğiz. İşte, içimizde ve çevremizde koparılan bunca velvelenin ana nedeni budur.

EFENDİ DEVLETLER, KÖLE DEVLETLER

Yukarıda anlattığımız çerçevede, “Yeni Dünya Düzeni”nin kurulması aşamasında, efendi devletler ve köle devletler çoktan belirlenmiştir. Şimdilerde sadece bu rollerin yerleştirilmesi operasyonları yapılmaktadır. ABD ve AB, kendi nüfuz bölgelerini oluşturmak için harıl harıl çalışmaya devam etmektedir. Bu arada, gizli gizli birbirleri ile de bir yarış içindedirler. Mesela, ABD'nin Kuzey Irak'ta kurmayı hayal, ettiği ve epey yol aldığı “Kürt Devleti”ne karşılık, o devletçik içinde yeteri kadar etkin olamayacağını bilen AB'de, onun bir uzantısı olarak Türkiye'nin güneydoğusunda benzer bir oluşum için çaba sarf etmektedir. Bu konularla ilgilenenler, bu çabaların neler olduğunu, ne zamandan beri ve nasıl yürütüldüğünü gayet iyi bilmektedirler.

Bu çerçevede, güç oluşturmasından korkulan devletler, tıpkı Yugoslavya modelinde olduğu gibi, küçültülmeye çalışılmaktadır. Bu modelin oluşturulmasında görüldüğü üzere, bunu yapacak güce de şimdilik sahip bulunmaktadırlar. BM ve NATO bu konuda aktif olarak rol almaktadırlar. Buradan hareketle, AB'nin silahlı gücü konumunda olacak olan ve kurulma aşamasındaki Avrupa Ordusunda Türkiye'ye

yer verilmemesinin, verilmek istenmemesinin nedeni sizce ne olabilir? Bu ordunun müdahale edeceği ulus devletler arasında Türkiye'nin de bulunduğu bir göstergesi değil midir? Bu durum, uluslararası teamüle göre, belki açık açık konuşulmamaktadır. Ancak, gelişmeler bunun kesinlikle böyle olacağını bir nişanesidir. Yunanistan bu konuda boşuna direnmemektedir. Varlığını kabul edip, kararlarına uyacağını bildirdiğimiz ve bugüne kadar verdiği kararlara uyma gayreti içinde olduğumuz Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde dava açan Kıbrıslı Rum kadının aldığı sonuç çok önemlidir ve unutulmamalıdır. Bugün bir şekilde bu kararı geçiştirebilirler, ama yarın, güçlerini iyice yerleştirdikten sonra, bu tür kararların uygulanması konusunda, "Tavsiye Kararını" bir oturumda değiştirip "Emir" haline getirebilirler. Bu kararlara uymayanları da, Avrupa Ordusu ile uymaya zorlayabilirler. Bu anlatılanlar, tabii ki birebir böyle olmayacaktır ama, bu doğrultuda, bu özün etrafında şekillenecektir.

TÜRKİYE'YE BİÇİLEN ROL, KÖLE DEVLET ROLÜ MÜ?

Farklı ulus devletlerin parçalanmasında, farklı yollar izlenebilir. Her ulus devlet, kendi jeopolitiği ile değerlendirilerek, uygun bir metotla küçük parçalara ayrılmaktadır. Sözcüleri, Yugoslavya'da uygulanan yol ne idi? Sırların İnsan haklarını ihlal etmeleriydi. Yani, Müslüman Boşnaklara "Etnik temizlik" uygulamasıydı. Sırlara bu zemini kimin hazırladığı, neden bu etnik temizliğin tamamlanma safhasına kadar beklenip sonra müdahale edildiği gibi sorular ise şu an için, sorulmaması gereken sorular sınıfında yer almaktadır.

Öyle her ülkeyi parçalamaya da gerek görülmemektedir. Bazıları için de Afganistan modeli geliştirilmiştir. Bu model de şöyle işletilmiştir: Önce, birileri (!) aracılığı ile hedef ülkede bir piyon hükümet iş başına

getirilir. Bu hükümet(!) kendini iş başına getiren güçlerin desteği ile, bütün dünyayı tepkisini çekecek icraatları gerçekleştirir. Bütün dünyanın tepkisini aldıktan sonra da oluşturulan Uluslar arası (!) güçle oraya gidilerek, bir takım yeni silahlar denenerek oradaki insanlar kurtarılır.(!) Geçmişte bu insanları birleştiren unsur artık işlevini yitirdiği için, bu gücün orada kalması ve insanların haklarını koruması(!) gerekmektedir. Böylece, hedef ülke parçalanmadan, bir lokmada yutulmuş olur. Ama, bir lokmada yutulamayacak olanların mutlaka parçalara ayrılması gerekmektedir. İşte Türkiye, bir lokmada yutulamayacak bir ülke olduğu için Sevr, adı saklı olarak tekrar gündeme getirilmiştir.

Yeni Dünya Düzenini oturtmaya çalışanların Türkiye ile ilgili olarak denenmiş metotları da mevcuttur. Bu metot daha önce Osmanlı Devleti'ne uygulanmış ve başarılı olunmuştur. Şimdi Osmanlı'nın nasıl parçalandığını adım adım izleyelim:

– Kapitülasyonlar ve benzeri kurumlar çalıştırılarak ekonomik çöküntü sağlanmıştır. Bu uygulamalar, Duyun-u Umumiye, 10 Muharrem Kararları, Reji İdaresi gibi dallar ve kollarla bir ahtapot gibi devleti sarıp sarmalamış ve hareket edemez hale getirmiştir.

– Kamu görevlilerinin atanmalarına, Avrupa, doğrudan müdahaleler yapmıştır. Onların istediği kişiler devlet görevlerine atanmıştır.

– Çeşitli Avrupa devletlerinden gelen “yetkililer” (!) devletin mahremiyetini ihlal ederek, en gizli olması gereken yerlere kadar nüfuz etmiştir.

– Vermeyi vaad ettikleri, her yeni yardım (!) veya kredi için yeni tavizler istemişler ve bu tavizleri kopartmışlar. Osmanlı yönetimini, gösterdikleri yoldan gidilirse, daha çabuk Avrupalı olacaklarına inandırmışlar.

– Bu süreç işletilirken Girit adasının konumu tıpkı şimdiki Kıbrıs adasının konumu gibiydi. Girit'in bağımsız devlet olmasında direttiler. Sonra da bir kargaşadan istifade, Osmanlı kendi derdine düşmüşken, oldu bittiye getirip, Yunanistan'a ilhak ettiler.

– O dönemde Osmanlı tebası olan Arap topluluklarının arasında milliyetçilik akımlarını yaygınlaştırdılar. Yüz yıllarca kendilerine hizmet götürülen, güvenlikleri sağlanan, yıkandıkları hamam, su içtikleri çeşme, okudukları okul, yürüdükleri yol Türkler tarafından sağlanan bu “Müslüman Kardeşlerimiz” (!) emperyalistlerin çil çil altınlarını görünce, bu yapıların hepsini bir anda unuttular ve Arap çöllerini Türk kanı ile sulamada birbirleri ile yarış yaptılar. Sonuç itibarıyla, Arap toplumunu bizden kopardılar. Onları sınırlarını cetvelle çizdikleri küçük küçük devletçiklere ayırıp, başlarına da kukla krallar oturtup sömürmeye başladılar.

O dönemde Osmanlı Devleti küçültüldü. Osmanlı ordusunda bulunan, Türklük bilincine sahip askerler Mustafa Kemal önderliğinde, Türk Milleti’ne kendi devletini kurdular ve tarih sahnesinden tamamen silinmemizi önlediler.

BU GÜNKÜ DURUM

Bugünkü durumu daha net anlamak için, Türkiye’yi Yugoslavya’ya benzetmek için uygulanacak denenmiş metodun ana başlıklarını yukarıda sıraladım. Şimdi, o gün olanlarla, bugün olanları yan yana koyarsak durumumuz daha net olarak ortaya çıkar.

O ZAMAN – ŞİMDİ

- Kapitülasyonlar, Duyunu Umumiye 10 Muharrem kararları, Reji idaresi.- (IMF, Dünya Bankası, Dış Borçlar.)
- Yabancı yetkililer ve görevliler- (Yoruma gerek bile yok.)
- Yabancıların devlet mahremiyetini ihlal edecek kadar devlete nüfuz etmeleri.- (...) (Yoruma gerek var mı bilmiyorum.)
- Vaad karşılığı aldıkları tavizler.- (AB’ne alınma vaadi karşılığı verilen tavizler.)

- Girit adasının durumu- (Kıbrıs adasının durumu.)
- Arap toplumunun bizden koparılması- (Kürt toplumunun koparılması gayretleri.)
- Osmanlı'dan geriye, kanımızla tekrar aldığımız Anadolu'da Türkiye Devleti.- (Türkiye'den geriye, eğer bırakırlarsa, belki bir "Ankara-Konya Cumhuriyeti.")¹

Bugün durum, dünkünden daha ciddi bir görünüm arz etmektedir. Bu coğrafyada bir parçalanmışlık, Türk Milleti'nin sonu demektir. **Demografik ve ekonomik dengeler bilinçli bir şekilde bozulmakta ve yeniden yapılandırılmaktadır.** Bu gidişatta, etnik ırkçılığa soyunan Kürt unsurlar o kadar mesafe aldılar ki, onlarla kıyaslanamayacak durumdaki bazı etnik köken arayışına girenlerin bile ağızları sulandı. Ve bu doğrultuda bir takım yapılanmalara yönelmeye başladılar. Yeni Dünya Düzeninin patronlarının bölücü Kürtçülere verdiği desteğin, bir gün kendilerine de verilebileceğini düşünen bu guruplar, faaliyetlerini hızlandırdılar. O kadar ki, tarihin tozlu raflarında çoktan yerini almış olan Pontus Rum devletini bile ihya etmeye çalışanlar ne yazık ki çıktı.

Yazının başlığının niçin "Türk Milleti'ne Uyarı" olduğunu şimdi daha kolay anlayabiliriz. Evet, bu bir uyarıdır. Çünkü, bugüne kadar hükümet etmiş olanlarla mevcut idareciler ve muhalefette yer alanlar, maalesef halkın güvenini yitirmiş durumdalar. Gösterdikleri bunalımdan çıkış reçeteleri, olayları, ya tam olarak anlamadıkları, ya da toplumdaki gizlemeye çalıştıkları intibai uyandırıyor. Onların anlattıklarına baktığınızda sanırsınız ki bu yaşananlar, bugüne kadar yaşanmış olan, geçici küçük ekonomik bir krizdir. Ve hükümet değişikliği ile aşılabilir. Bu nedenle bütün siyasi partiler bir seçim atmosferinde yaşıyor şu günlerde. Hiç kimse, bu devletin toplam 230 milyar dolar borcu olduğundan, ülkenin bugün bu borçların sadece faizini ödemeye bile gücünün yetmediğinden

1 Açıklama: Altı çizili cümleler Osmanlı'nın son dönemindeki durumu, Parantez içindeki cümleler bugünkü durumu anlatıyor.

bahsettiği yok. İhracat yapan ve istihdam yaratan en önemli sektör olan, tekstil sektörü bir türlü canlandırılmıyor. Yabancı destekli bir kaç sanayi yatırımı dışında, umut bağladığımız en önemli döviz getirici sektör olan Turizm sektörü ise bilindiği gibi, yanı başımızdaki savaş tehdidi yüzünden “belirsiz bir gelecek” açmazı içindedir. IMF’nin direktifleri doğrultusunda, tarım sektörünün de nereye gittiği bellidir. Yüz yıllardır aynı ürünleri eken biçen insanlara, dönüm başına yılda on milyon para vererek “alternatif ürün ek.” diyemezsiniz. Alternatifin ne olduğu ise tam bir muamma. Tütün, pancar, tahıl, fındık bu ülkenin tarımının ana ürünleridir. Eğer siz, bunların üretimine kota koyarak, ABD veya AB’den daha ucuza alarak bu krizi aşıp, ülkeyi 230 milyar dolar borçtan kurtaracağız diyorsanız, bizim aklımız o kadarına yetmiyor. Bizim bir bildiğimiz varsa, o da, bizim durumumuzdaki ülkelerin, sıkıntılarını aşmak için, üretmek, daha çok üretmek ve dışarıya satmak zorunda olduğudur. Siz ise bize bunun tam tersini öneriyorsunuz. “Üretmeyin” diyorsunuz. Bizce, eğer toplum sizin önerilerinize ve IMF’nin geçici bir süre vereceği paralara kanıp, üretimi terk ederse, bırakın krizden kurtulmayı, top yekûn aç kalırız. **İşte böyle ortamlarda, ekonomik güç ve dış destek sahipleri “devlet” oluverirler bizim toprağımızda.** Size de o zaman; “Biz kötü niyetli değildik, böyle olmasını istemedik” gibi, hiç bir derde çare olmayan savunmalar yapmak düşer.

Devlet olmak için güç ister. İrade ister. Devletlerin kanı ve canı paradır. Rayında yürüyen ekonomidir. Eğer, iktidar ettiğini zannedenler, bu fakir halkın, bu fedakar milletin hazinesinden çalınan ve milyar dolarlarla ifade edilen millet malını hazineye döndüremezlerse, bu hırsızlığı yapanlar orta yerde gezmeye devam ederlerse, siyaset emeklileri tarafından onore edilmeye devam edilirlerse, halkın devlete güveni sıfırlanır. Halk açlık sınırının altına inerse yasaları ve devletin gücünü fazla dikkate almadan, açlıktan evde ağlayan çocuklarına ekmek götürmek için ne yapması gerekiyorsa onu yapar. İşte o za-

man, leş kargalarına gün doğar. Bu kargaşa ortamından yararlanarak, ülkemizi istedikleri biçime sokarlar. Yani, bizi “Yeni Dünya Düzeni” ne uymak zorunda bırakırlar.

İşte bu yüzden uyarıyoruz Türk Milleti’ni. Diyoruz ki, bu yaşadıklarımız normal şeyler değil. Bize önerilen ve çıkış yolu olarak dayatılan yollar da bizi çıkışa götürecek yollar değil. Aklımızı başımıza toplayıp, yeni çözüm yolları bulmaz, yeni alternatifler üretmezsek, bu sürekli artan borç batağından çıkamayız ve yeni dünya düzeninin efendilerinin kölesi olmaktan kurtulamayız. Karın tokluğuna onlara hizmet etmek zorunda kalırız. Unutmayalım ki bazı komşu devletlerin vatandaşları olan kadınlar, şerefsiz ve ahlaksız oldukları için değil, aç kaldıkları için dünyaya dağılarak, para-pul sahiplerinin ellerinde oyuncak olmuşlardır. Osmanlı’nın parçalanma sürecini iyi tahlil edersek, bugün yaşamakta olduğumuz olayları daha doğru biçimde değerlendirebiliriz. Biz devlet olarak, millet olarak kendine yetecek her türlü kaynağa sahibiz. Bizim sıkıntımız, bu kaynakları her nedense kullanmamaktır, Unutmayalım ki dün ve bugün, bizim başkalarına gösterdiğimiz hoşgörüyü, başkaları bize göstermeyecektir. Devletler arası ilişkiler hoşgörü ile yürütülemez. Devletler ve milletler arası ilişkilerde tek geçer akçe ise güçtür.

İLAY-I KELİMETULLAH

[ALLAH'IN ADINI YÜCELTME DAVASI]

Nedir İlay-ı Kelimetullah? En kısa tanımı ile,(başlıktan da anlaşılabilir ifade ile) Allah'ın adını yüceltme, Allah'ın dinini yeryüzüne yayma davasıdır denilebilir. Peki, bu misyonu kimler üstlenmiştir bugüne kadar? Bu dava, İslam dininin tebliğ edicisi Hz. Muhammed ile başlamıştır. Tebliğ de Hz. Muhammed'in ölümü ile tamamlanmıştır. Daha doğrusu, bir dönem sona ermiştir. Bilindiği gibi bu dönem Asr-ı Saadet (Saadet Asrı-Huzur, mutluluk dönemi) diye anılır. Bu dönemde İslam dini insanlara tebliğ edilmiştir. Hz. Muhammed'in ölümünden sonra halifeler dönemi başlamıştır.Sırasıyla Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali dönemleri dört halife devri, ya da hilafet dönemi diye bilinen dönemdir.

Hz. Muhammed'in ölümünden hemen sonra, ilk halife Hz. Ebubekir zamanında, zekat toplama, sahte peygamberler vb. konularda, askeri önlemler gerektirecek boyutlarda-sıkıntılar yaşanmaya başlanmıştır. İkinci halife Hz. Ömer zamanında biraz daha iyi giden -İslam Devleti-, Hz. Osman zamanında kendi içinde bir takım sıkıntılar yaşanmaya başlamıştır. Hz. Osman'ın Ümeyye oğullarından olması ve kendi kabilesinden insanlara görevler vermesi, Hz. Muhammed'in sürgüne gönderdiği Mervan'ın babasını sürgünden geri getirmesi tartışmalara sebep olmuştur. Bu uygulamalar sonraki yıllarda Mervan'ı halifelığe taşıyacaktı. Dört Halife Döneminin son halifesi Hz. Ali dönemi, İslam tarihinin en talihsiz dönemi olmuştur. Bu dönemde, peygamberin en

yakını olan, damadı, torunlarının babası olan Hz. Ali akıl almayacak haksızlıklara uğramış ve İslam'ın ruhuna ters pek çok iş, sadece Hz. Ali'yi hilafet makamından uzaklaştırmak için pervasızca yapılmıştır. Yine bu dönemde, Hz. Muhammed'in, hayatta iken cennetle müjdediği (Aşere-i mübeşşere) bazı sahabeler ayrı saflarda düşman gibi savaşmak zorunda kalmışlar ve bazıları bu savaşlarda ölmüştür.

İslam tarihinin en acılı olayları bu dönemde yaşanmıştır. Hz. Ali'nin halifeliği hile ve entrikalarla gasp edildikten sonra şehit edilerek, İslam devletinin sahip olduğu en önemli insan saf dışı bırakılmıştır. Hz. Ali'nin şahadetinden sonra, oğlu Hz. Hasan'ın zehirlenerek, Hz. Hüseyin'in Kerbela çölünde zalimce şehit edilmesi ile İslam devleti, Ümeyye oğullarının saltanat hırsının bir aracı konumuna girmiştir. Muaviye ile başlayıp, Yezit'le devam eden Emevi saltanatı için -İslam Devleti-, ya da İlay-ı Kelimetullah davasının takipçisi olduğunu söylemek için çok ama çok düşünmek gerekir. Saltanatını kurabilmek, için Allah elçisinin kucağından indirmediği, "gözbebeklerim" dediği torunlarını katledecek kadar gözü dönmüş ve cahiliye dönemi özlemi ile yanıp tutuşan insanların, İlay-ı Kelimetullah davasından bahsetmesi komik olmaktadır. Bazı tarihçilerin, Emevi saltanatı döneminde İslam topraklarının genişletildiğinden bahsetmesi de enteresandır. Bir saltanat gösterin ki topraklarını genişletme arzu ve isteği ile yanıp tutuşmasın! Üstelik tebasında yeni bir dini yayma arzu ve isteği ile dolu olan serdengeçtiler emir beklerken, topraklarının genişletilmesi zaten mümkün bile değildir. Yani, bu dönemde yapılan fetihlerin tek amacının İslam dinini yaymak olduğundan kimse bahsedemez. O günkü konjonktür, devlet yönetimini zaten buna zorlamaktadır. Bu arada şunu da belirtmek gerekir ki; Emevi sultanlarının tamamı cahiliye dönemi kültürü ile hareket etmemişlerdir. Bunların içinde, İslam'a samimiyetle inanıp hizmet edenler de çıkmıştır. Ancak bunların sayılarının çok fazla olduğu söylenemez.

Yani Emevi saltanatı dönemi için, İlay-ı Kelimetullah davasının hizmetkarları olarak, bahsetmek gerçeği yansıtmayacaktır. Emevilerden sonraki -İslam Devleti- konumunda olan Abbasiler’de de (.ki bu hanedan, Hz. Muhammed’in amcası Hz. Abbas’ın soyundan geldiği için bu isimle anılmaktadır) tüm saltanat dönemi boyunca İlay-ı Kelimetullah davasına hizmet edildiği söylenemez. Artık, adı İslam devleti olan bu saltanatlar, birer İslam devleti değil, tebası müslüman olan hanedan saltanatlarıdır. Bu arada şunu da belirtmek gerekir ki, bu hanedanlar saltanatlarının devamlılığını sağlamak için emirleri altındaki halkları İslam dininin kurallarına göre yönetme çabasını gösteriyorlardı. Buna mecburdular. Çünkü, İslam dinini benimseyen geniş kitleler, samimiyetle dinlerine bağlanıyor ve inançları uğruna her türlü fedakarlığı göze alıyorlardı. Dolayısıyla, Emevi ve Abbasi sultanlarının topraklarını genişletmek için verdikleri uğraş, İslam’a hizmetten ziyade, daha fazla toprak, daha fazla vergi, daha fazla ganimet elde etmeye yönelikti denilebilir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bunun istisnaları da elbette vardır, ama geneli etkilemez. Ayrıca, fethedilen ülkelerde, ilk etapta duyulan heyecanla başlatılan, tebliğ ya da İslamlaştırma politikaları saman alevi gibi kısa sürede sönmüştür.

Abbasilerden sonra, Mısır Memlükleri -İslam Devleti-ya da İlay-ı Kelimetullah davasının yürütücüleri olduklarını iddia etmişlerdir. Bunun ne kadar doğru olduğunu anlamak için, hilafet makamının Müslüman sultanlar arasında nasıl el değiştirdiğine bakmak kafidir. Aslında tüm dünyadaki hanedanlar arası savaşlar, ülkeler arası savaşlar, tüm savaşlar, hükmetme ile ilgilidir. Dinler ya da mezhepler her zaman bu savaşlardaki tarafları, (taraflar derken, asıl savaşanları, can ve kan verenleri) motive etmek için kullanılmıştır. “İsa için, Musa için, Muhammed için” ya da “Din için, Allah için, Kutsal ruh için, Yahova için” denilerek, insanların birbirine karşı daha iyi savaşması sağlanmıştır. Bu savaşlarda savaşan tarafların elde edecekleri bedel ise hep veresiyedir. Ölen de.

sağ kalan da verdiği emeğin bedelini -öbür dünyada- alacaktır. Olayın bu boyutu insanların inancıyla ilgilidir. Hiçbir savaşı haklı göstermek mümkün değildir. Saldırıya uğrayanın yaptığı savaş dışında. Zaten dinlerin özüne bakılacak olursa, hiçbir din, insanlara vurmaya-kırmayı, öldürmeyi emretmez. Tam aksine, barışı, kardeşliği ve hoşgörüyü emreder. Bizim dinimizdeki “Dinde zorlama yoktur” kuralı da bunun en güzel örneğidir. Dini kaynakları bozarak, insanlar tarafından meydana getirilen kaynaklar ise bu söylediğimizin dışındadır tabii. Onlar fiilen kendilerini Tanrının yerine koyan zalim insanların yaptıklarıdır.

Memlüklerden sonra İlay-ı Kelimetullah davasının bayraktarlığı fiilen Türklere, yani Osmanlı Devleti’ne geçmiştir. Aslında, taa Selçuklulardan beri Türk Milleti bu davanın en samimi savunucusu olmuştur. Çünkü, sürekli savunma savaşı yapmak zorunda bırakılmıştır. Yüz yıllar boyu süren haçlı savaşları bunun en iyi örneğidir. Ayrıca, Osmanlı Devleti ve Selçuklu Devleti zamanlarında, yapılan fetihlere dikkat edilirse büyük bir kısmı, o bölgede yaşayan sivil halkın daveti dikkate alınarak yapılmıştır. Ya da, yapılan anlaşmaların tek taraflı bozulması nedeniyle, iş savaşı kalmıştır. Fetihlerden sonraki durum da bunu en iyi şekilde açıklamaktadır. Çünkü fethedilen yerlerde insanların dinine, diline, kültürüne müdahale olmamıştır. Hatta, fetihten sonra o ülkenin ileri gelenlerinden bir insan yine o bölgeye vali ya da yönetici olarak tayin edilmiştir. Eğer böyle olmasaydı, bugün Doğu Avrupa ve Balkanlarda sadece İslam dininin yaşanması, sadece Türk Milletinin yaşaması gerekirdi. Ama bugün görüyoruz ki bu topraklardaki insanlar dillerine, dinlerine, kültürlerine bağlı olarak yaşamlarını sürdürmektedirler. Savaşlardan sonra elde edilen ganimetler, alınan köleler (Esirler) ve o ülke insanları bağımsızlıkları için başkaldırana kadar alınan vergiler dışında, fethi yapan ülkenin eline ne geçmiştir? Hiçbir şey. İşte sorun da tam bu noktadadır.

Önceki paragrafta anlatılmaya çalışılan durumu daha iyi anla-

yabilmek için örnek olarak, Osmanlı Devletini mercek altına alıp inceleyelim. Osmanlı'yı iki safhada ele alalım. Birincisi, kendi soydaşları ve dindaşları ile yaptığı savaşlar. İkincisi de Gayrı Müslim devletlerle yaptığı savaşlar.

Kendi Soydaşları ve Dindaşları ile yaptığı savaşlar:

Burada çok fazla detaya girmeden en çok bilinen bazı savaşlara değinmek yeterli olacaktır. Bunlardan; Osmanlı beyliğinin diğer beyliklerle savaşları, Timur ile Yıldırım Beyazıt arasındaki savaş, Fatih ile Uzun Hasan arasındaki savaş, Yavuz ile Şah İsmail arasındaki savaş, Osmanlı-Memluk savaşı en çok dikkat çeken savaşlardır. Şimdi bu savaşlarda "İlay-ı Kelimetullahı" arar isek nerede bulacağız? Bizanslılarla bir olup Anadolu Türk beyliklerini çayır biçer gibi biçmek, (Anadolu Türk birliğini sağlamak adına da olsa) kan ve din kardeşliği ile nasıl izah edilebilir bilinmez. Bir de bu savaşlara -Caizdir- fetvası veren-Din adamları- ölüp yiten bunca canın, yıkılan bunca yuvanın, dökülen hesapsız gözyaşının ve çekilen acıların hesabını nasıl verecekler bilemeyiz. Söz gelişi, Osmanlı beyliği, Anadolu Türk birliğinin, diğer beyliklerden biri tarafından, mesela Karamanoğulları Beyliği tarafından değil de kendileri tarafından kurulması gerektiğine nasıl karar vermişlerdir? Tabi ki bu durum o günün ortamına göre değerlendirilir. Ancak, aynı kandan, aynı dinden insanların canına kastederek, bir bölgede hakimiyet kurmak uğruna, Bizans gibi, sürekli düşmanla iş birliği yapmak ne kadar İlay-ı Kelimetullahla bağdaştırılabilir bilinmez. Veyahut da, bu görevi onlara kim vermiştir? Tarih boyunca her zaman, başarılı olanların yanlışları göz ardı edilmiştir. Buna karşılık, kaybedenlerin ise yanlışları ön plana çıkarılmıştır. "Başarırsan alkışlarlar, başaramazsan taşlarlar" sözü bunun en güzel ifadesidir. Mesela, Karamanoğulları Beyliği'nin Anadolu'da hakimiyet kurması ve sürekli batıya akınlar düzenleyip, gittiği yerleri mamur etme politikası yerine, kendi topraklarını mamur etme politikası izlemesi halinde, bugünkü Anadolu'nun görünümü daha farklı olacaktır.

Belki, daha ileri toplumlar seviyesinde olunacaktı. Bu sadece bir iddia. Ama, bunun böyle olmayacağını da kimse iddia edemez.

Burada esas vurgulamak istediğimiz, hanedan hakimiyeti, için yapılan savaşların neden -İlay-ı Kelimetullah- adı altında -Dini- bir maskeyle gizlendiğidir. Ve yapılan bu savaşlarda canı alınan, kanı dökülen insanların kardeş olduğu niçin göz ardı edilmektedir. Birileri bizi yönetsin diye! Kim bu birileri? Kimse bilmiyor. Bir gün birileri ortaya çıkıyor ve “ben sizi yöneteceğim” diyor. Yönetilenler de “Niçin?” bile diyemiyorlar. Çünkü, bu işe talip olan, “bu işi sadece Allah rızası için” yaptığını söylüyor. Yani, -Din’i- kullanarak insanları susturuyor. Halbuki, adına icraatta bulunduğu dinin kitabında da şöyle yazıyor: (Ey insanlar! “Bizi davar sürüsünü güder gibi güter” demeyin.) (Bakara-104)

Yıldırım-Timur, Fatih-Uzun Hasan, Yavuz-Şah İsmail savaşları

Bu savaşların en belirgin özellikleri, savaşan her iki tarafın da Türk devleti olmasıdır.

Bu savaşta taraf olanlar, dönemlerinin güçlü devletleridir. Her devlet kendi hükümlerlik alanını genişletmek, için savaşmıştır. Aynı zamanda bu savaşların, taraflarca stratejik önemleri de vardır. Bizi düşündüren tarafı ise böyle bir stratejiye niçin gerek duyulduğudur. Acaba, taraflardan biri bu savaştan vazgeçerek, on binlerce Müslüman Türkün canının kanının dökülmesini önleseydi neler olurdu? Mesela, İslam dini yeryüzünden silinir miydi? Veya, bir yandan Hacı Bektaşî Veli felsefesine sarılarak devlet büyütülürken, diğer taraftan, Anadolu’daki alevi Türkmenlerin sürekli, çeşitli bahanelerle kıyıma uğratılması, daha sonra da bu kıyımın devletlerarası boyut kazanması, Osmanlı-Safevi hanedanlarının savaşına dönüşmesi, “*aynı milletin ayrı devletleri*” konumundaki bu devletlere ne sağladı? Eğer bu savaşlar bir mezhep savaşı idiyse, Safevi Devletinin ordusunda sünni tabur komutanları, Osmanlı Ordusunda alevi ve Bektaşî pek çok komutan ne geziyordu?

Zaten Osmanlı Ordusundaki Yeniçeri askerinin tamamı Bektaşî değil miydi? Ayrıca, Savaşa gidilirken, bazı konaklama yerlerinde Yavuz'un çadırının okşanmasının gerçek sebepleri nelerdi?

Eğer Şah İsmail, hanedan savaşı değil de din (mezhep) savaşı yapıyor idiyse, Osmanlı ile mezhep savaşı yapıyor idiyse, yine tavizsiz bir sünni olan Babür Şah'ı niçin destekliyordu? Hindistan'da büyük bir Türk devleti kuran Babür Şah, devletini kurma aşamasında çok büyük sıkıntılar çektiği bir dönemde, İslamın Şii görüşünü benimsemiş olan ve kendisi de sünni bir din önderinin (Şeyh Safi) torunu olan Şah İsmail'den, büyük destek görmüştü. Şah İsmail'in verdiği destek sayesinde Hindistan'da tutunarak devletini, güçlendirmişti.

Bunların yanı sıra bakıyorsunuz, Şah İsmail aynı zamanda, kuzeyde Özbek hanlıkları ile de savaşmaktadır. Düşünün ki, sünni düşünceye sahip olan bu Özbek hanlıklarının büyük dedeleri Timur Han, taa Ankara'ya kadar gelip, Çubuk ovasında Osmanlı Padişahı Yıldırım Beyazıt ile savaşmış ve onu yenmişti. Bu hanedanların ve devletlerin ikisi de sünni inanişaya sahipti. Bir örnek daha verecek olursak, Fatih ile Uzun Hasan'ın Otlukbeli'nde yaptıkları savaşı verebiliriz. Bu savaşta tarafların amacı ne idi, niçin savaşıyorlardı? Bu savaşlarda, taraf olan devletler, misyonlarının İlay-ı Kelimetullah olduğunu iddia ediyorlarsa, ister sünni, ister şii inanişaya sahip olsunlar, İlay-ı Kelimetullah bu savaşların neresindedir? Bu sorulara verilecek pek çok karşılık var. Bunları yıllardır dinliyoruz. "Efendim, o zamanlarda millet bilinci yoktu". Peki ne vardı, ümmet bilinci çok yüksekti öyle değil mi? Eğer ümmet bilinci bu kadar yüksek olmasaydı, bir sürü devlet, din olgusunu ileri sürerek -Kullanarak- bu savaşlara gidemezlerdi. Demek ki ümmet bilinci o zaman ki toplumda hayli yüksekti. Hatta o kadar yüksekti ki, kardeşi kardeşe kırdırırken bile bu olgu kullanılıyordu. Bir başka cevap da; "Bu savaşların stratejik nedenlerle yapıldığı," idi. Tabi ki yeryüzünde hükümlerlik sürme sevdası oldukça savaş-

lar olacaktır. Bunların da nedenleri elbette bulunacaktır. Bizim karşı çıktığımız bunlar değil.

Biz, bu savaşların sebebi ne olursa olsun, bu savaşlarda insanları motive etmek için -Din olgusunun- kullanılmış olmasına karşı çıkıyoruz. İnsanlar için gelen hiçbir din, “savaşın” demediği halde, insanlar kendi saltanatlarının devamı için öz kardeşleri ile dahi savaşmaktan çekinmemişler ve bu savaşların hepsinin kılıfını da -Din olgusunu- kullanarak hazırlamışlardır. Mesela Osmanlı -Mamluk savaşının nedenlerini araştırdığımızda, karşımıza çıkan nedenlerin tamamı hükümlerlik hakları ile ilgili stratejik nedenlerdir. Gerçek amaç ticaret yollarının hakimiyeti olduğu halde, olayın izahı -Hac yollarının ve sürre alaylarının güvenliği- olarak yapılmıştır. Bu savaşta da her iki taraf -Allah, Allah- diyerek birbirine saldırmıştır. Savaşın bir bölümü -İlay-ı Kelimetullah- için, diğer bölümü de, “Yeryüzünde Allah’ın gölgesi olduğunu iddia eden Halifenin ve Allah’ın rızasını kazanmak için savaşıyorlardı. Bu savaşla oradaki Türk varlığına son verildi. Memlûk Türk Devleti tarihe karıştı. Sonraki yıllarda buradaki insanlar kimliklerini unutarak bugünkü Mısır Devleti’nin tebaasını oluşturdu. Belki de zaman içinde, aralarından şiddetli “Türk Düşmanları” bile yetiştirdiler!

İşte bütün bunları dikkate aldığımızda, yapılan bu savaşların, kardeş kavgalarının -İlay-ı Kelimetullah’la- bir ilgisinin olmadığını görüyoruz. Bu savaşlar, sadece hanedanların hükümlerlik alanlarını genişletme savaşlarıdır. O günün dünya haritasını açıp da bu bölgeler incelenirse, aynı tarih diliminde, irili ufaklı ondan fazla devletinin var olduğu görülür. Dolayısıyla da bu devletler birbirleri ile çeşitli nedenlerle savaşmış olabilirler. Buna itirazımız yok. Ama, hiçbir şekilde, din adına, mezhep adına savaş yapılmamıştır. Her iki hanedan da din olgusunu bilinçli olarak ve sürekli kullanmışlardır. Tebaalarını kontrol altında tutmanın ve onların şevkle savaşmasını sağlamanın en kolay yolu budur çünkü. Günümüzde de insanları etki altına almanın en kolay

yolu bu değil midir? Günümüzde de, emek verip üniversite bitiren bir sürü insanımızın, hem dünyasını, hem ahiretini kazanma(!) sevdasıyla, hakkında birtakım söylencelerden başka bir şey bilmedikleri, ilk okul bile okumamış, “kerameti kendinden menkul” şeyhlerin peşine takılıp, kendi beyinlerini iptal ettiklerini görmüyor muyuz? Tanrı hiç kimseyi biri birinden farklı yaratmamıştır. İnsanların bir kısmına büyük beyin verip, bir kısmına küçük beyin vermemiştir. Ya da, beyni yüz gram olanlar, beyni iki yüz gram olanlara tabi olacaklar dememiştir. Tanrı herkesi eşit yaratmıştır. Eşitsizliği yaratanlar insanların kendileridir. Kast sistemlerini, toplumda sınıfları yaratanlar insanlardır. Din olgusu tam bunun zıddına, toplumdaki bu dengesizlikleri ortadan kaldıracak kurumlar oluşturmuştur. Zekat gibi, sadaka gibi. Ancak insanoğlu o kurumlan bile istismar edip, toplum içinde kendini farklı ve güçlü kılmak için kullanmıştır. İnsanlar kendi egolarını (nefslerini) tatmin uğruna, ellerine geçen her fırsatı sınırsız kullanmışlardır. (Osmanlı'daki “Kardeş Katli” olaylarının izahını hangi akıl ve iman sahibi mantıklı bulabilir? Bu konuda Osmanlı'yı aklama uğruna zorlama yorumlar geliştiren bazı Prof.lar; “Ümmeti Muhammed'in kanları dökülmesin diye kendi ailelerini feda etmişlerdir” diyorlar. Ben bu sayın Prof.lara soruyorum: Bu padişahlar, ümmeti Muhammed'in kanı dökülmesin diye kardeşlerini veya akrabalarını katletmeyi tercih etmişlerdir de, niçin kendileri tahtlarından veya canlarından vaz geçmemişlerdir acaba? Eğer fedakarlık yapmak gerekiyorsa, bunu başka bir insanın canıyla yapmak nasıl bir fedakarlık, ya da büyüklük oluyor? Bunu anlayabilen beri gelsin. Ayrıca, din adına, yeryüzünde Allah'ın gölgesi sıfatıyla dolaşanların, inandığı kitapta, Kur'an'da; “Bir insan öldürmek bütün insanları öldürmek, gibidir” hükmünü, hiç okumamışlar mıydı acaba?) İnsanları inançlarını istismar ederek aldatmanın önüne geçecek tek çözümün “eğitim” olduğunu da çok iyi bildikleri, için, insanların eğitilmemesine büyük özen göstermişlerdir.

Hatta Osmanlı'da olduğu gibi, bunu yasa ile yapmışlardır. (Enderun yasasındaki meşhur maddeyi hatırlayınız: “Enderuna Türk öğrenci alınmaz.”) O gün bugündür, Türk toplumunun cahil bırakılması konusunda bazı çevrelerin gayretleri gözden kaçmamaktadır.

Gayri Müslim Devletlerle yapılan savaşlar

İslam tarihinde Hz. Muhammed döneminde ve onu takip eden dört halife döneminde, Gayri müslimlerle yapılan savaşlar, İlayı Kelimetullah ile izah edilebilir. Bu aslen de böyle olmuştur zaten. Ancak, Muaviye ile başlayan Emevi saltanatı ve daha sonraki dönemlerde Abbasi, Memluk, Endülüs, Osmanlı saltanatlarında, yabancılarla yapılan tüm savaşları İlay-ı Kelimetullah kavramı ile izah etmek mümkün değildir. Bunu neye dayanarak söyleyebiliyoruz? Bu savaşların sonuçlarına bakarak. Aslına bakılırsa, İslam'ı yaymada uygulanan metot -Tebliğ Metodu-dur. Hz. Muhammed de bu yolu izlemiştir. Hz. Muhammed döneminde, -Tebliğ-amacıyla hiç bir savaş yapılmamıştır. Yapılan savaşların tamamı, Müslümanların savunmaları ile ilgilidir. Mekke'nin fethi ise zaten bir savaş değildir. Bir emanetin kansız olarak geri alınmasıdır. **Aslı hoşgörü ve kul hakkının teslimine dayanan bir dinin, tebliğ metodunun savaş olması, zaten bu dini izah etmeyi zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktır.** Nitekim de öyle olmuştur. Düşünün, bir insanı silahla korkutarak Müslüman olmaya zorlayacaksınız! O da, bu korkuyla “Ben Müslüman oldum” diyecek. Sonra bu insanı da saflarınıza katarak yeni savaşlara koşacaksınız! Bunlar, İslam dininin emrettiği anlamda -Cihat- değildir.

Peki, İslam'ın emrettiği cihat nedir? Bunu, Hz. Muhammed sağlığında, bütün sahabelerinin huzurunda söylemiştir. Müşriklerle yapılan bir savaştan dönerken, Hz. Muhammed yanındakilere, “Küçük cihat bitti, büyük cihada gidiyoruz” diyerek, müşriklerle, kan ve can pahasına yapılan savaşın, dini anlamda önem ve derecesinin, müminin kendi

nefsiyle yapacağı savaşa göre daha küçük ve önemsiz olduğunu vurgulamıştır. Doğrusu da budur zaten. Bütün dinlerin aslı -Güzel Ahlak-tan ibarettir. Hz. Muhammed’de kendini tanımlarken, ben güzel ahlakı getirdim dememiştir. “Ben güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderildim” demiştir. Peki, güzel ahlak nedir? Güzel ahlak; kul hakkıdır, hoş görüdür. Daha detaylandırılmak istenirse, Hacı Bektaşî Veli’nin tanımladığı gibi; “Eline, beline, diline, aşına, işine, eşine sahip çıkmak, gönlü, alm ve sofrası açık olmak”, Mevlana’nın dediği gibi; “sevmek-sevilmek”, Yunus Emre’nin dediği gibi; “Yaratılmışı yaratandan ötürü hoş görmek,.” Ve buna benzer, insanlığa huzur sağlayacak ahlaki prensiplerdir. Peki, İslam’ın cihat kavramı içinde insanlarla savaşmak hiç yok mudur? Elbette vardır. Eğer müminlerin, canına, malına, namusuna, üzerinde yaşadığı vatanına yönelik bir saldırı veya saldırıya hazırlık var ise, mümin elbette en şiddetli şekilde savaşacaktır. Bu en şiddetli savaş içinde bile ahlaki kurallar vardır. Bunlara da uyulacaktır. Örneğin, savaştığımız tarafın kadın ve çocuklarına dokunmayacaksınız. İnsanın üzerinde yaşadığı yurdundan daha aziz, daha yüce bir toprak parçası düşünülebilir mi? O halde insan yurdu-yuvası için cam pahasına savaşacaktır. Bu bir şereftir. Zaten İslamda da “Vatan sevgisi imandandır” denilerek, yurt sevgisi kutsallaştırılmıştır. Bu konuda yeryüzünde en bilinçli toplum da Türk Milleti olmalıdır. Çünkü, yeryüzünde Türk Milleti kadar yurdu için kan ve can veren başka bir millet her halde yoktur.

Yabancılarla yapılan savaşlar, Asr-ı saadette, halifeler döneminde hemen hemen tamamen -Cihat- kavramına uygundur. Ama Muaviye ile başlayan saltanat dönemlerinde de bunun böyle olduğunu söylemek zordur. Ana tema yine -cihat-olmuştur, ancak, eylem pek öyle olmamıştır. Peki nasıl olmuştur? Yukarıda izah ettiğimiz gibi, bu savaşların pek çoğu, hanedanların kendi saltanatlarını sürdürmek için yapılmıştır. Eğer, İslam’ı yayma gibi bir ana gaye olmadan, sadece başka toplumların topraklarına el koymak, oraları talan etmek, yağmalamak, insanları

esir olarak alıp köle pazarlarında satmak, suçları sadece o yıllarda dünyaya gelmiş olmak olan insanların, ailelerini darmadağın etmek, -cihat-kavramı ile uyuşturulabiliyorsa söyleyecek fazla bir şey yok demektir. (Bu konuyu işlerken, sadece İslam Dini açısından yaklaşarak, bir şeyler vurgulamaya çalışmıyoruz. Yeryüzündeki bütün dinlerde aynı yaklaşım biçimleri vardır. Biz, en iyi kendi dinimizi bileceğimiz, en iyi kendi tarihimizi bileceğimiz için, konunun örneklerini İslam Dininden ve onu uyguladığını söyleyen Osmanlı Devletinden veriyoruz.) Nitekim, yüzyıllar boyunca Anadolu'yu çiğneyerek, çekirge sürüsü geçmiş tarlaya döndüren -Haçlı Seferleri- de, Hristiyan inancına sahip, -dindar-(!) insanlar tarafından, Allah rızası (!) için, büyük bir şevkle ve fedakarlıklarla yapılmıştır. Ama önemli olan şudur: -Yapılanlar doğru mudur? Hayır. Kesinlikle hayır. Çünkü Allah ne Hz. İsa'ya, ne de Hz. Muhammed'e inananlardan böyle şeyler yapmalarını istemiştir. Öyleyse bunlar niçin yapılmıştır? Allah rızası için olmadığı kesin. O zaman geriye bir tek alternatif kalıyor. Kendi saltanatlarının devamı için. İşte, bu gerçek amacı gizlemek için de -Din olgusu, cihat kavramı- kullanılmıştır. Bunun böyle olduğunu söyleyebilmek için, yapılmış savaşlara ve sonuçlarına kısaca göz atmakta yarar vardır.

Balkanların Fethedilmesi

Balkanlara, Trakya'ya bizim okul kitaplarımızda anlatıldığı gibi, ilk önce, Süleyman paşanın sallarla Çanakkale boğazını geçmesiyle çıkılmamıştır. Bu topraklardaki Türk varlığı öyle 1200 veya 1300'lü yıllarda başlamaz. Bu coğrafyada Türk varlığı, bilinen tarihe göre bile çok daha eskidir. Türklerin müslüman olmadan önce bu topraklara gelip büyük devletler ve hatta imparatorluklar kurduğu herkes tarafından bilinmektedir. Atilla'nın Avrupa Hun İmparatorluğunun adı bile halen yaşamaktadır. Bilindiği gibi, bizlerin "Macaristan" dediğimiz ülkenin adı, "Hungarya" yani, Hun ülkesidir. Yine bu coğrafyada Bulgar

Türkleri ulusal devletlerini kurup yüzlerce yıl hükümler olmuşlardır. Kafkaslardan başlayıp, Karadeniz'in kuzeyinden, bugünkü Ukrayna, Romanya, Bulgaristan, Yunanistan, Trakya ve İstanbul üzerinden Anadolu topraklarına çok sayıda Türk nüfusu gelmiş ve yerleşmiştir. Zaman içinde bu Türk toplulukları, yerleştikleri coğrafyadaki insanların dini inançlarını benimseyerek Hristiyan olmuşlardır. Daha uzun vadede ise, aralarına karıştıkları insanların dillerini de benimseyerek ulusal bilinçten yoksun kalıp, asimile olmuşlardır. Bunun küçük bir istisnası Gagauz (Gök oğuz) Türkleridir. Gagauzlar, Türkçeyi büyük bir kıskançlıkla koruyarak, ulusların hafızası demek olan dilleri sayesinde Türklüklerini koruyabilmişlerdir.

Malazgirt meydan savaşı

Bilindiği üzere, biraz önce çizdiğimiz güzergahtan Balkanlar, Trakya ve Anadolu'ya gelen Türkler, bu coğrafyada hüküm süren Doğu Roma-Bizans imparatorluğunun tebası olmuşlardır. Hatta, Sultan Alparslan'ın Bizans İmparatoru Romen Diyojen ile yaptığı Malazgirt meydan savaşında, Bizans ordusu içinde yer alan Kuman ve Peçenek Türkleri, savaş başladıktan sonra, karşı ordunun da kendileri gibi Türk olduğunu anlayınca saf değiştirerek kendi soydaşlarının yanına geçmişler ve bu durum savaşın sonucunu olumlu etkilemiştir. Bu durum sürekli gözlerden uzak tutularak, Türklerden bahsedilince sadece müslüman Türkler anlatılmıştır. Bu yanlış yaklaşımın sonucu olarak, Yunanistan'la karşılıklı nüfus mübadelesinde, öz be öz Türk olan, ama inancı farklı olan insanlarımız Yunanistan'a gönderilmiştir. Bu durumu Yunanistan'da yaşayan yerliler bildikleri için, bugün bile, Türkiye'den göç edenleri kendilerinden kabul etmezler ve onlara soğuk bakarlar. Biz ulusal kimliğimizi ele alırken, hangi dinden olursa olsun, Türk olan herkese eşit mesafede durmak bilincine sahip olmadığımız sürece, ulusumuz için bir zenginlik olan bu durumu, sürekli ulusumuz aleyhine

kullanmaya devam ederiz. **Ulus olarak Türklük Ortak Paydasında buluşabilmeliyiz.** İşte o zaman gücümüzün büyüklüğünü göreceğiz. Şimdi, Türk ulusunun büyük bir bölümü İslam dinini benimsemiş olduğu için, İslamdan önceki Türk tarihini red mi edeceğiz? Veya, ümmet bilincimizi, ulus bilincimizin önüne geçirip, İslamdan önceki Türkleri, Türk Tarihinin dışına mı atacağız? Hayır. Zaten bu mümkün değil. Öyleyse, dünyanın her yerine dağılmış ve şu anda yedi ayrı devlet olarak varlığını sürdüren Türk Ulusunun, yeryüzünde daha iyi şartlarda yaşamasını sağlamak için, AB veya ABD'ne yaslanmak yerine, niçin Türklük Ortak Paydasında birleşmesini düşünmüyoruz? Bu birleşme elbette sınırların, devletlerin değil, düşüncenin ve ekonomik çıkarların birleşmesi şeklinde olacaktır. Böyle açılan bir yolun, uzun vadede devletlerin birleşmesi aşamasına gelmeyeceğini kim iddia edebilir ki? Olaylara ve gelişmelere bu açıdan bakarsak, bizi bölen değil, birleştiren yanlarımızı öne çıkarırız. Böylece, Hacı Bektaşî Velinin dediği gibi; “Bir oluruz, iri oluruz, Diri oluruz.” Zaten, bu yazının kaleme alınmasındaki amaç da, dünyanın yeniden şekillendiği şu günlerde, ümmet bilinci ile hareket ederek sonuç alınamayacağının anlaşılması ve ulusumuzu derleyip toparlamak için, yeni bir “Kızıl Elma” bulma çabasıdır. Geçmişte “İlay-ı Kelimetullah” iyi bir Kızıl Elma idi. Ancak, Osmanlı'nın çöküş sürecine girmesinden itibaren, bu ifade “Kızıl Elma” olma misyonunu yitirmeye başlamıştı. İşin doğrusu, yapılan savaşların amacı ve ortaya çıkan sonuçları, İlay-ı Kelimetullah misyonuna da uymuyordu.

Bugünlerde, Almanya Avrupa'da “AB”nin kurulmasıyla ön plana çıkmış ve uzun vadede “AB”nin “Almanya” olması için gereken her çabayı göstermeye başlamıştır. İleride, kendisine rakip bir Almanya(AB) doğmasını istemeyen ABD ise, İngiltere ve Türkiye gibi “Sağlam” müttefiklerini bu oluşumun içine sokarak, bir nevi önlem alma çabasıdadır. Kuzey Irak'ta ve Türkiye'nin güneydoğusunda olup bitenler, ve bu

iki ülkenin buralarda nasıl karşılıklı çıkar peşinde oldukları herkesçe bilinmektedir. Almanya'nın son günlerde, Türkiye'ye karşı tavırlarını sertleştirmesinin nedeni, besleyip büyüttüğü bir düşüncenin iktidar olma aşamasında, ABD yanlısı tavır takınmasıdır. Açıkçası, Almanya bu durumu hazmedememektedir.

Anlatmaya çalıştığımız şudur: Dünyada söz sahibi olma hedefine yürüyen devletler, kendileri ile hiçbir kan veya inanç bağı olmayan devlet ve toplumları bile aralarına alıp, güç birliği oluşturmayı ve dünyada söz sahibi olmayı amaçlıyorlar. Bunda da epey mesafe almış durumdalar. Böyle bir zamanda, biz halen kendi milletimizle, kendi kardeşlerimizle bir araya gelmemek için her türlü çabayı harcıyoruz. Tabii bu kendiliğinden olmuyor. İçimizdeki bazı unsurların bunun için çabalaması sağlanıyor. Kim tarafından sağlanıyor derseniz, gayet açık: "Dünyada söz sahibi olma" hedefine doğru hızla ilerleyen devletler tarafından sağlanıyor. Dünyanın yeniden şekillendirilmeye çalışıldığı şu günlerde, ulusların yöneticileri ve aydınları çok ince eleyip sık dokuyarak, toplumların geleceği konusunda yanlış adımlar atılmamasını sağlamalıdır. Bu onların tarihi sorumluluğudur. Örgütlenmesini tamamlamış başka güçlere yamanma kolaycılığı, uzun vadede, ulusumuzun tarih sahnesinden silinmesine bile yol açabilir. Bu nedenle, birilerinin vesayeti altına girerek yaşamaya çalışmayı değil, kendi ayaklarımızın üzerinde durarak, kendi gücümüzle hayatta kalmayı öğrenmeliyiz.

Ahmet Yesevi dervişlerinin Balkanlardaki başarısının sırrı

Bilindiği üzere, Türk Dünyasını düşünceleriyle yoğuran ve şekillendiren büyük Türk düşünürü Ahmet Yesevi'nin, Orta Asya'da attığı mayaya, dünyanın neresinde Türk varsa oralarda da aynı mükemmellikte tutmuştur. Osmanlı'nın balkanları fethetmesinden önce bu coğrafyaya gelen Türkmen dervişleri, Türklüğü ve Türklerin anladığı şekilde İslamı, bu topraklarda yaşayan insanlara anlatmışlardır. Bu anlatış,

bugün yapılanlardan çok farklı olarak, yaşam biçimiyle yapılmıştır. Bizim toplumumuzun, dönme-devşirme Osmanlı paşaları yüzünden, yüzyıllardır terk ettiği bir felsefeyi oralarda yayarak, o insanlara Türk olduklarını hatırlatmışlar ve yeni bir inancı paylaşmanın verdiği heyecanla, Osmanlı devletinin bu coğrafyada hızla ilerlemesinin zeminini hazırlamışlardır. Yani, demek istediğimiz şudur: Osmanlı devletinin bu topraklara ordusuyla gelmesinden önce, bu topraklar Türklüğü en saf şekliyle ruhunda yaşayan Yesevi dervişleri tarafından manevi olarak fethedilmiş ve adeta Türk Ordusunu bekler duruma getirilmiştir.

Yesevi dervişlerinin tebliğ metodu nasıldı?

Yesevi dervişleri, kendilerine yüklenen misyonu, Türklerin fiilen var olduğu her yere taşımışlardır. Bu işi yaparken, hiçbir şekilde güç kullanma, yada bir inancı zorla kabullendirme gibi bir yanlış yapmamışlardır. İslam inancının da gereği olduğu ve islam peygamberinin de söylediği gibi “Zorlaştırmayın, kolaylaştırın, Nefret ettirmeyin, sevdiren” felsefesiyle hareket etmişlerdir. Gittikleri her yerde, çevreye hakim bir tepede-noktada yerleşmişlerdir. Yanlarına gelen her insana eşit davranmışlardır. Yunus Emre’nin “Yaratılanı hoş gör, yaratandan ötürü” felsefesini buralarda hayata geçirmişlerdir. Yanlarına gelen her insanın dardına çözüm üretebilecek donanım ve birikime sahip oldukları için, her kim bir sıkıntısı için yanlarına gitse, oradan rahatlayarak ayrılmıştır. Hayvanı hastalanan, sabanı, orağı yenilenecek olan, Tırmığı, yabası onarılacak olan, kendisi rahatsız olan insanlar, bu Türkmen kocalarının, Türk Aksakallılarının yanına gelip dertlerine derman, sorunlarına çözüm bulmuşlardır. Bu durum, onları kısa sürede cazibe merkezi haline getirmiş, daha çok insanın çevrelerinde toplanmasına neden olmuştur. Bu hareketlilik devam ederken, bu cazibe merkezleri, hiçbir zaman insanlar arasında ayırım yapmamış ve herkese yararlı olma çabası içinde olmuşlardır.

Bu Türk Aksakallılarının çevresi kısa zamanda dolmuş, küçücük çadırları kısa sürede dergahlara, tekkelere dönüşmüştür. Önceleri sadece maddi sorunları için buraya akın eden o coğrafyanın insanları, zaman ilerledikçe, orada gördükleri bilgelik ve huzurdan da pay almak isteyerek, o aydınlanmacı Türk Aksakallarının manevi dünyalarına girerek onlara öğrenci olmuşlardır. Bu arada, her biri bir kutup yıldızı gibi parlayan bu Aksakallıların da kendileri gibi Türk olduğunu öğrenen, farklı inançlara sahip olmuş ve o coğrafyada yaşayan Türkler, süratle bu ışığın etrafında toparlanmışlar ve asıllarına dönmeye başlamışlardır. Tabi ki bunun olabilmesinin ön şartı, insanların tekrar özlerine dönmek istemelerinin şartı, yapılan faaliyetlerle, Türklüğün o coğrafyada yükselen değer haline getirilmiş olmasıdır. Başka türlü, hiç kimseyi bir düşünceye zorla sokmak mümkün değildir. Bu çalışma o kadar düzgün ve hatasız yapılmıştır ki, o coğrafyada yaşayan diğer milletler bile (Boşnaklar-Arnautlar vb.) Türklüğe sevgi duymaya, Türkçe öğrenmeyi üstünlük saymaya başlamışlardır. Bugüne kadar meydana gelen tüm olumsuzluklara rağmen, bu insanlar halen dini inançlarının gereklerini yerine getirirken, dualarını ve zikirlerini Türkçe yapmaya devam ediyorlar. Atılan temelin sağlamlığını varın düşünün artık. Osmanlı askerinin o bölgeleri fethinden sonra, karşılıklı savaşlar yapılmasına, isyanlar yaşanmasına rağmen, gönüllere atılan tohumlar kurutulamamıştır. Osmanlıya isyan edip ayrı devlet kurmalarına rağmen, bizden kopmamışlar ve kendilerini bizimle aynı saymışlardır. İşte, Yesevi dervişlerinin yaptıkları çalışmanın sonuçları bunlardır. Yesevi dervişlerinin bu kadar başarılı olmalarının sırrı ise, o coğrafyada mevcut olan Türk varlığıdır. Eğer o Türk varlığı olmasaydı, Yesevi dervişleri toplumla bu kadar çabuk kaynaşamayacak, misyonlarının gereğini yerine getirirken zorlanacaklardı. O coğrafyadaki Türk varlığı, Yesevi dervişlerinin kurduğu köprü sayesinde, hem oradaki Türk varlığının, hem de diğer toplumların Türk Milletine kazanılmasına neden olmuştur.

Ancak, Osmanlı devleti siyasi olarak oraya geldikten sonra, Yesevi dervişlerinin misyonu gide gide zayıflamış ve hatta dışlanmaya bile başlanmıştır. Bu ise, Osmanlının “İlay-ı Kelimetullah” anlayışının ne kadar gerçekçi ve tutarlı olup olmadığı konusunu gündeme getiriyor. Osmanlı devleti gerçekten, milyonlarca Türk insanının kam ve canı pahasına yaptığı fetihlerden sonra, fethettiği bu ülkelerde ne yapmıştır. İlay-ı Kelimetullah davasını sahiplenmiş midir, yoksa sadece kuru hükümlerlik, vergi, ganimet vs. peşinde mi olmuştur.

Fethedilen ülkelerde İlay-ı Kelimetullah için, ya da Türklük için ne yapıldı?

Peki ne oldu şimdi? Fethettiğiniz yere düşmandan vali tayin ettiniz. Belki bir kardeşini veya oğlunu rehin olarak İstanbul’a getirdiniz. Veyahut da kız kardeşini veya kızım hanım sultan olarak saraya soktunuz. Rehine diye tuttuğunuz kişiyi Enderun’da yetiştirip kendi ülkenizde yönetici yaptınız. Bu nasıl fetih düşüncesi, anlamak mümkün değil. “Aleme nizam veriyorum” diye, Türk insanını evinde ocağında oturtma, bilmediği yerlerde kanını sebil gibi toprağa saç, sonra da fethettiğin ülkenin insanları ile anlaş. Üç kuruş vergi karşılığında onların canlarını, dillerini, dinlerini, kültürlerini korumak için Türk insanını onlara bekçi yap gel. Hani “İlay-ı Kelimetullah” için yapılıyordu her şey! Madem Allah’ın dinini yaymak için gittiniz oralara kadar, Türk Milletine rahat yüzü göstermeme pahasına ülkeler fethettiniz, hani nerede İslam’a kazandırdığınız milletler? Toru topu bir Arnavutlar, bir de Boşnaklar Müslüman olmuş. Onları Müslüman yapan da Osmanlının fetihleri değil, Hoca Ahmet Yesevi’nin öğrencileridir. Sonraki yıllarda yanlış siyasi yaklaşımlar ve olumsuzluklar nedeniyle Osmanlı’ya ilk isyan edenler de yine onlar olacaklardır. Bu iki unsurun dışında oralarda bugün varlıklarını sürdüren Müslüman toplulukların tamamı, aslen zaten Türk’tür. Bir kısmı, Yesevi dervişlerinin tekrar Türklüğe kazandırdığı, çok önceki

tarihlerde Karadeniz'in kuzeyinden dolaşarak oralara gelip yerleşen Türklerdir. Bir kısmı da Evlad-ı Fatihan diye andığımız, Anadolu'dan nüfus politikası uğruna oralara gönderilen, bizim öz kardeşlerimizdir. Osmanlı oralara gitmeden önce, yedi iklimde çiçek açan gönül sultanlarının bin yıl önceki Kosova hikayesini, Kosovalı araştırmacı yazar Sayın Altay Suroy Recepoğlu, Tarih ve Düşünce Dergisindeki "Fetihten Önceki Fetih" adlı yazısında belgelere dayandırarak bakın nasıl açıklıyor. "Kosova'daki Türk ve İslam varlığını 1000 yıl öncesine götüren maddi ve tarihi deliller, her şeye rağmen hala ayakta. Sarı Saltukların, Seyit Ali Sultanların, Kamil Babaların izleri silinmemiş. Hoca Ahmet Yesevi'nin bu serdengeçti öğrencileri Balkanlardaki varlığımızın tohumlarını, Osmanlı fütuhatından çok önceleri bu topraklara saçmışlar... Ahmet Yesevi ve dervişleri, özellikle Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu'nun Türkleşmesinde ve Müslümanlaşmasında büyük bir rol oynadığı gibi, Baba Saltuk'un, yani Sarı Saltuk'un da Rumeli'nin Türkleşmesinde ve İslamlaşmasında oldukça önemli bir yeri vardır."

Bu yazıdan da anladığımız kadarıyla, bu coğrafyada yapılan fetihler, sadece askeri varlık bulundurma ve siyasi otoriteyi kontrol altında tutmaya yaramıştır. Ama uzun vadede ilk bozulan da işin bu bölümü olmuştur. Bu da uygulanan politikaların doğruluğunu veya yanlışlığını anlama açısından çok önemlidir.

Osmanlı Balkanlarda ve diğer fethettiği ülkelerde ne yapmıştır?

Bugünkü haritaları ve Osmanlı dönemi haritalarını önümüze alıp, incelediğimiz ve ele aynı haritalar üzerinde şu anda yer alan ülkelerin nüfus yoğunluğu içinde Türk varlığını araştırdığımız zaman, karşımıza hiç de hoş olmayan tablolar çıkıyor. Üzülerek görüyoruz ki, o dönemde izlenen yanlış politikaların sonucunda, milyonlarca Türk insanı uçsuz bucaksız topraklarda ölüp kaybolmakla kalmamış, ayrıca, sonradan izlenen yanlış politikalarla oralara götürülen Türk

varlığı da eriyip kaybolmuş. Bugün yeryüzündeki Türk nüfusu bir milyara yakın olması gerekirken, iki yüz milyon civarındadır. Tabii bunun bütün sorumluluğu da Osmanlı'ya ait değildir. Diğer Türk devletlerinin başında bulunan hanedan mensuplarının da bu yanı sıra büyük payı vardır. Osmanlı, Balkanlarda kalıcı bir politika izlemek yerine, "Kültür seracılığı" yapmayı yeğlemiştir. Bunu belki ümmetçi bir yaklaşımla yapmış olabilir diye düşünebiliriz. Ancak, ümmetçi bir yaklaşımla da olsa ortaya çıkan sonuç hiçtir. Bu bölgelerde insanlara ne ümmetçi açıdan, ne de Türkçü açıdan yaklaşılmamıştır. Ne bir ümmet yaratılabilmiş, ne de bir millet yaratılabilmektedir. İşte bunun için İtalya'nın eski başbakanlarından biri aynen şöyle konuşuyor: "Türkler 300-400 yıl kaldıkları balkanlarda bir millet meydana getirememişlerdir. Bu nedenle de geldikleri yere yani Orta Asya'ya geri gönderilmeleri gerekir."

Osmanlı, "İlay-ı Kelimetullah"tan ne anlıyordu?

Allah'ın, insanlar tarafından yüceltmeye ihtiyacı yoktur. Eğer öyle olsaydı, Allah, insanlar yüceltince yücelecek, yüceltmeyince yücelmeyecekti gibi bir sonuç ortaya çıkar ki bu tamamen yanlıştır. Allah'ın ne kendi adının, ne de indirdiği dinin insanlarca korumasına ihtiyacı yoktur. Allah Kuran'da; "Allah, indirdiği dini kıyamete kadar koruyacaktır" diyor. Yücelecek olan, Allah'ın adı, veya indirdiği din değil, onlara yakınlıkla ve vukufiyetle insanın kendisidir. Ayrıca, son din olarak kabul ettiğimiz İslam dininin mensuplarının, yani Müslümanların, yüceltmeye çalıştığı Allah ile, Hıristiyan inancındaki ve Yahudi inancındaki insanların yüceltmeye çalıştıkları Allah zaten aynı Allah değil mi? Bugün, dünkü "İlay-ı Kelimetullah" anlayışını ısrarla savunanların geldikleri nokta; "Dinler arası diyalog", "Hoşgörürü", "İbrahimi dinler" olmuşsa, "bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" demezler mi adama?

Eğer “İlay-ı Kelimetullahtan anladığınız koyu bir ümmetçilikse, bir avuç Rum, bir avuç Sırp, bir avuç Romen ve aslen Türk olan Macar ve Bulgarlar neden İslam’a girmediler. Hatta bizim gibi Türkçe konuşan ve “Türküme” diyen Gagauzları (ki o zamanki nüfuslarıyla küçük bir kasaba kadardılar) niçin İslamlaştıramadınız? Fethettiğiniz ülkenin insanlarını İslamlaştırma programınız neydi, nasıldı da hiç başarılı olamadınız. Ya da böyle bir niyetiniz var mıydı? Yok idiyse, o halde iki lafın başı kullandığınız “İlay-ı Kelimetullah davası” ne idi?

Buradan anlaşıldığı kadarıyla, Osmanlı, İstanbul’un almışından sonra, kendine bir hedef belirleyememiştir. “Kızıl Elma”yı yenileyememiştir. Gagauzlar kadar bile Ulusal Bilincini geliştirememiş ve ümmetçi politikasının kurbanı olmuştur. Ne var ki, devletin kurban olması söz konusu olmayacağı için, kurban olan yine Türk Ulusu olmuştur. Türk Ulusunun payına yine kan, gözyaşı ve acılar düşmüştür.

Bu Gün Neler Oluyor?

Ne acıdır ki, bugün halen, “İlay-ı Kelimetullah” istismarı yapılmaya devam ediliyor. Ve yine ne acıdır ki, bilgiye ve doğruya ulaşmanın çok kolaylaştığı çağımızda, bizim insanlarımız, okumamak ve doğruyu aramamak konularında ısrarını sürdürüyor, inandığı dinin kitabında, gelen ilk emir “OKU” olmasına rağmen, bu kitapta nelerin yazdığı konusunda çok az sayıda insanımızın bilgisi vardır. Tanrının kendilerine gönderdiğini okuyup doğruları bilmek ve bulmak yerine, kerameti kendinden menkul, kimin hesabına çalıştığı belli olmayan, ne idüğü belirsizlerin peşinden gitmeyi yeğliyorlar. Yüz yıllar boyunca, Kuran Türkçeye çevrilmemiş, çevrilenler de üç-beş kişinin bir arada bulunduğu çok dar çevrelerde kaybolup gitmiştir. Ayrıca, Kur’anı Türkçeye çevirme girişimleri de sürekli olarak, dönme devşirme paşaların ve çıkar düşkünü din adamlarının istek ve çabalarıyla cezalandırılmıştır. Bu milletin, inandığı dini öğrenmesi için, Kur’an’ı Türkçeye çeviren

Atatürk olmuştur. Ve bu çalışmanın ücretini de kendi maaşından karşılamıştır. Buna rağmen, cahil bırakılmış insanımızın, bu tembellik, kolaycılık ve üç-beş kuruşa cenneti garantiye alma mantığı, ulusu topyekûn uçurumun eşiğine getirmiştir. Bu düşünceyle, bir kısım ekabir, Allah'ın adını Kuran'dan okumak yerine, yeşil Amerikan dolarlarının üzerinden okumayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Daha dün kadar, "Allah, Peygamber, Din, Şeriat"tan başka laf etmeyen birileri, bugün, ülkeyi ABD ve AB'nin çizdiği yoldan, Taliban Afganistan'ına benzetmeye çalışıyorlar. Sonra da ABD gelip, tıpkı Afganistan'da olduğu gibi, bizi kendi Talibanımızdan kurtarmak için tepemize bomba yağdıracak ve topraklarımıza çöreklenecek. "Yeni Dünya Düzeninde" Kölelik sistemini yeniden kurmanın yolu, metodu budur. Ya bunu görüp, ülkemize, milletimize, geleceğimize sahip çıkacağız, ya da çağdaş istismarcıların "Güncel İlay-ı Kelimetullah" yalanlarına kanıp, sığır çobanlarının kölesi olacağız. Tercih hakkınızı kullanın. Bu ülkenin ve bu milletin kurtuluşunun reçetesi, ne ABD'ne ne de AB'ne yamanmaktır. Kurtuluşumuzun çaresi, kendi gücümüze inanmamız, kendimize güvenmemiz ve yılmadan çalışmamızda: Ulusumuzu ABD'ne ve AB'ne yamamaya ve köle yapmaya çalışanlara en güzel cevabı, hep sahiplendikleri ve tıpkı Kuran'ı sahiplenip okumadıkları gibi, hiç okumadıkları Safahat'ta, Sadi'den yaptığı bir alıntıyla, Mehmet Akif bakın ne güzel veriyor:

"Dolaş da yırtıcı aslan kesil, behey miskin!

Niçin yatıp, kötürüm tilki olmak istersin?

Elin, kolun tutuyorken, çalış, kazanmaya bak!

Ki artığınla geçinsin senin de bir yatalak"

"Ben ülkemde iş başına gelecek insanın soyuna sopuna bakmam, ancak ihanetlerini gördüğüm vakit damarlarındaki kanlarına bakarım."

Atatürk

Türk Milleti; "Ne kadar Arap gibi yaşarsan o kadar iyi Müslüman olursun" anlamındaki akıldan ve düşünceden yoksun Arapçı dayatmalardan kurtulacaktı. En önemlisi de artık Türk okullarındaki Türk çocukları okuyabileceklerdi. Türk çocuklarına yasak olan, sadece dönme ve devşirmelerin çocuklarının okutulduğu, soysuzlar mektebi Enderunlar artık olmayacaktı. Bu millet kendi kültürünü sonraki nesillere taşıyacak aydınları kendi çocuklarından yetiştirecekti. Öz kültürü kendi ellerinde şekillenecekti.

Enderun'da yetiştirilen bu -Osmanlı Aydınları- devlet idaresinde görevlendiriliyorlardı. Medreselerde hoca oluyor, bu millete İslam'ı öğretiyorlardı. Artık Allah'ın dini, dönme devşirmelerin, esirlerin, soysuzların elinde şekilleniyor ve zavallı Türk Milleti'ne uygun bulunduğu şekilde anlatılıyordu.

Okumak, öğrenmek, bir sanatın uygulayıcısı olmak Türklere haramdı. Türk insanına iki görev biçilmişti: Biri savaşa gitmek, ikincisi, vergi vermek. Türk Milleti "İlay-ı Kelimetullah" için (!) cihada koşar, ülkeler fetheder, saraylar yıkar, kan verir, can verir. Enderun yetiştirmesi soysuzlar işe ganimetleri ve rütbeleri paylaşırlardı. İşte, bu sömürünün devam edebilmesi için, Türk çocuklarının okumaması, öğrenmemesi, devlette görev almaması gerekiyordu.

Bu zavallılar, bu emperyalistlerin maşaları, paralı askerleri, uşakları Türk ve İslam dünyasının en gelişmiş, en modern, en güçlü devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkıp, yerine "Anadolu federe İslam Devleti" kurmaya soyundular. Yani üniter devlet yerine, "Federe Türk Devleti", "Federe Kürt Devleti", "Federe Çerkez Devleti", "Federe Laz Devleti", federe bilmem ne devleti kuracaklar, Türk yurdunu sürekli olarak bir -mozaik- olarak tanımlayıp duran bazı kafalar, yukarıda anlatılan federe devletlere daha ne isimler eklemeyi düşünüyorlar kim bilir,

YAYIN
B

ISBN 978-605-5622-31-2

